

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK FIVE

QUEENS

A FANTASY ROMANCE

INVI WRIGHT





- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



İÇİNDEKİLER

<u>TAMAMLANAN</u>	
<u>ÇALIŞMALAR</u>	
<u>YAKINDA ÇIKACAK</u>	
<u>ÇALIŞMALAR</u>	
<u>BAĞLANTIDA KALIN</u>	
<u>TEŞEKKÜRLER TELİF</u>	
<u>HAKKI</u>	
<u>Önsöz Birinci</u>	
<u>Bölüm İkinci</u>	
<u>Bölüm Üçüncü</u>	
<u>Bölüm Dördüncü</u>	
<u>Bölüm Beşinci</u>	
<u>Bölüm Altıncı</u>	
<u>Bölüm Yedinci</u>	
<u>Bölüm Sekizinci</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Onuncu</u>	
<u>Bölüm On Birinci</u>	
<u>Bölüm On İkinci</u>	
<u>Bölüm On</u>	
<u>Üçüncü Bölüm</u>	
<u>On Dördüncü</u>	
<u>Bölüm On Beşinci</u>	
<u>Bölüm On Altıncı</u>	
<u>Bölüm</u>	

[On Yedinci Bölüm On](#)
[Sekizinci Bölüm On](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Yirminci Bölüm Yirmi](#)
[Birinci Bölüm Yirmi](#)
[İkinci Bölüm Yirmi](#)
[Üçüncü Bölüm Yirmi](#)
[Dördüncü Bölüm Yirmi](#)
[Beşinci Bölüm Yirmi](#)
[Altıncı Bölüm Yirmi](#)
[Yedinci Bölüm Yirmi](#)
[Sekizinci Bölüm Yirmi](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Otuzuncu Bölüm Otuz](#)
[Birinci Bölüm-Bir Otuz](#)
[İkinci Bölüm Otuz](#)
[Üçüncü Bölüm Otuz](#)
[Dördüncü Bölüm Otuz](#)
[Beşinci Bölüm Otuz](#)
[Altıncı Bölüm Otuz](#)
[Yedinci Bölüm Otuz](#)
[Sekizinci Bölüm Otuz](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Kırkıncı Bölüm Kırk](#)
[Birinci Bölüm Kırk](#)
[İkinci Bölüm Kırk](#)
[Üçüncü Bölüm Kırk](#)
[Dördüncü Bölüm Kırk](#)
[Beşinci Bölüm Kırk](#)
[Altıncı Bölüm](#)

Kırk Yedinci Bölüm Kırk
Sekizinci Bölüm
BAĞLANTIDA KALIN
TAMAMLANAN
ESERLER YAKINDA
ÇIKACAK ESERLER

TAMAMLANAN ESERLER

BAĞIMSIZ ESERLER

Dadı | Bir Dadı/Bekar Baba Romantizmi

Korku Lordu | Görücü Usulü Evlilik Tarihi Romantizm

Aine | Karanlık Bir Değişimci Romantizmi

KADIN SERİSİ

The Female, karanlık bir distopik ortamda, düşen doğurganlık oranları, esir alınan kadınlar ve üç çekici erkekle geçen, neden şeytanı seçtiğini anlatan bir romantizmdir.

Kadın

Erkekleri

Savaşları

Chev'in Eşi

Kraliçeler

LANETLİ KRALLIK SERİSİ

The Cursed Kingdom, mistik bir peri alemi, iki sınır bozucu derecede çekici prens ve peri ile şekil değiştiren krallıkları arasındaki şiddetli çatışmayı konu alan, yavaş ilerleyen bir neden seçmelisin romanıdır.

Lanetli **Krallık**

Parçalanmış Krallık

GELECEK ESERLER

BAĞIMSIZ ESERLER

Onun Görevi | Bir Koruma Mafya Romantizmi (2026'da Çıkacak)

Ejderhanın Anlaşması | Bir Ejderha Fantazi Romantizmi (Çıkış Tarihi Belirlenecek)

KURTLARIN ÜLKESİ İKİLİSİ

Kurtların Ülkesi, kaderinde birbirine ait olan çiftler, acı verici bir ihanete yol açan hükümetin beyin yıkaması ve şekil değiştirenler ile insanlar arasında yaklaşan bir savaşın anlatıldığı, yüksek gerilimli bir şekil değiştiren romantizm romanıdır.

Kurtların Ülkesi | Birinci Bölüm (2026'da çıkacak)

Kurtların Ülkesi | İkinci Bölüm (Çıkış Tarihi Belirlenecek)

DEVAM EDEN SERİ

Fates | Kadın Serisi'nin Altıncı Kitabı (Çıkış Tarihi Belirlenecek)

The Hidden Kingdom | The Cursed Kingdom Serisi'nin Üçüncü Kitabı (Çıkış tarihi belirlenecek)

BAĞLANTIDA KALIN

SOSYAL MEDYA

Invi Wright'ı sosyal medyada takip ederek en yeni yayınlarından haberdar olun, romantizm ve fantastik kitaplar hakkındaki sohbetlerini dinleyin, düzenli kitap önerileri alın ve romantizm severlerin eğlenceli topluluğuna katılın!

TikTok ve Instagram: @inviwright

ÖZEL İÇERİK VE KARAKTER SANATI

Patreon'da **@inviwright**'ı takip ederek şunları elde edin:

- Devam eden romanlara özel erişim
- Özel sesli bölümler
- SFW ve NSFW karakter sanatları
- Anketlere katılma (bir sonraki kitabını seçmeye yardımcı olun!)
- Yayımladığı her kitabın ücretsiz e-kitap kopyası

TEŞEKKÜR

Kocama mümkün olan en büyük teşekkürlerimi sunarım. Yazmaya devam etmem için bana güven ve destek verdin, sen olmasaydın bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

Ayrıca, Patreon abonelerime: Melissa Childs, Tzahala Cofield, Jack Lewis Landsmen, Fna, Krystin Baldwin, Bhavini, Lora Beth, Danielle M Bloome. Sizin desteğiniz, bunu yapabilmemin tek nedeni ve benim için ne kadar değerli olduğunuzu kelimelerle ifade edemem. Umarım bu hikayeyi beğenirsiniz!

TELİF HAKKI

Telif hakkı © 2025 Invi Wright Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olay örgüsü ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Düzenleme: Amy McNulty

ÖNSÖZ

CASSIA

Dudaklarımdan bir ıglık kopar, o kadar yüksek ve keskin ki, boğazım parçalanıyor gibi hissediyorum.

Yapabileceğim tek şey bu. Yapabileceğim tek ses bu.

Babam bir saniye içinde yanımda. Göz açıp kapayınca kadar önümde belirir, tıpkı benim büyüdüğümde ve güçlendiğimde yapabileceğim gibi, sanki havadan çıkmış gibi. Diğer babalarım da iki göz açıp kapayınca kadar belirir.

Biri beni yakaladı ve cesetten uzaklaştırdı.

Bu gerçek mi? Luca'nın bedeni bükülmüş ve bacağı olması gereken yerde değil.

Ağlaması gerekirdi. Neden ağlamıyor?

Bu doğru değil.

Bir ıglık daha duyulur, bu sefer annemden. Arka kapıdan koşarak çıkar, bu sırada benim değerli taş yığınının üzerine basar. Onları verandaya yığmayı seviyorum. Yapmamam gerek. Dinlemiyorum.

Hayatımda ilk kez, kimse annemi yakalamıyor. Yere sertçe çarpıyor, ama bir saniye içinde tekrar ayağa kalkıyor. Yanımdan koşarak geçerken, çiçek kokulu parfümünün kokusunu zar zor alıyorum.

Daha fazla ıglık duyuluyor.

Bir gölge tarafından içeriye sürükleniyorum. Ev hizmetçileri sessiz ama hızlı. Kafamı hafifçe çevirince bunun öğretmenim olduğunu anlıyorum. Bana bakmıyor. Luca'ya bakıyor.

İçeri girmek istemediğim için onunla mücadele ediyorum. Luca'nın ağlamasını duymak istiyorum. Küçük kardeşim hep ağlar, neden şimdi ağlamadığını anlamıyorum. Nesi var onun?

BİRİNCİ BÖLÜM

CASSIA

Yatağında birdenbire doğruluyorum, göğsüm nefes nefese, yatak odamın tanıdık manzarasını içime çekiyorum.

Ter boynumdan aşağı damlıyor ve pijamalarımın sırlıklam olduğunu fark ediyorum. Bu ilk kez başıma gelen bir şey değil. O gün, yirmi iki yıl sonra bile hala aklımdan çıkmıyor. Yüzümü silip mobilyalarımı bakıyorum.

Kestane rengi şifonyerim yatağımın tam karşısında. Üstü boş, dağınık ya da gereksiz eşyalar yok. Tam da sevdiğim gibi. Dolap kapısı şifonyerin yanında. Kapı aralık kalmış, çantalarımın biri mandalın önünde duruyor.

Nefesim kesildi ve gözlerimi sıkıca kapattım, sonra kendimi toparlamaya devam ettim.

Yatağımın sağında pahalı, şık bir deri koltuk var. Siyah. Böyle uzun gecelerde ruhumun hissettiği kadar siyah. Minderin üzerine atılmış, yine siyah bir avuç dolusu giysi var.

Yanında, köşeye sıkışmış, makyaj masam var. Aynadaki yansımamla göz göze geliyorum. Uykumda çırpınmam, uzun siyah saçlarımı dev bir düğüm haline getirmiş. Yarın sabah taramak sonsuza kadar sürecek. Gözlerimin altındaki koyu halkaların birkaç saat daha uykuyla düzeleceğini umuyorum.

Öfkem beni ele geçirmeden aynadan uzaklaşıyorum. Kabuslarım her zaman kötü bir ruh haline sokuyor beni.

Yatağa uzanıp tavana bakıyorum. Köşede küçük bir su lekesi var ama umurumda değil.

Aziel, bu daireyi kiralamayı planladığımı söylediğimde neredeyse kalp krizi geçirecekti, ama ben burayı seviyorum. Wrath'ın kalbinde, fast food ve alkol satılan mekanlara sadece on dakikalık yürüme mesafesinde. Her ikisinden de sık sık yararlanıyorum.

En azından tekrar uyumaya çalışmalıyım. Yarın yoğun bir günüm var ve mümkün olduğunca dinlenmem gerekiyor, ama bu zaman kaybı olur. Luca'yı gördüğüm rüyalarından sonra asla tekrar uyuyamıyorum. O öldürüldüğünde ben sadece beş yaşındaydım, ama o günün hatırası hala beni rahatsız ediyor.

Yataktan kayarak kalkıyorum, çıplak ayaklarımın altında çıtırdayan ahşap zemin soğuk. Bu, vücudum için hoş bir şok. Kabuslarım beni gerginleştiriyor ve Valeria ile buluşmadan önce duygularımı yatıştırmam gerekiyor. Ablam sinirlerimi bozuyor ve bugün kontrolümü kaybetmek istemiyorum.

Ama David'den ziyade Valeria'ya sinirlenmek daha iyi. Ağabeyim tam bir kabus ve bu çok sinir bozucu. On dakika bile bir tür imada bulunmadan veya şaka yapmadan duramıyor ve neredeyse hiçbir şeyi ciddiye almıyor.

Valeria ise tam tersi. Ablamın gülümsediğini gördüğüm kezleri bir elin parmaklarıyla sayabilirim ve zamanının çoğunu kader dünyasında dolaşarak geçirir.

Bugün bunu kendi lehime kullanacağım.

Luca ile ilgili daha belirsiz anılar zihnimden geçiyor ve giyinirken başımı sallayıp ailemin evinin ön kapısının önüne ışınlanıyorum. İhtiyacım olan dosyalar Aziel'in ofisinde ve oraya girmek neredeyse imkansız.

Umarım ev halkı hala uyuyordur, sanırım bu kadar erken saatte uyanmanın tek avantajı bu. Silas'ı uyandırmasa, doğrudan Aziel'in ofisine ışınlanırdım. O, bir şekilde malikanede birinin ortaya çıktığını her zaman anlar, bu da bana bir genç insan gibi evin içinde gizlice dolaşmaktan başka seçenek bırakmaz.

Eğer ailem planladığım şeyi öğrenirse, beni Wrath'ın içine kilitlerler. Bu, almaya hazır olduğum bir risk.

Mammon benim küçük kardeşimi öldürdü ve ben intikamımı alacağım. Açgözlülük Kraliçesi yaptıklarının bedelini ödeyecek. Onu ve tüm lanet olası soyunu öldüreceğim. Krallığını harabeye çevireceğim.

Kaderime aykırı olsa da umurumda değil. Beni sonsuza kadar sefalet mahkum etse de umurumda değil.

Bir gölge kadar sessizce malikanede dolaşıp Aziel'in ofisine giriyorum. Duvarlar aile fotoğraflarıyla, benim fotoğraflarımla kaplı. Sürekli yenileri ekleniyor ama babamın dosyalarını karıştırmaya başladığım için yenileri hangileri diye bakmaya vaktim yok.

Mammon'un krallığı hakkında sahip olduğu her türlü bilgiye ihtiyacım var.

Mammon, Luca'yı yakaladı, babamdan ayrıldığı ilk anda onu Wrath'tan kopardı ve değersiz askerlerinin onu hayvan gibi küçük kafirler gibi öldürmesine izin verdi. Sonra onu bizim bulmamız için, *benim* bulmam için arka bahçemize bıraktı. Asla unutmayacağım.

Bence bir mesaj vermek istiyordu. Greed krallığının hala güçlü olduğunu, kendisinin ve halkının babalarımın korkmadığını kanıtlamak istiyordu.

Ve o bu hikayeyi anlatmak için yaşıyor. Bu iğrenç bir şey ve ben bunu bir dakika daha tolere etmeyi reddediyorum.

Eğer ailem intikam almaktan bu kadar korkmasaydı, o kaltak yıllar önce ölmüş olurdu. Savaşta korkuyorlar. Kaderi kızdırmaktan korkuyorlar. Bir çocuk daha kaybetme riskini göze alamıyorlar.

Onlar korkaklar.

İşleri kendi ellerime alıyorum.

Greed'in dosyası Aziel'in masasının çekmecesinin arkasında, yıllarca kullanıldığından kağıtlar yıpranmış. Dosyayı elime alır almaz, karanlık, sessiz koridorlardan geçip malikanenin ön kapısından dışarı çıkıyorum. Eminim birkaç gölge beni fark etmiştir, ama onlar benim kim olduğumu biliyorlar.

Ailemi uyandırıp benim izinsiz girdiğimi haber verme gereği duymayacaklar.

Dışarı çıktığım anda ortadan kayboluyorum ve Lust'un dışındaki kulübeme ışınlanıyorum. Küçük bir mülk ve satışın bana kadar izlenememesi için nakit ödeme yaptım. Bu yeri sadece Valeria biliyor.

Sinirlerden başım dönüyor ve işe koyulmadan önce uzuvlarımı sallıyorum. Dosya büyük ve ondan değerli bir şeyler öğrenmeyi umuyorum. Mammon, Luca'nın öldürülmesinden hemen sonra krallığını kapattı ve o kaltak, sınırları içindeki tüm ışınlanmaları yasaklayacak kadar büyü gücüne bile ulaşmayı başardı. Bu da çok sağlam bir önlem.

Kimse içeri giremiyor. Kimse dışarı çıkamıyor.

Neredeyse yirmi iki yıldır Greed'in işleri hakkında neredeyse hiçbir bilgimiz yok. Ama babamın bildiğinden daha fazlasını bildiğinden şüpheleniyorum. Bakışlarım Aziel'den çaldığım evraklara düşüyor. Bunu öğrenmek üzereyim.

Birkaç saat geçer, kabin sessizdir, sadece sayfayı çevirdiğimde ara sıra çıkan cızırtılı sesler duyulur. Valeria sessizce belirir, havayı dalgalandıran gelişinden bir an sonra sakinleştirici kokusu beni sarar. Bu yılki imza rengi olan kan kırmızısı giyinmiştir ve siyah saçları başının ortasından özenle örülmüştür. Güzel görünür.

"Günaydın," diyor.

Ben homurdanıyorum.

Masamın etrafında dolaşıyor, hareketleri doğal olmayan bir şekilde esnek. Bakışlarının yüzümde dolaştığını neredeyse hissedebiliyorum, ama bunu görmezden geliyorum.

"Uyudun mu?" diye sorar sonunda.

"Biraz."

Sessiz bir iç çekiş. "Cassia. Sana..."

"Kader sana bir şey söyledi mi?" diye sözünü kesiyorum. "Greed hakkında? Ya da planlarım hakkında?"

Valeria konuşmaya başlamadan önce cevabını biliyorum. Her zaman aynıdır. "Hayır. Ben bu işe çok bulaştım. Kaderler sana veya Greed'e dair hiçbir şey göstermez."

Onu planlarıma hiç dahil etmemeliydim. Hiç yardımcı olmadı ve planlarım hakkında sahip olduğu bilgi bir yükümlülük. Ebeveynlerimiz, Mammon ile olan ilişkilerinden uzak durmamızı açıkça söylediler. Birkaç kez. Yaptığımı öğrendiklerinde beni öldürecekler. Annem beni canlı canlı kızartacak. Bir insan için, acı çektirmeyi çok iyi biliyor. Onun öfkesi, onda en sevdiğim şey, ama sadece bana yöneltilmediğinde.

Bir dalgalanma daha olur ve David belirir.

Valeria gözlerime bakmayı reddeder.

Patlayacak öfkemi dizginlemeye çalışarak yanak içimi ısııyorum, ama başaramıyorum. Kahverengi saçlı, kahverengi gözlü kardeşim, kendi iyiliği için fazla insan ve onların hassas özelliklerinin çoğunu taşıyor. Hayatını kurtarmak için bir sırrı saklayamıyor.

Sandalyemden kalkarım, kötü gizlenmiş bir tiksintiyle onun bebek mavisi ipek gömleğine bakarım. O çok... renkli. Bundan nefret ediyorum ve onun bakışlarıyla karşılaşınca açıkça alaycı bir şekilde gülümserim.

"Burada ne işin var?" diye soruyorum.

David başını yana eğiyor, dudaklarının köşelerinde bir gülümseme beliriyor. "Şehvet Kralı'na böyle konuşulmaz."

Gözlerimi kırıyorum. "Şehvet Kralı olmak, senin sandığın kadar etkileyici bir şey değil."

Şehvet, zayıf, seksle beslenen iblislerle doludur. Onlar, daha büyük iblis nüfusuna hiçbir fayda sağlamazlar. Gray dört ay önce istifa etti ve unvanını David'e devretti. O zamandan beri kardeşim dayanılmaz hale geldi.

"Hâlâ Kraliçe unvanını elde edemeyen kadın böyle diyor," diye alay eder David. "Babam A.'ya terfi ettiğimi duyduğunda istifa etmesi için yalvardığını duymadığımı sanma."

istediğini duymadığımı sanma. Kıskançlık kokuyorsun."

Valeria'nın uzattığı elini itiyorum. Onun lanet barış teklifine ihtiyacım yok.

"Şehvet, işe yaramaz, azgın iblisler ve ucuz genelevlerden oluşan orta büyüklükte bir krallıktan başka bir şey değildir," diyorum. "Öfke'nin milyonlarca vatandaşı, sınırlı zekan için çok karmaşık siyasi ilişkileri ve lanet olası bir ordusu var. Öfke'yi yönetmek büyük bir sorumluluk, bu yüzden elbette yirmi yedi yaşında bu görevi üstlenmeyeceğim. Bu aptalca olurdu ve Aziel aptal olmaktan çok uzak biridir."

David gülüyor. Kahrolasınca *gülüyor*. "Baba A.'yı ismiyle çağırmanın, onun seni o kadar çok olmak istediğin yetişkin olarak görmesini sağlayacağını sanmıyorum."

Güç damarlarımdan akıyor, sıkıca kilitlediğim engelleri zorluyor. David'i öldürmeliyim. Lanet boğazını parçalamalıyım.

"Çocuklar..." Valeria iç geçirir. "Birlikte çalışmalıyız."

Kafamı sallarım. "David'le olmaz." Kolumu onun yönüne doğru sallarım. "Bildiği her şeyi Gray'e anlatacak."

"Kaçmayacağım!"

"Tabii ki yapacaksın! Her zaman yaptın ve sen..."

"Çocuklar!"

Valeria'nın nadir duyulan çılgılığıyla çenem kapanır. David de aynısını yapar, ama birbirimize bakmaya devam ederiz. O da benim onun ölümünü hayal ettiğim gibi benim kanlı ölümümü hayal ediyor mu?

"David'in, gücünü zayıflatacak bir iksir yapabilen bir tanıdığı var," diyor Valera.

Öyle mi? Onun söylediklerine inanmakta tereddüt ediyorum. David yalan söylemesiyle bilinir. Dahil olmak için her şeyi yapar. O klasik bir incubus ve güvenilmez.

David sırtarak ellerini gömleğinin üzerinde gezdirir. "Doğru." Benimle alay ediyor. Yumruklarımı sıkarım. "Birkaç aydır bir elf kadınla vakit geçiriyorum. Bana biraz bulabilir."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

David homurdanır. "Yemin ederim."

Samimi görünüyor ve güçsüzleştirici bir iksir gerçekten yardımcı olabilir. Aziel'in gücü içimde

Bu güç çok belirgin ve onu kontrol etmekte pek iyi değilim. Herhangi bir güçlü duygu patlaması beni tehlikeye atar.

Greed'deyken bu güç dışarı sızarsa, ölmüş sayılırım.

Mammon yüksek alarmda olmalı. Ailemin onun peşinde olduğunu, kafasını kazığa geçirmek istediğimizi biliyor olmalı. Düşmanlarının kim olduğunu bilmiyor olsaydı bu kadar uzun süre hayatta kalamazdı.

Umarım, dönüşen eşinin ölümü ona büyük acı vermiştir. Umarım ruhu göğsünden sökölüp alınmış gibi hissetmiştir. İblislerin eş bağı yoktur, ama o nadir bir istisnaydı. Mammon, dönüşenlerin kendi türlerini öldürmeyecekleri düşüncesiyle, eşini dönüşenlerin dünyasına annemi öldürmesi için gönderdi, ama hesap yanlış çıktı.

Umarım Vont'un ölümü, onun şimdiye kadar yaşadığı tüm zevkleri elinden almıştır.

Umarım yanar. Onu yakacağım.

Kılık değiştirip onun krallığına gizlice gireceğim ve bu işi bir kez ve sonsuza kadar bitireceğim. Luca'nın intikamını alacağım. Bundan emin olabilirsiniz. Yirmi iki yıl geç kalmış olabilirim, ama iblisler için bu hiçbir şey. Mammon tek başına muhtemelen binlerce yaşında.

"Nefes al." David konuşuyor ve bir saniye sonra tatlı kokusu ciğerlerimi dolduruyor. "Sakin ol Cassia. Nefes al."

Yapamıyorum.

Öfkem artıyor, artıyor ve artıyor, sonunda patlayacağımdan eminim. Onu kontrol edemiyorum, Aziel'den miras aldığım gücü kontrol edemiyorum. Bu benim en büyük başarısızlığım.

David elini sırtımda gezdiriyor. Sinir bozucu incubus kokusunu kullanarak hızla dönen düşüncelerimi yatıştırmaya çalışıyor. Etkili oluyor - ona yapabileceğim tek iltifat bu - ve kendimi düşüncelerimi susturmaya ve kendimi sakinleştirmeye zorluyorum.

Masamın yanında duruyorum, masanın üstü Aziel'in ofisinden çaldığım evraklarla dolu. İşe yaramaz olduğu ortaya çıkan evraklar. Masanın köşesinde kirli bir bardak var. İçinde o kadar eski bir bira var ki, küflenmemiş olmasına şaşıyorum.

Valeria'nın bıraktığını düşündüm. Öncelikle buraya bira içmeye geldiğine şaşırmıştım, ama şimdi David'in yaptığını düşünüyorum. Beni kızdırmak için bırakmış.

Titreyerek nefes alıyorum. Elini sırtımda gezdiriyor. "Nefes al." Sesi fısıltıdan daha yüksek değil. "Bırak gitsin."

Söylemesi kolay, yapması zor.

Masamın arkasında, güzel bir çimenlik tepeye bakan büyük bir pencere var. Lust, muhteşem manzarasıyla bilinir ve ben, gürleyen kalbimi sakinleştirmek için boşluğa bakıyorum. İşe yarıyor, ama zar zor.

Birkaç dakika geçtikten sonra, evimi ve çevresindeki çeyrek mil uzunluğundaki mülkü yerle bir etme riskim ortadan kalkar. David'in gözlerine bakarak başımı eğiyorum.

Bu, *ona* verebileceğim en yakın *teşekkür*. "O toniki ne kadar çabuk getirebilirsin?" diye soruyorum.

"İhtiyacın olduğu anda," diyor David. "Ama neden bu ani acele? Hayatın boyunca Mammon'u öldürmek istedin, ama neden şimdi?"

Buna iyi bir cevabım yok. Şimdi de diğer zamanlar kadar uygun bir zaman ve saldırmak için mükemmel anı beklemekten bıktım. Aileme bu durumu çözmeleri için yirmi yıldan fazla zaman verdim ve bana kalırsa, hiçbir şey yapmadılar.

Bunu sonuna kadar götüreceğim.

İKİNCİ BÖLÜM

CASSIA

Aziel'den çaldığım dosya ile vakit kaybetme lüksüm yok.

O fark etmeden geri vermem gerekiyor. Mammon'a karşı harekete geçtiğimi anlarsa, beni durdurmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Başarılı da olacaktır.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

David önümde yürüyor, başı dik bir şekilde çocukluğumuzun geçtiği evin ön kapısından içeri giriyor. Hemen yatak odalarına çıkan merdivenlere yöneliyor. Saat erken, herkesin hala yatakta olduğunu tahmin ediyorum.

"Anne!" diye bağırarak, yaklaşmakta olduğunu anne babamıza haber veriyor.

Onun anne babamıza hitap ederken kullandığı çocukça unvanları hiç değiştirmediklerinden nefret ediyorum. Valeria ve ben uzun zaman önce "anne" ve "baba" demeyi bıraktık. David kendini utandırıyor ve üç babamız olduğu düşünülürse, onlara isimleriyle hitap etmek çok daha kolay. Yine de David'e bu konuda nutuk atmayacağım. Bugün değil.

Bana birkaç dakikalık bir dikkat dağınıklığı sağlıyor ve Aziel'in ofisine doğru sürünürken bunun yeterli olmasını diliyorum. Ev halkı artık uyanmış durumda ve ben kalabalık gölgelerin arasında manevra yaparken çantamı göğsüme sıkıca sarıyorum.

Aziel'in ofisine sorunsuz bir şekilde ulaştım, ancak içeri girip Silas'ın gözlerine baktığımda yüzümdeki gülümseme kayboldu. Aziel'in koltuğuna oturmuş, ayaklarını masanın üzerine uzatmış ve ellerini rahatça kucağında birleştirmişti.

Günün kıyafetini giymiş ve uyanık görünüyor. Beni bekliyor. Beni bekliyor.

Gözlerini kırptırıyor, beni baştan aşağı süzdükten sonra bakışlarını . Onda bir tuhaflık var ve kader ona planımı, ya da en azından planımın sulandırılmış bir versiyonunu anlatmış mı diye merak etmeden edemiyorum.

"Neden Aziel'in ofisine gizlice girip çıkıyorsun?" Silas selam yerine bunu soruyor.

Başımı yana eğip, şaşkınmış gibi davranıyorum. Silas'ın Aziel'in ofisine gizlice girdiğimi bildiğine inanmam için hiçbir neden yok. Şüpheleniyor, ama bu bir şey ifade etmiyor. Ne bildiğinden tam olarak emin olana kadar ona hiçbir bilgi vermeyeceğim.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum. "Gizlice girmedim."

"Bana yalan söyleme, Cassia."

"Yalan söylemiyorum."

Silas ayağa kalkar ve bana doğru yürür, akıcı hareketleri onu tam anlamıyla bir tehdit gibi gösterir. Beni asla incitmeyeceğini iliklerime kadar biliyorum, ama yine de onun yakınlığı kanımı kaynatır.

Öfkemi kontrol edemiyorum. Kendimi yeterince iyi tanıyorum ve Silas kişisel alanıma girdiğinde içimden bir kavga etme dürtüsü yükseliyor.

Bana uzanıyor, muhtemelen omzuma elini koymak ya da benzer bir zararsız hareket yapmak niyetinde, ama son anda donup kalıyor. Uzun bir sessizlikten sonra geri çekiliyor ve başını geriye eğerek boynunu hafifçe ortaya çıkarıyor.

Ellerim titremeyi bırakıyor.

"Gray'in senin için bulduğu terapistte gidiyor musun?" Sesi çok sessiz. Endişeyle dolu.

Omuz silkiyorum. İhtiyacım olduğunu hissettiğimde gidiyorum, ki bu da ailemin istediği sıklıkta değil. Görünüşe göre Gray, bana en uygun yardımı bulmak için çok zaman harcamış, ama ben bunu istememiştim ve açıkçası istemiyorum da. Yardıma ihtiyacım yok. Kendi başıma gayet iyi idare ediyorum.

"Birkaç haftada bir gidiyorum," diye itiraf ettim.

"İyi." Silas boğazını temizler, bakışları çantama döner. "İçinde ne var?"

"Hiçbir şey."

"Ne yapıyorsun, Cassia?" "Hiçbir şey."

Beni zorlamak istiyor. Silas her zaman zorlamak ister, ama ne zaman durması gerektiğini bilen tek kişi o ve annemdir. Aziel ve Gray sınırı anlayamazlar ve ben kontrolümü kaybedene kadar zorlamaya devam ederler.

Valeria kafasını ofise sokar. "Baba?"

Bakışları Silas ile benim aramda gidip gelir, sonra Silas'a sabitlenir. Silas bir an bile benden gözlerini ayırmaz. Bana baskı yapacak. *Kahretsin.*

Valeria devam ediyor. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Yutkunuyorum, umarım bu konuyu kapatır. Aziel'in ofisine gizlice girdiğim için daha önce yakalanmadım değil. Bu evdeki *tüm* ofislere gizlice girdiğim için yakalandım, ama genellikle küçük, aptalca şeyler yüzünden, bu da bana sinirli bir iç çekme ve kafamın arkasına bir şaplak kazandırdı. Silas'ın da böyle düşüneceğini umuyorum.

Mammon'u öldürme planımı bilmemeliler.

Valeria öfkeyle nefes alır. "Bu kader bir mesele."

Silas gözle görülür bir şekilde tereddüt eder, beni sorgulamakla Valeria'ya yardım etmek arasında gidip gelir. Uzun bir sessizlik olur ve sonunda arkasını döner. Bu konuyu kapatıyor ve ben de Valeria'nın peşinden odadan çıkarken rahatladığımı gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Valeria çıkmadan önce bana göz kırpar, bu ince hareket bana onun neden en sevdiğim kardeşim olduğunu hatırlatır.

Luca benim en sevdiğim kardeşimdir, ama bunun tek nedeni onun ölmüş olması ve Valeria ile David'in yaptığı gibi beni kızdırma fırsatı bulamamış olmasıdır. Greed'e gitmeden önce mezarını ziyaret etmeliyim. Bu, onu son kez görme fırsatım olabilir. Bir daha geri dönemeyebilirim, Mammon benim maskemin arkasındaki gerçek yüzümü görebilir ve ben onu öldürme fırsatı bulamadan beni öldürebilir.

Beni tanıyabilir. Ailem, kardeşlerimi ve beni kamuoyunun gözünden uzak tutmak için çok uğraştı, ama eminim ki ara sıra bizimle ilgili görüntüler veya açıklamalar yanlış ellere geçmiştir.

Valeria ve Silas'ın gittiğinden emin olana kadar bekledikten sonra dosyaları Aziel'in masasına geri koydum. Dosyalar işe yaramazdı, bana yararlı veya değerli hiçbir bilgi vermediler. Buna şaşırılmamalıydım ve dosyayı tam olarak eskisi gibi yerine koyduğumdan emin oldum.

İşimi bitirdiğimde herkes yemek odasına girmeye başlamış, ben de onlara katılırken yüzüme sakın ve soğukkanlı bir ifade takınıyorum. Annem bana en yakın olan kişi, hemen ona sıkıca sarılıyorum.

"Günaydın," diyorum ve yanağına öpücük konduruyorum.

Hâlâ o iğrenç pembe pamuklu pijamalarıyla duruyor ve Silas ile Gray'in kokusunu taşıyor. Tanrıya şükür koku çok ağır değil, ama dün gece yan yana uyuduklarını anlamama yetiyor.

"Çocuklarım bir arada," diyor annem, sarılmamı karşılayarak. "Böyle bir şeye layık olmak için ne yaptım ben?"

Muhtemelen geçici hırsızlığımı örtbas etmek için burada olduğumuz için suçluluk duymalıyım, ama duymuyorum. Mammon'un kafasını geri getirdiğimde bana teşekkür edecek.

"Sen çok şanslı bir kadınsın," diyor David, masaya otururken.

Silas, Aziel ve Valeria çoktan masaya oturmuş, üçü de derin bir sohbete dalmışlar. Aziel hala ev kıyafetleri içinde, bu yüzden Silas'ın ona şüphelerini söylemediğini varsayıyorum. Söyleseydi, Aziel ofisinde kaderle birlikte bekliyor olurdu.

"Gray nerede?" diye soruyorum, etrafa bakınıyorum.

Cevap veren David'dir. "Bu seni ilgilendirmez."

Ona sertçe cevap vermek için dönerim, ama annem benden önce davranır.

"Duş alıyor." David'e keskin bir bakış atar. "Kız kardeşini rahat bırak."

Annemin tavsiyesine uysa iyi olur, yoksa boynu kırılabilir. "Kahvaltıya kalacak mısın?" diye soruyor annem.

"Hayır..."

Aziel sözümü keser. "Evet." Yanındaki yeri gösterir. "Bana katıl, Cassia."

Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor ve ben de yanaklarımı içime çekip dikkatimi masaya veriyorum. *Sakin ol, Cassia. Sakin ol.*

Masa güzel bir meşe ağacından yapılmış, yıllar boyunca kardeşlerim ve ben çatal bıçaklarımızla binlerce çizik ve çukur açmışız.

David'in yanındaki yer boş. Luca'nın ölümünden beri öyle. Yetişkin sandalyesini kullanmak için çok küçüktü, ama bebek sandalyesi o yere itilmişti. Bebek sandalyesi artık yok, ama boş yer hala duruyor.

Duvar boyunca bir büfe var. Altındaki çekmeceler, David'in yemek yerken oynamakta ısrar ettiği boyama kitapları ve çok sayıda oyuncakla dolu. Yemeğin tadını çıkarmak için yeterince uzun süre oturup kalamazdı ve oyuncaklar, koltuğundan kalkıp başını belaya sokmasını engellemenin tek yoluydu.

İçimde yükselen öfke sakinleşir, kaynayan bir çorba gibi değil, yavaşça kaynayan bir tencere gibi. Ellerimi açarım ve biri başımın üstüne öpücük kondurur. Gray yanımdan geçip odaya girerken yana doğru dönerim.

"Aferin Cassie," diyor. "Seninle gurur duyuyorum."

Beni gurur duymalı. Bu zemin egzersizleri, geçen yıl görmeye başlamam için bana yalvaran terapistin bir tekniği. O kadın hakkında ne hissettiğimden hala emin değilim, ama egzersizler yardımcı oluyor.

Kendimi kontrol edememekten nefret ediyorum. Aziel bunun nedeninin benim bir Wrath olmam ve üstelik güçlü bir Wrath olmam olduğunu söylüyor. Gücünü kontrol altına almak ve yönetmek için yüzlerce yıl uğraştığını söylüyor, ama benim yüzlerce yıl bekleyecek vaktim yok.

Wrath'ı yönetmek istiyorum.

Aziel'in yerini almak ve Gazap Kraliçesi olmak istiyorum, beklemekten yoruldum. David çoktan Gray'in yerini aldı ve Valeria sürekli kaderinin görevlerini yerine getirmek için gizlice kaçıyor.

Sıra bende.

Herkes masaya oturur ve ben Aziel'in yanındaki boş koltuğa oturmadan önce bir an daha oyalanırım. Yapacak işlerim, hazırlayacak planlarım ve tamamlayacak işlerim var, ama buraya gelmenin bir risk olduğunu biliyordum. Ailemle bir öğün yemek yemek beni öldürmez. Hatta Silas'ın peşimden düşmesini sağlayabilir. Kişisel işlerimi kurcalamasını istemiyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CASSIA

Neredeyse bütün bir haftayı araştırarak geçiriyorum.

Güneş doğmadan uyanıyorum ve Mammon veya Greed'den *bahseden* bilinen tüm metinleri saatlerce inceliyorum. Yararlı çok az bilgi buluyorum. Luca'nın ölümünden bu yana onun topraklarına giriş yasaklandığından, bulduğum her şey güncel değil.

Koruma önlemleri alınmadan önce Greed'de zaman geçirmiş birkaç Wrath var, ama şüphe çekmeden kimseyi sorgulayamıyorum. Aziel bunu öğrenir. Sorgulamalarımı duyar ve tüm planım suya düşer.

Yazılı metinlerle yetiniyorum. Ben doğmadan önceki yıllarda yaşanan savaşı, tüm bunların başlangıcı olan savaşı ayrıntılı olarak anlatan düzinelerce metin var. Kadınların maruz kaldığı muameleyi anlamak zor. Sahip olunan ve sığır gibi muamele gören kadınları hayal edemiyorum.

Rehabilitasyon tesisleri hâlâ var ve bazı kadınlar hâlâ bu tesislerde yaşamayı tercih ediyor, ama artık büyük ölçüde kullanılmıyorlar.

Son on yılda, özellikle Wrath'ta kız çocuk doğumlarında bir patlama yaşandı ve şekil değiştirenler, değişikliklere uyum sağlamakta daha yavaş olan bölgeleri dikkatle izliyorlar. Ben bu konuda çok fazla dahil değilim. Aziel, Wrath'ın birçok işini denetlememe izin veriyor, ama bunu değil.

Sanırım utançtan dolayı.

Babam bana ayrıntıları hiç anlatmadı — bu konudan kaçınıyorlardı —ama yardım etmek için harekete geçmeden önce bu sorunu yıllardır bildikleri herkesin malumu. Benim cinsiyetimi nesiller boyu tecavüz ve istismara mahkum eden bilgileri sakladılar.

Babalarımın iyi insanlar olduğunu iddia etmiyorum. Gray, annemi bir müzayededen satın aldı ve bunun nedenini anlamak için uzman olmaya gerek yok. Babalarımı seviyorum, ama onlar dünyanın onları gösterdiği gibi kahramanlar değil.

Şanslıydılar ve savaş sırasında imajlarını düzeltmek için olağanüstü bir iş çıkardılar, ama ben aptal değilim. Ancak bu hiçbir şeyi değiştirmez. Babalarım milyonlarca masum insanı öldürebilir, ben yine de onların yanında olacağım. Her zaman onların yanında, ailemin yanında olacağım. Bu yüzden Mammon'u idam edeceğim.

Her sabah güneş doğana kadar planım üzerinde çalışıyorum, sonra Wrath'a dönüp kamu görevlerimi yerine getiriyorum. Törenlere katılıyorum. Bütçeleri ve sözleşmeleri onaylıyor, binlerce sayfa sıkıcı evrakları okuyorum. Hükümet yetkilileriyle toplantılar yapıyorum.

Sonunda Aziel'in unvanını almak için kendimi konumlandırıyorum ve bu konuda çok iyi bir iş çıkarıyorum.

Her günün sonunda, araştırmalarımın devam etmek için Lust'a dönüyorum. Bazen Valeria bana katılıyor. Bazen David. Ama çoğu zaman yalnızım. Umurumda değil. Yalnız olmayı tercih ediyorum. Böyle daha iyi konsantre olabiliyorum.

Mammon ve Greed ile ilgili bulduğum tüm bilgiler eski, ama hiç yoktan iyidir. Onun topraklarının haritalarını ve ona en yakın olanların anlatımlarını inceliyorum. Onun şekil değiştiren eşiyle ilgili ayrıntılar buluyorum — *ölen* şekil değiştiren eşiyle — ve her seferinde gülümsüyorum.

Chev amcamı ziyaret edip ona Vont hakkında sorular sormalıyım. O adamın acı verici ölümünün her ayrıntısını duymak istiyorum. Her. Lanet. Ayrıntıyı.

Gözlerim ağırlaşmış sayfadaki kelimeleri okuyamaz hale gelene kadar Lust'ta kalıyorum. Ancak o zaman daireme dönüp uyuyorum. Sosyal hayatım feda ediliyor. Sağlığım feda ediliyor. Değerli uykum ve akıl sağlığım feda ediliyor, ama buna değer. Buna kesinlikle değer.

Bunu her gün, hiç aksatmadan ve ara vermeden yapıyorum.

Etrafımdaki hava dalgalanır ve bir saniye sonra David masamın yanında belirir. Uyanması için çok erkendir ve kalemimi bırakıp arkamı dönerken iç geçiririm. Seks kokuyor ve çamur gibi görünen siyah bir sıvıyla dolu cam bir kap tutuyor.

Gülümser ve kapağı açar. "Bak ne buldum!"

Geri çekiliyorum. Kokusu keskin, neredeyse şiddetli. Burnumu yakıyor ve içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Bu ne lan? İğrenç bir şey ve David'in temiz, beyaz gömleğine dökmek için can atıyorum.

"Bu, gücünü kesinlikle köreltecek," diyor David. "Bir seferde birkaç yudumdan fazla içmemeni söylemem istendi. Seni öldürmez ya da

, ama seni yere serer."

Üzerime uzanıp masamdan yarısı boş olan bardağımlı alır ve kalan suyu pencereden dışarı döker. Sonra iğrenç, siyah sıvıdan biraz döker ve bardağı elime tutuşturur.

"İç şunu."

Yüzümü buruşturarak bardağın içine bakıyorum. "Bunu içmem."

"Gücünü azaltmanın tek yolu bu," diye alaycı bir şekilde cevaplar David. "Bunu elde etmek de kolay olmadı, o yüzden içsen iyi olur."

Bardağı burnuma götürüp içindekileri kokladım. Sonra hemen öğürmeye başladım. Kokusu iğrençti ve David'in söylediklerine rağmen, bir yudumun beni kesinlikle öldüreceğinden emindim.

Ama ölürsem, babalarım David'i ikiye böler. Bir daha gün ışığını göremez.

Bu düşünce yüzüme bir gülümseme getiriyor. Belki de bu beni öldürürse o kadar da kötü olmaz. David'in sonsuza kadar mutsuz olmasını garanti edecekse, hayatımı seve seve feda ederim. Eminim Gray onun unvanını bile elinden alır. Artık kral olmaz.

Kupayı dudaklarıma götürüyorum ve sıvıyı tek bir yudumda içiyorum. Birkaç kez geri çıkacak gibi oluyor, vücudum yutma emrimi dinlemediği için göğsüm inip kalkıyor.

David tüm bunları izliyor, ağzının köşelerinde neşeli bir gülümseme var. Eminim hayatı boyunca bunu beklemiştir. Benden daha yaşlı olabilir, ama ben her zaman ondan daha güçlüydüm. Her zaman daha fazla güce sahiptim ve bunu kullanmaktan asla korkmadım.

Tonik midemde ağır bir şekilde yerleşiyor, sanki demir bir kağıt ağırlığı yutmuşum gibi. Bu his hızla vücudumun her yerine yayılıyor, bacaklarımdan başlayıp boynuma kadar. Başımı dik tutmak zorlaşıyor ve içki bardağım parmaklarımdan kayarak kırılıyor.

David bir saniyede yanıma gelir, kahverengi gözlerinde saf panik vardır, başımı kaldırıp yüzümü inceler.

"Kahretsin, Cassia," diyor. "İlk seferin en kötüsü olacağı söylenmişti. Vücudun güç olmadan çalışmaya alışık değil ve uyum sağlaması biraz zaman alacak. Etkileri sadece birkaç gün sürer."

Birkaç gün mü? Ciddi olamaz. Bunu önceden bilmek faydalı olurdu. Wrath'ta bu halde dolaşamam. İnsanlar bana bir bakışta bir şeylerin ters gittiğini anlarlar.

David beni sandalyeden kaldırmaya yardım eder, bir kolunu belime dolayarak beni arka duvara dayalı kanepeye götürür. Uzuvarlarını istediğim gibi hareket ettiremediğim için neredeyse kanepeye düşüyorum.

Sadece irademle ayakta kalmayı başarıyorum ve önümde diz çöken David'e öfkeyle bakarım. Hâlâ panik içinde görünür, ama tehditkar bakışımı fark edince korkusu azalır.

"Sen iyisin," diye mırıldanıyor. Kendine konuşuyor, deli herif. "Sen iyi olacaksın."

Zihnim bulanıklaşıyor ve yana doğru yığılırken inliyorum.

David başımı yakaladı, koltuğun kol dayanağına çarpmasını engelledi ve nazikçe yastığa yatırdı.

Yüzünü buruşturur. "Sanırım sana fazla verdim."

Hadi oradan.

Başım zonkluyor. Hiç böyle bir baş ağrısı yaşamamıştım. Bu, benim *çoğunlukla* bağışık olduğum bir insan özelliği. Elimle sabah güneşinin gözlerime vurmasını engelliyorum. Saat kaç? Güneş doğmuşsa, işe geç kaldım demektir.

David masamda oturuyor. Bana dönük, her hareketimi dikkatle izliyor. Yanında Valeria var. Sadece kaderinin yapabileceği bir yoğunlukla bana bakıyor.

Oturmaya çalışıyorum ama başım çok ağır ve uzuvlarım çok ağrıyor. Enerjim yok. Bunun yerine kardeşlerime göz kırpyorum, umarım bir şekilde zihin okuma yeteneği kazanmışlardır ve onlar hakkında düşündüğüm tüm kötü şeyleri duyabilirler.

David'in kafasının bir mızrağa geçirildiğini ve Valeria'nın bağlanıp Wrath'ın ünlü lav çukurlarından birine atıldığını hayal ediyorum.

"Üç saatten biraz fazla uyudun," diyor Valeria. "Babana bu sabah özel bir konuda bana yardım etmekle meşgul olduğunu söyledim."

Hangi babamızı kastettiğini bilmiyorum, ama açıkçası bunun bir önemi yok. Biri bilirse, hepsi bilir.

Annem sır saklamada en iyisidir. Silas ikinci sırada gelir, onu Aziel ve Gray izler. İnkubus babam, hayatı buna bağlı olsa bile ağzını kapalı tutamaz. Kardeşlerimi bu şekilde takip ediyorum.

Gray'e sarılıyorum ve onu özel bir baba-kız zamanı geçirmek için özel bir yere davet ediyorum. Bu onu çok mutlu ediyor ve o da aile sırlarını döküyor.

dakikalar içinde drama. O da ne yaptığını biliyor, ama çocuklarıyla vakit geçirmek için her şeyi yapar. O çaresiz ve ben de onun bu özelliğini manipüle etmekten çekinmiyorum.

Onunla vakit geçirmekten gerçekten keyif almam da bir artı. "Nasıl hissediyorsun?"

David'in aptalca sorular soracağına her zaman güvenebilirim.

Sesimi bulmam birkaç dakika sürer. "Berbat hissediyorum.

Tabii ki."

Valeria gülümsüyor. "Bu iyi!"

Buna katıldığımı söyleyemem. Aslında, kesinlikle katılmıyorum.

Kollarımı hareket ettirmeye odaklanıyorum, böylece oturur pozisyona gelebileceğim. Birkaç deneme yapmam gerekiyor ve ağırlığımı kollarıma verirken dirseklerimi kilitlemem gerekiyor, yoksa güçsüz düşüyorlar. Hiç bu kadar zayıf hissetmemiştim ve oturmak için çaba sarf ederken omuzlarım yanıyor ve kollarım titriyor.

İnsan olmak böyle bir şey mi? Damarlarımdan hiçbir güç akmaması? Bu berbat bir şey ve annemin her gün nasıl hayatta kaldığını anlayamıyorum. Bu, onun sürekli homurdanmasını ve nefes nefese kalmasını açıklıyor.

Kabaca oturma pozisyonu olarak kabul edilebilecek bir duruşa geçmek birkaç dakika sürüyor. Kamburum ve nefes nefeseyim, ama dik duruyorum. Elime ne geçerse onu alacağım.

"Ayakkabılarımı kim çıkardı?"

"Ben." David kendini işaret ediyor. "Rica ederim."

Ona teşekkür etmeyeceğim.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Tekrar deniyorum ve titreyen kollarım ve acı dolu inlemelerim kardeşlerimin yüreğini sızlatıyor olmalı ki, yardıma koşuyorlar. David kolunu belime doluyor ve Valeria, sanki beni yakalamak istercesine kollarını uzatarak yanımda duruyor.

David, ayakta durmaya alışırken beni sabit tutar. Daha önce hiç bu kadar ağır hissetmemiştim. Bacaklarımdan vücudumu taşıdığını hiç fark etmemiştim, ama şimdi kesinlikle farkındayım.

Hep bu kadar ağır mıydım?

"İşte oldu," diyor David. "Birkaç adım atmaya çalışalım."

Beni cesaretlendirmeye çalışıyor ve şanslı ki, ben çok yorgun olduğum için ona ters cevap veremiyorum. Bunun yerine, elimi omzuna koyuyorum ve onun beni bir gösteri köpeği gibi odanın içinde gezdirmesine izin veriyorum.

"Benden ne kadar güç hissediyorsun?" diye soruyorum.

David gülümsüyor. "Neredeyse hiç. Sokakta yanımdan geçsen, gölge formundan yeni çıktığını düşünürdüm."

Bu sözler kulağıma müzik gibi geliyor.

"Tonik, gücünü esasen içinde kilitlemiş, ama hala orada," diye açıklıyor Valeria. "Neredeyse tüm duygularını sorunsuz bir şekilde yaşayabilmelisin, ama aşırı uçlar barajı patlatır."

David ve ben odada üç tur attıktan sonra yorgunluktan oturup dinlenmem gerekti.

"Peki uzun vadeli yan etkileri yok mu?" diye soruyorum. Bunu önceden sormalıydım.

David başını sallar. "Hayır."

"Harika," diyorum. "Gücüm olmadan hareket etmeyi ve var olmayı öğrenmek için birkaç güne ihtiyacım olacak."

"Öyle olacağını tahmin etmiştik." Valeria saate bakar, sonra David'e döner. "Gitmem gerek. Cassia'yı kızdırmayı göze alabilir misin?"

Bu ne demek lan? Valeria, ben sorma fırsatı bulamadan gitmiş.

David bana doğru yürür, yüzünde sırtkan bir gülümseme belirir. "Toniği yakman için öfkeni doruğa çıkarmamız gerekiyor. Birkaç fikrim var, küçük kardeşim."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CASSIA

SONRAKİ BİRAZ GÜNLER, şimdiye kadar yaşadığım en yorucu günlerdi.

Her sabah David veya Valeria ile buluşup, iğrenç zehirli çamuru içtikten sonra, birkaç saat boyunca yeni doğmuş bir geyik yavrusu gibi kulübede sendeleyerek dolaşıyorum. Vücuduma güç sağlayan enerji olmadan nasıl hareket edeceğimi bilmiyorum. Bu aşağılayıcı ve küçük düşürücü bir durum ve her saniyesinden nefret ediyorum.

Ama bunu Luca için yapıyorum. Onun için yapmayacağım hiçbir şey yok —intikam için.

"Şu haline bak," diye alay ediyor David.

Geniş kenarlı şapka ve büyük güneş gözlükleriyle şezlongda uzanıyor ve ben egzersizlerime yeniden başlarken boğazını kesmeyi hayal ediyorum. Tüm temel hareketleri yapmayı öğrendim: koşmak, zıplamak ve hatta ip atlamak. Şimdi bunları birleştirmeye çalışıyorum.

Bu, hayal ettiğimden çok daha karmaşık.

David geniş bir gülümsemeyle beni izliyor, koşarak zıplamayı öğrenmemi görmekten mutlu. Son denememde yerden yaklaşık 7,5 cm yükselebildim, bunu bir zafer olarak kabul edeceğim. İlk denememde ayak parmaklarım yerden kalkmamıştı.

Bir deneme daha yapıyorum, kaslarım efordan yanıyor. David

ıslık çalıyor. "Bu iyiydi."

"Kapa çeneni."

Alnımdaki teri siliyorum ve tekrar deniyorum. Ve tekrar. Ve tekrar.

İnsan çocuklarının bu kadar işe yaramaz olarak görülmesine şaşmamalı. Kardeşlerim ve ben, çoğu insanın emeklemeyi öğrendiği yaşta çoktan ayağa kalkmış ve koşmaya başlamıştık. Annem, bunun ne kadar zorlu olduğunu, fiziksel gelişimimizin hızının ne kadar korkutucu olduğunu anlatır.

İnsan gücüyle yaşamın ne kadar zor olduğunu ilk elden deneyimledikten sonra, anlıyorum. Bu iş çok zor.

"Tonik içmelisin," diyorum David'e.

Kaşlarını çatarak, gözlüklerinin kenarından bana bakar. "Hayır, teşekkürler."

Muhtemelen en iyisi budur. Fiziksel olarak kardeşlerimden daha güçlü olabilirim, ama onların da kendi güçlü yanları var. David sinsi ve yakalaması zor biridir. Tonik içerse, onun zayıflığından yararlanmayacağımı garanti edemem.

Onun değerli saçlarını tamamen keseceğim ya da parlak yüzeyi çizilip matlaşana kadar tırnaklarını çimentonun üzerinde gezdireceğim. David kibirli biri – bu, bir incubus olmanın getirdiği bir özellik – ve ben onun en çok sevdiği her şeyi yok edeceğim.

Bir kez daha koşarak zıplamaya çalışıyorum, sonra David'in sandalyesinin yanındaki çimlere çöküyorum. O, bana yerini vermek niyetindeymiş gibi yer değiştiriyor, ama ben bu teklifi reddedip sırt üstü yere yığılıyorum.

"Sence bunu yapabilir miyim?" diye

soruyorum. "Neyi?" David bazen çok kalın

kafalı olabiliyor.

"Greed'e gizlice girip Mammon'u öldürebilecek miyim sence?" "Oh." David düşünmek için duraksıyor, bu pek de cesaret verici bir işaret değil. "

Mammon'u öldürebilecek fiziksel yeteneğe sahip olduğunu düşünüyorum. Güçlü, zeki ve son derece kararlısın. Yapamayacağın pek bir şey olduğunu sanmıyorum. Ama sen pek kurnaz değilsin. Sinirlenip kim olduğunu açığa çıkaracağından endişeleniyorum."

Sanırım bu, David'in bana söylediği en nazik söz. "Ya o beni öldürürse?" diye soruyorum.

David burun kıvrır. "O zaman intikamını almak için Greed'e gizlice girmek zorunda kalırım ve bunun nasıl sonuçlanacağını hepimiz biliyoruz."

İyi değil. Valeria'nın hayatta kalma şansı daha yüksek, ama sadece o bir kader olduğu için. Mammon onu yakalarsa, bilgi almak için Valeria'ya işkence etme olasılığı yüksek. Valeria işkence görürse, ölümden geri dönmekten başka seçeneğim kalmaz. Öbür dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama oradan kaçmanın kolay olmadığını tahmin ediyorum.

Boğazımı temizledim. "Luca'yı hatırlıyor musun?"

O öldüğünde ben sadece beş yaşındaydım ve birkaç anım olsa da, onun kişiliği hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Yüzlerce hikaye duydum, ama ikinci elden bilgi aynı şey değil.

"Biraz," diyor David. "Luca'nın bir Wrath olduğunu öğrendiğinde sinir krizi geçirdiğini hatırlıyorum. Aziel'in tek biyolojik çocuğu olmaktan hoşlanıyordun, çünkü bu sana onun unvanını garanti ediyordu. Hemen Luca'nın

düşmanın olduğunu ilan ettin, bu da onu hemen benim en iyi arkadaşım yaptı. Düşmanının düşmanı dostundur."

David gülüyor, sonra devam ediyor. "O, sana karşı hiç şansı olmayan, minicik, çaresiz bir bebektir. Ona şaşırtıcı derecede nazıktın, ama ben sana güvenmedim. Onu korumayı kendime görev edindim."

Bunu çok az hatırlıyorum. David, Luca'yı aşırı derecede koruyordu ve beni uzak durmam için sürekli tehdit ediyordu. Bir keresinde, ona çok yaklaştığımda, David ağlamaya ve bağırmaya başladı, onu vurduğumu iddia etti. Böyle bir şey yapmamıştım, ama ailem bana inanmadı. Beni cezalandırdılar. Bu saçmalıktı ve hala buna kızgınım.

"Azriel babamın daha fazla çocuk sahibi olmayı reddettiğini biliyor muydun?" diye sordu David

diye

sorar "Hayır," diye itiraf ediyorum. "Benim yüzümden mi?"

David başını sallar. "Annem ilk çocuğunu düşürdü, sonra Luca öldü. Kendisinin lanetlendiğine inanıyor."

Aziel dramatik davranıyor. Düşük yapmak insanlar için normal bir şey ve Luca, Mammon'un intikamcı bir kaltak olması yüzünden öldü. Ayrıca, Azriel'in annemin başka bir bebek isteğini reddedeceğine bir saniye bile inanmıyorum. Annem ona atla derse, o da ne kadar yükseğe atlayacağını sorar.

Çimlere uzanıp gözlerimi kapatıyorum, rahatlamaya çalışıyorum. Bahar, Şehvet'in en güzel mevsimidir. Öfke bu mevsimde çok bunalıcıdır ve Şehvet'teki serin esinti harika hissettirir.

David oturur ve dikkatimi çeker. "Zamanı geldi..."

Biliyorum ve bunu hiç istemiyorum. Tonik etkisini en hızlı şekilde yok etmenin yolu öfkemi kıskırtmaktır. David bundan büyük zevk alır ve neredeyse sabırsızlanıyor.

"Tamam," diyorum ve ayağa kalkıyorum.

David ayağa kalkar ve ben alt dudağımı ısırırken o şapkasını ve güneş gözlüklerini sandalyesine koyar. Parlak kahverengi gözleri, filtrelenmemiş bir heyecanla doludur. Bu onu çok insan gibi gösterir. Valeria ve ben babalarımızın siyah gözlerini miras aldık, ama David şansızdı.

David beni yere indirmeden önce hazırlanacak zamanım neredeyse yok.

Karnımın üzerine oturur, dizleri kalçalarımın iki yanındaki çimlere batır. Gücüm azaldığında deli gibi ağır gelir ve o bileklerimi tutup kollarımı başımın yanına sabitlerken ben boşuna omuzlarını iteklerim.

"David!" diye tıslıyorum, kurtulmaya çalışarak. "Ne halt ediyorsun..."

O öne eğilip dudaklarını büzerek ağzından kocaman bir tükürük damlası süzülürken, kafamdaki tüm düşünceler yok oluyor. *Bana tükürecek.* Göğsüm inip kalkıyor, damarlarımdan panik akarken onun altında debeleniyorum.

"Kes şunu lan!" diye bağırırım. "Bu komik değil."

Son birkaç gündür kullandığı yöntemler etkili oldu. Beni tokatladı. Beni yere itti ve her kalkmaya çalıştığımda beni tekrar yere itmeye devam etti. Hatta kafama bir sürahi buzlu su döktü. Bunların hepsi gücümü kırmak için yapıldı ve o hiç bu kadar alçakça bir şeye başvurmamıştı.

Kanım kaynıyor, öfke ve tiksinti giderek artıyor, derimin alev alacağına eminim. David bu ince değişikliği fark ediyor ve bunu devam etmek için bir teşvik olarak görüyor. Hayatımda hiç bu kadar sert savaşmamıştım. Kollarım, omuzlarım ve bacaklarım gerginlikten yanıyor.

David'in tükürüğü göz kapağıma düşüyor. Bir kısmı gözüme sızıyor. Baraj yıkılıyor.

Gücüm patladığında göz kamaştırıcı bir beyaz ışık parlar, ama David çoktan gitmiştir. O pislik bir anda ortadan kaybolur, kim bilir nereye. Titriyorum, çok kızgıyım, yüzümdeki tükürüğü silerim, sonra kabinime doğru yürür ve tahtaya tekme atarım.

Ben de çılgılık atıyorum, içimden gelen her şeyi dışarı çıkarıyorum.

"Siktir! Siktir! Siktir!"

Her tekmeyle bu kelimeyi haykırıyorum.

Öfke nöbetim bittiğinde evimin ahşap dış cephesinde belirgin bir çukur oluşmuştur ve ben uzaklaşıp giysilerimi düzeltirken tam bir memnuniyetle ona bakıyorum. Kendimi daha iyi hissediyorum, eski halime döndüm.

"Bu... ilginçti."

Dönüp Valeria'nın gözlerine bakıyorum. David'in az önce uzandığı sandalyenin yanında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Bugün kırmızı, deri bir bodysuit giyiyor, bu kesinlikle dikkat çekici bir parça. Ama ona çok yakışıyor. Her zamanki gibi.

"Neden buradasın?" diye soruyorum sertçe.

Valeria başını yana eğiyor ve ben uzun bir nefes verip ses tonumu değiştiriyorum. O yanlış bir şey yapmadı.

"Seni buraya getiren nedir?" diye tekrarlıyorum, sesimin daha az hoşnutsuz çıkması için kendimi zorluyorum.

"Küçük kız kardeşimi kontrol etmek için bir bahaneye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum," diyor. "David, son birkaç gündür çok çalıştığını söyledi, ben de kendini ihmal etmediğinden emin olmak istedim."

"Kendimi ihmal etmiyorum," diye yalan söylüyorum.

Valeria beni baştan aşağı süzer, dağınık, taranmamış saçlarımı uzun uzun inceler, sonra bakışlarını kirli giysilerime çevirir. Bugün duş alıp giyinmeye vaktim olmadı, dün akşam yemeğinden kalan lekeleri saklamak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Kendi işine bak," diye homurdanıyorum.

Valeria kaşlarını kaldırır ama ısrar etmez. Böylesi en iyisi. David yüzünden hâlâ gerginim ve beni sinirlendirmek çok da zor değil. Duygularımın beni bu kadar kontrol etmesinden nefret ediyorum.

Bazen ailemi zar zor tolere edebiliyorum ve denediğim birkaç romantik ilişki de son derece başarısız oldu. Sinirleniyorum ve erkekler, sürekli boyunlarını kıracak diye korktukları bir kadınla çıkmaktan pek hoşlanmıyorlar gibi görünüyor.

Hiç kimsenin boynunu kırmadım. Hiç kimseyi öldürmedim, ama *öldürebilirim*. İçimde bu yetenek var ve bunu yeterince tehdit ediyorum.

Gray sabırlı olmam gerektiğini söylüyor. Doğru erkeğin geleceğine inanıyor gibi görünüyor, ama bence saçmalıyor. Benim için doğru erkek yok. İstedğim gibi yalnız öleceğim. Kimseye ihtiyacım yok ve bir ilişki beni sadece aşağı çekecektir.

Silas bunu söylediğimde güldü. "Yarın aile yemeği var," diyor Valeria. Başımı sallıyorum.

"Hazır mısın?"

Tekrar başımı sallıyorum.

Katılımım zorunlu ve bu planımızın ilk aşaması. Valeria çoktan tohumları ekmiş durumda. Wrath'ın dışındaki on günlük bir duygusal düzenleme inziva hakkında fısıldıyor. Burası تنها ve özel bir yer ve muhtemelen benim için iyi olacaktır.

Ailem bunu hemen kabul edecek. Gitmemi önerecekler. Her şey plana göre giderse, ailem akşam yemeğinden sonra bu konuyu açacak. İlk başta direneceğim, sonra isteksizce kabul edeceğim. Bu mükemmel bir mazeret.

Greed'e gizlice girip planımın temellerini atmak için on günüm olacak. Ailem benim inzivaya katılmadığımı öğrendiğinde, ben çoktan

Greed'in bölgesinin derinliklerinde olacağım. Kızacaklar, ama öfkelerinin yükünü ben taşımak zorunda kalmayacağım. Valeria ve David taşıyacak.

Onlar için çok kötü.

Döndüğümde ailemin öfkesini atlatmış olacağını umuyorum. Benim hayatta olduğumu ve Mammon'un öldüğünü görünce o kadar rahatlayacaklar ki, azarlama ve cezalandırma işini tamamen atlayacaklar. Beni kahraman olarak selamlayacaklar. Aziel'in bana Wrath'ı vermekten başka seçeneği kalmayacak.

BÖLÜM BEŞ

CASSIA

Beş dakika içinde üçüncü kez siyah elbisemin üzerinden ellerimi gezdiriyorum. Daha önce giydiğim, bol kesimli, siyah ipek bir elbise seçtim. Bu gece kafam yeterince dolu, bir de kıyafetlerimi bu listeye eklemek istemiyorum.

En son ne zaman bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyorum. Yıllar oldu. "Kes şunu," diyor David, elime bir şaplak atarak.

David'in hayatında hiç endişeli bir gün geçirdiğini sanmıyorum. Incubi'ler asla endişeli olmazlar. Kaygısız, rahat bir hayat sürmeyi tercih ederler ve kardeşim de farklı değil. Görmezden gelemeyeceği ve yokmuş gibi davranamayacağı hiçbir sorun yoktur. Onu kıskanıyorum.

Elbisemi tekrar düzeltmek için hareket ettiğimde David homurdanıyor. "Şüpheli davranıyorsun."

"Elimden geleni yapıyorum!"

David bana kötü bir bakış attı. "Dominic'i geri çevirmemeliydin."

Şaka mı yapıyor? Şaka yapıyor olmalı.

"Bunun için özür dilemeyeceğim," diyorum. "Bana fahişe göndererek tuhaf davranıyorsun."

"Dominic profesyonel bir incubus," diye devam ediyor David, beni görmezden gelerek. "Bu akşam yemeğinde rahat olmanı sağladı."

Buna cevap vermeyeceğim.

Bir an nefes alıp, aile evimizin ön kapısını açıyorum. Gürültü hemen kulaklarımı dolduruyor, bu da Chev amca ve çocuklarının burada olduğunu gösteriyor. Onun ergen çocukları benim hayatımın belası ve David onları bulmak için yanımdan koşarak geçerken içim burkuluyor.

O kuzenlerini seviyor. Ben onlarsız da yapabilirim.

En büyüğü on yedi yaşında ve öfke dolu dönemini neredeyse atlatmış, ama tam olarak değil.

Gürültüyü takip ederek aile odasına giriyorum. David, en küçük ikisiyle birlikte kanepeye oturmuş bile. Valeria, on yedi yaşındaki kızla sohbet ediyor. Etrafa bir bakış atıyorum, yetişkinlerin hiçbirisi burada değil, ben de oradan uzaklaşıyorum.

Biraz dolaşmam gerekiyor, ama sonunda herkesi Aziel'in ofisinde buluyorum. Hepsi masasının etrafında toplanmış, gergin bir şekilde fısıldaşıyorlar. Ben odaya girdiğim anda dikleşiyorlar, bu da bana güven vermiyor.

"Ne oluyor?" diye soruyorum.

Chev amca başını sallar, sonra deri kıyafetini düzeltir ve bana doğru koşarak sarılır. O beni çıplak göğsüne bastırırken gözlerimi annemle babamdan ayırmam, sonra Vanessa teyze de bana sarılırken Aziel ile göz teması kurarım.

"Seni görmek ne güzel, Cassia," diyor.

Ona karşı hoşgörölü davranmaya çalışıyorum. Çok hamile ve beni bıraktığında karnına açıkça bakıyorum. Bu aile yemeklerinde onu her ay görüyorum ve birkaç hafta içinde bu kadar büyümüş olmasına şaşırıyorum.

Uzun, bol bir elbise giyiyor, ama bu, karnındaki şişkinliği gizlemeye yetmiyor. "Çok büyüksün," diye iltifat ediyorum ona.

"Cassia! Yapma..."

Vanessa teyze gülerek annemin azarlamasını kesiyor. "Teşekkürler Cassia. Bugün tam da duymak istediğim şeydi."

Omuz silkiyorum. O büyük ve bu heyecan verici. Fark etmemişim gibi davranmayacağım.

"Ee?" diye soruyorum, Aziel'e dönerek. "Ne oluyor?"

Uzun bir sessizlik olur. Buna hiç güvenmiyorum. Aziel birkaç yıldır beni onun pozisyonunu almaya hazırlıyor ve yeni temel tekniklerimle kötü haberleri her zamankinden daha iyi idare edebiliyorum.

Aziel boğazını temizledi. "Şu anda tartışmaya değer bir şey yok."

"Bir dakika önce hepinizin tartıştığı kadar önemliydi," diyorum. "Sessizce. Gizlice."

Annem Gray'in yanında duruyor ve elini onun koluna koyup odayı yavaşça geçiyor. Chev amca ve Vanessa teyze hemen arkasından geliyorlar. Hepsi sessizce ayrılmaya karar vermişler ve ben dişlerimi sıkarak odadan çıkıp kapıyı kapatmalarını izliyorum.

Bu da ne?

Silas, Aziel'in masasının karşısındaki koltuğu işaret ediyor. "Neden oturmazsın, Cassia?"

Dudaklarımı sıkıştırıyorum, bunu yapmak istediğimden emin değilim. Garip davranıyorlar ve bunun Valeria'nın gözlerinin önünde salladığı duygusal düzenleme inzivası ile ilgili olduğunu düşünmeye başlıyorum. Akşam yemeğinden sonra bu konuyu açacaklarını sanıyordum, öncesinde değil. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı.

Ailemle, hatta sinir bozucu kuzenlerimle bile yemek yemeyi dört gözle bekliyorum, ama bu konuşma beni kötü bir ruh haline sokacak. Bu benim fikrim olabilir, ama yine de beni sinirlendirecek.

Gray odada dolaşıyor, lanet bir köpekbalığı gibi etrafımda dönüyor. Benimle çıkış arasında kendini çok uygun bir şekilde konumlandığını fark etmeyeceğimi mi sanıyor? Aziel gözlerini deviriyor, benim duygularımı açıkça yansıtıyor.

Sonra masasından bir şey çıkarır. Broşürü tanıyorum. Retreat için ve katılmanın birçok faydasını özetliyor. Lust'taki masamda da aynısından var.

Şu anda bunu yaptıklarına inanamıyorum. Sanırım onları takip edip fısıldaştıkları şeyi bana söylemelerini talep ettiğim için kısmen benim hatam. Ailem Chev amca ve Vanessa teyzeyle dedikodu yapmaktan hoşlanıyor, ama konuşmanın konusunun beni de içereceğini fark etmemiştim. Bu çok kaba. Benim işim onları ilgilendirmez.

"Otur, Cassie," diye ısrar ediyor Gray.

Ellerini omuzlarıma koyar ve beni nazikçe Aziel'in karşısındaki koltuğa yönlendirir. Kesime götürülen bir domuzdan farkım yok, tek farkı kafamı kesenlerin babam olması. Gray yanımdaki koltuğa otururken, masadaki broşürü hiç görmemişim gibi davranarak ona bakarım.

Silas Aziel'in yanındaki yere oturur. Keşke annem de burada olsaydı. Genelde benim tarafımda olur, ama ciddi konuşmalar sırasında odada olmaması en iyisi. Patlayıcı bir karakterim olduğu bilinir ve ona tehlike oluşturabilirim.

Utanc duyduğum birkaç şey var ve annemin benden korkması da onlardan biri. Ona hiç zarar vermedim ama yıllar boyunca birçok kez kıl payı kurtulduk. İsteyerek yapmıyorum ama gücümü unutuyorum. Onun bir insan olduğunu unutuyorum.

"Bu ne?" diye soruyorum, broşürü çevirerek. "Sonunda David'i göndermek için benim önerimi mi düşünüyorsun?"

Aziel boğazını temizler. "Bunun ne olduğunu bize *sen* söylemeye ne dersin?" Aklım boşalır. O devam eder. "Bunu kabindeki masanda bulduk. Valeria'dan bize inziva hakkında bilgi vermesini mi istedin? Gitmek mi istiyorsun?"

Aziel'in yumuşak sesini duyduğum kezleri bir elin parmaklarıyla sayabilirim. Genellikle David'in duygusal öküşleri ve Valeria'nın nadir kabusları için saklanır. Onun yumuşak sesi tarihsel olarak beni sadece kızdırmıştır ve şimdi de durum farklı değil. Onun şefkatine ihtiyacım yok.

Parmaklarım kıvrılır.

Silas'ın kıyafetlerine bakıyorum. Bu akşam yemekleri için her zaman şık giyiniriz. Bu geleneğin ne zaman başladığını bilmiyorum, ama hatırladığım kadarıyla hep böyleydi. David, Valeria ve ben, şık kıyafetlerimizi giymek için her türlü bahaneyi severdik. Bir hafta öncesinden alışverişe giderdik ve büyüdüğümüzde kuzenlerimizi de yanımızda götürürdük.

Chev amca deri kıyafetleri dışında başka bir şey giymeyi reddediyor, ama en şık kıyafetini giydiğini iddia ediyor. Ben farkı anlayamıyorum.

Silas bu akşam siyah pantolon ve beyaz düğmeli gömlek giyiyor. Gömleğin kolları biraz uzun, bu da bana Aziel'in dolabından geldiğini gösteriyor.

"Cassia..." Silas, dikkatimi çekerek diyor. "Senin..."

"Bunu hiç görmedim," diye sözünü kesiyorum ve broşürü işaret ediyorum. "Ve hangi kabinden bahsettiğini bilmiyorum."

İnkâr et. İnkâr et. İnkâr et. Yüzüm morarana kadar bunu yapacağım.

Yüksek bir gürültü duyulur. Ses, aile odasından geliyor ve Aziel, kapalı ofis kapısına kaşlarını çatarak bakar, sonra dikkatini Gray'e çevirir.

"Ben hallederim," diyor Gray, ayağa kalkarken. Eğilip şakağıma bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum, hazinem."

Gitmesini beklerim, ama o oyalanır. Ne istediğini biliyorum.

Burnumu kırıştırırım. "Ben de seni seviyorum."

Sonunda kapıyı kapatarak ayrılır. Aziel ve Silas'a burnumun ucuyla bakarım.

Lust'taki kulübemi nasıl öğrendiler? Onu nakit olarak satın aldım ve sır olarak saklamak için her türlü önlemi aldım. Valeria veya David'in bir şey söylediğini sanmıyorum, bana o güç zayıflatıcı çamuru sağladıkları sürece. Başlarını belaya sokma riskini almazlar.

Kulübemi buldularsa, araştırmalarımı da buldular mı?

Eğer buldularsa, geri çekilme akıllarının ucundan bile geçmezdi. Cevaplar talep ederlerdi ve bu konuşma tamamen farklı bir yöne giderdi.

"İstemek utanç verici bir şey değil..." Silas başlıyor.

Onlar bu kadar aptalca davranırken oturmaya devam edemiyorum ve ayağa kalkıyorum. *Asla* saçma bir inzivaya katılmak istemezdim ve bunu bilmeleri gerekirdi. Onları başımdan savmak için terapiye katılmayı kabul ettim ve saçma sapan temel egzersizleri yapıyorum. Bu fazlasıyla yeterli.

KontROLSÜZ bir yük gibi davranılmaktan bıktım.

"Cassie..." Aziel başlar. "Sana ihtiyacın olan her şekilde destek olmak için buradayız, ama bizimle iletişim kurmalısın. Yardım istemekle kimse seni küçümsemez."

Silas araya girer. "İnsanların öğrenmesinden endişeleniyorsan, yokluğun için bir bahane bulabiliriz. Chev, ona şekil değiştirenlerin ülkesinde bir projede yardım ettiğini söylemeyi kabul etti."

Ayağımı yere vuruyorum. Bu durumu nasıl halletmek istiyorum? Sonunda bu inzivaya katılmayı kabul etmeliyim, ama ailemin bunun *benim* fikrim olduğunu düşünmesine tahammül edemem. Valeria'dan onlara bu fikri söylemesini isteyecek kadar çaresiz ve gergin olduğumu düşünmelerini istemiyorum.

Bu, inandığım her şeye aykırı, ama başka seçeneğim yok gibi görünüyor. Aslında gitmeyi planladığımdan değil. Bu sadece Mammon'un krallığına on gün erken gitmek için bir bahane.

Aziel ve Silas beni izliyor, hala cevabımı bekliyorlar. Silas sakinliğini koruyor, ama Aziel heyecanını gizlemekte zorlanıyor. Bu inzivaya katılmamı istiyor, ki bunu rahatsız edici buluyorum. Duygusal düzenlemeye ihtiyacım yok. Ben inanılmaz derecede dengeliyim.

"Gitmek istiyorum," diyorum.

Bu sözler boğazımı yakıyor, ama savaşı kazanmak için bu savaşı kaybetmeye razıyım. Son yapacağım şey bu olsa bile Mammon'un kafasını alacağım. İblis etinin korunması konusunda araştırma yapıyordum ve kesik kafaları koruyabildiklerini iddia eden birkaç Wrath buldum.

Mammon'u gelecekteki evimde sergileyeceğim. Ya da belki Aziel ve anneme hediye olarak vereceğim. Henüz karar vermedim.

Aziel ortadan kaybolur ve bir bakmışım ki, beni kemiklerimi kıracak kadar sıkı bir kucaklamaya çekiyor. Ben karşılık vermiyorum ama direnmiyorum da. Annemin sevdiği, bana çocukluğumu hatırlatan kolonyayı sürmüş. O benim sert bedenimi Silas'a uzatırken, içimdeki her şeyi kullanarak kendimi yumuşatmamaya çalışıyorum.

Savaşı kazanmak için verdiğim mücadeleyi kaybediyorum. Gerekirse bunu kendime bin kez tekrarlarım.

"Kabinimden uzak dur," diye Silas'ın göğsüne mırıldandım.

Eminim onu keşfeden odur. Aziel benim özel hayatımı kurcalamakla meşgul, Gray ise buna yetecek kadar özverili değil. Annem mahremiyete saygı duyar.

"Elbette," diyor Silas. "Mahremiyetine saygı duyuyorum ve Gray'i uzak tutacağım."

Gray'in uzak duracağına inanmıyorum, ama araştırmamda daha dikkatli olacağım. Gray pek algısı güçlü biri değil ve Mammon'u araştırdığımı belli etmediğim sürece, gördükleri üzerinde fazla düşünmeyecektir. Sadece kitap topladığımı varsayacaktır.

Silas yüzyıllardır kitap biriktiriyor, bu yüzden Gray'in aşına olmadığı bir şey değil.

"Seni seviyoruz Cassia," diye devam etti Silas. Bana bakmak için geri çekildi ve saçımı kulağımın arkasına itip gülümsediğinde içim cız etti. "Bu senin için iyi olacak."

Homurdanarak onu pek de nazik olmayan bir şekilde itiyorum. "Evet. Tamam."

Sarılmalardan, okşamalardan ve sevgi dolu dokunuşlardan bıktım. Bu çok fazla. Kendi alanıma ihtiyacım var.

ALTINCI BÖLÜM

CASSIA

Ben valizimi toplarken annem yatağında uzanıyor, kahverengi saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve omuzlarından Gray'in gömleği sarkıyor. Bu gece Greed'e gidiyorum ve bunun onu son görüşüm olabileceğini zihinsel olarak kabul etmek zor.

Birlikte geçirdiğimiz bu zamana minnettarım ve annem yastıklarından birini alıp incelediğinde gülümsemeden edemiyorum. Onun çok hoşuna giden oldukça geniş bir koleksiyonum var. Aile evimizdekiler sık sık kayboluyor —Silas sık sık sinirlenip onları atar—ama biz onun yaptığını bilmiyormuş gibi davranırız. Silas'ın dekoratif yastıklara olan nefreti, ailemizin en kötü saklanan sırrıdır.

Yarısı dolu valizim yatağımın ayak ucunda duruyor ve birkaç çift şortu içine koyduktan sonra dolabıma doğru yöneliyorum.

Annem yastığımı başının altına koyup uzanır, elleri karnının üzerinde durur. Aile yemeğinde Vanessa teyzeyi gördükten sonra, annemin daha fazla çocuk sahibi olmak isteyip istemediğini merak etmeden edemiyorum. Babamla olan bağı ona daha uzun bir ömür ve daha uzun bir doğurganlık dönemi sağlıyor. Yüzlerce yıl çocuk sahibi olabilir, ama Luca'dan sonra durdu.

Boğazımı temizleyerek dikkatini çekiyorum. "Daha fazla çocuk istiyor musun?" Neden hiç sormadığımı bilmiyorum. Kardeşlerim ve ben yetişkiniz ve evlerini çocukların kahkahalarıyla doldurmak isteyen anne babamı suçlayamam. Hatta bebek bakıcılığı yapmayı bile teklif edebilirim. Belki.

"İstiyorum," diye itiraf ediyor annem. Dikkatsizce karnını okşuyor. "Ama hazır değiliz. Aziel... Luca'dan sonra yıkılmıştı ve daha fazla zamana ihtiyacı var."

Kaşlarımı çattım. "Yirmi yıldan fazla oldu..."

"Kederin son kullanma tarihi olamaz, Cassia."

Katılmıyorum, ama şu anda bu tartışmaya girmek istemiyorum. Annemle geçirdiğim bu zamanı mahvetmek istemiyorum. Planım riskli.

kral cinayeti işlemek riskli. Mammon cesedimin aileme teslim edilmesine izin verirse, Wrath'a bir ceset torbasında dönebilirim. Onlara inat etmek için beni elinde tutma ihtimali var. Ondan bunu yapmayacağını sanmıyorum.

"Neden Mammon'a misilleme yapmadın?" diye soruyorum.

Kalbim deli gibi atıyor ve babalarımın burada olmadığına şükrediyorum. Burada olsalardı, kalp atışlarımı duyup gerginliğimi hissederlerdi. Bu da onları düşündürdü ve benimle Mammon'la olan ilişkiyi düşünmelerini istemiyorum.

Annem kalp atışlarımı duyamaz ama. O kadar iyi işitme yeteneği yok.

"Karmaşık bir durum," diyor. "Rock adında yakın bir arkadaşım vardı.

Hatırlıyor musun bilmiyorum

onu hatırlar mısın..." Durur ve ben başımı sallarım. Kimden bahsettiğini bilmiyorum. "Luca'nın ölümüne çok kızmıştı ve intikam almaya karar verdi. Saldırıdan sonra Greed'e kayboldu."

Annemin sesi çatlar ve devam etmeden önce boğazını temizler. "Bir daha geri dönmedi ve bu gözlerimi açtı. Babalarınız ve ben, yeterince kan döküldüğünü düşündük. Mammon'u öldürseydik, çocuklarından biri onun yerini alır ve bizi hedef haline getirirdi. Bu bir döngüydü ve onu sonlandırmamız gerekiyordu. Sen ve kardeşlerin kendinizi koruyamayacak kadar küçüktünüz ve bu riski almaya değmezdi."

Rock Mom'un bahsettiği bu olayı hatırlamıyorum, ama siktir et onu. Mammon, Greed'e girip Mammon'la kendisi hesaplaşmaya kalkışmasaydı, muhtemelen Mammon'un peşine düşerlerdi.

"O öldü mü?" diye soruyorum. "Mammon arkadaşını öldürdü mü?" "Emin değilim. Öyle olduğunu sanıyorum."

Mırıldanıyorum, ama düşüncelerimi kendime saklıyorum. O başarısız oldu ve bu süreçte annemle babamın güvenini mahvetti.

"Neden soruyorsun?" diye soruyor annem.

Geri çekilme zamanı. Luca hakkında soru sormak alışılmadık bir şey değil, ama Mammon veya onun ölümü hakkında nadiren konuşuruz. Ailem, biz çocukken bu konuyu bizimle konuşmayı reddetti, ki bu mantıklı geliyor. Yetişkin olarak bu konuyu sormaya cesaret edemedim.

Annemin söyledikleri fikrimi değiştirmede. Hâlâ Greed'e gideceğim ve Mammon'u öldüreceğim. Kaderin öfkelenmesi umurumda değil. Beni cezalandırmaları umurumda değil. Bu, almaya hazır olduğum bir risk.

Dolabımdan bir gömlek alıp çantama tıktırıyorum.

"Eğer başka bir çocuk daha yapmaya karar verirsen," diyorum, konuyu değiştirerek, "seni desteklerim. Sen dışarı çıkabilesin diye onlara ben bakarım."

Annem gülüyor. Ona kötü bir bakış atıyorum.

"Seni tüm kalbimle seviyorum Cassia," diyor, hala gülerek. "Ama senden asla bebek bakıcılığı yapmanı istemeyeceğim."

Kaşlarımı çattım. "Çocuklarla çok iyiyimdir." "Değilsin."

"Bu saçmalık."

Şifonyerimin en üst çekmecesini açıp bir avuç iç çamaşırı alıyorum ve annem, onları hiç nazik davranmadan valizime atarken burun kıvrıyor. Bana yardım etmek istiyormuş gibi davranıyordu ama tek yaptığı izlemek ve yüksek sesle yargılamak. Bu hiç hoş değil.

Etrafımdaki hava dalgalanır ve bir saniye sonra Aziel belirir. Bir şeylerden şikayet ediyor ama odama tamamen girince susar. Konuşmaların ortasında ortadan kaybolmak gibi kötü bir alışkanlığı vardır ve bu da o anlardan biri olmalı. Az önce birlikte olduğu kişiye üzülüyorum.

"Günaydın, Cassia." Çenesini bana doğru eğdi, sonra anneme döndü. Gözleri birbirine kilitlendiğinde tüm vücudu yumuşadı. "Charlie..."

Annem yatağımdan kayar ve Aziel onu biraz fazla coşkuyla öptüğünde yüzümü buruştururum. Nasıl yaratıldığımı anlıyorum, ama bunun canlandırılmasına gerek yok.

"Yeter," diyorum. "Kes şunu." Aziel gülüyor. Ben bunu komik bulmuyorum.

Son birkaç eşyayı valizime tıktırıyorum. Gerginleşiyorum, ama bunu belli edemem.

"Hazır mısın?" Aziel, çantama bakarak sorar.

Fermuarını kapatırım. "Evet."

Bana uzanır ama ben çekilirim. "Kendi başıma gidebilirim."

Kararım olağan dışı değil. Kendim yapmayı öğrendiğim gün babamın beni bir yerlere ışınlamasına izin vermeyi bıraktım ve beni okula bırakılan bir çocukmuşum gibi inziva yerine götürmelerine gerek yok.

Aziel kaşlarını çatar. "Ama seni götürmek istiyorum." "Çok yazık."

Birbirimize bakıyoruz, ama kazanacağımı biliyorum. Her zaman kazanırım.

Aziel yavaşça nefesini verip başını eğerek sessizce yenilgiyi kabul etmeden önce birkaç saniye geçer.

gölümsememek ve bunu yüzüne vurmamak için tüm iç gücümü kullanmam gerekiyor. Valeria ve David'e böyle davranırdım, ama Aziel kardeşlerim gibi yenilgiyi kabul etmiyor.

Aziel çok yaşlı olabilir, ama o hala bir Wrath. Onu kızdırırsam, misilleme yapacaktır. Beni ve eşyalarımı zorla inziva yerine ışınlayacak, hatta beni oraya yatırmaya kadar gidebilir. Ne kadar tekmelersem tekmeleyeyim, ne kadar bağırırsam bağırırsam, onu durduramam.

Bunun olmasına izin veremem.

Annem Aziel ile aramıza girerek, tırmanan gerilimi bozdu. "On gün sonra görüşürüz o zaman," dedi ve beni kucakladı.

Ben de ona sarılırım, ama annemin omzunun üzerinden Aziel ile göz teması kurmaya devam ederim. "On gün," diye tekrarlarım.

Aziel ve annem ayrılır ayrılmaz valizimi yeniden topladım, rahat kıyafetleri işlevsel kıyafetlerle değiştirdim.

Mammon'un malikanesinin ön kapısının hemen dışında büyük bir pazar olduğunu duydum ve benim hedefim orası. Orada bekleyip, onunla yalnız kalma fırsatı bulana kadar her hareketini izleyeceğim. Onu öldürmek için.

Hava dalgalanır ve David ile Valeria belirir.

Valeria yine kırmızı deri kıyafet giymiş ve selamlaşmayı atlayarak valizimin yan cebine iki bıçak sokar. Benim öleceğimden endişeleniyor. Dürüst olmak gerekirse, ben de endişeleniyorum. Mammon veya Greed hakkında pek yararlı bilgi bulamadım ve bu göreve neredeyse körü körüne giriyorum.

"Giyeceğin bu mu?" diye sorar David.

Ona bir bakış atıyorum. "Şu anda benimle uğraşma."

Elinde siyah çamur dolu cam kabı tutarak omuz silkiyor. Onu görmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Her zaman böyle oluyor ve bunu her gün içebildiğime şaşıyorum. Tonik bitmezse, Greed'e girdikten sonra birkaç günde bir içmem yeterli olacak. David öyle söyledi.

Duruma göre hareket edeceğim.

David kabı çantama koydu, sonra cebinden bir kolye çıkardı. İnce, altın bir zincir ve ortasında sallanan siyah bir şişe.

"Bunu senin için aldım," diyor. "Acil bir durumda ihtiyacın olursa diye. Konsantre olduğu için tam doz olmalı."

Bu gerçekten düşünceli bir davranış. David, kolyeyi boynumun arkasına takabilmesi için saçımı kaldırmamı ve dönmemi işaret ediyor, ben de izin veriyorum. Altın zincir hafif ve şişe, gömleğin içine kolayca sığacak kadar aşağıda sallanıyor.

"Teşekkürler," diyorum.

Omzuma hafifçe vurur. "Böyle bir kelimeyi söyleyebileceğini bilmiyordum."

Adi herif.

Valeria, paketlediğim giysilerimi incelemek üstüne alır ve hatta birkaç parçayı çıkarıp yerine yenilerini koyar. Onun burnunu sokmasını pek sevmiyorum ama bunun endişesinden kaynaklandığını anlayabiliyorum.

"Tam olarak nereye gideceksin?" diye soruyor.

"Mammon'un malikanesinin dışındaki pazarda," diyorum. "O bölgede kalacak bir yer bulmayı umuyorum. Mümkünse, ön kapıyı gören bir oda tutacağım."

David boğazını temizledi. "İki ay sonra senden haber almazsak, seni aramaya geliriz."

"Bunu yapmayın," diyorum. David'i baştan aşağı dikkatle süzdüm. "Greed'de bir gün bile hayatta kalamazsınız. Çok yakışıklısiniz."

Valeria güler ve şakamın işe yaradığını anlarım. Beni hiç komik bulmaz, bu yüzden bu nadir bir zaferdir. Valeria valizimin fermuarını kapatır ve ben tereddüt ederim. Veda etmeyi hiç sevmem, hep sevmedim ve hep sevmeyeceğim, bu yüzden Valeria ve David veda etmeye başlamadan önce Lust'un sınırına ışınlanırım.

Açgözlülük ve Öfke'nin birbirine değdiği birkaç yer var, ama Sınır'ı geçmek için en kolay Şehvet'ten başlamak. David'in krallığı Öfke kadar sıkı denetlenmiyor ve haftalarca süren araştırmalarımın ardından mükemmel bir yer buldum. Açgözlülük'ün başkentinden uzak, ama fark edilmeden içeri girmenin en iyi yolu bu.

Ağaçlarla çevrili sınır korumasız ve sessizce çantamdan siyah çamuru çıkarıyorum. Başlıyoruz. Sağlıklı bir yudum alıyorum. Vücudum hemen ağrımaya başlıyor.

Kollarımı ve bacaklarımı sallayarak, alışmak için bir dakika bekledikten sonra, Greed sınırını geçtim. Mammon günlerini saymaya başlasa iyi olur.

YEDİNCİ BÖLÜM

CASSIA

Greed'in başkentine ulaşmak üç buçuk gün sürüyor.

Güçsüzleştirici tonik yüzünden yavaşlamasaydım, bu sürenin yarısı kadar bir sürede varırdım. Dinlenmek için bu kadar sık durmak zorunda kalmazdım ve adımlarım bu kadar ağır olmazdı.

Çantamı arkamda sürüklemekten kollarım yorgunluktan yanıyor ve uyluklarımdaki kaslar da pek iyi durumda değil. Çocukluğumdan beri kendimi bu kadar berbat hissetmemiştim. Gücümü geliştirmek yıllarımı aldı, ama sonunda geldiğinde hızla büyüdü.

Başkente giderken birkaç küçük kasabadan geçiyorum ve kimse bana ikinci bir bakış bile atmıyor. Onlar, kendilerinden çok aşağıda olan, konuşmaya veya gülümsemeye değmez zayıf bir iblis görmüyorlar.

Gerçekte kim olduğumu bilselerdi kaçarlardı. Yolumdan çekilmeyi reddeden ve beni pes ettirip yolumu açmaya zorlayan birkaç kişi, beni mutlu etmek için ellerinden geleni yaparlardı. Beni kızdırmaktan korkarlardı.

Aziel'in kalpleri sökmekten hoşlandığı sık sık söylenir ve çoğu kişi benim de aynı tutkuyu beslediğimi varsayar. Ben öyle değilim ve Aziel hakkındaki söylentilerin aşırı abartılı olduğunu düşünüyorum. Onun birini öldürmekle *tehdit ettiğini* bile görmedim, kalplerini sökmekten bahsetmiyorum bile.

Onun bu kadar dramatik ve açıkçası kaba bir şey yapacağını hayal etmek neredeyse imkansız. Bu, çocuklarına ne tür bir mesaj verir? Bana ne tür bir mesaj verir? O asla böyle bir şey yapmaz. O çok sıkıcı biridir.

Başkente vardığımda kendimi çok kötü hissediyorum ve sıcak bir yemek ve yumuşak bir yatak için can atıyorum. Yol boyunca kiralanabilecek birkaç oda vardı, ama hepsi kemirgenlerle doluydu. Wrath'ta böyle bir şey asla olmaz.

Krallığımızla gurur duyuyoruz ve bu gurur küçük kasabalarımıza da yansıyor. Kasabalarımız bakımlı ve temiz, ancak

Açgözlülük'ün farklı işlediğini öğrenmek beni şaşırtmadı.

Başkentteki geniş pazar bulmak oldukça kolay. Mammon'un kalesi yüksek bir dağın yamacına inşa edilmiş ve ben de pazara ulaşana kadar onu takip ediyorum. Burası kalabalık bir mahalle. Düzinelerce satıcı ve yüzlerce Greed telaşla dolaşıyor, ama benim dikkatimi üzerimde yükselen kale çekiyor.

Karanlık, taştan yapılmış bu devasa yapı, dağın üst üçte birlik kısmına oyulmuş, yüksekte ve göz kamaştırıcı bir şekilde hakimiyet kuruyor. Mammon, her yönden halkına tepeden bakıyor.

Bulduğum yerden, ön cephesinin çoğunu görebiliyorum. Evi üç katlı ve her iki ucundan büyük, siyah kuleler çıkıntı yapıyor. Dağın içinden fışkırıyormuş gibi görünüyorlar ve silahlı muhafızlarla dolu olduklarını tahmin ediyorum.

Muhtemelen şu anda göğsüme birkaç uzun menzilli silah doğrultulmuş durumda.

Yanaklarımı şişirip, önümdeki kaleye bakmaya devam ediyorum. İçeri girmek zor olacak. Dağın önünü saran yüksek, demir bir kapı var ve ön girişe giden düz yol dar. İçeri gizlice girmek mümkün değil. Mammon'a yaklaşmak istiyorsam, davet edilmem gerekecek.

Bunun kolay bir iş olacağını sanmıyorum.

Bir dakika daha geçtikten sonra kendimi zorlayarak başka yöne dönüyorum. İstenmeyen dikkat çekmeden bu malikaneye çok uzun süre bakamam.

Mammon'un malikanesinin ötesindeki mahalleyi taradım, etrafta dolaşan Açgözlüleri gözlemledim. Pazar kalabalıktı ve Açgözlülerin hareketlerini, tarzlarını ve tavırlarını dikkatle izledim. İnsanlar Öfkelilerden belirgin şekilde daha sessizdi, neredeyse hiç göz teması kurmuyorlardı ve önlerindeki kişinin varlığını bile fark etmiyorlardı.

Bu iç karartıcı.

Yine de onları taklit etmem gerekiyor. Ortama uyum sağlamam gerekiyor. Mammon'un sınırları yıllardır kapalı ve hiçbir istisna yok.

Araştırmam sırasında Mammon'un krallığının eski haritalarını bulmayı başardım ve birkaç şehrin adını ve yerini ezberledim. Biri sorarsa, onlardan birinden geldiğimi söyleyeceğim.

Duygu düzenleme inzivası altı buçuk gün sonra sona erecek ve o zaman ailem yokluğumu fark edecek. David ve Valeria'nın nerede olduğumu gizleyeceğine inanmak istiyorum, ama David yalan söyleyemez.

Aziel ve Silas güçlerinin tam kapsamını ortaya çıkardıklarında endişeleniyor, ki bunu kesinlikle yapacaklar.

David onlara nereye gittiğimi söyleyecek ve bana güçlerimi körelten bir iksir verdiğini söyleyecek. Bunun neye yol açacağını sadece tahmin edebilirim, bu yüzden önümüzdeki altı buçuk günü iyi değerlendirmem gerekiyor.

Mammon'a karşı harekete geçmek için yeterli zaman yok, ama zemin hazırlamak için yeterli.

David'in bana verdiği kolyeyi parmaklarımla oynuyorum, acil durumlar için tonik içeren ağır metal şişeyi başparmağımla okşuyorum. Bir oda kiralamalı ve valizimi bırakmalıyım. İnsanlar ona bakıyor, muhtemelen nereden geldiğimi merak ediyorlar.

Çok fazla dikkat çekiyor.

Nereye gideceğime karar verirken, iç çekerek kolyemi çıkarıyorum. Bakışlarım bir erkeğe takılıyor.

Bana doğru yürüyor, adımları zarif ve kendinden emin. Dolgun dudaklarının köşeleri aşağı doğru kıvrılmış ve başını çevirdiğinde keskin çene hattını ve sivri burnunu fark etmem kaçınılmaz. Bir Wrath'a benziyor. Bu benim dikkatimi çekiyor.

Sınırlar kapatıldıktan sonra bazı Wrath'ların Greed'de kalmayı seçtiğini biliyorum, ama sayıları fazla değil. Halkım sadıktır ve çoğu Wrath'a gizlice geri dönmeyi seçti. Dönmeyen az sayıdaki kişiden birine rastlayacağımı tahmin etmemiştim. Onlar hainler.

Adam yaklaşırken boyuna şaşıyorum. Ben de uzunum, ama bu adam benden birkaç santim daha uzun. Bu nadir bir durum. Gözünden bir tutam siyah saçını çekiyor. Onun özelliklerini incelemeye devam ederek ona bakıyorum. Tıraşlı ve özel dikilmiş siyah giysilerinden hafif bir kolonya kokusu geliyor. Ayakkabıları deri ve dikişleri düzgün ve eşit. Bunlar pahalı ayakkabılar.

Mammon ile bir bağlantısı mı var? O kadar zengin görünüyor ki

Onun yolunda duruyorum ama bana bakmıyor. Benden ötesine bakıyor. Buna alışmış olmam gerekirdi, ama yine de omurgamdan bir sinir dalgası geçiyor. Görmezden gelinmemeliyim.

Yolunda birinin olduğunu fark edince adımları doğal olarak yavaşlıyor ve siyah gözleri benimkilerle buluştuğunda kısılıyor. Yolunda durmaya devam ediyorum, hala onu süzüyorum. Henüz bitirmedim.

"Evet?" diye soruyor.

Bakışları valizime kayıyor, ama üzerinde uzun süre durmuyor. Yutkunuyorum, kendimi tarafsız bir ifade takınmaya zorluyorum. İnsanların valizi fark edeceğini tahmin etmişim ve bana sorulursa vereceğim cevapları hazırlamışım.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye devam eder, başını yana eğerek. "Yol tarifi mi lazım?"

Dudak köşesi seğiriyor. Bakışlarımı eğlenceli buluyor. Bundan hiç utanmıyorum. Bir incubus tarafından büyütüldüm ve Lust'ta bolca zaman geçirdim. Utanç, benim için zor bir şey değil.

Nefes alıp, kokusunun ciğerlerimi doldurmasına izin veriyorum. Kolonyası güzel, ama pek güçlü bir koku almıyorum. Biraz var, ama bir Wrath'tan beklediğim kadar güçlü değil. Greed'den olmalı.

Yüzüme zorla bir gülümseme takınıyorum, sonra kenara çekiliyorum. Bana bir faydası yok. "Hayır. Yoluna çıkmak istemedim."

"Emin misin? Oldukça kasıtlı görünüyor."

Omuz silkiyorum. "Oldukça eminim."

Adam kaşlarını kaldırdı, hareket etmedi. Gücüm olmayabilir, ama kendime güvenim var. Bu güven benden yayılıyor ve onun gibi erkekler bunu hissedebiliyor.

Adam tamamen siyah giyinmiş, ama koyu renk, şişkin kaslarını gizleyemiyor. Uylukları pantolonunun kumaşını gerginleştiriyor ve gömleği göğsüne sıkıca yapıyor. Şu anda hayatımın en önemli görevini yerine getiriyor olmasaydım, onu eve götürürdüm.

Ona yalvartırdım.

Dudaklarını yalıyor ve arzumuzun kokusu aramızdaki havada dalgalanıyor. Bu koku ondan geliyor ve dostça gülümsemem, koku ciğerlerime sızarken daha da büyüyor.

Buna göre hareket edemem. Bu adamı yok ederim. Ondan çok az güç yayılıyor ve iğrenç, moral bozucu çamuru içen halimle eşit güçte olabilir, ama gerçek ben onu ezip geçer. Asla benimle eşit olamaz ve Mammon'u öldürüp ortadan kaybolduğumda bu onu mahveder.

Adam boğazını temizler, sonra bavuluma işaret eder. "Sadece geçici olarak mı buradasın?"

"Öyle de denebilir." Gözlerimi kırpıştırarak, kayıtsızlık takınıyorum. "Aslında kiralık oda arıyorum. Öneriniz var mı?"

"Ne kadar kalacaksın?"

"Birkaç hafta, belki."

Adam kollarını göğsünde kavuşturur, sonra başını geldiği yöne doğru çevirir. "Hemen köşede bir han var. Restoranın üstünde. Gözden kaçması zor."

Başımı sallarım. "Teşekkürler."

Adam devam etmemi bekliyor. Benimle sohbet etmemi, onun zamanına ve ilgisine heyecanla karşılık vermemi bekliyor.

"Adın ne?" diye sorar sonunda.

Gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum. O iyi bir araştırma konusu. Greed'lerin davranışlarını öğrenmem gerekiyor ve bu adam mükemmel bir test mankeni. Bana açıkça ilgi duyuyor ve şüpheli görünmüyor

—hepsi iyi

işaretler.

"Ben—"

Sesim, pazarda çalan yüksek sesli kornalarla kesiliyor. Birkaç tane var ve hepsi Mammon'un malikanesinin yönünden geliyor. Dönüp, ön kapının gıcırdayarak açılmasını izliyorum. Bir araba, asfalt yoldan şehir merkezine doğru ilerliyor.

Bu yabancıyla o kadar meşguldüm ki, arabayı fark etmedim. Mammon içeride mi?

Öfke kabarıyor, ama tonik gücümün alevlenmesini engelliyor. "Bu benim işaretim," diye mırıldanıyor adam.

Beni geçip açılan kapılara doğru yönelir. Ne yapıyor bu adam? En yakınındaki muhafızlar saygı göstererek başlarını eğip onu geçirmeleri üzerine dişlerimi gıcırdatırım. Ne oluyor lan?

Araba durur. Adam arabaya binerken, kalbim çarparken beklerim.

Bu hiç de ideal değil. En azından buraya yerleşene kadar dikkat çekmemeye çalışıyorum. Tüm soyluları, kraliyet ailesinin üyelerini ve onlara yakın olanları kaçınmayı planlıyordum. Mammon'a çok yakınlar ve çok fazla dikkat çekiyorlar.

Adamın zengin olduğunu anlayabiliyordum, ama bu kadar az güce sahip bir iblisin kraliyet ailesiyle bu kadar bağlantısı olacağını hiç tahmin etmemiştim. En fazla, Mammon'u tanıyan birini tanıyan birini tanıyacağını düşünmüştüm.

Arabanın kapısı çarparak kapanır ve araç kapılardan geçerek yoluna devam eder. Başkentin yolları dardır, ama insanlar

yer açıyor. Ben de onlardan biriyim, ama yanımdan geçerken perdeyle kaplı pencerelerin içini iyi göremiyorum.

Araba bir köşeyi döner ve saniyeler içinde gözden kaybolur, kapılar da kapanır.

Bir dakika durup kendimi toparlamaya çalışıyorum. Nadiren dilim tutulur, ama bu da o nadir anlardan biriydi.

BÖLÜM SEKİZ

CASSIA

O ADAM aklımdan çıkmıyor.

Çok az gücü vardı. Zayıftı ve kraliyet ailesine erişimi olan birinin ne yaptığını veya kim olduğunu anlayamıyorum. Greed'ler, Wrath'lar kadar fiziksel güce değer vermezler, ama hepimiz iblisiz. İblisler için güç her şeydir. Hangi krallıkta büyüdüğünün önemi yoktur.

Gücümü körelten siyah çamuru yakmadan önce kendimi sakinleştirici bir nefes almaya zorluyorum. İhtiyacımdan fazlasına sahibim, ama tadı bok gibi ve beni yere seriyor. Kendime verdiğim dozu sınırlamak istiyorum.

Parmaklarımla saçlarımı tararken, odamın uzunluğu boyunca yedi adım atarak saç tellerimi çekiştiriyorum. Oda küçük, tanıdığım yatak odalarından çok daha küçük. Wrath'ta daire kiraladığımda küçülüp normal bir hayat yaşayacağımı düşünmüştüm, ama şimdi düşüncemdeki hatayı anlıyorum.

Bu oda küçük, ikiz yatak, şifonyer ve küçük bir masa sığacak kadar geniş. Garip adamın tavsiye ettiği handayım. Başlangıçta burada kalmayacaktım, çünkü ondan uzaklaşmak istiyordum, ama Mammon'un malikanesini gören tek yer burası.

Bu inanılmaz bir avantaj ve ben de bunu kabul edecek kadar çaresizim. Onu yakından takip etmem gerekiyor.

İki adım atarak masaya yaklaşıp rahatsız ahşap sandalyeye oturdum. Sandalyenin minderleri yoktu, bu normalde beni rahatsız etmezdi. Ama şu anda zayıf durumumda sırt ağrısı çekiyorum. Bu çok sinir bozucu.

Masa pencerenin hemen altında ve kraliyet malikanesini net görebilmek için beyaz tül perdeleri kenara çekiyorum. O kadar büyük ki, çocukluğumun geçtiği evi bir kulübe gibi gösteriyor.

Gözle görülür bir zayıflık ararken dudaklarımı birbirine sürtüyorum. Hemen göze çarpan bir şey yok, bu da sinir bozucu olmanın ötesinde.

Mammon'un, muhtemelen Aziel'in intikamını bekleyerek, son yirmi yılı evini güvenli hale getirmekle geçirdiğinden eminim. Luca'yı bizden çaldı, uşaklarına onu bir hayvan gibi parçalamalarını emretti ve cesedini benim bulmam için lanet olası mülkümüze attı.

O da aynı derecede korkunç bir ölümü hak ediyor.

Onu nasıl öldüreceğimi hayal etmek için çok zaman harcadım. Bunu uzatmak niyetindeyim. Çılgılık atmasını ve yalvarmasını istiyorum, ve sonunda ölüme teslim olurken yüzünü izlemek istiyorum. Her şeyi görmek istiyorum.

Ara sıra yapılan nöbet değişimi dışında, malikanede ve çevresinde hiçbir hareket yok. Gözlemlerimi yazmaya cesaret edemiyorum, ama zihnimde nöbet değişimlerini katalogluyorum. Bundan yararlanmak istiyorsam, rutinlerini ezberlemem gerekiyor.

Rahatsız sandalyeden kalkmam için birkaç saat geçiyor, ağrıyan midem beni harekete geçiriyor. Bir parçam şehri keşfetmek istiyor, ama bundan zevk alacağımdan korkuyorum. Greed ile ilgili hiçbir şeyi sevmeyi ya da takdir etmeyi reddediyorum. Bu insanlar ailemi parçalayan kraliçeye boyun eğiyorlar ve ben onları bunun için nefret ediyorum. Onları yakmalıyım.

Bütün bir krallığı nasıl yakacağımı bilmiyorum, ama ben becerikliyim. Ayrıca arkamda Wrath krallığının gücü var.

Yine de, yemek ihtiyacımı görmezden gelemem.

Pazar enerjisiyle dolup taşıyor, iblisler akşam işlerini bitirmek için acele ediyorlar. Buradaki giyim tarzı farklı ve ben bunu sevmiyorum. Herkes resmi kıyafetler giyiyor, giysilerini ve mücevherlerini zenginliklerini sergilemek için bir araç olarak görüyorlar. Krallıklarının ismine yakışır şekilde yaşıyorlar.

Wrath'taki insanlar hiç de böyle değil. Biz böyle önemsiz şeyleri umursamıyoruz. Wrath'ta unvanlar ve zenginlik pek bir anlam ifade etmiyor. Her şey güce bağlı, ya sahipsin ya da değilsin. Zengin, unvanlı bir ailede doğabilirsin, ama zayıfsan, bir hiçsin.

Aziel'in en iyi generali bir fahişe ve bir piyadeden doğmuştur ve kimse umursamamaktadır. Raum güçlüdür ve bu ona saygı kazandırmak için yeterlidir.

Burada işlerin farklı olacağını bilmeliydim.

Parmaklarımla saçlarımı tarıyorum, son zamanlarda edindiğim gergin bir hareketle saç tellerimi çekiyorum. Kaleye bakmamak zor. Tek yapmak istediğim bu, ama eminim muhafızlar fazla ilgi gösteren insanları fark etmek için eğitilmişlerdir. Tek bir muhafızın benim buraya ait olmadığımı fark etmesi yeter.

Acaba az önce gördüğüm adam beni içeri sokabilir mi? Bu tehlikeli bir düşünce, muhtemelen kendimi bu düşünceye kaptırmamalıyım.

Ama o benden etkilenmişti. Onu büyülediğimi biliyorum ve benimle konuşmak istediği belliydi. Bunu kendi lehime kullanmaya karşı değilim. Onunla bir bağ kurabilirsem, belki bana yararlı bilgiler verir.

Belki beni içeri alır.

Mammon'un hayatına girmek için yalan söylemeye, hile yapmaya, çalmaya ve sevişmeye hazırım.

İçimde tanıdık bir öfke hissi kabarıyor, ama çamur onu mükemmel bir şekilde bastırıyor. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmem, ama bir şekilde hoşuma gidiyor. Sürekli duygularımın esiri olmamak güzel. Öfkem olmadan kendimi iyi hissediyorum, ki bu yanlış. *Ben Öfke'yim*. Öfkem olmadan yaşamaktan nefret etmeliyim.

Han'ın altındaki restorana doğru yürürken, kızartılan etin kokusu burnumu dolduruyor. Günlerdir düzgün bir yemek yemedim ve bunun bedelini ağır ödüyorum. Ellerim titremeye başladı ve kafam bulanık.

Zaten zayıf durumdayım, işleri kendim için daha da zorlaştırmaya gerek yok.

Restorana girerken düşüncelerim o adama kaymaya devam ediyor. Burası bir restoran değil, daha çok bir kafe, ama kraliyet malikanesinin ön kapılarını doğrudan gören açık hava oturma alanı var. Manzaradan memnun olarak dışarıda bir masaya oturuyorum. Burası ideal.

Yemeğimi bitirip odama döndüğümde, o adamı aramaya karar verdim. Riskli, ama kendime güveniyorum. O iyi bir ipucu ve resmen kucağıma düştü. Nereye varacağını görmemek aptallık olur ve denemezsem sonsuza kadar pişman olurum.

O benim için bir fırsat olabilir.

BÖLÜM DOKUZ

CASSIA

Wrath'ın lav çukurları ve kız kardeşimin sinir bozucu bakışları düşüncesiyle uykuya dalıyorum ve zonklayan bir baş ağrısıyla uyanıyorum. Vücutumda çamur varken ilk kez uyuyorum ve vücudumun benden memnun olmadığını söylemek yanlış olmaz.

Eve gitmeye hazırım, ama ağrının özenle hazırladığım planlarımı mahvetmesine izin vermeyeceğim. Bu kadar zaman ve enerji harcamışken, ilk fiziksel rahatsızlıkta planlarımı bir kenara atamam.

İnleyerek, başım zonklarken yataktan kalkıyorum ve bavulumda en pahalı kıyafetlerimi arıyorum. Greeds böyle giyinir ve ben de onlara uyum sağlamalıyım. Bir kez olsun Valeria'nın müdahalesi işe yaradı. Valeria, valizime koyduğum birkaç parçayı daha kaliteli parçalarla değiştirdi. O zaman bu beni rahatsız etmişti, ama şimdi onun müdahalesine minnettarım.

Sonunda vücudumun hatlarını ortaya çıkaran kırmızı ipek bir elbise giyiyorum. Siyahı tercih ederim ama Valeria benim tercihlerimi hiç saygı duymaz. Yine de elbise zarif ve Valeria'nın benim için hazırladığı takılarla tamamlıyorum. Ortama uyum sağlıyorum ve aşağıdaki restorana inerken yeni planımdan eminim.

Keşke dünkü adamın adını öğrenseydim, ama buna ihtiyacım olacağını düşünmemiştim. Konuşmamızı, kraliyet kapılarından geçip Mammon'un arabalarından birine binerek bitireceğini hiç tahmin etmemiştim.

Onunla birlikte orada kimlerin olduğunu çok merak ediyorum. Yakında öğreneceğim.

Onu tekrar bulmak çok da zor olamaz. Egosu var, adeta her yerinden sızıyor ve benimle tekrar karşılaşmak isteyecektir. Onun varlığını övmedim ve bu onun hoşuna gitmeyecektir. Beni arayacaktır.

Mammon'un kalesi dün olduğu gibi geniş ve ürkütücü ve ona bakarken alay etme dürtüsüne zar zor direniyorum. İğrenç. Mammon ve sahip olduğu her şey iğrenç.

Büyük muhafızlar bölgeyi devriye geziyor, vardiya değişimini alışılmış bir rahatlıkla tamamlarken yüzleri somurtkan. Deneyimliler ve işlerini ciddiye alıyorlar. Bu tuhaf.

Çocukluğumun geçtiği ev böyle değildi. Büyüdüğüm malikâne geniş ama rahattı. Malikanede kuleler ya da devriye gezen muhafızlar yoktu, özellikle de vatandaşlarımızı dışarıda tutan kapılar yoktu. Halkımızdan korkmuyorduk.

Mammon ise açıkça korkuyor. Onu suçlamıyorum. O soğuk bir kaltak ve halkının ona sadakat duymadığını tahmin edebiliyorum. Umarım onlar da benim kadar ondan nefret ediyordur.

Restoran boş ve dün keyifle oturduğum dış mekan masası boş. Tereddüt etmeden oraya oturuyorum. Masa ön kapıya bakıyor, böylece içeri giren ve çıkan herkesi görebiliyorum. Çünkü adam ortaya çıkarsa, ilk bilen ben olacağım.

Yanımdaki kafenin kapısı açılıyor ve bir garson çıkıyor. Bir kadın. Benim yaşlarımda görünüyor ve yaklaşırken siyah önlüğünü elleriyle düzeltiyor. Konuşmasını beklemek için duraksıyorum, ama o sadece bana bekleyişle bakıyor.

Greed'den nefret ediyorum.

"Kahve. Sade," diyorum sonunda.

Bu, annemin bana gençken içmeyi öğrettiği bir insan içeceğidir. İblis aleminde yaygın değildir, ama garson başını sallayıp içeri girerken buna aşına olduğunu belli ediyor. Dirseklerimi masaya dayayıp çenemi avucuma dayıyorum, kapılara bakmıyormuş gibi davranıyorum. Zor.

Garson içeceğimi getirir ve ben de masaya koyup kaybolurken ona yapabildiğim en dostça, dudaklarını sıkı tutarak gülümserim.

Orada kalmıyor ve soru sormuyor, bunun Greed'de yaygın olduğunu fark ediyorum.

Buhar çıkan bardağı dudaklarıma götürürken, göz ucuyla Mammon'un muhafızlarının hareketlerini inceliyorum. Kahve sıcak, taze demlenmiş ve tadı gerçekten iyi. Şimdiye kadar içtiğim en iyi kahve değil, ama en kötüsünden de uzak.

Dudaklarım kıvrılırken, annemin sabahları gizlice bir fincan kahve içtiği birçok anı aklıma gelir. Aziel bu içeceğe karşı tuhaf davranır, her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacak. Onun bağımlılık yapıcı bir madde olarak gördüğü şeyi içmemizi sevmez ve ailenin bir üyesi bunu keyifle içerken gördüğünde her zaman bir şeyler söyler.

Ancak gölgelerimiz her sabah anneme gizlice bir fincan kahve götürmek için onun arkasından geçiyordu. On dört yaşında, benim de her gün bir fincan kahve içmeme izin verdiler. Aziel bunu öğrendiğinde o kadar sinirlendi ki, alındaki küçük damar nadiren görülen bir şekilde ortaya çıktı.

Bir yudum daha alıp mahalleyi gözden geçiriyorum. Pazar orta derecede kalabalık, satıcılar dar sokaklarda sıralanmış, ama gizemli adamdan iz yok. Onu sorabilirim, ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Kraliyet ailesiyle bağlantısı olduğunu ve kendini beğenmiş bir tavır olduğunu dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Bu tanıma uyan birçok kişi olduğundan eminim.

"Yiyecek bir şey sipariş etmek ister misiniz?"

Kalbim hızla çarparak garsona doğru dönerim. Onun yaklaştığını fark etmemişim ve garip bir şekilde boğazımı temizleyip başımı sallarım. Bu siyah çamurun duyularımı körelttiği için nefret ediyorum. Kendimi çok işe yaramaz hissediyorum. Çok zayıf.

Garson, önümdeki masaya menüyü koyar. "Hemen dönerim."

O içeri geri dönüyor. Kafede etrafa bir göz gezdiriyorum. Kapıya en yakın masada yaşlı bir adam ve iki masa önümde bir çift var, ama onun dışında boş. Ben böyle olmasını tercih ediyorum. Dikkatimi dağıtan şeyler daha az oluyor.

Kapının yanında bir hareketlilik olur ve ben oraya doğru fırlarım. O geri dönmüştür.

Dünkü adam sokağa çıkıyor, kraliyet arazisinden ayrılıyor. Orada mı yaşıyor? Muhafızlar onu tanıyor gibi görünüyor, bu yüzden sık sık buraya geldiğini düşünmeye meyilliyim.

Yine tamamen siyah giyinmiş, ama tarzı farklı. Dün giydiği resmi kıyafet yerine, cüppe giymiş. İlginç bir stil seçimi, Wrath'taki gölgelerde görmeye daha alışkın olduğum bir tarz.

Adam, başını bana doğru çevirdiği anda gözünden bir tutam siyah saçını çekiyor. Gözlerimiz hemen buluşuyor ve ben zaten ona bakmıyormuş gibi davranmaya çalışmıyorum. Bana yaklaşmasını istiyorum ve onu fark etmediğimi düşünürse bunu yapmak için bir nedeni olmayacak.

Beni gördüğüne biraz memnun olmuş gibi görünüyor ve tamamen bana doğru döndüğünde neredeyse başım dönüyor. Bana doğru geliyor. İnsanlar onun için kenara çekiliyor, hızla yolundan çekiliyorlar. Onu tanıyorlar.

Böylesine zayıf bir iblisin nasıl bu kadar saygı gördüğünü öğrenmek için can atıyorum.

Bir dakika içinde bana ulaşıyor ve ben sandalyeme yaslanıp, masamın karşı ucunda dururken kayıtsızlık takınıyorum. Ne kadar çekici olduğunu unutmuşum, ama bu kadar yakinken fark etmemek imkansız.

Cüppesi, boyunu bırakın, kaslı vücudunu bile gizlemeye yetmiyor ve Lust sınırlarının ötesinde nadiren gördüğüm bir özgüven yayıyor. Belki de bu adam orada zaman geçirmiştir. Hiç şaşırmam. Herkes Lust'u sever ve sınırlar kapatılmadan önce zengin Greeds'lerin genelevlere sık sık gittiği bilinir.

"Seninle tekrar karşılaşmayı umuyordum," diyor, sessizliği bozarak. Eminim öyledir. İçeceğime bakıyor, dudaklarını büzüyor. "Kahve?"

"Bununla bir sorun mu var?" diye mırıldanıyorum.

Onun gözlemlerini nasıl yorumlayacağımı bilemiyorum. Zeki görünüyor ve pek bir şeyin gözünden kaçmadığı izlenimini ediniyorum. Bu ideal bir durum değil ve planımı yeniden değerlendirmem gerekebilir.

Gereksiz riskler alma lüksüm yok. Bu adamla ilişki kurmak şüphesiz bir risk, ama onun ne kadar riskli olduğunu belirlemekte zorlanıyorum. Çok zeki. Daha az zeki, manipüle etmesi daha kolay birini bulmam lazım.

Kaşlarını çatarak fincanıma bakıyor. Neden?

"Ee?" diye soruyorum, neşeli görünmeye çalışarak. "Kahveye karşı bir şeyin mi var?"

Adam dudaklarını yaladı ama cevap vermedi.

Bunu konuyu değiştirmek için bir işaret olarak alıyorum. "Hâlâ adını bilmiyorum."

"Oturmamda sakınca var mı?" Karşımdaki sandalyeyi işaret ediyor.

Önce bana adını söyle, seni aptal.

Başımı sallıyorum. "Evet."

Adam oturmak için eğilir, uzun uzuvları doğal olmayan bir zarafetle masamda rahatça yerini alır. Benimle oynuyor ve ben sakin kalmakta zorlanıyorum. Muhtemelen bunu flört etmek olarak görüyor. Benim gizli bir niyetim olduğunu düşünmesi için hiçbir neden yok. Ona böyle düşünmesi için hiçbir neden vermedim. Paranoyak davranıyorum.

"Adın ne?" diye tekrar ediyorum. Kendimi tekrar etmekten nefret ediyorum. "Rexton."

"Rexton." Bu isim dilimde ağır geliyor. "Bu bir Wrath ismi."

Ondan daha fazlası. Yaygın bir isim değil, ama neredeyse sadece soylular tarafından kullanılan bir isim. İlk doğan oğullar için ayrılmış bir isim, ama eskisi kadar popöler değil. Çalışmalarımda bu ismi duymuştum, ama bu isimde biriyle hiç karşılaşmamıştım.

Rexton ellerini masanın üzerine koyar ve parmaklarını birbirine geçirir. "Bunu bilmenize şaşırdım. Bu yaygın bir bilgi değil." Gözlerini kırpar. "Bu bağlantıyı kuran ilk kişi sizsiniz."

Hay aksi.

"Kraliyet aileleri beni çok etkiliyor." Yalan dilimden kolayca dökölüyor. "Ve Wrath'a özel bir ilgim var."

Rexton gülümser. "Öyle mi? Neden peki?"

"Üç güçlü erkekle bağ kurmakla ilgilenmeyecek bir kadın tanımıyorum. Bu çok ilgi çekici."

Söylediklerimden dolayı içimden gelen bir tepkiyi bastırıyorum. Anne babamın bağlandıkları ve kutsal, samimi bir ilişki paylaştıkları gerçeğini derinlemesine düşünmekten hoşlanmıyorum. Kardeşlerimin ve benim bu bağ ve samimiyetin sonucu olduğumuzu objektif olarak biliyorum, ama bunu düşünmekten hoşlanmıyorum.

Rexton gülüyor, bu yüzden cevabımın doğru olduğunu biliyorum. En iyi yalanların gerçeğe yakın olanlar olduğunu keşfettim. Kraliyet ailelerine hayranım, çünkü ben de birinin parçasıyım ve Wrath'a özel bir ilgim var, çünkü babam tahttan indiğinde onu ben yöneteceğim.

"Wrath Ülüsünü çekici bulduğunu bu kadar açıkça itiraf eden bir Greed'e rastlamak nadirdir."

Boğazımı yakmasına aldırmadan kahvemi büyük bir yudumla içiyorum. Bu konu istemediğim bir yöne gidiyor ve tiksintim belli olmadan bu konuyu başından kesmem gerekiyor.

Yanımızda biri boğazını temizliyor. "Bir şey yemek ister misin?"

Tanrıya şükür.

Garsona doğru dönerim. Yine bana gizlice yaklaşması canımı sıkıyor, ama onun varlığı dikkatimi dağıttığı için kızamıyorum. Unuttuğum menüyü incelerken Rexton'dan kaçınıyorum. Hiçbir şey dikkatimi çekmiyor. İştahım katı.

"Sonuçta ben iyiyim," diyorum ve menüyü ona uzatıyorum. "Ama teşekkürler."

Garson başını sallar ve ortadan kaybolur. Gözlerimi Rexton'a doğru kaydırırım. Onunla konuşmaktan heyecanlandığım izlenimini vermek istemiyorum. Rahatım. Sakinim. Çaresiz değilim.

"Adın ne?" diye soruyor Rexton.

"Luna."

Rexton gülümser, dolgun dudakları açılır ve mükemmel dişleri ortaya çıkar.

"Luna mı?"

Başımı salladım. "Evet."

Bu sahte bir isim, belirli bir iblis krallığıyla bağlantısı yok. Kimse şüphelenmez. David seçti.

Rexton uzun, derin bir nefes alır. "Tanıştığımıza memnun oldum, Luna." Parmaklarını masaya vurur. "Yüksek soylu bir Wrath'ın Greed'de ne aradığını bana anlatmak ister misin?"

ONUNCU BÖLÜM

CASSIA

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek, Rexton'ı öldürmenin ne kadar kolay olacağını düşünüyorum. Onun gücü yok, ama şu anda benim de yok. Kavgamız sadece fiziksel güçle olacak, bu da ona avantaj sağlıyor.

"Bu ağır bir suçlama," diyorum. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

Beni hem soylu hem de Wrath olmakla suçladı. Her ikisi de doğru, bu da bir sorun.

Rexton başını yana eğiyor ve sessiz kalıyor. Beni bu noktaya getiren her kararımın pişmanlık duyuyorum. Onun Greed kraliyet ailesiyle bağlantısını öğrendiğimde geri çekilmeliydim. Ama ben açgözlü olmayı seçtim. Burası bana da bulaşmış olmalı.

"Soylu..." Başlamaya karar veriyorum.

Bu, onun suçlamasının en ağır kısmı. Greed'de bir Wrath olması en kötü şey değil. Eminim birkaç tane vardır. Sınırlar kapanmadan önce krallıklar arasında bir karışıklık vardı ve bir avuç doğuştan Wrath, seçtikleri aileleri ve arkadaşlarıyla birlikte Greed'de kalmaya karar verdi.

Wrath içinde de bir avuç doğuştan Greed var. Onlarla hiçbir sorunumuz yok.

"Ee?" diye soruyorum, kaşımı kaldırarak. "Neden benim soylu olduğumu düşünüyorsun?" Rexton mırıldanıyor. "Öncelikle duruşun." Omuzlarımı işaret ediyor.

"Çok dik, çok kendinden emin oturuyorsun ve duruyorsun. Sana bir kez bakmak, hiç yemek pişirmemiş, yatağını hiç toplamamış ve çamaşırlarını hiç yıkamamış olduğunu anlamak için yeterli."

Yemek pişirme konusunda haklı, ama yatak ve çamaşır konusunda yanılıyor. Ailem, kardeşlerim ve benim bu işleri öğrenmemizi ısrarla istedi ve on dört yaşına girdiğimizde gölgelerin bizim için bunları yapması yasaklandı. Bundan nefret ediyordum, ama şimdi isteksizce minnettarım.

"İlginç gözlemler," diyorum sonunda. "Yanlış, ama yine de ilginç."

Rexton gözlerini kırptırdı.

Devam ettim. "Peki ya Wrath?"

Rexton'ın kollarını gözetleyerek onu ölçüyorum. Kazanamayacağım bir kavgaya girmek istemiyorum, ama başka seçeneğim olmayabilir. Kim olduğumu kimse bilmemeli ve Rexton suçlamalarında kendinden emin görünüyor. Eğer tahmin ettiğim gibi kraliyet ailesiyle bağlantısı varsa, onu alıp boynunu kıramam.

İçkimin bir yudumunu daha alıyorum. "Neden benim bir Wrath olduğumu düşünüyorsun?" Rexton omuz silkiyor. "Sadece bir önsezi."

Yalan. Yalan söylüyor ve beni şüpheli bulan şeyin ne olduğunu tam olarak bilmem gerekiyor. Adının kökenini tanıdığım için mi? Greed'ler diğer krallıklar hakkında bilgisiz mi? Umarım öyledir. Eğer başka bir şeyse, konuşma tarzım veya tavırlarımdaki bir şeyse, bu sorun olabilir. Bu kadar kolay göz ardı edilemez.

Rexton bana bakıyor, her tepkimi açıkça okuyor. "Üzgün müsün?"

"Bu suçlamadan özellikle memnun olduğumu söyleyemem."

Bana bakışından nefret ediyorum. Onun güçsüzlüğünün beni yanlış bir güvenlik hissine kapılmama neden olmasına izin verdim.

"Övülmelisin," diyor Rexton. "Öfke, Açgözlülük arasında oldukça popülerdir."

Yalan mı söylüyor? Anlayamıyorum ve bu beni tedirgin ediyor. Gerginim, sık sık hissetmediğim bir duygu, ama bunu nispeten iyi sakladığımı söyleyebilirim. Bu konuşmayı başlangıçta kesmem gerekiyor. Tehlikeli bir alana giriyor.

Omuz silkiyorum, kayıtsız görünmeyi umarak. "Ben çoğu insan gibi değilim."

"Öyle mi?" Rexton sandalyesine yaslanıyor, ağzının köşelerinde bir gülümseme belirliyor.

Benimle flört mü ediyor? İçkime bakıyorum, ellerimi bardağın etrafında gezdirirken yüzeydeki dalgalanmaları izliyorum. Rexton bilgi toplamaya çalışıyor ve flört ediyormuş gibi davranarak bunu gizliyor. Sorularının ve suçlamalarının beni etkilediğini düşünmesine izin veremem. Bu şüpheli görünür.

Kendimi zorlayarak ona utangaç bir gülümseme atıyorum. Rol yaptığım kadının gergin olmasının bir nedeni yok. Luna buraya ait ve çekici bulduğu bir adamla flört ediyor. Birbirleriyle dalga geçiyorlar. Hepsi bu.

"Seninle tekrar karşılaşmayı umuyordum," diyorum, konuyu değiştirerek.

Bu konuşmayı kontrol altına alma zamanı. Rexton konuşmayı yönlendiriyor ve konuları değiştirip duruyor, bu da verimli değil. Benim hakkımda ne kadar az şey bilirse o kadar iyi.

Rexton sırtıyor. "Öyle mi?"

"Tabii ki." Dudaklarımı hafifçe kıvrarak gülümsedim, Lust'taki incubuslara en çok ilgi duyduğum birkaç yıl boyunca mükemmelleştirdiğim gülümsemeyi. Onlarla yatmak kolaydı, ama benim için deli olmalarını istiyordum. Peşimden sürünmelerini istiyordum. Bu gülümseme, bunu başarmak için ilk adımdı. "Her gün, konuşmamızı kraliyet arabasına binerek sonlandıran bir adamla karşılaşmıyorum."

Rexton'ın kraliyet ailesiyle olan ilişkisine olan ilgimi görmesine izin verelim. Greed krallığındaız. Kendi amaçlarını ilerletmek isteyen bir kadına rastlamanın olağandışı olduğunu hiç sanmıyorum.

Rexton'ın siyah gözleri içkime doğru kayıyor ve ben, parmaklarını bardağın kenarına dolayarak onu kendine doğru kaydırırken onu durdurma isteğine direniyorum. Paylaşmaktan nefret ederim ve Rexton içkimi ağızına götürüp büyük bir yudum alırken, içtiğim güçsüzleştirici çamurun öfkemi bastırđı için minnettarım.

Onun elinden kapmamak için tüm zihinsel gücümü kullanıyorum.

Kupamı aramızdaki masaya koyar. "Ve sen kim olduğumu ve kraliyet ailesiyle ilişkimin ne olduğunu merak ediyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bu sorular aklımdan geçti."

"En azından bu konuda dürüstsün," diyor Rexton. "Çoğu insan benim bağlantılarımı umursamıyormuş gibi davranır."

"Sana zaten çoğu insan gibi olmadığımı söyledim."

"Öyle." Rexton kollarını göğsünde kavuşturdu, ağır bakışları vücudumun üzerinde gezdirdi. Bizim şakalaşmamızı seviyor. "Ya sana Prenses Amelia ile nişanlı olduğumu söylersem?"

Buna saçmalık derdim. Bu adamın Mammon'un çocuklarından biriyle nişanlı olması imkansız. Kraliçe onu asla ailesine kabul etmez. Onun soyunu zayıflatır ve bu kabul edilemez. Onun şekil değiştiren kanından bahsetmiyorum bile.

"Prenses Amelia yarı şekil değiştiren," diye belirtiyorum.

Bundan eminim. Mammon'un birkaç çocuğu var ve hepsinin babası aynı şekil değiştiren.

Rexton başını sallar. "Öyle."

"O halde onunla nişanlanamazsın."

"Ne demek istiyorsun?" Rexton gerçekten kafası karışmış görünüyor.

"Dönüşenlerin eşleri vardır," diyorum. "Evlenmezler, eşleşirler. Sen onun eşi değilsin."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Öyle olsaydın, burada benimle oturuyor olmazdın."

Shifter'larla yeterince zaman geçirdim, eşlerine karşı ne kadar sahiplenici olduklarını biliyorum. Rexton, Prenses Amelia'nın eşi olsaydı, beni çoktan kırıslara asmış olurdu.

Rexton cevap vermez, ben de devam ederim. "Eşini bulduğunda seni terk edecek."

Bunu kabul etmek kabalık ama doğru. Eş bağının ne kadar kapsamlı olduğunu ilk elden gördüm. Benim bir eşim olmadığı için çok minnettarım. Böyle bir takıntı altında asla başarılı olamazdım. Ebeveynlerim gibi bir eş seçmek başka bir şey, ama benim için seçilmiş bir eşe sahip olmak? Buna güvenmiyorum.

"Bu tavsiye için teşekkürler, Luna," diyor Rexton.

Sözleri, benim küstahça paylaştığım gerçeğe sinirlendiğini gösteriyor, ama onun tarafsız ifadesini ve rahat duruşunu görünce, bunun sahte olduğunu anlıyorum. Gelecekteki karısının onu terk edeceğine üzülmüştü gibi davranıyor.

Kupamı masanın benim tarafına çekiyorum, sıcaklığı avuçlarıma içine sızıyor. Greed'in soğukluğundan nefret ediyorum ve insanların burada yaşamaktan nasıl keyif aldıklarını anlayamıyorum. Eve gitmek için sabırsızlanıyorum.

"Senin için sorun değil gibi görünüyor." İçkimi yudumlarken, sözlerimin etkisini bekledim ve devam ettim. "Sanırım bu evlilik aşk evliliği değil."

Tahminde bulunuyorum, ama bu adamdan yararlı bilgi almanın tek yolunun bu olduğunu düşünüyorum. Düşüncelerini ve duygularını paylaşmaya pek istekli görünmüyor, bu yüzden onu açığa çıkarmak için doğru ipi bulana kadar denemeye devam edeceğim.

"Aşk evliliği..." Rexton sözlerimi tekrarlar, onlarla oynar. "Hayır, öyle olduğunu söyleyemem."

"O zaman neden evlendin?"

Fazla zorladığımı hemen anlayabiliyorum. Rexton bu soruyu geçiştiriyor ve ben doğrudan sorduğumda dudaklarını sıkıyor. Sorun değil. Ne zaman geri adım atmam gerektiğini biliyorum. İhtiyaçları olan, mızızlanan bir erkek kardeşi olan bir çocuk olarak büyüdüm ve ne zaman fazla zorladığımı öğrenmişimdir.

Valeria hiç böyle şefkate ihtiyaç duymadı, bu yüzden her zaman en sevdiğim kardeşim oldu.

"Bir şekil değiştirenle evlenmek sana ömür boyu ucka teminatı sağlar," diyorum. "En azından bu kutlanacak bir şey."

Rexton gülümser. Ben rahatlarım. "Tam olarak değil. Majesteleri, eşinin ölümünden sonra şekil değiştirenlerle tüm bağlarını kopardı. Yıllardır ucka yemedim, bu da oldukça üzücü."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı sallarım. "Tören ne zaman?" diye sorarım sonunda.

"Ayın sonunda."

Kaşlarımı kaldırırım. "Çok yakında."

Rexton burun kıvrır. "Prenses Amelia, Majestelerine verecek bahanesi kalmadı. Neredeyse yedi yıldır nişanlıyız."

Bu benim için bir fırsat. Kafamda senaryolar kurarak düğüne davet edilmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum. Mammon da orada olacak ve tüm dikkatler kızının üzerinde olacak. Kraliçeyi öldürmek için bir fırsat varsa, o da düğün olacaktır.

Konuklar Prenses Amelia ve Rexton'ı kutlamakla meşgul olacak ve en iyi muhafızları bile bunalmış olacak. Mammon savunmasız kalacak. Bıçağı göğsüne saplayacağım ve sonra boğazını keseceğim. Vaktim olursa, kalbini de keseceğim.

Bir iblis kraliçesini öldürdüğüm için kaderimin bana vereceği ceza umurumda değil. Mutlulukla kabul ederim.

Rexton bana bakıyor, hala her hareketimi açıkça okuyor. Ne düşündüğünü merak ediyorum.

"Böylesine prestijli bir etkinliğe davet edilmeyi nasıl başarabilirim?" diye soruyorum.

Bu çok açık bir soru, ama işe yarayacağını düşünüyorum. Kadınlar, ulaşamaz ve elde edilemez olduğuna inandıkları erkeklerden daha çok sevdikleri bir şey yoktur ve Rexton ikisi de. Şüphesiz kadınların ilgisini çekiyor, bu yüzden kendimi diğerlerinden ayırmam gerekiyor.

Utangaç davranacak zamanım ve sabrım yok.

Ayrıca Rexton'ın çekingen bir kadını baştan çıkarmak için çaba sarf etmeyeceğini de düşünüyorum. Bekleyen bir sürü kadın varken bunu yapmaz.

Rexton sessiz, açıkça ne diyeceğini bilemiyor. Davet etmemi beklemiyordu. Sorun değil. Sandalyeye yaslanıp bekliyorum. Sessizlikte son derece rahatım ve kahvemi yavaşça yudumlarken gülümsemeyi zor tutuyorum.

Bu işe yarayacak. Mammon'u öldüreceğim ve eve döndüğümde, Gazap Kraliçesi olacağım. Mammon'un kalbini gümüş tepside ona götürdüğümde, Aziel bu pozisyonu benden esirgemeyecek.

"Düğün hediyemi beğeneceksin," diye devam ediyorum.

Rexton alt dudağını ısırır. "O da nedir?" "Ucka."

Greed'den bu şekil değiştirenlerin lezzetli yemeğini nasıl temin edeceğime dair en ufak bir fikrim yok, ama ben becerikli biriyim. Bir ayım var bir yol bulmak için ve bu süre fazlasıyla yeterli. Aklımı koyduğum her şeyi başarabilirim.

"Bu cazip bir teklif," diye kabul eder Rexton.

"Birkaç cazip teklifim var," diyorum. "Daha fazlasını duymak ister misin?"

Rexton'ın zihninin dolaşması için bir ara veriyorum. Onu seksle kızdırmaya karşı değilim, bunu sonuna kadar götürmeye de karşı değilim. Dürüst olmak gerekirse, bu düşünceyi oldukça seviyorum. Rexton tehlikeli biri ve itiraf etmekten nefret ediyorum ama her zaman bundan etkilenmişimdir. Bu benim birkaç kusurumdan biri.

"Ucka etinden daha cazip bir teklifin ne olabileceğini hayal edemiyorum," diyor Rexton sonunda.

Kahvemin kalanını bitiriyorum. "Bana bir davetiye getir, o zaman anlarsın."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

REXTON

Kapıdan geçiyorum, varacağım yerden şimdiden korkuyorum. Büyük kale üstümde yükseliyor, adeta varlığımı alay ediyor. Mammon'un evinden hep nefret etmişimdir. Devasa ve gösterişli, çocukluğumun geçtiği evime çok benziyor, bu da beni rahatsız ediyor.

Ön girişe kadar uzun bir yürüyüş var ve bu süreyi düşüncelerimi toparlamak için kullanıyorum. Luna ilginç bir karakter, ama onu buraya Silas'ın gönderip göndermediğini anlayamıyorum. Beni kontrol etmek için birini gönderdiği ilk sefer olmaz, ama genellikle beni tahminlerde bırakmazlar.

Hemen konuya girerler ve bunu hızlıca yaparlar.

Ayrıca, çekici ve zengin bir kadın göndermediği gibi, hiç kadın göndermedi. Wrath Trio, hatalarını düzeltmek ve kadınlar için güvenli bir ortam yaratmak için çok çalıştı. İntikam için bile olsa, Greed'e bir kadın gönderme riskini asla almazlar.

Ancak Luna ile ilgili her şey hesaplanmıştı ve onun Wrath'tan olduğu belliydi. Davranışlarını ve aksanını gizleme çabaları büyük ölçüde başarılıydı, ama bunları arayan herkes fark ederdi. Başkentteki tüm soylu kadınlar gibi konuşuyordu ve bahse girerim ki önemli bir aileden geliyordu.

Hatta unvanlı bile olabilir.

Silas neden onu düşünümünden bu kadar yakın bir zamanda gönderdi? Amelia, her hareketimi izleyen muhafızlar tuttu. Müstakbel eşim nişanımızdan kurtulmak için çaresiz ve benim bir hata yapmamı bekliyor. Herhangi bir şüpheyi kapılırsa Mammon'a koştuktan çekinmeyecektir.

Bu sabah Luna ile buluşmak tehlikeliydi, ama onun benimle bilgi paylaşmak istediğini düşündüm. Oysa o benim düşünümüne davet edilmek istiyor. Anlamıyorum.

Planlarımı mahvetmesin.

Onun sorgulamalarını reddetmeliydim, ama hazırlıksız yakalandım, onun cüretkarlığı beni şaşırttı. Luna cesur, bu da itiraf etmeliyim ki ferahlatıcı bir değişiklik. Wrath'lar Greed'ler kadar çekingen değiller.

Bundan ne kadar keyif aldığımı neredeyse unutmuştum. *Neredeyse.*

Kalenin ön kapısından içeri adımımı attığımda, muhafızlar ve gölgelerle karşılandım. Düğün hazırlıklarıyla meşgullerdi. Bu, Greed'in birkaç yıldır düzenlediği ilk büyük etkinlik ve Mammon hiçbir detayı atlamıyor. Paranoyak davranıyor ve işimi neredeyse imkansız hale getiriyor.

Fuayeye adım attığımda yüzümde hoş bir ifade tutmak zor, bakışlarım karmaşık cam tavana kayıyor, sonra odayı dolduran sert görünümlü mobilyalara geçiyor. Amelia kapıda durmuş beni bekliyor. İç çekiyorum.

"Rexton." Amelia, uzun elbisesini arkasında sürükleyerek öne doğru adım atıyor. Düz siyah saçları yüzünden çekilmiş, keskin ve dengeli hatları öne çıkıyor. "Sabah yürüyüşünden mi dönüyorsun?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, dudaklarında zoraki bir gülümseme beliriyor. Benden memnun değil, ama bu yeni bir şey değil. Beni her zaman nefret etti ve bunu bana göstermekten çekinmiyor.

Ben de onu pek sevmiyorum.

İkimiz de yaklaşan evliliğimizi dört gözle beklemiyoruz, ama korkumu belli etme lüksüm yok. Mammon'un kızı için beni bir seçenek olarak bile düşünmesine çok minnettar olmalıyım. Benim gibi zayıf bir iblis, soyunu lekeler, ama ben kendimi paha biçilmez kanıtladım.

Bunu, gölge formunda geçirdiğim uzun yıllara borçluyum. Wrath gibi acımasız bir krallıkta, gölge olmak genellikle ölümden daha kötü bir kader olarak görülür. Varlığım hoş karşılanmıyordu ve ben de uyumlu olmayı öğrendim.

Bana bilgi sağlayan yozlaşmış bir kadere sahip olmam da yardımcı oluyor. Silas, arkadaşlarını ihanet etmek anlamına gelse bile, oğlunun intikamını almak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır. Onlara, onunla planladığımız şeyi itiraf etmiş mi acaba?

Onun yardımıyla Mammon'un en değerli muhbiri oldum. Onu birkaç kez korudum ve o da bana kızlarından biriyle evlilik teklifiyle teşekkür ediyor. Amelia'yı bu işe bulaştırdığım için bir yanımla suçluluk duyuyor, ama bunu durduracak kadar değil. Mammon masum bir çocuğu soğukkanlılıkla öldürdü ve bu cezayı hak ediyor.

Luca, Charlie'nin çocukları arasında en sevdiğimdi ve onun cansız bedenini ya da son anlarında ne kadar acı çektiğini asla unutmayacağım. Mammon'un da aynı acıyı hissetmesini sağlayacağım.

Amelia beni öfkesini gösterecek kadar sert bir şekilde kucaklıyor. Bunu yaparken dudakları kulağıma değiyor ve ben geri çekilme dürtüsüne direniyorum. "Neredeydin?" diye fısıldıyor. "Kahvaltıdan hemen sonra büyük salonda buluşmamızı açıkça emretmiştim. Düğün planlayıcısıyla olan toplantımızı kaçırdın."

Kollarımı onun beline doluyorum. Uzuvlarım karıncalanıyor, bu da sorunların ilk belirtilerinden biri.

"Meşguldüm," diyorum.

"Bir fahişeyle, sanırım."

"Aslında üçüyle." Onu bırakıp geri çekildim, aramıza mesafe koydum. "Ama her şeyi halletmişsin gibi görünüyor, bu harika. Yapabileceğini biliyordum."

Amelia alaycı bir şekilde güldü. Bu sabah ne yaptığını sadece tahmin edebilirim, ama burnumu sokmamam gerektiğini biliyorum. Nişanlığımın erkek arkadaşları sürekli değişiyor ve hayatının bu kısmını gizli tutmaya çalışmıyor.

Onu yargılayacak biri değilim ve onun yaptıklarından rahatsız da değilim, ama nişanımız açıklandıktan sonra biraz daha ihtiyatlı davranmasını beklerdim. Oysa tam tersini yaptı. Sanırım bunun beni üzeceğini düşünüyor.

Amelia ayaklarını döndürerek öfkeyle uzaklaşıyor, her adımında topukları tıklıyor. Nereye gittiğini bilmiyorum, ama akşam yemeğine kadar geri döneceğini tahmin ediyorum. Mammon, Amalia ve bana her akşamı birlikte geçirmemiz için sıkı bir emir verdi, muhtemelen ortak bir payda bulmamızı umuyor. Bu emir nişanlandığımızdan beri geçerli.

Hayatımın en uzun yedi yılıydı.

Duyurunun yapıldığı yıl içinde evlenmeyi umuyordum, ama Amelia bahanelerinde çok kurnazdır. Sonunda bahaneleri tükendiği için daha fazla rahatlayamazdım. Ya da Mammon artık bahanelerini kabul etmemeye karar verdi. Her iki durumda da şikayet etmiyorum.

Mammon onu koruyan yüzükleri asla çıkarmaz. Yüzükler onun etrafında aşılmaz bir kalkan oluşturur ve her türlü saldırıyı engeller. Silas bile onları yaratacak kadar güçlü bir varlık tanımıyor ve onları nasıl aşacağını da bilmiyor. Mammon yüzüklerini taktığı sürece ona dokunamam.

Böyle bir şey hiç görmedim ve o, Luca'nın ölümünden hemen sonra yüzükleri takmaya başladı. Wrath Trio'nun intikam almak isteyeceğini biliyordu ve buna hazırlandı.

Ancak ailesi ona dokunabiliyor. Bunu birkaç kez gördüm. En küçük çocukları tereddüt etmeden ona koşarlardı ve o da büyük çocuklarını nazikçe kucaklayarak selamlardı.

Bu evlilik, mücevherlerin büyüsunü harekete geçirmeden ona yaklaşmak için en iyi şansım. Evlilik yoluyla da olsa bir aile üyesi olacağım, ama umarım bu yeterlidir. Öyle olmak zorunda. Tek ipucumuz bu.

Kollarımı sallıyorum, karıncalanma dikkatimi dağıtıyor. Gücüm geri geliyor ve yatak odama doğru giderken, benimle konuşmaya çalışacağından korktuğum kimseyle göz teması kurmamaya çalışıyorum. Pazarın diğer ucundaki küçük dairemi özlüyorum, ama Mammon burada kalmamda ısrar ediyor.

Koridorlarda yürürken gölgeler yolumdan çekiliyor. Kısa bir süre burada çalışıyormuş gibi yaptığım zamanlardan birkaçını tanıyorum, ama onlar beni tanımadılar. Burada uzun süre kalmadım, sadece Charlie'yi gözetlemek için gelmiştim.

Mammon'un muhbiri olarak ilk birkaç ziyaretimde buradakilerin beni tanıyacağından çok korkuyordum, ama yıllar geçti ve kimse bana iki kez bakmadı.

Yatak odamın kapısını iterek açarken adımlarım hızlanıyor ve arkamdan kapıyı kapatıyorum. Önümde yoğun bir gün var ve Luna ile konuşarak değerli zamanımı boşa harcadım. Onun gerçekten soylu bir Wrath olduğu yönündeki şüphemi doğrulamaktan başka, bana neredeyse hiçbir yararlı bilgi vermedi. Dün kısa karşılaşmamızdan sonra onun hakkında bildiğimden daha fazlasını bilmiyorum.

Silas'ın onu göndermediği ihtimali ne kadar? Gönderdiğinden oldukça eminim, ama yanılma ihtimaline karşı doğrudan soramam. Onunla tekrar konuşmam lazım, ama bu çok fazla dikkat çekecektir. Bu riski göze alabileceğimden emin değilim.

Yatağımın altındaki döşeme tahtalarını kaldırmadan önce yatak odamın kapısının kilitli olduğundan emin oluyorum. Greed'e girmeden önce Silas beni Wrath'ın çukurlarına gönderdi. Gölge formumdan yeni çıkmıştım ve güce ihtiyacım vardı. Güce ihtiyacım vardı ve çukurlar bunu elde etmek için en iyi yerdi.

Orada geçirdiğim yıllarda ölmemem bir mucizeydi, ama başarılı oldum.

Aradığım cam kap, bir beze sarılmış ve onu açarken kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum. Stokum azalıyor, ama düğüne bu kadar yakın bir zamanda başka bir sevkiyat riskini göze alamam.

Bu çok riskli.

Mammon, gücümü köreltmek için bir tonik içtiğimi keşfederse, beni öldürmekten çekinmeyecektir. Yıllarca sürdürdüğüm sahte sadakatim çökecek ve tüm bunlar boşa gitmiş olacak. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Kapağı açarken boğazım sıkışıyor, vücudum kalın sıvıyı şimdiden reddediyor. Birkaç yıldır gücümün tam boyutunu hissetmedim ve nasıl bir his olduğunu unuttum. Bundan uzun süre zevk alamadım.

Çukurda geçirdiğim zamandan hemen sonra Greed'e gizlice girdim. Kazandığım güç inanılmazdı, ama bu boktan tonik onu köreltiyor. Kendimi zorlayarak bir yudum yuttum. Fiziksel olarak acı veriyor ve acı içinde inleyerek yere çöküyorum. Yakında. Yakında eve dönebilir ve bunu geride bırakabilirim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

CASSIA

Açgözlülüğün Yollarını Öğrenmek beklediğimden daha kolaydı. Beş gün içinde ustalaştım.

Rexton ve ben birkaç kez karşılaştık, ama o bana yaklaşmadı. Ben de ona yaklaşmadım. İlk hamleyi onun yapmasını bekliyorum.

Yaklaşıyor. Gözlerinde ateşle bana bakıyor. Beni istiyor ve pes etmesi sadece an meselesi.

Bunu biliyorum ve altıncı gün kraliyet elçisi benimle iletişime geçtiğinde hiç şaşırmadım. Elinde bir mektup tutuyor ve mektubu teslim etmeden önce beni baştan aşağı süzdü. Ben de aynısını yaptım. Ortalama görünümlü bir adam. Özel bir yanı yok.

"Bu senin için," diyor homurdanarak.

Mektubu açıyorum. Bir davetiye, kraliyet düğününe davetiyesi.

Üstüne el yazısıyla bir not yazılmış. "*Cazip*
tekliflerinizi bekliyorum." Rexton da bekliyor olmalı.

Mükemmel elbiseyi ararken sıra sıra yürürken adımlarımda belirgin bir canlılık var. Bu, Mammon'u öldürdüğümde giyeceğim elbise olacak. Muhteşem olmalı.

Ve ben de davet gelmeyeceğinden korkmaya başlamıştım. Rexton benden kaçınıyor, ama her karşılaştığımızda bakışlarındaki ateşi hayal etmediğimi biliyorum. Onu hipnotize ediyorum.

Bir parçam, onun kraliçesinin ölümünde bilmeden oynadığı rol yüzünden kötü hissediyor, ama rotamı değiştirecek kadar kötü hissetmiyorum. Savaşta her zaman haksız kayıplar olur. Bu hayatın bir parçası.

İpek giyeceğim. Pahalı bir malzeme, Greed'de çok değer verilen bir malzeme. İyi görünmek istiyorum, ama çok fazla dikkat çekmemeliyim.

Ne kadar istesem de diğer konuklar arasında göze çarpmamalıyım.

Sade renkli bir şey buluyorum.

Mammon'un kesik kafasıyla Wrath'a döndüğümde, bir kutlama düzenleyeceğim. O zaman nefes kesici bir şey giyeceğim.

Partim yıllardır görülen en büyük parti olacak. Bunu sağlayacağım ve Greed'de geçirdiğim zamanla ilgili hikayeleri anlatmaktan büyük gurur duyacağım. Herkese Prenses Amelia'nın nişanlısını nasıl baştan çıkardığımı ve onu Mammon'u alt etmek için nasıl kullandığımı anlatacağım. Mammon'un ölümünün tüm kanlı ayrıntılarını, elimi göğsüne batırıp kalbini sökmenin nasıl bir his olduğunu anlatacağım. Bu çok iyi hissettirecek.

Sadece düşünmek bile kolumdaki tüyleri diken diken ediyor.

Giysi dükkanından çıkarken hala diken dikenler. Çok heyecanlıyım.

Hana dönerken kimse bana aldırış etmiyor. Sokaklar kalabalık ve ben ortama mükemmel bir şekilde uyum sağladım. Kolay olmadı ama ben kararlıyım.

Plan yapmam lazım. Yıllarca Mammon'u öldürmek için birçok farklı yol hayal ettim ve artık ciddiye binme zamanı geldi. Onu işkence etmek ve öldürmeyi uzatmak çok hoşuma gitse de, bunun için zamanım olacağını sanmıyorum.

Düğün benim için en iyi fırsat, ama harekete geçmek için sadece milisaniyelerim olacağını tahmin ediyorum. Hayal kırıklığı yaratıcı bir durum, ama dilencilerin seçme şansı yoktur. Mammon'a hak etmediği hızlı ve acısız bir ölüm sağlasa bile, elimden gelen her fırsatı değerlendireceğim. O acı çekmeyi hak ediyor.

Ayrıca kaçış planımı da mükemmelleştirmem gerekiyor. Greed'in sınırları dışına çıkana kadar teleport yapamam ve başkent onun krallığının kalbinde. Eski usul kaçmak zorunda kalacağım: yürüyerek. Kolay olmayacak, ama ben pes eden biri değilim. Bir yolunu bulurum. Her zaman bulurum.

Odamın kapısına geldiğimde aniden duruyorum. Kapı aralık. Çıkmadan önce kapıyı kapattığımı ve kilitlediğimi eminim. Biri buraya girmiş. Damarlarımda yayılmaya başlayan öfkeyi bastırıyorum.

Orada kim varsa, gitmiş olsa iyi olur. Aksi takdirde, ölmüş sayılırlar.

Omuzlarımı geriye doğru çekip, omurgamı düzelttikten sonra, kendimle aralık kapı arasındaki mesafeyi kapatıyorum. İçeriden hiçbir ses gelmiyor, ama riske girmeyeceğim. Kapıyı tekmeliyorum. Kapı duvara yüksek *bir sesle* çarpıyor ve ben kapının önünü dolduruyorum.

Bir adam yatağında oturuyor ve gözlerim hemen tanıdık siyah gözlerle buluşur. *Kahretsin.*

Aziel başını yana eğiyor. "Seni bulamayacağımı mı sandın, Cassia?"

Umarım bulmazsın.

Aziel'in yaptıklarını öğrendiğinde kızacağını biliyordum — bu kesindi — ama en çılgın hayallerimde bile onun beni Greed'in içine kadar takip edeceğini hayal etmemiştim. O çok tanınır ve Greed'in içine gizlice girmek çok riskli. Mammon onun burada olduğunu bilseydi, kraliyet kanından bir Wrath'ın burada olduğuna dair en ufak bir *ipucu* duysaydı... Kafamı salladım, düşüncelerimin o kadar uzağa gitmesine izin vermedim.

Arkamdaki kapıyı kapatarak odamın koridordan görünmesini engelliyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Aziel kaşlarını kaldırır. "Sence burada ne yapıyorum? Yaramaz, itaatsiz kızımı alıp eve getirmek için geldim."

Ağzı bozuk kardeşlerimden hangisi itiraf etti? Muhtemelen David. Ailemin hayal kırıklığına uğramış bir bakışı bile onun ağzını açmasına yetiyor, incubus genleri onu iyi hazırlanmış yalanlar ve aldatmacalar için çok zayıf kılıyor. Bu bilgiyi ona emanet etmemem gerektiğini bilmeliydim.

Aziel bacaklarını uzatarak giysilerine dikkat çeker. Baştan aşağı siyah cüppe giymiş ve arkasını dönerse, eminim bir başlık göreceğim. Yüzünü örtmeden Greed'in bu kadar derinliklerine giremezdi.

"Gitmelisin," diyorum. "Biri seni tanımadan önce." "Harika." Aziel ayağa kalkıyor ve birkaç eşyaman toplanmış olduğunu fark ediyorum.

toplandığını fark ettim. Beni ne kadar zamandır bekliyordu? Bilmek istediğimden emin değilim. "Bu konuda sorun çıkarmayacağın için rahatladım. Gidelim."

Kafamı sallıyorum. O yanlış anlıyor. "Ben gitmiyorum. Sen gidiyorsun."

Bu plana çok fazla zaman ve enerji harcadım, onu terk edemem. Sonunda ilerleme kaydediyorum.

"Kraliyet düğününe davet edildim," diye açıklıyorum. "Mammon da orada olacak..."

Cümlemi yarım bırakıyorum, geri kalanını söylemiyorum. Buradaki duvarlar ince ve ben her zaman birinin dinlediğini varsayarak hareket ediyorum. Mammon'un adamlarının ne kadar sadık olduğunu bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum.

Aziel tüm boyunu kullanarak ayağa kalkıyor, açıkça korkutucu görünmeye çalışıyor. Bu benim üzerimde işe yaramıyor, ergenlik dönemimin başından beri yaramadı. Bu tavrı sadece öfkemi uyandırıyor, bu yüzden nadiren yapıyor.

Boğazıma takılan çamur, öfkemin kontrolden çıkmasını önlemede iyi iş çıkarıyor, ama Aziel baskı yapmaya devam ederse, çabucak öfkeleneyeceğim. Bunun olmasına izin veremem.

Gücüm odadan sızacak ve insanların yakınlarda bir Wrath olduğunu fark etmeleri uzun sürmeyecek. Hem de güçlü bir Wrath. Mammon'un muhafızları çağrılacak ve gerçekçi olarak kaç tanesiyle savaşabileceğimi bilmiyorum. Aziel yanımda olsa bile dezavantajlı durumdayım.

Sayıca azız ve teleport yapamıyoruz.

"Gray ve Chev sınırda, yakınlarda bizi bekliyorlar..." "Ben gitmiyorum," diye tekrarlıyorum.

Aziel donar, vücudundaki her kas gerilir. Savaşa hazırlanıyor. Ben de öyle, ve göz teması kurarak duruşumu genişletirim. Aziel ile fiziksel bir kavgaya girmeyeli yıllar oldu ve bu kavga diğerleri kadar dostane olmayacak.

İkimiz de pes edecek gibi görünmüyoruz.

Heyecanlıyım. Yıllardır Aziel ile kavga etmek için bir bahane arıyordum, Wrath'ı yönetebilecek kadar güçlü olduğumu kanıtlamak için. Halkımız zayıf bir lideri asla saygı duymaz ve ben ona ne kadar güçlü olduğumu göstermeye hazırım.

Wrath'tan kimse bunu göremeyecek olması çok yazık.

"Bana seni incitmek zorunda bırakma, Cassia."

Aziel'in tehdidi bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor. O bana asla zarar vermez, bu onun zayıflığı. Beni çok seviyor. Bu, beni durduracak bir duygu değil. Gerekirse bacaklarını kırıp, gücünü körelten çamuru boğazına zorla sokarım. Mammon'la işim bitene kadar onu bu odada bağlı ve güçsüz bırakacağım.

Gerekirse ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. O ise değil.

Aziel, yüzünde ağır bir yenilgi ifadesi ile iç çeker. Düşüncelerimin yönünü hissetmiş olmalı. "Lütfen, bebeğim. Bunu yapma."

"Yapmak zorundayım." Sesim çatlar ve devam etmeden önce boğazımı temizlerim. "O Luca'yı öldürdü, *ona işkence etti* ve bu konuda bir şeyler yapılmalı."

Aziel bir adım geri çekilir, sonra yatağımın kenarına oturur. Yatağın ağırlığı altında gıcırda ve dirseklerini dizlerine dayar, sonra başını dizlerinin arasına gömer. Ben olduğum yerde kalırım, sırtının

nefes alıp verirken genişlediğini izlerim. Birkaç saniye nefesini tutar, sonra yavaşça nefes verir ve tüm vücudu sönükleşir.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sorar sonunda. Sesindeki acının beni etkilemesine izin vermiyorum. "Luca'nın ölümü bize, *bana* ne yaptığını bilemezsin. Onu düşünmediğim tek bir gün bile geçmiyor." Aziel ellerini saçlarının arasına geçirir. "Ben *hiç*..." Durur, başını sallar ve devam eder. "Sen ve kardeşlerin benim her şeyimsiniz. Hiçbirinize zarar vermeyi reddediyorum ve Mammon'a karşı misilleme yapmak tam da bunu teşvik ediyor."

Ne söyleyeceğimi bilemeden alt dudağımı ısırıyorum. Aldığım riski anlıyorum ve intikamın buna değer olduğuna karar verdim. Mammon'un hayatını sona erdirecekse, kendi hayatımı riske atmaya hazırım.

"Bana karşı gelme Cassia. Bu konuda değil," diye devam eder Aziel. "Zor olduğunu biliyorum, ama bunu unut gitsin."

Kafamı sallıyorum, gözlerimin köşelerinden dolup taşan gözyaşlarından nefret ediyorum. Ağlamaktan hoşlanmıyorum, özellikle de başkalarının önünde. Kolumu kaldırıp yanaklarımı silerek duygularımın izlerini silerken elim hafifçe titriyor.

"Yapamam," diye itiraf ediyorum. "Bunu unutamam."

Aziel anlamıyor. Kontrol edilemeyen öfkeyle yaşamak nasıl bir şey olduğunu anlamıyor. Öfkeden daha güçlü değilim. Hiç olmadım ve asla da olmayacağım. Fiziksel olarak bunu unutamam.

Aziel'in bakışları kapıma kayıyor. Duyularım odamın duvarlarının ötesindekileri duyamayacak kadar körelmiş durumda, ama Aziel hala duyabiliyor. O duygularını kontrol edebiliyor ve Greed'in içinde gizli kalmak için kendine ilaç vermek zorunda değil.

Kendisinden sızan gücü kontrol altında tutabiliyor. Bu, benim asla öğrenemeyeceğim bir beceri.

"Kaybedecek vaktimiz yok," diyor Aziel. "Buraya gelirken dikkatleri üzerime çekmiş olmaktan korkuyorum."

Kafamı sallıyorum. "Ben gitmiyorum, ama *sen* kesinlikle gitmelisin."

Bakışlar öldürebilseydi, çoktan ölmüş olurdum. Aziel boynumu kıracak gibi görünüyor ve eminim ki onun çocuğu olmasaydım, şu anda bunu yapardı. İnsanlar onun emirlerine karşı gelmez, ama bu bir kızı olmanın gizli bir avantajı. Onun sabrının sınırlarını zorlayarak, bir insan olarak büyümesine yardımcı oluyorum.

Bana teşekkür etmesi gerekirdi.

Aziel dişlerini sıkarak, "İşleri zorlaştırma, Cassia," diyor.

Ayaklarımı yere sağlam basarak, geri adım atmayacağımı sessizce işaret ediyorum.

Bir planım var ve bunun başarılı olacağından eminim. Şimdi vazgeçip eve dönersem, kendimi asla affetmem.

Bir daha böyle bir fırsatım olmayacak. Babalarım beni izleyecek ve bir daha gözlerinin önünden ayırmayacaklar. Muhtemelen kontrol için dönüşümlü bir program oluşturacaklar ve Aziel yeterince kızarsa, beni eve geri göndermeye karar verebilir.

Wrath ve Lust içinde bana ev vermeyi reddetme emri vermek onun için çok kolay olur.

"Pekala, Cassia," diye başlıyor Aziel. "Diyelim ki başardın..." Ses tonu alaycı ve bunu hiç hoş bulmuyorum. "Mammon'un çocukları misilleme yapacak ve sence hangi dünyada *peşine* düşecekler? Sen benim ilk çocuğumsun ve Wrath'ın Veliacht Prensesisin. Gücünün tam olduğu bir zamanda senin peşine düşme riskini almazlar. Senin için önemli olan, daha zayıf birini bulurlar. Kim olabileceğini düşünebiliyor musun?"

Yanaklarımı içime çekerek cevap vermeyi reddediyorum.

Aziel devam eder. "Belki annen. Charlie bizim bağlarımızın koruması altında, ama o hala bir insan. Kaçırılması, işkence edilmesi, tecavüz edilmesi ve öldürülmesi kolay olacak. Bunu düşündün mü?" Aziel başını yana eğirir. "Belki David'in peşine düşerler. O Şehvet Kralı, ama bu gerçekten ne anlama geliyor? Ağgözlüler, incubuslar konusunda hiçbir yanılgıya kapılmıyorlar. Kardeşinin şiddete karşı nefretini biliyorlar. Mammon'un çocuklarından birine karşı hiç şansı olmaz. Onlar çok güçlüler."

Dudaklarımı sıkıştırarak Aziel'in sözlerini kabul etmeyi reddettim. Onları kabul etmek istemiyorum çünkü o zaman kendimi suçlu hissedeceğim. O da bunu istiyor. Aziel, kendimi sorgulamamı ve onunla eve dönmeyi kabul etmemi istiyor.

"Fikrim değişmedi," diyorum. Umarım ne kadar ciddi olduğumu anlayabilir. "Ne yaptığımı biliyorum."

Aziel gözlerini kırıştırır, sonra arkama bakar. Tepki verecek zamanım bile olmaz, keskin bir şey enseme deler. Bana bir şey enjekte edilirken yanma hissedirim ve saniyeler içinde vücudum uyuşur. Yere düşmeden, saldırgan tarafından yakalanırım.

Beni çeken kollar tanıdık geliyor, ama tam olarak kim olduğunu çıkaramıyorum. Büyük olasılıkla Silas. Belki de David. Bir keresinde ailemize nerede olduğumu söyleyerek bana ihanet etmişti

, bu yüzden beni geri getirmek için onların görevine katıldığını öğrenmek beni şaşırtmaz.

Onu kanlı bir hamur haline getireceğim ve sonra gözüne tüküreceğim. Onu çok gerçek, çok samimi bir şekilde ağlatacağım.

Vücudumdaki uyuşturucuyla savaşmaya çalışıyorum, ama nafile. Bana enjekte edilen şey çok güçlü. Gücüm azalmamış olsa bile, muhtemelen bununla savaşamazdım. Aziel valizimi kaparken görüşüm bulanıklaşıyor ve başım öne düşüp bayılmadan önce gözlerimdeki öfkeyi görmesini umuyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CASSIA

Uyandığım andan itibaren, saf ve katıksız bir öfkeyle doluyum. Bu öfke içimi yakıyor, beni derinden sarsıyor. Kısa bir süre başka bir duygu bulmaya çalışmayı düşünüyorum, ama istemiyorum. Sersemlemiş durumdayım, başım zonkluyor ve kaslarım acı verici bir şekilde gergin. Öfke en uygun duygu.

Biri baldırlarımı masaj yapıyor ve gözlerimi, Aziel'in ağrıyan kaslarıma başparmaklarını batırırkenki gergin yüz ifadesini görebilecek kadar aralıyorum. Kısa bir göz teması kuruyoruz, sonra o utançla dolu yüz ifadesiyle başka yere bakıyor. Utanması gerek. Bunu hak ediyor.

Gözlerimi kapatıp başımı altımdaki tahta plakalara bırakıyorum, ağrıyan kaslarımdan başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Aziel ve ben hareket halindeki bir arabanın arkasında, ben arabanın uzunluğu boyunca uzanmış, Aziel ise bacaklarımdan üzerine eğilmiş oturuyor. Üstümüzde, gürültülü kutularla tutturulmuş bir branda var, ama Aziel'in dik oturması için yeterince yüksek değil.

"Sakinleştirici, vücudunda bulunan ilaçlarla kötü bir reaksiyon gösterdi," diyor Aziel, sesi alçak. Vücudumdaki ilaçlar mı? Herhalde düzenli olarak boğazımdan zorla içirdiğim zehirli çamuru kastediyor. "Kasların kilitlendi ve hala ara sıra kasılmalar oluyor. Ama durumun düzeliyor gibi görünüyor."

Bu kadar acı çekmiyorum olsaydım, bacağımı kaldırıp Aziel'in göğsüne tekme atardım. Bacağımı büküyor, sonra başparmağını baldırımın etli kısmına bastırıyor. Sızlanarak çekilmeye çalışıyorum, ama beni bırakmıyor.

"Bu yardımcı olacak," diyor. "Söz veriyorum."

"Sana inanmıyorum."

Sesim kısık çıkıyor ve Aziel'in yüzündeki acı ifade derinleşiyor. Çok açık bir şekilde pişmanlık duyuyor, ama umurumda değil. Pişman olmalı. Bana uyuşturucu verdi lan.

Artık gücümü boğan kafesi hissetmiyorum, ama savaştığım kadar güçsüzüm. Aziel kendini şanslı saymalı.

Arabayı çeken iki atın düzenli adımlarını dinliyorum. Başka bir şey yok. Başkentten çoktan çıkmış olmalıyız, muhtemelen Wrath sınırına doğru gidiyoruz. Aziel ve meslektaş Greed'e bu şekilde fark edilmeden mi girmişler? Kötü bir fikir değil ve yürümekten çok daha hızlı olduğu kesin. Ne kadar süredir baygınlığım?

Boğazımı temizlerken yüzümü buruşturuyorum. Sanki cam yutmuşum gibi hissediyorum. "Kim sürüyor?"

"Silas."

Biliyordum. "Bana kızgın mı?"

Aziel gözlerini kırıştırır. "*Hepimiz sana kızgınız, Cassia.*"

Harika. Sanırım bu, hayalini kurduğum sıcak karşılama ile karşılaşmayacağım anlamına geliyor. Wrath vatandaşları Mammon'a karşı intikamımı kutlamayacaklar. Beni bir başarısızlık olarak görecekler. Aziel ve Silas, lider olarak asla saygı görmeyeceğimi garanti ettiler.

Herkes beni bir şaka olarak görecektir.

Zararımı kesip Lust'ta yeniden başlamalıyım. Oradaki insanlar rahat ve güç ve onur gibi şeylere pek önem vermiyorlar. Tek umursadıkları şey seks ve genel ahlaksızlık.

Bunu yapabilirim. İnkubuslar ve sukubuslar gibi beni besleyen şey olmasa da seksten zevk alıyorum. Tek sorunum kıskançlığım. Lust iblisleri gibi partnerlerimi paylaşmaktan hoşlanmıyorum ve sevgilimin başka biriyle fısıldaştığını duyduğumda kontrolümü kaybediyorum.

Birini öldürebilirim.

Aziel bacağımı yere koyar, sonra diğerini kaldırır. Bu bacak sertleşmiştir ve o kasları masaj yapmaya başladığında dişlerimi sıkarım. Çok acıyor ve ağlamamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Aziel'in acımı görmesine izin vermeyeceğim.

"Üzgünüm," diye mırıldanır Aziel. "Acıttığımı biliyorum."

Greed'den beni uyuşturup uzaklaştırması kadar acıtmıyor ama bu düşüncemi kendime saklıyorum. O aynı fikirde olmayacak ve ben tartışmaya girecek kadar yorgunum. Kendimi daha iyi hissettiğimde bunu ona söyleyeceğim.

Aziel, sakinleştiricinin benim güç bastırıcıyla kötü etkileşime girmesine sevinmeli. Nefes almakta zorlanıyorum, Silas ve Aziel'le savaşıp uzun yolu yürümek bir yana. Acı olmasaydı, hâlâ bu arabada olmazdım. Greed'in başkentine dönüyor ve görevimi tamamlamaya niyetli olurdum.

Aziel, bacağımla artık tahta gibi hissettirmeyecek kadar masaj yapar, sonra kollarıma ve omuzlarıma geçer. Bu yaklaşık iki dakika sürer, sonra vücudum kasılır, tüm kaslarım kilitlenir. Hareketsiz yatıp ağlamaktan başka bir şey yapamıyorum, gözlerimin köşelerinden yaşlar sızıyor.

Hareket edemiyorum ve Aziel, spazm geçene kadar yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyor. Masajının verdiği tüm rahatlama kayboluyor ve sessiz, ateşli özürler dudaklarımdan dökülüyor, bacağımla kaldırıp baştan başlıyor. Şaşırmış ya da endişeli görünmüyorum.

Suçlu mu? Evet. Şaşkın mı? Hayır.

Ben baygınken bu kaç kez oldu?

Cevabı çabucak buluyorum. Spazmlar on beş dakikada bir oluyor. Beni uykuya dalacak kadar yormaları saatler sürüyor ve o noktada ölmeyi diliyorum.

Bir sonraki uyanışımda Aziel'in yerine Silas vardı ve o kaslarımdaki düğümleri ovarken konuşmuyorduk. Kafasının yan tarafına sert bir bakış attım, bunun için onu suçladığımı bilmesini istedim. Eminim boynumun arkasına enjekte ettiği sakinleştiriciyi o seçti ve her şeyi mahvetti. Umarım bu, hayatının geri kalanında onu rahatsız eder.

Onu tanıdığım kadarıyla, muhtemelen öyle olacak. Silas sessizdir, ama duyguları yoğundur.

Spazmların geçmesi bir ömür gibi geliyor, ama çok yorgunum, bu rahatlamanın tadını çıkaramıyorum. Vücudum ağır ve kaçmayı planlamak bir yana, düşünmek için bile yeterli enerjim yok. Zaman kavramım yok ve Gray ile Chev'in seslerini duyduğumda zar zor uyanık durumdayım.

Tartışıyorlar, ki bu yeni bir şey değil, ama araba sarsılarak durunca tartışma aniden sona eriyor. Branda kaldırılıyor ve sertleşmiş bedenim ortaya çıkıyor. Ne kadar acınası bir halde olduğumu tahmin edebiliyorum ve David ile Valeria'nın Aziel ve Silas'ın beni arkadan kaldırıp eve ışınlamasını görmemesi beni rahatlatıyor.

Doğrudan çocukluk odama götürülürüm ve Gray ışıkları ayarlamakla meşgulken Silas ve Aziel beni yatağa yatırır. Yatağımın başucundaki saat, gecenin ortasında olduğumuzu gösterir, bu da annemin neden burada olmadığını açıklar. Yarın sabah ilk iş olarak annemden öfkeli bir ziyaret alacağımdan eminim.

"Bir şey içmek ister misin?" diye soruyor Silas.

Bu bana söylediği ilk şey ve sesinde kötü gizlenmiş bir öfke var. Kızgın, ama bana nutuk atmadığı için memnunum.

Ben iyileşene kadar bekliyor, bu da içten içe bir süre kendimi berbat hissetmeyi ummama neden oluyor. Bu ona sakinleşmesi için zaman verecektir.

Başımı sallıyorum, boyun kaslarım acı verici bir şekilde geriliyor. "Hayır."

Silas başını sallar, sonra ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarır ve bacaklarımın üzerine yorganımı çeker.

O odamdan çıkmadan önce uykuya dalıyorum ve nihayet uyandığımda, başucumdaki masada kocaman bir bardak meyve suyu ve tam bir kahvaltı beni bekliyor. İşitme duyum neredeyse normale dönmüş ve evin içinde dolaşan gölgelerin seslerini duymak için kulaklarımı dikiyorum. Anne babamı duyamıyorum ama eminim ki dışarıda bir yerlerdedirler.

Bekliyorlar.

Onlardan kaçmak için daireme ısınlanabilirim, ama bunu yapacak gücüm olduğundan emin değilim. Yorgunum ve şu anda ara alemde kaybolmak istemiyorum. Birinin bana yardım etmesi gerekecek ve bunun sonu gelmez.

Yatağın yanındaki masadan yemek tepsisini almak için yuvarlandığımda nefesim kesildi ve yataktan kalkacak gücü toplamak için yavaşça yemek yedim. Bacaklarım titriyor, kaslarım zayıf ve banyoya duş almaya neredeyse topallayarak gidiyorum.

Yirmi dakika sonra giyinip hazırlandım ve aşağı inmeden önce gergin bir şekilde gömleğimi düzelttim. Bunu sonsuza kadar erteleyemem. Ne kadar çabuk ailemle yüzleşir ve bana öfkelerini haykırmalarına izin verirsem, o kadar çabuk Greed'e dönmeme izin vermelerini sağlayabilirim. Beni almaya gelmek için kendilerini ne kadar tehlikeye atacaklarını yanlış hesapladım, bu yüzden onların izni olmadan gizlice geri dönmenin bir anlamı yok. Beni yine dışarı sürükleyecekler.

Herkes yemek odasında oturuyor. David ve Valeria da dahil olmak üzere tüm aile bu olay için toplanmış. Ortadaki koltuklarda oturuyorlar, yüzleri utançla aşağıya dönük. Görünüşe göre başı dertte olan tek kişi ben değilim.

Aziel ve Silas masanın iki ucunda oturuyorlar, Charlie ve Gray ise Aziel'in yanında. Tek boş yer Silas'ın yanında, ki bu benim en son oturmak isteyeceğim yer. Silas her zaman en ağır cezaları verir ve diğer ebeveynlerimin aksine nadiren fikrini değiştirir.

Onun yanındaki koltuğa otururken inleme isteğine direniyorum.

"Kolunu uzat." Silas'ın emri sessizdir, ama tartışmaya yer bırakmaz.

Şaşkın bir şekilde sağ kolumu uzatıyorum. Silas hızlıca hareket ederek bileğime elmas bir bilezik takıyor. Çok güzel, ama ona güvenmiyorum. Bana mücevher mi veriyor?

"Neden?"

Aziel açıklıyor. "Bilezik konumunu takip ediyor ve Wrath'ın veya Lust'ın sınırlarını terk etmeni engelliyor."

Kolumu göğsüme doğru çekerek bileziği çıkarmaya çalışıyorum, ama çok geç. Bilezik sihirle takılmış ve bunu nasıl çözeceğimi bilmiyorum.

"Sadece biz çıkarabilelim diye büyüyle bağlanmış," diye açıklıyor Aziel.

Ciddi olamaz. Bileziği çekmeye devam ediyorum ama yerinden oynamıyor. Valeria ve David'in bileklerine bir göz atıyorum ve onların da aynısından taktıklarını fark edince öfkem kabarıyor. Onlar da tuzağa düşmüş mü? Silas'a kolumu vermeden önce beni uyarmayı uygun görmediler mi? *Lanet olası pislikler.*

"Bunu yapamazsınız," diyorum. "Ben bir yetişkinim."

Silas boğazını temizledi. "Üçünüz de bir daha böyle aptalca bir şey yapmayacağınızı kanıtlayana kadar bunları takacaksınız."

Alaycı bir şekilde güldüm. Bu çok saçma. Ben, ailemin krallıklarının sınırları içinde takip edilip zincirlenebilecek bir hayvan değilim. Dönüp annemle göz göze geldim, ama onun sert ifadesi bana yardım etmeyeceğini gösteriyordu. Gray de aynıydı.

Kolumu Silas'a doğru uzatırım.

"Çıkar şunu," derim. "Hayır."

"Çıkar şunu, Silas."

"Hayır, Cassia."

Aklımı kaçıracığım. "Ben gelecekteki Öfke Kraliçesi'yim.

Bana böyle davranamazsın. İnsanlar beni asla saygı duymazlar eğer onlar... Aziel sözünü keser. "Bu düşüncüyü kafandan çıkar," diye tersler.

"Wrath'ı yönetmeye henüz hazır değilsin ve gösterdiğin bu düşüncesiz davranıştan sonra, hiç hazır olabileceğinden de emin değilim."

Ne? Ciğerlerim boşalır ve onun sözlerini sindirmek için bir dakika dururum. Kalbime bıçak saplamış gibi. Wrath benim doğuştan hakkım. Tek istediğim şey bu. Yaptığım her şey krallığımız içindi.

Burada oturup bu saçmalıkları dinlemeyeceğim.

Sandalyemi geri itiyorum, altımda tahta parçaları çıkması umurumda değil, ve daireme ışınlanıyorum. Kalan gücümü tüketiyor, ama umurumda değil. Bundan bir kelime daha dinlemeyeceğim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CASSIA

Yatağımdan çıkmıyorum. Günler geçiyor.

Çürüyorum.

Dışarı çıkıp Wrath halkıyla yüzleşemiyorum. Şu anda benim için hissettiklerinden emin olduğum hayal kırıklığı ve tiksintiyle yüzleşemiyorum ve Wrath ve Lust'un sınırları içinde zincirlenmiş olduğumu öğrenmeleri düşüncesi beni dehşete düşürüyor.

Onların güvenini kazanmak çok zor oldu. Bana çok fazla şeyin sunulduğuna, hayatımın çok kolay geçtiğine ve Wrath'ı yönetmenin getirdiği güç ve sorumluluğu hak etmediğime inanıyorlar.

Aziel'in de onlara katıldığını öğrenmek çok aşağılayıcı. Kendimi kanıtlamak için harcadığım sayısız saatler, günler, aylar ve yıllar boşa gitmiş.

David ve Valeria ara sıra yemek getirip uğrarlar, ama akıllıca davranıp hemen giderler. Kalmazlar ve kesinlikle sohbet etmeye çalışmazlar. Ara sıra kendi aralarında fısıldaştıklarını duyarım, piçler bana yaklaşıp yaklaşmamayı tartışırlar.

Yataktan kalkmamı istiyorlar. Ben ise yerinden kıpırdamayan bir kaya gibiyim.

Her sabah, Wrath sınırının ötesine ışınlanmaya çalışıyorum ve her sabah başarısız oluyorum. Silas'ın lanet bileziğe kattığı büyü çok güçlü ve bunu aşmanın bir yolu yok. Her denemeden kısa bir süre sonra Silas ortaya çıktığına göre, bu durum Silas'ı da uyarıyor olmalı.

Ondan nefret ediyorum.

Yorganımı başımın üzerine çekip güneş ışığından saklanıyorum. Perdeleri kapatabilirdim, ama bunun için yataktan kalkmam gerekirdi ve böyle bir hareket için zihinsel kapasitem yok. Hiçbir şey için zihinsel kapasitem yok ve varmış gibi davranmanın bir anlamı yok.

Aziel, benim Wrath'ı yönetmemi asla kabul etmeyeceğini acı bir şekilde açıkça belirtti, bu yüzden denemenin bir anlamı yok. Hiçbir çaba, doğuştan hakkım olan şeyi bana kazandırmayacak, tabii krallığı zorla ele geçirmezsem. Bir darbe girişiminde bulunabilirim, ama bu benim için bile çok aşırı.

Aziel'e zarar vermem, hatta onu öldürmem gerekebilir ve bununla ilgilenmiyorum.

Ondan nefret ediyorum, ama içten içe hissettiğim duygu bu değil. Onu seviyorum ve bu çok sinir bozucu.

Aziel'i sevmemeliyim, çünkü o benim tek istediğim şeyi benden esirgedi. Wrath'ın gelecekteki lideri olmasaydım kim olduğumu bilemezdim. Ben varis olabilirim, ama bu hiçbir şey ifade etmiyor. Annem daha fazla çocuk sahibi olmaya karar verirse, özellikle de Aziel'den, her şeyi kaybedebilirim. Onlar ilk doğan çocuklar olmayabilir, ama Aziel'in onlara kendi unvanını vermesi için hiçbir engel yok.

Beni bir kenara atabilir ve bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Karnımın üstüne dönerek, kendimi bu kadar zavallı hissetmekten nefret ediyorum. Benden her şeyi aldılar ve yastığıma gözyaşlarımı akıtarak ailemin her bir üyesini parçalamayı hayal ediyorum. Annem ve Aziel'in kokusu yatak odama sızsa bile gözyaşlarımı durduramıyorum.

Neden buradalar? Yalnız kalmak istiyorum. Yorganımın altında kaybolmak istiyorum.

Dönüp, annemin makyaj masamı karıştırıp saç fırçamı aldığını göz ucuyla izliyorum. Yatağıma tırmanıp elini omurgamdan aşağı kaydırса bile onu görmezden geliyorum.

"Otur, Cassia," diye mırıldanıyor. "Saçını taraman lazım. Yine dolaşmış."

Tereddüt ediyorum, yardımını reddetmeyi düşünüyorum ama sonra kendimi oturur pozisyona getiriyorum. Annem yatağımanın başına rahatça oturuyor, sonra başımın arkasına kolayca ulaşabilmek için beni bacaklarının arasına oturtuyor.

Saçımın ne kadar karıştığını görünce çıkardığı sessiz, sinirli tıslamayı görmezden geliyorum. Bu hafta başında buraya geldiğinde saçımı her gün taramamı açıkça söylemişti. Ben dinlemedim.

"Unuttum," diye yalan söyledim.

Annem mırıldanır. "Merak etme. Seni düzelteceğiz."

Hakkımda ne kadar korkunç şeyler düşündüğünü tahmin edebiliyorum. O da benim bir başarısız olduğumu mu düşünüyor? Gizlice beni sevmiyor mu?

Mammon'u öldürmek mi? Ben de onun için yapıyordum.

Aziel, açık yatak odamın kapısının yanında duruyor, kolları göğsünde kavuşturulmuş ve yüzünde okunamayan bir ifade var. Ne düşündüğünü bilmek istemiyorum. Umurumda değil. Yüzünde belirgin bir acıma ifadesi belirdiğinde öfkem artıyor. Onun acımasına ihtiyacım yok.

"Ne istiyorsun?" diye bağıriyorum.

O burada hoş karşılanmıyor ve bunu biliyor. Onunla konuşmak istemiyorum —hatta ona bakmak bile istemiyorum.

Aziel konuşmadan önce uzun bir sessizlik olur. "Neredeyse üç haftadır yataktan çıkmadın. Senin için endişeleniyoruz."

Kolumu uzatıp bileziğimi sallıyorum. Eğer bu kadar endişeleniyorsa, lanet olası tasmamı çıkarabilir. Beni bir köpek gibi zincirlemiş, eğer beni mutlu görmek istiyorsa, onu çıkarabilir.

Aziel gözlerini kırıştırır. Silas kadar inatçıdır, hatta belki daha da fazla. Özgürlüğümü geri kazanmak için en iyi şansım Gray ve annemdir. Onlar yumuşak başlıdır ve kolayca ikna edilebilirler.

Ellerimle bir şeyler yapmam gerektiğinden çarşaf larımı çekiştiriyorum.

Aziel yer değiştirip masamın kenarına yaslanır. Bana bakışından nefret ediyorum ve annem saçlarımdaki düğümleri tararken onu görmezden geliyorum. Saçlarım her zaman asi olmuştur, kalın, dalgalı telleri kolayca karışır.

Çocukluğumun çoğunda saçlarımda bakım için yardıma ihtiyacım vardı. Annem, Gray veya Silas neredeyse her akşam saçlarımı tarardı. Aziel, on bir yaşımıdayken kazara saçımda küçük bir kel yara izi bıraktığı için bu ayrıcalığını kaybetti. Onu hiç affetmedim.

"Yarın işe gel," diyor Aziel sonunda.

Alaycı bir şekilde gülümserim, sesimi tutamam. "Gelmemeyi tercih ederim."

"Sormuyorum." Aziel başını yana eğdi. "Yapman gereken bir iş var. Sen ayrıldığın için işler ortadan kalkmadı. İnsanlar senin görevlerini üstlendi, ama sonsuza kadar yapamazlar."

"O zaman birini işe al." "Hayır."

"Evet." Sesimde keskin bir sertlik var ve bunu saklamaya çalışmıyorum. "Wrath'ı asla yönetemeyeceğimi açıkça belirttin ve ben de zamanımı boşa harcamaya devam etmek istemiyorum."

Sesim çatlıyor ama umurumda değil. Artık hiçbir şey umurumda değil. Hayatım boyunca Wrath'ı yönetmeyi hayal ettim ama Aziel

benim ilk kez onun açık izni olmadan önemli bir karar verdiğimde altımı oydu.

"Demek istediğim o *değildi*, Cassia." Aziel, yaklaşmayı düşünüyormuş gibi hareket etti, ama sonra vazgeçip masamda kalmaya karar verdi. "Ben sadece..." Durdu, inledi, sonra devam etti. "David ile rekabet ediyorsun, ama Lust'u yönetmekle Wrath'ı yönetmek arasındaki sorumlulukların ne kadar farklı olduğunu anlamalısın."

Annem saçımı taramaya devam ediyor, dikkatlice dolaşıklıkları açıyor. Nazik davranıyor ve içimi kaplayan binlerce olumsuz duyguya rağmen, kendimi onun ellerinde rahatlamış buluyorum.

"Wrath'ı yönetmenin sorumluluğunu anlıyorum," diye tartışıyorum. "Ve bunu kanıtlamak için daha ne yapabilirim, emin değilim."

Aziel kaşlarını çatıyor, dudakları aşağı doğru çekiliyor ve kaşları birbirine yaklaşıyor. "Adanmışlığını fazlasıyla kanıtladın Cassia, ama hazırlanmak için daha fazla zamana ihtiyaç duymakta utanılacak bir şey yok. Ben neredeyse iki yüz yaşına gelene kadar görevi devralmadım, sen ise henüz otuz yaşına bile gelmedin. Gençliğini tadını çıkarmalısın. Bu zamanı kendini keşfetmek, Wrath'ı yönetmekle ilgili olmayan tutkular ve hobiler bulmak için kullan."

Benim tutkularım ve hobilerim var. Aklıma örnek gelmiyor olabilir, ama var. Biliyorum var.

Aziel parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Wrath'ı sana vermek niyetindeyim Cassia, aksini söylememeliydim. Bunun için ne kadar çok çalıştığını biliyorum ve zamanı geldiğinde mükemmel bir lider olacaksın. Kızgındım ve düşünmeden konuştum. Özür dilerim."

Ayaklarımı çarşafın üzerinde kaydırarak onun sözlerini düşünüyorum. "Mammon'u ben öldürmedim," diyorum. "Herkes benim bir başarısız olduğumu düşünüyor."

"Hiç de değil." Aziel bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi nihayet kapattı. Yatağımın yanına diz çökerek bizimle aynı yüksekliğe geldiğinde gözlerine bakmaktan kaçındım. "Greed'in içine gizlice girip denemeye cesaret ettiğin için senden etkilenmişler. Aslında, seni gitmeye zorladığım için *bana* kızgınlar."

"Yalancı," diye homurdanırım.

Ben aptal değilim. Başarısız oldum ve Wraths bunu bana karşı kullanacak. Beni sonsuza kadar Greed'den babaları tarafından kurtarılması gereken küçük bir kız olarak görecekler.

Aziel ellerimi tuttu, hareketleri yavaş ve temkinliydi. Benim saldırmamdan korkuyordu, ki bu ihtimal dışı değildi. Annemin yanındayken her zaman

duyarlı davranır. Kazara ona zarar vereceğimden korkar, ki bu da beni çok rahatsız eder.

Onun parmaklarına bakıyorum, ellerimi onun ellerinin arasına alırken ağlamamaya çalışıyorum. Çocukluğumdan beri onun ellerini tutmamıştım ve bu garip bir şekilde rahatlatıcı.

Parmaklarımı sıkıca sıkıyor. "Kendine çok sert davranıyorsun. Her şeyin bir dengesi vardır. Mammon bedelini ödeyecek."

Annem bir düğüm yakaladı ve ben ellerimi geri çekmeden önce yüzümü buruşturdum. Aziel beni bıraktı, ama bundan memnun olmadığını anlayabiliyordum. Umurumda değildi. Yaptığım hiçbir şeyden memnun değildi, bir şey daha eklense ne fark ederdi ki?

"Yarın işe geleceksin," diyor Aziel sonunda. "Sabah erkenden orada olmanı bekliyorum."

Dudaklarımı sıkıştırıp, sonra sertçe başımı sallarım. Bu apaçık bir yalan. Yataktan kalkmaya niyetim yok, ama Aziel'in peşimden düşmesi için ne gerekiyorsa söylemeye hazırım. Yalnız kalmak için her şeyi kabul ederim.

Aziel kaşlarını kaldırır. "Gelmezsen, sana işi getirmekten başka seçeneğim kalmaz. Toplantıları yatak odanda yaparız, böylece herkes taç prenseslerinin ne kadar alçaldığını görebilir."

Çenemi sıkıca kapatırım. "Bunu yapmazsın."

"Beni sınama, Cassia." Aziel ayağa kalkar ve anneme ona katılmasını işaret eder.

Son düğümü de açar. Aziel ve ben birbirimize bıçak gibi bakışlar atarız. Bana gerçekten bunu yapar mı? Bana dayatmaya hazır olduğu aşığılama sınırsız mı? Görünüşe göre öyle.

"İşte oldu," diyor annem, fırçayı kafa derimden saç uçlarıma doğru gezdirerek. Fırça pürüzsüzce kayıyor, ama eminim yağlı bir karmaşa gibi görünüyordur. "İşe gitmeden önce iyice yıkamanı tavsiye ederim."

Cevap vermeyi reddederek homurdanırım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

CASSIA

Ellerimi arkamda birleştiriyorum, titrememi dikkatli gözlerden saklamak için çaresizce uğraşıyorum. Bu, zayıflığımı, korkumu ele veriyor.

Topuklarımın altında fayanslar tıklıyor ve uzun siyah elbisem ayak bileklerimin etrafında hışırdarak, kendimi binanın ana koridorunda yürümek için zorluyorum. Burası eskiden bir bankaydı, ama Aziel ben doğduktan kısa bir süre sonra burayı hükümet binasına dönüştürdü.

İçerideki güvenlik çok sıkı, ama standart prosedürleri uygulamak zorunda değilim. İnsanlar kim olduğumu biliyor ve ana güvenlik görevlilerinin önünden geçip giderken başımı dik tutuyorum.

Kalbim çarpıyor ve güvenlik görevlileri kenara çekilip beni sorunsuzca geçirdiklerinde küçük bir rahatlama iç çekiyorum. Beni durduracaklarından korkuyordum. Görevim ve ardından gelen başarısızlığım şüphesiz yayılmıştı ve güvenlik görevlilerinin beni tarama için bekleyen çalışanların sırasına girmeye zorlayarak küçük düşürmelerini hiç de şaşırtıcı bulmazdım.

Belki Aziel onlara her zamanki gibi geçmeme izin vermelerini emretti. Ancak genellikle işyerimdeki meselelere karışmaz. Bana avantaj sağlamaya karşıdır ve buraya ilk başladığımda, benim onun koruması altında *olmadığımı* herkese bildirmek için özel bir çaba gösterdiğinden eminim.

Bu, maruz kaldığım zorbalığı açıklayabilmenin tek yolu.

Bu kapıdan ilk girdiğimde hiçbir yetkim yoktu, bu da benim için büyük bir şok oldu. On altı yaşındaki ben, ilk günden itibaren insanlara emirler yağdıracağımı sanıyordum, ama bunun yerine aylarca gereksiz işler yapmaya gönderildim.

Benim yaşımdaki birçok iblisin yapamadığı bir şey olan teleportasyon yeteneğim vardı. Aziel'in çalışanlarından birkaçı bunu suistimal etti. Günlerimi Wrath'ın her yerine teleportasyon yaparak, şimdi anladığım kadarıyla gereksiz işler yaparak geçirdim.

Yorgunluktan ayakta duramayacak hale geldiğimde, eski belgeleri evrensel dile çevirmem istendi.

Hâlâ nedenini anlayamıyorum. Her Wrath'a geleneksel şeytani dil öğretilir ve bunu değiştirmek gibi bir plan yoktur. İnsanlar beni küçük düşürmeye çalışıyordu.

Geniş koridorda ilerlerken avuçlarım terliyor. İnsanlar bana bakıyor ve ben ofisime ısınlanma isteğiyle mücadele ediyorum.

Aziel'in tehditleri yüzünden buradayım, ama çalışmaya niyetim yok. Anlamlı bir şey için çalıştığımdan emin olana kadar zamanımı boşa harcamayı reddediyorum.

Sadece birkaç haftadır yoktum, ama sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor. Artık farklı bir kadını. Güvenim milyonlarca parçaya bölündü ve Mammon'un kafasını gümüş tepside getirmek yerine kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp geri dönüyorum. Kabul etmesi zor bir durum.

Ana toplantı salonlarından biri hemen ileride ve yanındaki kalın ahşap kapı benim özel kanadıma açılıyor. Aziel beş yıl önce burayı yenilememe ve ekibimi buraya taşınmama izin verdi. Bu, elli kişilik bir ekibi resmi olarak yönettiğim için beni tebrik etmenin bir yoluydu.

Yarattığım ortamdan büyük gurur duyuyorum. İşimi seviyorum, yaptığım işi seviyorum, bu yüzden Aziel'in benim Wrath'ı yönetmeye uygun olmadığı yönündeki sözleri çok acı verici.

Kanadıma girerken en kötüsüne hazırlıklıyım. Kısa bir koridor geniş bir ortak alana açılıyor ve duvarlar boyunca birkaç özel oda sıralanıyor. Ortak oda bu sabah nispeten boş, ki bu gerçekten en iyi senaryo. Çalışanlarımdan sadece üçü burada, ama sol taraftaki konferans odalarından birinde kapalı kalmışlar. Bizi ayıran tek şey kalın bir cam duvar ve ben onları fark etmemiş gibi davranarak hızla geçip ofisime doğru ilerliyorum.

"Cassia!" *Kahretsin.* "Geri dönmüşsün!"

Kadını sese doğru dönüyorum, kime ait olduğunu zaten biliyorum. Jassy her zaman ilk gelenlerden biridir. İşine kendini adamıştır ve fazla mesai yapmaktan çekinmez.

Başlangıçta Aziel için çalışıyordu, ama birlikte katıldığımız ilk toplantıdan itibaren bunun yeterli olmayacağını anladım. Ona ihtiyacım vardı. Onu ekibime katmak için önemli bir maaş artışı ve birkaç söz vermem gerekti.

Aziel henüz onun yerini doldurmadı.

Bu konuda hep biraz suçluluk duydum, ama artık duymuyorum. Beni uyuşturup Greed'den zorla çıkardıktan sonra Wrath ve Lust'un sınırları içinde zincirlediğinde, benim suçluluk duymama hakkı kalmadı. Şimdi, en iyi çalışanını çaldığım için *mutluyum*.

"Seni görmek güzel," diyor Jassy. "Greed'e gizlice girdiğini duyduğumuzda herkes çok endişelendi. Eve sağ salim döndüğüne sevindim."

Midem bulanıyor. Bunu düşünmek istemiyorum, konuşmak ise hiç istemiyorum. Kendimden utanıyorum ve en son istediğim şey, ekibime başarısızlıklarımın hikâyesini anlatmak.

"Nasıl..."

"Seninle sohbet etmek çok hoşuma giderdi," Jassy devam etmeden önce sözünü kesiyorum, "ama yapmam gereken çok iş var."

Jassy başını sallar, ağzı sıkı bir ifadeye bürünür. Bu pek cesaret verici değil. Bir iki gün izin almak genellikle işlerimi aksatmaya yeter, ama birkaç hafta hiç duyulmamış bir şey. Kaçırdığım her şeyi telafi etmek on kat daha uzun sürecek.

Ama acelem yok. Motivasyonum kalmadı.

"Tabii ki." Jassy geri çekilir. "Seni alıkoymak istemem."

Yanaklarımı içime çekerim, ona nazik bir şey söylemem gerektiğini hissederim, sonra da garip bir şekilde uzaklaşıyorum. Buna hazır değilim ve ofisime girerken Aziel'e birkaç kötü düşünce gönderirim.

Her yer karıştırılmış. Masamda düzenli bir şekilde yığılmış olan kağıtlar dağınık ve altındaki kilitli çekmeceler kırılmış. Lanet olası Aziel. Eminim ki, Silas ve Gray benim kaybolduğumu fark edince ofisimi darmadağın etmişlerdir.

İşleri bittikten sonra temizlik yapmaya zaman ayırmış olmalarını beklerdin, ama babalarım nezaketleriyle tanınmazlar. Bana bıraktıkları kaos beni hiç şaşırtmadı. Beni, arkalarını temizleyecek kadar saygı duymuyorlar.

Kapı arkamda kapanır ve ortak salona bakan panjurları indiririm. Bugün görünmek istemiyorum.

Sadece tamamen görünmez hale geldiğimde başımı eğip omuzlarımı kamburlaştırıyorum. Bakışlarım elmas bileziğime takılıyor. Bu, kasıtlı olarak yapılmış güzel bir mücevher parçası. Kimse onun içinde Wrath ve Lust sınırları içinde beni barındırdığından şüphelenmez.

Bileziği çekerek test ediyorum ve bileğimden çıkarmaya çalışıyorum, ama kıpırdamıyor. Hiçbir zaman kıpırdamaz.

Öfkem artıyor, içimde yükseliyor. Çamur tamamen silinmiş, beni bir kez daha değişken hale getirmiş. Çenemi bir yandan diğer yana hareket ettirerek, ofisimin haline geldiği dağınıklığı değerlendiriyorum. Temizlemek ve yeniden düzenlemek sonsuza kadar sürecek.

Yine de kendimi odama kapatmak için iyi bir bahane.

Birkaç saat boyunca ofisimden çıkmıyorum. İlk birkaç saatimi temizlikle geçiriyorum, sonraki saatler ise tamamen ertelemeye geçiyor. İnsanlar işe geldikçe ortak salondan sohbet sesleri geliyor. Adım birkaç kez geçiyor, ama saklandığım yerde kalmaya kararlıyım.

Aziel beni işe gelmeye zorlayabilir, ama katılmaya zorlayamaz.

Bilgisayarımda tıklamalar yaparak zamanımı boşa harcıyorum, kaçırdığım milyonlarca mesajı gözden geçiriyorum. Beklediğimden daha fazla mesaj var ve ben yokken Pitters'larda küçük bir kargaşa çıkmış gibi görünüyor.

Buna şaşırmadım. Ben gençken çukurlar kullanılıyordu. Söylentilere göre, bir avuç Wraths onu kişisel cinayet alanı olarak kullanıyordu ve Aziel sonunda onu tamamen kapattı. Çoğu Wraths onun yok oluşunu kabul etti, ama Pitters onun yeniden açılmasını istiyor. Birkaç ayda bir sorun çıkarıyorlar ve son krizleriyle uğraşmak zorunda kalmadığım için rahatladım.

Kapımın çalınması dikkatimi çekti. Ağır ve kasıtlı bir çalma, bu iyiye işaret değil. Çoğu insan bana büyük bir endişeyle yaklaşır ve bunu yapmayanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez.

Aziel onlardan biri.

İşte bu yüzden kapıyı açmıyorum. Duymamış gibi davranarak, cevapsız mesajlarımı gözden geçirmeye devam ediyorum. Birkaç saniye sonra tekrar kapı çalındığında hiç şaşırmıyorum ve kapı kolu dönmeye başladığında yüzümü masaya vurma isteğine direniyorum.

Kapıyı kilitlemedim. Acemi hatası.

Kapı itilerek açılır ve sinir bozucu babamla göz göze geldiğimde kaşlarımı çatarım. Aziel, dışa vuran öfkeli bakışlarıma neredeyse hiç tepki vermez. Hatta, bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptığını bile söyleyebilirim. Gülümser ve kolunu kaldırarak en sevdiğim pastaneden aldığı bir çantayı gösterir.

Gözlerimi kırıştırdım, ofisime girerken yaptığı izinsiz girişi görmezden geldim.

"Sana küçük bir şey getirdim." Arkasında kapıyı tekmeledi. "Bir saat kadar önce ofisine bir kutu tatlı gönderttim. Üzerinde adın yazıyor."

Bunun için ona teşekkür etmem mi gerekiyor? Benim adıma ekibime rüşvet vermesine gerek yok. Bu küçümseyici bir davranış ve bu müdahaleyi hiç hoş karşılamıyorum. "Bugün ofisinizden çıkmayı planlıyor musunuz?" Aziel devam ediyor.

Omuz silkiyorum.

"Meşgulüm."

"Değilsin."

Aslında meşgulüm. Aziel ile tartışmanın hiçbir yararı olmayacağını bildiğim için dilimi ısııyorum. Bunun yerine masamdaki evrak işlerine konsantre oluyorum, her rakamın ve harfin kıvrımlarını takip ediyorum. Mürekkep siyah ve kalın yazılar ve alt çizgilerden, bunun benim masama gelmeden önce Jassy'nin masasından geçtiğini anlayabiliyorum.

"Uğradığın için teşekkürler," diyorum, her kelimeyi dikkatlice seçerek, "ama işime dönmem gerek."

Kapıyı işaret ediyorum, ama gözüm Aziel'in elindeki çantaya takılıyor. Açım ve çanta güzel kokuyor.

Aziel başını sallar. "Yönetim kurulu toplantısı sırasında yiyebilirsin. Gelecek yılın bütçesini tartışmayı erteliyorduk, ama artık daha fazla erteleyemeyiz." Aziel geri adım atar ve kapı kolunu tutar. "Herkes toplantı salonunda seni bekliyor. Gidelim."

"Hayır, teşekkürler."

"Katılmak zorundasın Cassia."

"Değilim."

"O odadaki herkesin toplamından daha fazla fikrin var, sevgilim. Katılman gerekiyor." Aziel ofisimin kapısını açar ve beni ortak salona çıkarır. "Hadi gidelim."

Çenemi bir yandan diğer yana hareket ettiriyorum, öfkem kaynıyor. Bu şekilde konuşulmasından hoşlanmıyorum. Aziel'e meşgul olduğumu söyledim ve o da bunu saygı duymalı. Bugün geldiğim için bile mutlu olmalı. Dün gece boyunca bunu tartışarak geçirdim.

"Gel, Cassia."

Aziel, duyulacak kadar yüksek sesle konuşuyor. Bizim yönümüze dönen birkaç yüzü görmezden geliyorum. Aziel ve ben birlikte iyi çalışmıyoruz, hiç çalışmadık ve tartışmamız da alışılmadık bir şey değil. Genellikle *ona* bağırıp çağıran *benim* ama. Ben öyle olmasını tercih ediyorum.

Aziel kapının eşiğinde duruyor ve hafifçe adımlarını genişletince, kavga etmeye hazırlandığını anlıyorum. Gerekirse beni tekmeleyip bağıarak bu odadan dışarı sürüklemeye hazır. Aklımdan en az bir milyon alaycı söz geçiyor ama sessiz kalıyorum. Günlerce yatakta yatarak geçirdiğim için kendimi pek iyi hissetmiyorum ve sonra pişman olacağım bir şey söylemek istemiyorum.

"Sen olmadan gitmiyorum," diye tehdit ediyor Aziel.

Sandalyeyi geri itip ofisimden fırlatarak çıkıyorum. Hadi şunu bir bitirelim. Aziell'in oyunlarına ayıracak vaktim yok. Bu aptal toplantıya katılacağım, sonra tekrar saklanmaya döneceğim.

Aziel beni takip ediyor, toplantı salonuna doğru yürürken ayak sesleri sessiz. Bütçe görüşmelerimiz yılda sadece bir kez yapılıyor ve genellikle bunları iple çekiyorum. Odadaki en yüksek sesli kişilerden biriyim ve neredeyse her zaman istediğimi elde ediyorum.

Bu yıl hazırlıklı olmayabilirim, ama benzer bir sonuç bekliyorum.

ON ALTI. BÖLÜM

REXTON

AMELIA YATAKTA DÖNÜYOR ve çarşafı da beraberinde götürüyor. Her zaman onun bencil bir yatak arkadaşı olacağını düşünmüşümdür ve yataktan kaymadan önce çıplak omzunun eğimini sert bir bakışla süzerim. Taş zemin buz gibidir ve yatağın altındaki pahalı halı bile ayaklarım yere değdiğinde irkilmemi engelleyemiyor.

Wrath, Greed'den çok daha sıcaktır. Eskiden sıcaktan şikayet ederdim, ama onu tekrar hissetmek için her şeyi verirdim. Yakında. Umarım.

Amelia çarşafı daha da kendine doğru çekerek çıplak omzunu örter. Gözlerimi sıkıca kapatırım, şimdiden dün geceyi untabilmeyi diliyorum.

Düğün töreni, tahmin ettiğim kadar gergin ve garip geçti. Amelia, bu olaya en ufak bir ilgi bile gösteremedi ve akşam boyunca birkaç kez ortadan kayboldu. Kaçmaya çalıştığını sanıyorum, ama Mammon'un buna asla izin vermeyeceğini bilmesi gerekirdi.

Kraliçe ne isterse, onu alır.

Amelia, yataktan kalkarken tepki vermiyor, ama eminim uyanıktır. Muhtemelen benim ölümümü planlamakla meşgul olduğu için beni fark etmiyor. Onu tamamen suçlamıyorum. O benimle evlenmek istememişti ve ben de onun ilgisini çekmek için hiçbir çaba sarf etmedim. Çok meşguldüm ve açıkçası buna hiç gerek duymadım.

Mammon'u öldürmeyi başarır ve Wrath'a geri dönersem, beni bir daha görmek zorunda kalmayacak. Başaramazsam, kendini dul bulacak. Her iki durumda da, yakında benden kurtulacak.

Giysilerim odanın her tarafına dağılmış durumda, dün gece çıkarmayı kesinlikle reddettiğim gömleğim hariç. Bir kadınla sevişmek için tamamen soyunmam gerekmiyor, bu kadın kızsız bile. Amelia'nın beni tamamen çıplak görmek istemesinin nedenini bile bilmiyorum.

Sanki onun tüm giysilerini çıkarmaya çalışmışım gibi. Erişmem gereken belirli kısımlarını ortaya çıkardım ve daha fazlasını keşfetmekle ilgilenmedim. Dün gece zevk değil, tamamlanma ile ilgiliydi. Kendi görevlerimizi yerine getirmek için gerekeni yaptık, daha fazlasını değil.

Umarım bu, Mammon'un koruyucu muhafızlarının beni aile üyesi olarak görmesi için yeterlidir. Bu, ulaşabileceğim en yakın şey. Her açıdan onun kızıyla evliyim ve mürekkep kurumaya zaman buldu.

İstenmeyen dikkatleri üzerime çekmek istemediğim için giyinirken sessiz kalıyorum. İdam etmem gereken bir kraliçe var ve Amelia'nın soru sormasına ihtiyacım yok. Bir şeyler çevirdiğimi düşünürse, beni takip eder. Ya da muhafızlarına emir verir. İkisi de ideal değil.

Amelia'yı sevmiyorum, ama onu öldürmek istemiyorum. Bu işi mümkün olduğunca az kan dökerek halletmek istiyorum. Mammon, tahtın varislerini titizlikle planlamış ve Prens Nolic'in intikamcı olduğu biliniyor.

Mammon ile ilişkisi en iyi ihtimalle karmaşık, ama Amelia'ya hayran. Ailenin en küçüğü ve ağabeylerinin gözünde hiçbir suçu yok. Onun saçının bir teline bile zarar verirsem, Prens Nolic ben ölene kadar rahat vermez. Bununla uğraşmak istemiyorum.

Amelia otururken çarşaflar hışırdadı, karım sonunda varlığını fark etti.

"Nereye gidiyorsun?" Sesi keskin, kötü gizlenmiş bir sinirle doludur. "Umarım düğünümüzün ertesi sabahı beni yatakta terk etmeyi düşünmüyorsunuzdur."

"Acıktım," diyorum. "Birkaç dakika sonra dönerim."

Amelia burun kıvrır. İkimiz de yalan söylediğimi biliyoruz. Mammon'u öldürmek niyetinde olmasam bile bu yatak odasından kaçmak için can atardım. Amelia ile vakit geçirmek konusunda her zaman zorlandım. Kişiliklerimiz uyuşmuyor.

Greed'de yeni evli çiftlerin ilk sabahlarını birlikte geçirmeleri gelenektir ve ben tek başıma malikanede dolaşırsam dikkat çekeceğim. Söylentiler yayılacak. Umurumda değil. Her şey plana göre giderse, bir saatin sonunda Amelia ile evliliğim kimsenin umursamayacağı son şey olacak.

"Gitmene gerek yok. Bir gölge çağır," diye emreder Amelia. "Bana da bir şeyler getirmelerini söyle. Açlıktan ölüyorum."

Bu tartışmayı yapmak istemiyorum ve yatak odasından çıkmadan önce belirsiz bir ses çıkarıyorum. Amelia son anda irkiliyor, ama

o daha fazla şikayet etme fırsatı bulamadan ben çoktan gitmişimdir.

Kuşkusuz çok kızgın, ama beni koridora kadar takip edeceğini sanmıyorum. Düğünden bu kadar kısa bir süre sonra benimle herkesin önünde tartışmaz. En azından öyle umuyorum. Amelia değişken biridir, bu sevimli özelliğini annesinden almıştır ve ben uzun zaman önce onu asla küçümsememeyi öğrendim.

Beni takip etmeyeceğinden emin değilim, ama kıyafetlerini toplayıp giyinmesi birkaç dakika sürer. Zamanım var. Fazla değil, ama yeterli. Yeterli olacak.

Parmaklarım karıncalanıyor, bu his kollarımı da sarıyor. Karanlık, soğuk koridorlarda yürürken ellerimi sallıyorum. Gücüm artıyor, ona koyduğum bariyeri aşmak üzere. Bu, gücümün gerçek boyutunu ortaya çıkarmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım ve şu anda sızan miktarın fark edilmesinden endişeleniyorum. Onu geri tutmaya çalışıyorum, ama bu Greed'e gelmeden önce ustalaşacak vaktim olmayan bir beceri.

Gayri resmi yemek odasına yaklaşırken muhafızların sayısı biraz artıyor. *Mükemmel*. Mammon, yalnız başına sessiz kahvaltıları sever ve çocukları uyanmadan güne başlamasıyla ünlüdür.

Açıkça davet edilmedikçe, malikanenin gayri resmi, özel alanlarından uzak durmaya her zaman özen gösterdim. Fazla rahat görünmekten nefret ederim. Mammon'u, yerini bilmeyen insanlardan daha fazla sinirlendiren bir şey yoktur ve ona Amelia'nın düğünü iptal etme talebini dikkate alması için bir neden vermek istemedim.

Muhafızlar yanlarından geçerken bana bakıyorlar ama hiçbir şey söylemiyorlar. Artık teknik olarak ailenin bir parçasıyım, kraliyet ailesinin resmi bir üyesiyim. Beni uzaklaştırmayacaklar ya da malikanenin özel alanlarına girmemi engellemeyecekler.

Dudaklarımı sıkıştırıp, yemek odasına açılan kapıya bakarak Mammon'la yüzleşmeye hazırlanıyorum. Kapılar yarı kapalı, hafifçe aralık. Odaya girerken yüzümü nötr bir ifadeye zorluyorum.

Mammon masanın başında oturuyor. Yalnız.

Önünde yarısı yenmiş bir tabak pasta var ve elindeki kitabın sayfasını çevirmeden önce bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Siyah gözleri bana doğru kayıyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

Gözlerimi kırıyorum. "Amelia acıkmış." Suçu Amelia'ya atmak her zaman işe yaramıştır. "Gölgeler bu saatlerde kahvaltı servisine başlarmış. Sabahın bu saatinde odanın dolu olacağını düşünmemiştim. Özür dilerim."

Mammon kaşlarını çattı, dudaklarının köşeleri aşağı doğru çekildi ve beni baştan aşağı açıkça süzdü. Kapıda kalarak, içeri girmek için davet edilmeyi bekledim. Hemen izin vermedi.

"Düğün geceniz başarılı geçti mi?" diye sorar. Kızını becerip becermediğimi bilmek istiyor.

"Evet," diyorum dişlerimi sıkarak. "Başarılıydı ve Amealia'nın kocası olduğum için sonsuza kadar minnettarım."

Mammon sonunda gülümser. Onun açıkça onaylaması midemi bulandırır ve karıncalanan kollarımı sallama dürtüsüne direnirim. Güç damarlarımdan dolaşüyor, tonikin oluşturduğu incelen tutma duvarına baskı yapıyor. Karıncalanma kollarımdan yukarıya doğru yayılıyor, neredeyse omuzlarıma ulaşıyor.

"Öyleyse içeri girin," diyor Mammon sonunda. Elini, uzak duvarda duran büfe masasına doğru sallıyor. Masa onun arkasında, görüş alanının dışında. "Doyana kadar yiyin ve ev halkı uyanmadan kızımın yanına dönün."

Ben büfeye doğru yürürken o kitabına geri döner. Bana hiç aldırış etmiyor, ki tam da umduğum şey buydu. Arka planda kaybolmayı umuyorum. Onu şaşırtmanın tek yolu bu.

Bir tabağı dolduruyorum, düşünmeden yayılmış olanlardan seçiyorum. Gerginim, bu anda böyle hissedeceğimi hayal etmemiştim. Heyecan, hatta belki biraz öfke hissedeceğimi düşünmüştüm. Ancak işlerin ters gitme ihtimali çok yüksek ve tek düşünebildiğim bu.

Bunlar benim son anlarım olabilir. Ölmekten pek de heyecan duymuyorum.

Karıncalanma omuzlarıma ve sırtıma yayılıyor. Zamanım azalıyor. Şimdi tam zamanı.

Odayı taradım, kimsenin girmediğinden emin oldum. Oda boş kaldı ve Mammon'un başının arkasını izlerken boğazımdaki yumruyu yuttum. Kitabını karıştırıyor, dikkatini sayfalara vermiş.

O savunmasız.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, tüm duyularımı keskinleştiriyorum. Sakin nefes alıp verişini dinliyorum. Dün gece sürdüğü parfümün kalıntılarını kokluyorum. Ellerim başını kavrarken ipeksi siyah saçlarının yumuşaklığını hissediyorum, sonra boynunu yana doğru zorlayarak keskin bir çatırtı duyuyorum.

Keşke ona bunu neden yaptığımı söyleyebilseydim, ama kaybettiğim her saniye onun karşı koyması için bir fırsat. Mammon çok güçlü, en ufak bir tereddüt bile

En ufak bir tereddüt bile risk alamayacağım kadar güçlü.

Her şey sessiz.

Kırık bir boyun Mammon'u hareketsiz hale getirir, ama bu kadar güçlü bir iblisi öldürmek için yeterli değildir. Onun gevşek bedenini bırakıp üst vücudunu masanın üzerine yatırdığımda, uyluklarımın arkasında bir karıncalanma hissettim. Tabağının yanında bir bıçak var. Çok keskin değil, ama işimi görür.

Mammon'un başını kaldırıp boynunu ortaya çıkarırım ve düz bir kesik atarım. Sonra bunu tekrar yaparım, hayatta kalma şansı kalmadığından emin olmak için. İblisler birçok şeyden kurtulabilir, ama kafalarının kesilmesi iyileşemeyeceğimiz tek şeydir.

Kan gömleğimin kollarına sızıyor, kokusu keskin ve bir dakika önce girdiğim koridorda yankılanan yüksek, öfkeli ayak seslerine doğru bir bakış atıyorum. Mammon'un kalbini keseceğime kendime söz verdim, ama yaklaşan ayak seslerinin hızını görünce, bırakmaya karar veriyorum. Zaman yok.

Odanın köşesindeki gizli gölgenin girişine doğru ilerlerken, karıncalanma hissi ayaklarıma kadar ulaşıyor. Vücudum tonikin kalan kısmını hızla yakıyor ve yoğun duygularım da yardımcı olmuyor.

Mammon'un kanı gömleğime iyice işlemiş, kumaşı ıslatmış ve beni şüphesiz bir işaret fişegi haline getirmiş. Bunu önceden planlamalıydım, bunu yapmamak büyük bir ihmaldi.

Gölgenin girişi karanlık ve dar. Neyse ki boş. Malikanede henüz kimse uyanmadı, ama buna güvenmemem gerektiğini biliyorum. Gölgeler erken uyanır ve bir tanesiyle karşılaşmam sadece an meselesi. Mammon'un krallığına ilk sızdığım da bir gölgeydim ve bu, ortama karışmamı kolaylaştırdı. Şimdi aynı lüksüm yok ve bulduğum ilk çıkıştan geçerek başımı eğiyorum.

Bu çıkış beni kraliyetin özel kanadının hemen ötesine, misafir odalarından sadece birkaç koridor öteye çıkarıyor. Mammon'un kanının kokusunu gizlemek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve misafir odalarına doğru ilerliyorum. Bu durağı orijinal planlarıma dahil etmemiştim, ama Mammon'un kanıyla kaplı halde buradan ayrılmamın imkânı yok.

Karşılaştığım ilk odaya zorla giriyorum. Oda boş ve erkek kokuyor. Yerde duran çantaları görünce rahat bir nefes alıyorum. Bu odada kalan kişi, dün geceki kutlamalardan sonra geri dönmemiş. Çantaları karıştırıp, giyinebileceğim temiz bir gömlek buluyorum.

Kanlı kumaşı yere bırakıp koridora geri dönüyorum. Koridor hala boş. Buradan çıkmamın imkânı yok

, ama kalenin arkasındaki dik kayalıkları gören üçüncü kattaki bir balkonu keşfettim. En iyi şansım bu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

CASSIA

NE OLUYOR LAN?

İşe dönmek bir hataydı. Bunu tüm kalbimle biliyordum, ama geçen haftaki bütçe toplantısından sonra yine de dönmeye karar verdim. Büyük bir başarı elde ettim, ekibime gelecek yıl için önemli bir miktar para sağladım ve bu başarının başımı döndürdüğünü kabul ediyorum.

Bunun olmasına izin vermemeliydim. Her zaman içgüdülerine güven.

Mammon'u infaz edemediğim için kimse bana doğrudan bir şey söylemedi, ama eminim ki bunu düşünüyorlardır. Ara sıra fısıltıları duyuyorum ve bu da en kötü korkularımı doğruluyor.

Kapılar arkamdan kapanıyor. Gördüklerimden hala kafam karışık bir şekilde, büyük odaya temkinli bir adım atıyorum. Ofis kaos içinde, insanlar koşturup duruyor ve birbirlerinin üzerine konuşuyorlar. Bu olağandışı bir durum ve ben buna güvenmiyorum.

Ofisin bu kadar enerjik olduğu tek bir anı hatırlıyorum. İşe yaramaz kardeşimin taç giyme töreninin duyurulduğu gündü ve o zaman bile bu kadar hareketli bir enerji yoktu.

Çalışanlarımın önünde şaşkın veya hazırlıksız görünmek istemediğimden, içgüdüsel olarak omuzlarımı düzeltirim. Kötü bir şey olduğunu sezmiyorum. Umarım öyle değildir. Bileziğim beni Wrath ve Lust sınırları içinde hapsedmiş durumda ve babamın onu çıkarmak isteyeceğini hiç sanmıyorum.

Kötü bir şey olmuşsa ve insanlar benim zincirlenmiş ve yardım edemeyecek durumda olduğumu öğrenirse, hayatım fiilen sona erer. Wrath içinde asla saygı görmem. Bu benim sonum olur.

"Cassia!"

Dönüp Jassy'nin gözlerine bakıyorum. Bugün uzun, siyah bir giysi giymiş, vücudunun her santimi örtülü. Yaklaşırken kumaş hışırdıyor.

Son günlerde edindiğim bir alışkanlık olarak, bu sesi dikkatle dinliyorum. Duyularıma odaklanmak beni sakinleştiriyor ve ben de mümkün olduğunca sakinleşmeye ihtiyacım var.

"Sen miydin?" diye soruyor Jassy.

Ne ben mi? Sesi heyecanlı, hatta coşkulu geliyor. Bu, yalan söyleyip benim de dahil olduğumu onaylama eğiliminde hissetmeme neden oluyor, ama hakkında hiçbir şey bilmediğim bir şey için övgü almaktan çekiniyorum. Ya bunun David ile bir ilgisi varsa? İnsanların, kardeşimle gönüllü olarak bir projede çalıştığımı düşünmelerini hiç istemem.

O benim için öldü.

Mammon'u öldürme planımı ona emanet etmeye çalıştım, ama o beni sattı. Ailemize gerçek yerimi söyleyenin o olduğunu biliyorum ve Silas'ın bana o bileziği takmasını engellemek için hiçbir şey yapmadı. O işe yaramaz ve ona bir daha asla güvenmeyeceğim.

Valeria da tehlikeli bir durumda, özellikle de bileziğini çıkardığını öğrendiğimden beri. O fahişe, ailemize "kader görevlerini" yerine getirmek için seyahat etmesi gerektiğini söyledi - her ne haltsa o - ve Silas hemen onun için bileziği çıkardı.

O sinsi bir kaltak ve benim bu kadar iyi bir mazeretim olmadığı için kızgıyım. Doğrudan Aziel'e rapor veriyorum, bu yüzden iş için çıkarılması gerektiğini söyleyerek yalan söyleyemem. Ekibim iç işlerle ilgileniyor ve Wrath'tan nadiren ayrılmam gerekiyor. O da bunu biliyor.

"Ee?" diye ısrar etti Jassy. "Senin bununla bir ilgin var mı?"

Sessizce iç geçirdim. "Neden bahsettiğini anlamadım."

Kabul etmek acı verici, ama başka seçeneğim yok. Ancak Jassy'nin gözleri büyüyüp ağzı açık kaldığında hemen pişman oluyorum. Benim bilgisizliğim karşısında şok olmuş, hatta dehşete kapılmış durumda. Ne hakkında konuşuyorsa, benim zaten haberdar olmam bekleniyor. *Harika.*

Aziel'i suçluyorum. Günün sonunda ofisimden çıktığımda dış dünya ile tüm iletişimimi kesiyorum. Eve ışınlanıyorum, akşam yemeği için neredeyse yenilebilir bir şeyler hazırlıyorum ve on dört saat boyunca uyumak için yatağıma giriyorum.

Ailem bunu biliyor. Sefil hayatımı onlardan gizlemeye çalışmıyorum. Önemli bir şey olursa, gelip bana anlatmalarını bekliyorum. Ailemin, iş yerinde aptal durumuna düşmemi engelleyeceğine güveniyordum, ama bu onlara yüklemek için çok büyük bir sorumluluktuktu.

"Duymadın mı?" diye soruyor Jassy.

Tabii ki duymadım.

Onun pürüzsüz boğazını gözetleyerek, herkesin etrafta koşturduğu şeyi bilmeden işe geldiğimi insanlara anlatmaya başlamadan önce boynunu kırmanın ne kadar kolay olacağını merak ediyorum. Muhtemelen kolay olurdu. Jassy güçlü bir Wrath ve benden birkaç yüzyıl daha yaşlı, ama ben Aziel'in gücünü miras aldım.

Onun kadar güçlü olduğumu ya da en azından öyle olma potansiyeline sahip olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor. Ancak bu şüphemi kimseyle paylaşmadım. Gençken bir kez paylaşmışım ve Valeria, eğer bu doğruysa, kaderlerin Aziel'e yaptığı gibi beni de lanetleyeceğini hemen söylemişti.

Yirmi yedi yıllık hayatımda birçok erkekle yattım, ama hiçbirisiyle bir bağ kurmadım. Kaderin beni lanetlemesini gerekli görmediğini düşünüyorum, bu da onların bir ihmali. Benim neler yapabileceğimi bilmiyorlar.

"Mammon öldü," diye patladı Jassy. "Bu sabah erken saatlerde öldürüldü."

Vücudumdaki her kas gerildi. Ne? Kan kulaklarıma hücum etti ve Jassy'ye tam bir aptal gibi bakakaldım. Mammon öldü mü? Öldürüldü mü? Onu doğru mu duydum? Gözlerimi kapattım ve kalbimin düzenli atışlarına odaklandım, kabaran öfkemi yatıştırmaya çalıştım ama başaramadım. Mammon öldürüldü ve bunu ben yapmadım. Biri benim lanet olası avımı çaldı.

Konuşmadan önce duygularımı yatıştırmak için birkaç saniye bekledim. "Nasıl? Kim?"

"Bilmiyoruz," diyor Jassy. "Mammon'un çocukları her şeyi gizli tutmaya çalışıyor ve biz sadece fısıltılar duyduk. Greed içindeki tüm iletişim kesildi."

Greed miydi? Wrath mı? Birisi planlarımı duyup içeri gizlice girip benim yapamadığımı mı tamamladı? Mammon kadar güçlü ve korunan bir iblisi öldürmeye yetecek kadar güçlü pek çok tür yok. Bunu bir iblis yapmış olmalı.

Lust, çok zayıf olduğu için ihtimal dışı ve Envy genellikle göze batmamaya çalışır. Wrath ya da Greed yapmış olmalı. Greed'i sindirebilirim, ama *Wrath* benim avımı çaldıysa...

Onu öldürürüm.

"Bu sabah mı oldu?" diye soruyorum, açıklığa kavuşturmam gerekiyor. "Nasıl öğrendin?"

Jassy başını sallar. "Biraz saat önce duyuruldu."

Topuklarımı döndürüp odadan fırladım. Aziel'in çoktan ofisine gitmiş olduğundan emindim ve o yöne doğru ilerlerken yumruklarımı sıkıp açtım. Onu öldürecektim ve aramızdaki mesafeyi kapatırken bunu yapabileceğim tüm yolları hayal ettim.

Neden duyduğu anda bana gelmedi? İlk geldiği kişilerden biri ben olmalıydım. Onun lanet olası kızı olmamın yanı sıra, Wrath'ın bir sonraki hükümdarı olacağım. İblis krallıklarında olan her şeyden haberdar edilmeliyim.

Kalabalık koridorlarda yürürken öfkemi bastırmam imkansız. Aziel'in kanadı benimkiyle neredeyse aynı enerjiyle dolu ve kendimi zorlayarak iki asistanına nazikçe selam verdikten sonra ofisinin kapısını iterek açıyorum.

Oda doludur. Wrath'ın en üst düzey generallerinden biri olan Raum, sağ duvarda durmaktadır. Kolları siyah dövmelemlerle kaplıdır ve göğsünü kavuştururken pazıları şişer. Raum çok iridir ve bu çekici bir şekilde değildir. O korkutucudur ve ben ondan kaçınmak için elimden geleni yaparım. Siyah gözleri Aziel'e dönmeden önce benim yönüme doğru kayar.

İki danışman Aziel'in masasının karşısındaki sandalyelerde oturuyor, duruşları sert ve elleri kibarca kucaklarında birleştirilmiş.

Gray ve Silas odanın içinde aktif bir şekilde volta atıyorlar.

Kapıyı iterek açıyorum ve duvara çarptırıyorum.

"Ne oluyor lan?" Bir saniyede odanın diğer ucuna geçiyorum, ne kadar kontrolsüz görüldüğümü umursamadan. Raum ve danışmanlar öfkemi görsünler. Umurumda değil. "Ne düşünüyorsun..."

Aziel elini kaldırarak beni durdurur. Dilimi o kadar sert ısırırm ki kanar.

"Bize bir dakika verin," diyor Raum ve danışmanlara.

Oda saniyeler içinde boşalır. Raum teleportla uzaklaşır ve danışmanlar az önce fırtına gibi girdiğim kapıdan dışarı koşarlar. Bana da geniş bir mesafe bırakırlar, ki bu muhtemelen en iyisidir. Kızdığım da saldırganlaştığım bilinir.

Onlar gidene kadar bekledikten sonra konuşmaya başlarım. "Neden bana haber verilmedi?" Açıklamaya gerek duymuyorum. Aziel ne demek istediğimi biliyor. Bilmezse aptal olur, ama o aptal değil. "*Hemen* bana gelmeliydin, ya da en azından asistanlarından birini göndermeliydin."

"Neden?" Aziel başını yana eğdi. "Wrath'a en ufak bir ilgi bile göstermedin. İşe geç gelip erken çıkıyorsun ve

toplantılarının neredeyse yarısını iptal ettiğini duydum."

"Beni izliyor musun?"

Bu bilgiye sahip olması için hiçbir neden yok ve hangi çalışmamın ona bu bilgiyi verdiğini merak ediyorum. Muhtemelen Jassy'dir. O her şeyi bilir ve babama asla yalan söylemez.

Aziel başını sallar. "Evet. Tabii ki öyleyim."

Yumruklarımı sıkıp açarım, sonra Aziel'in arkasındaki duvara bakarım. Duvar soluk, açık kahverengidir ve Aziel'in başının hemen yanında sıvada küçük bir çukur vardır. O çukur benim eserimdir.

Kavga ediyorduk ve ben ona bir makas fırlattım. O da makası geri fırlattı, bunu ilk kez yapıyordu, ve makas sağ uyluğuma saplandı. Fiziksel yara izi çoktan kayboldu, ama zihinsel yara izi hala duruyor. Ona keskin bir nesne fırlattığım son seferdi.

"Kasıtlı değildi." Aziel iç çekerek saçlarını eliyle düzeltti. "Üzgünüm Cassia. Bir saat sonra işten çıkacağını tahmin etmemiştim. Toplantımdan sonra senin dairenize gitmeyi planlıyordum."

Ona inanmıyorum. Beni rahatlatmak için yalan söylüyor. Bunu başkalarına sayısız kez yaptığını gördüm ve ben bu tuzağa düşmeyeceğim. Dudaklarımı sıkıp ona dik dik bakıyorum. Silas ve Gray gözümün ucunda duruyorlar ama onlara aldırılmıyorum. Bu onları ilgilendirmez.

"Kim yaptı?" diye soruyorum. "Mammon'u kim öldürdü?"

Aziel'in gözleri Silas'a kayıyor ve odadaki gerginlik birkaç kat artıyor. Haftalardır ilk kez Silas'a tüm dikkatimi veriyorum. O da Aziel'e bakıyor, omuzları dik ve çenesi sıkı.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

Silas bakışlarını bana çevirir. "Failin kimliğini teyit edemedik."

"Ama bir şüphemiz var mı?"

Sessizlik.

Tekrar denerim. "Bir Wrath mı?"

Yine sessizlik. Neden bana cevap vermiyorlar? Akıl sağlığımı incecik bir iplikle tutunuyorum ve her geçen dakika bu iplik daha da yıpranıyor. Sanırım cevap vermemeleri yeterli bir onaydır.

Mammon'u öldüren bir Wrath'tı.

Burada kollarını açarak karşılanacaklar. Benim avımı çalan kişi, lanet olası bir kahraman gibi krallığımda gezdirilecek.

Onun boğazını keseceğim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

CASSIA

Masamın arkasında oturmuş, parmaklarımı ritmik bir şekilde ahşap yüzeye vuruyorum. Mammon'un öldürülmesinden bu yana neredeyse iki gün geçti ve cinayetle ilgili hiçbir değerli bilgi edinemedik. Greed krallığının tamamı durma noktasına geldi ve biz hiçbir şey öğrenemedik.

Mammon'u bir adamın öldürdüğünü biliyoruz, ama hepsi bu kadar. Bu bilgiyle ne yapmam gerekiyor?

Öfkem henüz dinmedi. Hatta daha da arttı.

Annemle babamın korkunç bir şekilde gizli tutmaya çalıştıkları tartışmaları da durumu daha da kötüleştiriyor. Onlar, kamuoyu önünde tartışmanın liderliklerine kötü yansıdığını düşünüyorlar, ama biraz akıllı olan herkes aralarındaki gerginliği görebiliyor. Aziel, Silas'la aynı odada bulunmaya zar zor tahammül ediyor. Gray fiziksel temastan kaçınıyor. Silas ise azarlanmış bir çocuk gibi somurtuyor. Annem evden çıkmayı reddediyor. Her şey berbat bir hal aldı ve cevapları bulmak neredeyse imkansız hale geldi. Mammon'un cinayetinin tüm kirli ayrıntılarını bilmek istiyorum

ama onların dudakları sinir bozucu bir şekilde kapalı. Bu gizemli adamın ortaya çıkması sadece an meselesi.

Wrath'a doğru yola çıktığını ve şu anda sınıra yakın olduğunu düşünüyorum. Wrath topraklarına adımını attığı anda doğrudan babamın yanına ıslanacağından eminim. Neden yapmasın ki? O şöhret peşinde ve eminim ki ailemin gözüne girmek düşüncesiyle heyecanlanıyordur.

Herkesin tek umursadığı şey budur. Wrath'lar güce takıntılıdır, ister kendileri kazanarak ister zaten güce sahip olan biriyle ittifak kurarak. Ailemden daha güçlü birini düşünemiyorum. Aslında, düşünebiliyorum. *Kendimi*. Henüz Aziel kadar fiziksel güce sahip olmayabilirim, Silas ve kız kardeşim gibi kadere dair içgörüye sahip de olmayabilirim, ama . Azim ve hırsım var ve bu da bir şey ifade ediyor.

Sandalyeye yaslanıp, bileziğıme bakarken giderek derinleşen kaşlarımı çatıyorum. *Hapis cezam*. Eskiden elmasları severdim, ama bir daha bu değerli taşı takmayacağıma yemin ediyorum. Ailem, hayatımdaki her şeyi mahvettiğı gibi, elmasları da benim için mahvetti.

Dalgın dalgın toka ile oynuyorum, hala onu açmanın bir yolunu bulabileceğimi umuyorum. Başparmağımyı çıkarmak için tartışıyorum, böylece bileziğı elimden çıkarabilirim, ama bunun işe yarayacağınyın garantisi yok. Bir önsezi yüzünden kendimi sakatlamayacağım.

Kapım keskin bir şekilde çalınıyor, ama ben bunu görmezden gelmek istiyorum. Ofisimin perdeleri günlerdir kapalı, bu da beni rahatsız etmemeleri gerektiğinin açık bir göstergesi ve bu kapıyı çalanı tanımıyorum. Kapının diğery tarafındaki kişı ne ailemden ne de Jassy, bu yüzden zamanımı harcamaya değmez. Cinayet ve intikam hayalleri kurmakla çok meşgulüm.

Oda bir kez daha, bir öncekinden daha yüksek bir sesle kapı çalınır.

"Cassia?"

İnliyorum. Kapıyı çalanı tanımıyor olabilirim, ama sesi kesinlikle tanıyorum. "Orada olduğunu biliyorum!"

Sandalyeyi kapıya doğru çevirirken alaycı bir cevap vermekten kendimi alıkoyuyorum. Chev amca, Wrath'ın hükümet binalarını ziyaret etme alışkanlığı yoktur, çünkü genellikle evde ailemi rahatsız etmeyi tercih eder. Bizimle çok rahattır. Çocukları da öyle. Vanessa teyze, sınırları anlayan tek kişıdır.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum. Kapıdan beni duyabileceğini bildiğim için sesimi normal tutuyorum. "Meşgulüm."

Kapı kolu dönüyor, cevabım içeri girme daveti olarak algılanıyor. Chev benim çalışanlarımdan biri olsaydı, anında kovulurdu. Mahremiyetimi severim ve saygısızlığa tahammülüm yoktur. Bugün ofisimin kapısı açılıp Chev içeri daldığında, bunu kabul etmekten başka seçeneğim yok gibi görünüyor. Geleneksel şekil değıştiren deri giysiler giyiyor ve benim alanıma girerken endişeyle giysilerini uyluklarından aşağı çekiyor.

İyi. Beni ziyaret etmek için endişeli olmalı.

"Evet?" Sesimin sertliğini gizlemek imkansız, ama dürüst olmak gerekirse, çok da uğraşmıyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

Chev, kahverengi saçları başının etrafında sallanacak kadar agresif bir şekilde başını salladı. Şakağının yanında birkaç gri saç gördüm ve aniden omurgamdan aşağı bir rahatsızlık hissi geçti. Chev benden çok da büyük değıl, belki sadece otuz

falan, ama şekil değiştirenlerin ömürleri iblislerden çok daha kısadır. Onun ve tüm soyunun yaşlanıp ölmesini izleyeceğim.

Bunu düşünmek istemiyorum, ama onun yaşlanmasının fiziksel belirtileriyle her karşılaştığımda bu acı gerçeği fark ediyorum. Gerçekçi olarak, onunla sadece yüz yıl kadar bir zamanım kaldı.

"Ailen senin için endişeleniyor," diyor Chev. Kapımı kapatıp masamın karşısındaki koltuğa oturuyor.

Gözlerimi kırıyorum. "Ve beni kontrol etmen için *seni* mi gönderdiler?" "Evet. Ben tarafsız biriyim."

Buraya gönderildiğine dair yalan söylemesi gerektiğine eminim. Ailemi tanıyorsam, onu buraya kendi isteğiyle gelmiş gibi davranması için açık talimatla göndermişlerdir. Buna inanmazdım, ama önemli olan niyetidir.

"Neden *seni* gönderdiler?" diye soruyorum. "Neden kendileri gelmediler ya da Vanessa teyzeyi göndermediler? Onu daha çok seviyorum."

Chev omuz silkiyor, benim iğnelememden hiç de alınmamış. Vanessa teyzemi tercih ettiğimi söylediğim ilk sefer değil, ama Chev bunun samimi olmadığını biliyor. "Senden korktukları izlenimini ediniyorum ve eşim meşgul." Bileğime doğru işaret ediyor. "Charlie bana Rexton'ın yaptıklarını ve bileziğini anlattı. Buna katılmadığımı bilmelisin."

Rexton.

Yanaklarımı içime çekip sessiz kalırım. Bu konuyu dikkatli ele almam gerekiyor. Chev istediğinde çok zeki olabilir ve Rexton hakkında bilgilendirilmediğimi açıkça bilmiyor. Bu ismi tanıyorum.

Wrath soyadı.

Bunu bilmeliydim.

"Charlie sana Rexton hakkında ne anlattı?" diye soruyorum, ilgisiz görünmeye özen göstererek.

Tırnaklarımı kemiriyorum. İyileşmesi daha yavaş olan bir insan olsaydım, tırnak yataklarım paramparça olurdu herhalde. Oysa cildim taze ve pembe, üzerinde hiçbir leke yok.

Rexton mu? Cevabı zaten bildiğimden korkuyorum, ama içtenlikle yanıldığımı umuyorum. Yanılmış olmalıyım. Yanılmamışsam, ne yapacağımı bilmiyorum. O sinsî, lanet olası adam benim avımı çaldıysa, Silas ile gizlice çalışan ve Mammon'u öldüren adam oysa, ne yapacağımı bilmiyorum.

Ellerimi kucağıma bırakıp tırnaklarımı uyluklarıma batırıyorum, sonra odaya göz gezdiriyorum. Perdelerim tozlu ve temizlenmesi gerekiyor,

halıda birkaç ay önce kahve döktüğüm yerde küçük bir leke var. Temizlikçiler var ama özel ofislere girmiyorlar. Özel bir talepte bulunmam gerekiyor ama bunu yapmak için çok tembelim.

Chev koltuğunda kıpırdanıyor, soruma cevap vermek istemediği belli. Rexton'dı. Biliyorum. Kemiklerimde hissediyorum ve tırnaklarımı uyluklarımın etine daha da batırıyorum. Rexton çok zayıftı. Neredeyse hiç gücü yoktu.

O zavallı adamı parça parça edeceğim. "Annem sana Rexton hakkında ne anlattı?" diye tekrar soruyorum. Chev omuz silkiyor.

"Tekrar etmeye değer bir şey yok."

"Bu yalan."

"Bak," Chev başlıyor, "Seni hayatın boyunca tanıdım, Cassia. Son birkaç gündür sessizsin ve bu sorun var demektir. Mammon'u öldürmedin ve bunun için hayal kırıklığına uğradığını anlıyorum, ama öfkeni başkalarından çıkaramazsın."

"Öfkemi Rexton'dan çıkaramam, demek istiyorsun."

"Birkaç hafta benimle kalmaya ne dersin?" Chev konuyu değiştirerek sorar. "Değişkenlerin dünyasında vakit geçireli uzun zaman oldu ve ailen seni görmekten çok mutlu olur. Doğayı ziyaret etmek iyi gelebilir. Oldukça iyileştirici bir etki yapar."

Ciddi mi? "Bunu ailem mi söyledi?"

"Hayır." Chev başını sallar. "Ailen aslında bu fikre karşı. Burada kalıp duygularınla yüzleşmen gerektiğini düşünüyorlar, ama ben aynı fikirde değilim. Bu teklif benden geliyor."

Parmaklarımın kıvrımlarını açıp tırnaklarımı uyluklarımdan çekerim, ama ellerimi kucağımda tutarım. Chev samimi görünüyor, ama teklifini kabul etmeyeceğim. Rexton, Mammon'u öldüren adamsa, Wrath'tan ayrılamam. Gücü yok, ama çekici biri.

Mammon'un gözüne girerek, lanet olası kraliyet ailesine sızdı ve ben aynı şeyin burada da olmasını istemiyorum. Ailem beni Prenses Amelia gibi evlenmeye zorlamaz, ama bu Rexton'ı ailemize kabul etmeyecekleri anlamına gelmez.

O benim aileme, krallığıma sızacak ve ben bunun olmasına izin veremem.

Gerçekçi olarak onu öldüremeyebilirim, tepki görmeden yapamam, ama bu savaşmayacağım anlamına gelmez. Ben Aziel'in varisi ve Wrath'ın hakiki lideriyim. İnsanlar benim Rexton'dan daha iyi bir seçenek olduğumu bilmeli.

Benim başarısızlığım ve Rexton'ın başarısına rağmen, krallık adına kararlar alacak en nitelikli kişi benim.

"Çocuklarım ve ben bir av planlıyoruz," diye devam ediyor Chev. "Ucka mevsimi ve sürü topraklarının yakınında bazı büyük erkekler görülmüş. Sizinle soframızı paylaşmaktan memnuniyet duyarız."

Gülümsememeye çalışsam da dudaklarım yukarı doğru kıvrılıyor. Chev ve ben ucka sevgisini paylaşıyoruz ve o avlarını paylaşmak konusunda çok cimri. Değişkenler hayvanları aşırı avlamamaya dikkat ediyorlar ve değişkenlerin dünyası dışındakiler nadiren taze ete erişebiliyorlar.

"Teklifin için teşekkürler," diyorum. Bunu içtenlikle söylüyorum. "Ama ben burada kalacağım."

Chev'in yüzünde hafif bir hayal kırıklığı belirir, ama çabucak kaybolur. O, üzerinde duran biri değildir ve reddimi kin tutmayacaktır. Ayrıca, eminim ki bir parçası da rahatlamıştır. Chev'in halkı, topraklarında iblisleri sevmez, ailem ve ben de dahil. Onları tedirgin ederiz, muhtemelen onlardan daha güçlü olduğumuz için.

"Yine de akşam yemeğine gelmekten memnuniyet duyarım," diyorum. "Ucka'yı asla geri çevirmem."

Chev sırtıyor. "Teklifim akşam yemeği için değildi. Ucka istiyorsan, kalmalısın." Ayağa kalkıyor, gözleri ofisimde dolaşıyor. "Teklifimi düşün. Bir mola hak ediyorsun ve şekil değiştirenlerin toprakları sana iyi gelir."

"Düşüneceğim," diyorum. "Teşekkürler."

Chev başını sallar ve sessizce izin isteyerek çıkar.

Kalbim çarparken onun gitmesini izlerim.

Lanet olası Rexton.

Onun kim olduğunu anlamadığım için çok kızgınım. Beni tam bir aptal durumuna düşürdü ve ailemin onun kimliğini gizli tutmaya çalışmasına şaşmamalı. Greed'de kısa süre kaldığım sırada onunla tanıştığımı anlamış olmalılar.

Onlara planlarımı anlatmadım ama Aziel'e kraliyet düğününe davet edildiğimi söyledim. Herhalde iki ile ikiyi toplayıp sonucu çıkarmışlardır.

Eminim bana bu haberi en iyi nasıl vereceklerini tartışıyorlardır. Bunun beni daha da kızdıracaklarını biliyorlar ve sürekli sakın olmam için yalvarıyorlar. Rahat ve uysal olmamı istiyorlar, ama ateş çoktan yakıldı.

Rexton beni alt edemeyecek. Bir daha olmaz.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

CASSIA

NEDEN bu kadar uzun sürüyor?

Belki de ölmüştür.

Umarım ölmüştür.

Bu benim için işleri çok daha kolaylaştırırdı, ki bu da Rexton'ın hala hayatta olduğunu bilmemin sebebidir. İşler asla kolay olmaz. Silas ve Valeria'nın iddialarına rağmen, kader benimle kişisel bir intikam savaşı içindedir. Onları kızdıracak ne yaptığımı anlayamıyorum, ama çocukluğumdan beri peşimdeler.

Wrath şehir merkezinin arnavut kaldırımlı sokaklarında hızla yürüyorum, Jassy'nin topukları arkamda tıklıyor.

O, "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye homurdanıyor.

Yavaşlayarak onun yetişmesini bekliyorum. "Evet. Ayakkabıların bu kadar rahatsız ediyorsa çıkar."

Dün Chev'in ziyaretinden sonra ona bu geziyi yapacağımızı söyledim, ama beni dinlemedi. Belki bana inanmadı. Halkın gözünden saklanıyordum, ama Chev'in ziyareti bana yeniden hayat verdi. Ben Cassia, Wrath'ın gelecekteki kraliçesi. Kimim ki saklanayım? Utanacak hiçbir şeyim yok.

Yanlarından geçerken iblisler bana sinsî bakışlar atıyor, bu olağandışı bir şey değil. Her gün bir kraliyet mensubunun dolaştığını görmüyorlar, ama haftalar sonra ilk kez başımı dik tutuyorum.

Utanmıyorum.

Korkmuyorum.

Zayıf değilim.

Rexton'dan daha iyiyim.

Bu adam hakkında pek bir şey bilmiyorum ve görünüşe göre kimse bilmiyor. Annem satın alınmadan önce - ya da babamın dediği gibi *kurtarılmadan* önce - o bir gölgeydi ve savaşın bitmesinden sadece birkaç yıl sonra Wrath'tan kayboldu.

Toplayabildiğim bilgilere göre, babalarım Mammon'la savaşırken annemi korumakla görevlendirilmişti. Kısa süre sonra fiziksel bir forma kavuştu ve Gray Lust'ı ele geçirdiğinde, Gray'in yeni liderlik rolüne alışmasına yardım etme bahanesiyle krallığı sikti.

Bu bilgi pek yardımcı olmuyor.

Onun çocukluğunu bilmem gerekiyor. Hırslarını. Korkularını. Rexton'ın kapsamlı bir profiline ihtiyacım var ve bunu bana sağlayabileceğine güvendiğim tek bir kişi var, özellikle de bu kadar kısa sürede. Rexton yakında Wrath sınırına ulaşacak ve ben hazırlıklı olmak istiyorum.

Yeniden kazanılmış tuğla bina hemen önümde ve ön cephesine yerleştirilmiş dev saati gördüğümde boğazım kurur. Bu dönüştürülmüş saat kulesinin içinde çok fazla zaman geçirdim ve burası anılarla dolu.

Olumlu anılar değil.

Jassy, nereye gittiğimi görünce inliyor. Wren'den nefret ediyor, ama bu kişisel bir mesele değil. Bu iş meselesi ve ben, aldatan fahişe eski erkek arkadaşımın yanında profesyonel davranmayı gayet iyi becerebiliyorum.

Saat kulesinin kalın ön kapıları açık duruyor ve tereddüt etmeden içeri girip sol taraftaki merdiven boşluğuna doğru ilerliyorum. Girişte hemen küçük bir resepsiyon masası var ama kayıt yaptırmaya niyetim yok.

Gizlilik hedefliyorum.

"Yukarı gelmemi ister misin?" diye soruyor Jassy.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Bir dakika sonra aşağı inerim."

Jassy'ye güveniyorum, ama yeterince değil. O önce Aziel için çalışıyordu ve onun sadakatının nihayetinde Aziel'e ait olduğunu fark etmemek aptallık olur. Wren'i kişisel nedenlerle ziyaret ettiğimi düşünürse hiçbir şey söylemez, ama iş için burada olduğumu öğrenirse söyler.

Bu konuda söz hakkım olsaydı onu yanımda getirmezdim, ama babalarımın hareketlerimi izlediğinden şüpheleniyorum. Haftalarca inzivaya çekildikten sonra, önceden haber vermeden tek başıma şehir merkezine gitmek dikkat çeker, ama Jassy'yi de yanımda götürmek çok daha az şüphe uyandırır. Buraya acil bir iş için geldiğimizi, görmezden gelemeyeceğim bir iş için geldiğimizi varsayacaklardır.

Ben yukarı çıkarken Jassy resepsiyonda bekliyor. Wren en üst katın tamamını kiralamış ve ben merdiven çıkışına yaklaşırken karşılaşacağım şeylere zihnen hazırlanıyorum. En son bu kapılardan geçtiğimde umutsuzca aşkıttım

ve arka taraftaki Wren'in özel ofisine doğru yürürken Wren'in dört çalışanına cılgınca el sallamışım.

Sonra aniden ofisinin kanepesinde başka bir kadınla sevişirken onu yakaladım.

Üç yıl geçti, ama merdiven boşluğunun çıkışını itip en üst kata çıktığımda avuçlarım hala soğuk terlerle kaplanıyor. Üç çalışan ortalıkta dolaşıyor.

Odaya girdiğimde biri başını kaldırdı. Onu tanıdım. Diğer ikisi yeniydi, bu da şaşırtıcı değildi. Wren'in personel değişim oranı yüksekti. Zeki, güçlü, genç erkekleri işe alıyordu ve çoğu sonunda Wrath'ın askeri faaliyetlerine katılıyordu.

Bu Wren'i çok kızdırmış olmalı, bu da bana büyük bir tatmin veriyor. O bunu hak ediyor. Keşke işe alım sürecine ben de dahil olsaydım. Bu çok tatlı bir intikam olurdu.

Wren'in ofisinin kapısı beni kışkırtıyor, ama içeri girerken sinirlerimi göstermeyi reddediyorum. Kapıyı çalmaya zahmet etmiyorum ve onun yalnız olduğunu görünce çok rahatlıyorum. Masasının arkasında oturmuş, fotoğrafları karıştırırken kaşlarını çatmış.

Eskiden ortaya çıkardığı sadakatsizliklerin çokluğundan, bunun onu ne kadar tiksindirdiğinden şikayet ederdi. Ama bu tiksinti, sikini pantolonunda tutacak kadar büyük değildi.

Wren başını kaldırıyor, sonra birden ayağa kalkıyor.

"Cassia!" Boğazını temizliyor, gözleri komik bir şekilde genişlemiş. "Burada ne işin var?"

Etrafıma bakıyorum, o kadın onu becerirken uzandığı kanepeye kısaca göz atıyorum, sonra dikkatimi masasına çeviriyorum. Masası dağınık, bu onun için alışılmadık bir durum. Wren düzenli biridir. Kendine güvenen, düzenli ve her zaman kontrolü elinde tutan biridir. Beni ona çeken de buydu.

Dağınıklık çekici değildir ve masasının üzerine dağılmış yüzlerce fotoğrafı incelerken başımı yana eğiyorum. Fotoğraflarda bir kadın var ve ara sıra şık giyimli bir adam ona eşlik ediyor.

"Karın bir ilişkisi mi var?" diye soruyorum.

Wren kısa, siyah saçlarını elleriyle taradı. "Sanırım öyle."

Mırıldanıyorum. Wren bugün takım elbise giymiş. Vücuduna göre dikilmiş ve ona çok yakışmış. O her zaman yakışıklıdır. Konuşkan, yakışıklı ve güçlüdür.

Masasının karşısındaki koltuğa oturuyorum.

"Sana bir işim var," diyorum. "Kişisel bir mesele." Wren gözlerini kırıştırtarak koltuğuna oturur. "Nedir?"

"Bir adamı araştırmanı istiyorum. Adı Rexton. Ailem için çalışıyordu ve mümkün olduğunca çabuk kapsamlı bir rapor istiyorum. Hiçbir ayrıntı önemsiz değil."

Wren'in yanıt olarak sessiz kalması hiç de rahatlatıcı değil. Rahatsız edici ve anlamlı.

"Ne?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey." Wren başını sallar. "Sadece Mammon'u öldüren adamı neden araştırdığını anlamadım. Ailene karşı bir şey yapacağından mı şüpheleniyorsun?"

Rexton'ın Mammon'u öldürdüğünü biliyor mu? Sanırım çok da şaşırmamalıyım. Wren, Wrath içindeki tüm önemli kişileri takip ediyor, çoğu kişinin takip etmeye değer olduğunu fark etmediği kişileri bile. Rexton'ın varlığından haberim yoktu, ama Wren'in onu yıllardır takip ettiğini öğrenirsem şaşırmam.

Wren *benim* hakkımda ne biliyor? Eskiden onun benimle sadece bağlantılarımdan dolayı ilgilendiğinden korkardım. Onu aile yemeklerine götürdüm ve ailemle tanıştırdım. Ona sırlarımı anlattım. Ben değerli bir varlıktım.

Beni olduğum gibi sevdiğini kendime söyledim. Kimse beni aksine ikna edemedi. Ne kadar utanç verici. Artık Wren'i olduğu gibi görüyorum. O bir fırsatçı ve entrikacı.

İstediğim bilgiyi bulabilecek tek kişi o. "Cassia..." diye ısrar ediyor Wren. "Neden Rexton'ı araştırıyorsun?"

Sandalyeye yaslanıp ne söyleyeceğimi düşünüyorum. Wren sağduyulu olmasıyla bilinir, ama ben sıradan bir kadın değilim. Ailem de sıradan insanlar değil. Biyolojik babam onun kralıdır. Wren, özellikle aldatma skandalından sonra Aziel'in gözüne girmek için neredeyse her şeyi yapar. Annem onunla aynı odada bulunmayı reddeder ve babamlar onun varlığını yok sayar. Kraliyet ailesi tarafından bu kadar alenen hor görülmek, onun değerli egosunu parçalamış olmalıdır.

kraliyet ailesi tarafından alenen hor görülmek, onun değerli egosunu parçalamış olmalı.

"Rexton'ın baş belası olacağını düşünüyorum," diye itiraf ettim. "Ama ailem için bir tehlike oluşturduğunu sanmıyorum."

Bu yalan değil. Rexton geri dönüp ailemin gözüne girmeden önce onun kim olduğunu bilmem gerekiyor, ama bu onun bizi öldüreceğinden

Bunu yapmamın tek nedeni, Rexton'ın kim olduğunu bilmem ve onu yok etmem gerektiği için.

Wren dudaklarını ısırđı, gözleri kısıldı. Beni değeriendiriyor, isteğimin ardındaki gizli duyguyu bulmaya çalışıyor. Ona boş boş bakarak, ona hiçbir ipucu vermedim. Wren ve ben bir yıldan biraz fazla bir süre çıktık. Onu tanıyorum.

Hırslarını biliyorum.

"Gray'in resmen istifa ettiğini duymuşsundur," diyorum. "Kardeşim artık Şehvet Kralı."

Wren başını sallar. "Biliyorum."

"David'in sana karşı zaafı var."

Bu, durumu hafifletmek için kullanılan bir ifade. David, Wren'i önce tanıdı. Bir genelevde tanıştılar. Wren'in, karısı bir ilişki şüphesi olan bir Wrath adamını takip etmek için iş için orada olduğunu söylediler. David, bir kelebek ışığa çekilir gibi dramaya çekilir ve ikisi kısa sürede arkadaş oldular.

David kendini küçük bir dedektif sanıyordu. Wren'i bir aile partisine davet etti.

Aynı gece Wren'le yattım. Aslında David'i kızdırmak içindi, ama aynı zamanda Wren'in tavırlarını da sevmiştim. Bir erkekte aradığım her şeye sahipti.

"David'in bana karşı zaafı *vardı*," diye düzeltiyor Wren. "Sen ve ben ayrıldığımızdan beri benimle konuşmadı ve onu birkaç kez ziyaret etmeye çalıştığımda Lust'tan zorla dışarı çıkarıldım."

Gülümsemeyi zor tutarak ellerime bakıyorum. David'den nefret ediyorum, ama o iyi bir kardeştir. Wren'i yakaladıktan sonra ilk koştığım kişi oydu. Tek bir soru bile sormadı, tek bir şaka bile yapmadı ve bildiğim kadarıyla o günden beri Wren'le konuşmadı.

"Onun için iyi şeyler söylemeye hazırım," diyorum.

Bunun bir şeyi değıştireceğinden emin değilim, ama denemeye hazırım. Rexton hakkında bilgiye çok ihtiyacım var ve bu, Wren'i hayatıma geri getirecekse, olsun. Yıllar önce ayrıldık. Ben bunu aştım. Onu aştım.

Wren uzun ve derin bir nefes alır ve burnunun köprüsünü sıkıştırır, bu da pes etmek üzere olduğu anlamına gelir. Her zaman bunu gösterir, muhtemelen karşıdaki kişinin kendisine borçlu olduğunu hissetmesi için. Ben kendime bu duyguyu hissettirmem. Wren'e hiçbir borcum yok.

"Peki," der sonunda. "Öğrenmek istediğın belirli bir şey var mı?"

Kafamı sallarım. "Hayır. Her şeyi istiyorum. Bitirdiğinde bana haber ver."

Bu ofiste daha fazla kalamam. Boğucu bir yer ve ayrılırken nazik selamlaşmalarla uğraşmıyorum. Jassy resepsiyonistle sohbet ediyor ve ben merdiven boşluğundan çıkarken yanıma geliyor.

"Çok hızlı oldu," diyor.

"Kısa bir konuşmaydı."

Jassy sessiz kalır, açıklamamı bekler. Açıklamam. Muhtemelen Wren ile yeniden bağlantı kurduğumu, Mammon'u öldürmeyi başaramamış olmam ve son zamanlardaki depresyonumun beni, beni alenen küçük düşüren adamı geri almaya ittiğini düşünüyor. Asla bu kadar alçalmazdım, ama Jassy'nin böyle düşünmesine izin veriyorum.

"Burada yapmamız gereken başka bir şey var mı?" diye sorar.

Ayakkabılarına ve kaldırım taşlı yolda her adımında ayak bileklerinin sallanışına bakıyorum. Buraya yürümek kasıtlı bir karardı. Wrath halkının beni görmesini ve bazı söylentilerin iddia ettiği gibi Aziel'in kızının saklanmadığını bilmesini istiyorum, ama Jassy geri yürümeyecek.

"Evet." Elimi uzatıp bizi teleport etmek niyetindeyim. "Hadi."

Jassy kolumu sıkıca tutuyor ve ben gücümü kullanarak bizi ofise ışınıyorum. Sessiz konuşmalar ve ayak sesleri ile karşılaşmayı bekliyorum, ama bunun yerine tam bir kaosla karşılaşıyoruz.

Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. O geri dönmüş.

YİRMİNCİ BÖLÜM

CASSIA

Yarım saniye içinde yürüyüş ayakkabılarımı çıkarıp rahatsız iş topuklu ayakkabılarımı giydikten sonra Aziel'in ofisine doğru fırladım. Bu anı bekliyordum ve kaçırmayacaktım. Hızlı davranmalıyım.

Şeytanlar yolumdan çekilir, beni fark ettikleri anda ayrılırlar. Bu onların yararına.

Aziel'in ofisinin kapısını itip açmaktan çekinmiyorum.

Gözlerim hemen o piç kurusuyla buluşur. Rexton, Aziel'in masasının karşısında durmaktadır, yalancı, entrikacı iblis maalesef hayatta ve sağlıklıdır. Beni bekleyen bir ceset bulmayı umuyordum.

Rexton, onu son gördüğüm zamanki haliyle aynı görünüyor. Lanet olasıca devasa, benden birkaç santim daha uzun ve sinir bozucu derecede yoğun. Bakışları Aziel'in birkaç generalini utandırır.

Bunun beni korkutmasına izin vermiyorum ve onu baştan aşağı süzdüğümü, onu ölçüp biçtiğimi gösteriyorum.

Siyah saçları kesilmiş, muhtemelen Prenses Amelia ile düğünü için, ve siyah gözleri bana lazer gibi odaklanmış. Aziel ona ne söyledi? Babam intikam peşinde olduğumu söyledi mi?

Rexton hareket ediyor. Onun vücuduna bakıyorum. Kaslı, ama ben tam gücümdeyim. Onu yere serebilirim. Onu teslim olmaya zorlayabilirim. Onu ağlatabilirim. Yalvartabilirim. Onun onurunu elinden alabilirim.

Wrath halkı ona asla saygı duymayacak. Kazanacağım. Bir adım daha yaklaşıyorum, sonra donup kalıyorum.

Rexton zayıf. Rexton'ın zayıf olması *gerekıyor*.

Neden ondan boğucu dalgalar halinde güç yayılıyor? Bu kesinlikle Aziel'e ait değil. Babamın gücü beni etkilemez. Hiç etkilemedi, çocukken bile, ve beni tereddüt ettirecek kadar güçlü

beni tereddüde düşürecek kadar güçlü. İkisi de babamın ordusundaki generaller ve ben onlardan vebadan kaçır gibi kaçınıyorum.

Bir adım daha yaklaşıyorum, kendime olan güvenim azalıyor. Greed'de tanıştığım Rexton'ı yenebileceğime eminim, ama bu adam farklı bir seviyede. Benden daha mı güçlü? Tam olarak anlayamıyorum. Kesinlikle eşit güçteyiz.

"Nasıl?" diye soruyorum.

Rexton bana doğrudan bakar, Aziel'e sırtını döner. Bu saygısızca bir davranış, ama Aziel rahatsız görünmüyor. Bu iyiye işaret değil. Rexton bir saatten az bir süre önce geri döndü ve şimdiden çoğu iblisin hayal bile edemeyeceği özgürlükleri kullanıyor.

"Merhaba Cassia," diyor Rexton. "Nasıl ne?"

Nasıl bu kadar güçlü olabiliyorsun? Gücünü bunca yıl nasıl sakladın? Bir iksir mi kullandın? David'in benim için bulduğu iksirle aynı mıydı? Benzer bir şey olmalı. Silas mı sağladı sana? Mammon'u nasıl öldürdün? Hızlı mı oldu? Acı çektirdin mi ona?

Bir sürü sorum var ama cevaplar önemli değil. Şu anda değil.

Kaybedecek vaktim yok. Rexton, Wrath'ın zihinlerine ve kalplerine sızmadan onu yok etmeliyim. Bunu şimdi yapmalıyım.

Rexton'ın arkasına ışınlanıyorum, onu yakalayıp Wrath şehir merkezinin ortasına ışınlamak niyetindeyim. Onu yenmek, bunu izleyecek seyirci yoksa hiçbir anlam ifade etmez ve Wrath şehir merkezi, onu götürebileceğim en kalabalık yer.

Planım neredeyse anında suya düşer.

Rexton'ın hareketimi nasıl algıladığını bilmiyorum, ama onun arkasında belirene kadar geçen bir saniye içinde, o çoktan hazırlıklıdır. Ben kendimi toparlayamadan parmakları boğazımın önünü sıkıca kavrar ve bir saniye sonra sırtım acı bir şekilde yere çarpar. Aziel, Rexton beni kalçalarıyla yere bastırırken, eli hala boğazımı sıkarken yardım etmek için hiçbir şey yapmıyor. Bu durumda teleport yapmayı bırak, nefes bile alamıyorum. Bunun yerine Rexton'ın elini tırmalıyorum, bacaklarım...

Onu üzerimden itmek için boşuna tekmeliyorum.

Hiçbir etkisi olmadı.

Rexton'ın yüzü benimkinden birkaç santim uzakta, kayıtsızlık maskesi takılı kalmış, babamın önünde beni boğuyor. Öfkenin Kralı'nın önünde. Beni güçlü ve yetenekli olarak görmesi için çaresizce ihtiyaç duyduğum adamın önünde.

Öfkem kaynıyor ve güç, alevlenmeden önce uzuvlarımı ısıtıyor. O kadar güçlü ki, yakıyor ve Rexton bir anlığına rahatsız görünüyor, ama

neredeyse hemen toparlanıyor. Kurtulamıyorum. Nefes alamıyorum. Kaybediyorum.

Tekmeliyorum ama bacaklarım sadece havayı buluyor. Pençeliyorum ama Rexton tutuşunu gevşetmiyor. Nefes almaya çalışıyorum ama ciğerlerim boş kalıyor.

Her şeyi kaybedeceğim.

Gözlerim yaşlarla doluyor. Bunlar istenmeyen ve şu anda ihtiyacım olan en son şey. Onları gözlerimden silmeye çalışıyorum, ama lanet olsun, işe yaramıyor. Yetişkinliğe girdiğimden beri hiç kavga kaybetmedim.

Babamla olan kavgalarım sayılmaz.

Gözyaşlarım akmaya devam ediyor ve Rexton boğazımı uyarıcı bir şekilde sıkıyor ve sonra ortadan kayboluyor. Gözyaşlarım akmadan bunu yapıyor ve ağlamanın utancından beni kurtarıyor, ama hasar çoktan verilmiş.

Rexton odanın diğer tarafında belirir. Durmalıyım. Yeniden toparlanıp plan yapmalıyım. Hesaplı bir yaklaşım sergilemeliyim. Yapamıyorum. Öfkem çok güçlü, çok kontrol edilemez. İstesem de kendimi durduramam.

Ayağa kalkıyorum, sonra Rexton'a doğru ışınlanıyorum. Bu girişim onu bastırmak için değil. Amacım kalbini söküp, vücudundan koparmak. Amacım onu öldürmek.

Parmaklar boğazımı sıkıyor ve tıpkı önceki gibi sırt üstü yere atılıyorum.

Rexton bu sefer daha az nazik ve sert zemine çarptığımda boğazımdan acı dolu bir inilti kaçıyor. Acı veriyor ve başımın arkası mide bulandırıcı bir çatırtıyla yere çarpıyor.

Eğer insan olsaydım, ölmüş olurdum. Buna hiç şüphe yok ve bu akşam başımın zonklayacağından şimdiden eminim. Bu daha sonra halledilecek bir sorun.

Tek düşünebildiğim Rexton'ı öldürmek. Onun ölümüne dair fanteziler zihnimde parıldıyor, her biri bir öncekinden daha korkunç. Kalbini söküp çıkarmak istiyorum. Organlarını parçalamak istiyorum. Lanet kafasını ikiye bölmek, sonra da kırık kemikler ve ezilmiş beyin parçalarından başka bir şey kalmayana kadar yere vurmak istiyorum.

Elini boğazımdan çekmeye çalışmıyorum. Nefes almama gerek yok.

Bunun yerine Rexton'a uzanıyorum, gözlerini hedef alıyorum. Onları oyacağım.

Boğazımı, bileklerimi yere sabitlemek için yeterli süre kadar bırakıyor. Teleportla uzaklaşabilirim, ama büyük ihtimalle o da benimle birlikte gelir.

Ellerimi kurtarmak mümkün değil, bu yüzden dişlerimle saldırıyorum. Boğazına, yemek borusuna doğru ısırıyorum ama ulaşamıyorum.

Aziel ne yapıyor? Neden bana yardım etmiyor? Ben onun kızayım lanet olsun, o ise masasının arkasında oturmuş başka bir adamın beni yere bastırmasını izliyor. Bu çok çarpık bir durum ve kafamı ona pis bir bakış atacak kadar çeviriyorum.

Gözlerime bakmayı reddediyor. *Korkak.*

"Bitirdin mi?" diye soruyor Rexton.

Nefes nefese bile değil ve hala o sinir bozucu, duygusuz bakışla bana bakıyor. Bundan nefret ediyorum.

Nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

"Cassia?" diye tekrarlıyor Rexton. "Bitirdin mi?"

Bileklerimi daha sıkı tutarak dikkatimi onlara çekiyor. Morluklar bırakacak. İnsanlar görecektir. İnsanlar öğrenecek. Bunun olmasına izin veremem. Kontrolümü kaybettiğimi, Rexton'la kavga ettiğimi ve kaybettiğimi bilmelerine izin veremem.

Başından beri planı bu muydu?

Kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Bırak beni!"

Rexton kıpırdamıyor. Onun altında debeleniyorum ama çok ağır. Bu adamın ağırlığı ne kadar acaba?

"Sana zarar vermek istemiyorum," diyor Rexton. "Ama vereceğim."

Tükürüyorum, ama tükürüğümün yanağından aşağı damlamasını görmek bana hiçbir tatmin sağlamıyor. İçimdeki bu cehennemi söndürecek tek şey onun kanı. Onun altında birikmesini görmem lazım.

Rexton omzuyla yanağını siler, tükürüğümü siler. Öfkesini ararım, üstünlük sağlamak için kullanabileceğim herhangi bir şey, ama o hiçbir şey vermez. Bu adam *kim*? Aziel ona bunun olacağını mı söyledi? Rexton'a saldırımı haber verdi ve kendini nasıl savunacağını mı söyledi?

Herkes bana karşı mı?

Boğazım sıkışıyor.

Rexton, gözyaşlarım akarken geri çekilmiyor ve hain nem yanaklarımdan sessizce akarken gözlerimin içine bakıyor. Titrek nefesim veya titrek dudaklarımla ona bu zevki yaşatmayacağım ve bunun olmaması için dilimi ısırıyorum.

Gözyaşlarımı kontrol edemiyorum, ama diğer her şeyi kontrol edebiliyorum.

Yapabileceğim tek şey bu

yapabileceğim tek şey bu.

Sanki bir ömür geçiyor gibi geliyor, ama muhtemelen sadece bir iki dakikadır. Bu çok acı verici ve Rexton'ın boş bakışları durumu daha da kötüleştiriyor. Göstermiyor olabilir, ama bunun içinden büyük bir zevk aldığını biliyorum. Neden almayacaktı ki? O bir Wrath.

 fkem azalıyor, yerini utanç alıyor. Tek istediğim yatak odama ışınlanıp dolabımda saklanmakken nefretime tutunmak zor.  lmek istiyorum. Kaderin beni rahat bırakmasını istiyorum.

"Bitirdin mi?" diye tekrarlıyor Rexton.

Keşke bunu sormayı bıraksa.

Rexton hareket ederek beni yere daha da bastırır. "Sizi seyircilerin olduğu bir yere ışınlayayım mı?"

Hayır. Tanrım, hayır.

Hareketin neden olduğu zihin uyuşturan acıyı görmezden gelerek başımı sallıyorum. K r edici bir baş ağrısı çoktan oluşmaya başlamış bile.

"Bittim," diyorum.

Bu kelimeler dilimde iğrenç bir tat bırakıyor. Rexton'ın bunları duymak istemesinin nedenini biliyorum. Beni küçümsemek, ezmek istiyor ve bu işe yarıyor. Hiç bu kadar küçük, bu kadar zayıf, bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim.

Rexton teleportla uzaklaşır ve Aziel'in masasının yanındaki orijinal yerine geri döner.

Yerden kalkarken bacaklarım titriyor ve kollarım istediğim gibi hareket etmiyor. Beyin sarsıntısı geçiriyorum, hem de kötü bir tane.

Dönüp Aziel'in gözlerine bakıyorum. şimdi ayakta duruyor, elleri yanlarında yumruk halinde. Müdahale etmedi. Bunun bana olmasına izin verdi. Beni ihanet etti.

Ona kendine gelmesi, az önce olanları fark etmesi ve Rexton'ın kalbini kendi elleriyle söküp alması için bir saniye veriyorum. Bunu yapabilir. Rexton güçlüdür, ama babamın rakibi olamaz.

Aziel hiçbir şey yapmaz. Kızmaz. Beni savunmaz. Ben onun *kızıyım*.

Benim yas tutmamı istemiyor.

Kalan azıcık gücümü toplayıp Lust'a ışınlanırım. Aziel eve koşmamı bekleyecektir, ama ben bulunmak istemiyorum. David'in şatosu üzerimde yükselir ve ben içeri girip, kendime ait saydığım yatak odasına ıkarım.

David evde değil, ama birkaç gölge beni fark ediyor. Ona gidecekler. O bana gelecek.

Aziel ve Rexton'ın Lust'a girmesini engelleyecek. Onları benden uzak tutacak.

Ağır, sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor ve öfkeyle onları silip yüzüstü yatağıma yığılıyorum. En azından dıştan kanamıyorum, ama kanıyor da olabilirdim. Ölümün eşiğindeyim ve acı içinde inleyerek yüzümü yastığa gömüyorum.

Her şeyim acıyor. Başım ve sırtım bariz nedenlerden dolayı, ama Rexton beni sıkıştırdığında çok gergin olduğum için kaslarım da ağrıyor. Hiç bu kadar öfkeye kapılıp galip gelememiştim ve bedenim bunun bedelini ödüyor.

Nefeslerimi sayıyorum, yatağımın yanında tanıdık bir incubus belirene kadar kendimi sakinleştiriyorum.

"Ne oldu?" Parmaklar saçlarımı tarayarak yaralanma olup olmadığını kontrol ediyor. "Kanaman var."

Öyle mi? Farkında değildim.

David ortadan kaybolur, ancak bir dakika sonra soğuk, ıslak bir havluyla geri döner.

Nazik davranmaya gerek duymadan havluyu kafama atar. Ben irkilirim. "Babamı içeri almayın," diye emrederim.

"Hangisini?"

"Hangisi olursa olsun."

Bir an sessizlik, sonra, "Peki ya annem?" "Hayır."

Kimseyi görmek istemiyorum.

David mırıldanır.

"Tamam." "Rexton da."

"O kim?"

Henüz bilmiyor mu? Şaşırdım. "Bir Wrath. Mammon'u öldürdü ve bana bunu yaptı." Kafamı işaret ediyorum. "Onu bana yaklaştırma."

David burnunu çeker. "Babalarımız sana yaptıklarını duyduğunda, seni aramaya çalışmak bir yana, hayatta kalabileceğini de sanmıyorum."

Keşke bu doğru olsaydı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

CASSIA

Kusmadan yataktan kalkabilmem için iki gün geçmesi gerekiyor.

Başımdaki yara ilk düşündüğümünden daha kötüydü. İblisleri öldürmek zordur, özellikle de benim kadar güçlü olanları. Bu, karşılaştığım en ağır yaralanma değil, ama en ağır yaralanmalardan biri. Gözlerimi açmak çok acı verici ve yemek yemeyi düşünmek bile midemi bulandırıyor.

David birkaç kez bana zorla çorba içiriyor, çoğunu midemde tutabiliyorum. Ama hepsini değil. İlk lokmam dramatik bir sahneye neden oldu ve sonunda çarşafı değiştirmek ve duş almak zorunda kaldım.

Keşke bu zamanı plan yapmak için kullanabilseydim, ama düşünmek neredeyse imkansız.

Bunun yerine uyuyorum, beynimin iyileşmesine izin veriyorum. Bu zaman kaybı.

Mutfığa girerken David alaycı bir şekilde "Bakın kim nihayet uyandı" diyor.

Kısa süre önce evini yenilemiş ve çeşitli beyaz tonlarıyla kaplı steril bir binaya dönüştürmüştü. Bundan nefret ediyorum ve mutfığa eleştirel bir bakış attıktan sonra buzdolabını açıp bulduğum ilk meyveyi çıkarıyorum.

"Açlıktan ölüyorum," diyorum, onun alaycı sözlerini görmezden gelerek.

David homurdanıyor. "Hiç şaşırmadım. Güncellemeyi şimdi mi yoksa sonra mı istiyorsun?"

"Şimdi, sanırım."

Beklemenin bir anlamı yok. Bilgiyi işlemek çok yorucu görünüyor, ama ben hiç acı çekmekten kaçınmadım. Bazıları benim bunu aktif olarak aradığımı söyleyebilir.

"Peki," diye başlıyor David. "Önce Aziel geldi, sonra Silas ve annem, sonra Gray ve sonra yine Aziel. Bahsettiğin Rexton ortalarda görünmedi, ama son birkaç gündür onun hakkında bazı söylentiler duydum. Wrath ailesi ona hayran kalmış."

En yakın sandalyeye çöküyorum. Şimdiden mi? Daha sadece iki gün oldu. "Kavgamızdan bahsedildi mi?" diye soruyorum.

"Hayır, ama Aziel'in Rexton'ın seni dövmesine izin vermesi çok kötü."

Katılıyorum. "Ailelerimizden de aynı şekilde düşünen var mı?"

David tereddüt eder. "Öyle görünmüyor. Açıkça sormadım, ama sonunda Aziel'in müdahale etmeme kararını onayladıklarını düşünüyorum. Annem ve Gray ise o kadar değil."

Zaten yerime başkası geçiyor. Daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum. Ailemin benim tarafımda olacağını, beni savunacağını sanıyordum. *Birinin* benim için savaşacağını sanıyordum, ama bu boş bir hayaldi. Bu konuda yalnızım. Sanırım bunu erken fark etmek, geç fark etmekten daha iyidir.

David mutfak adasının üzerine eğilir ve istemeden çıplak bileklerine dikkat çeker. Bileziği çıkarılmıştır. Artık Wrath ve Lust sınırları içinde hapsolmuş değildir. Hala cezalandırılan tek kişi benim ve dikkatimi elmaslarla kaplı bileğime çevirmeden önce David'in bileğine bakıyorum.

"Başparmağımı çıkarsam, onu çıkarabilir miyim sence?" diye soruyorum. "Emin değilim." David başını yana eğiyor. "Deneyelim mi?"

Kaybedecek başka bir şeyim yok. Kolumu uzatıyorum ve David, elimi tutarken, başparmağımı yumruğuyla kavrayıp çekerek, biraz fazla heyecanlı görünüyor.

Çığlık attım.

Bilezik çıkmaz.

David başparmağımı yerine oturtur. Tekrar

çığlık atarım ve sandalyemden kayarım.

David tezgahın üzerinden bana bakıyor. "Bu kadar korkak olma."

"Değilim!"

Ben Öfke'nin Veliaht Prensesi'yim. Korkak *değilim* ve David'in modası geçmiş insan hakaretlerini kullanmasından nefret ediyorum. Bunları annemden öğrendi ve beni çok sinirlendiriyorlar. İnsanlar her zaman kadınlardan nefret etmişlerdir ve onların yarım yamalak hakaretleri bunu kanıtlamaktadır.

İşte bu yüzden insan kanımın varlığını yok sayıyorum. David'in kahverengi gözleri ve çilleriyle aynı lüksü yaşayamıyor, ama ben yaşayabiliyorum. Aziel'in tıpatıp aynısıyım ve tamamen iblis gibi görünüyorum. Güçlü deyim.

"Wrath sana fazla geliyorsa, ben her zaman bir asistana ihtiyacım var," diyor David.

Onun bu sözüne cevap vererek onu onurlandırmayacağım.

Elimi göğsüme koyup, zonklayan başparmağımı ovuşturuyorum ve sonra koltuğuma geri dönüyorum. Şimdi ne yapacağım? İşe geri dönüp Rexton'a karşı kaybettiğim maçı hiç olmamış gibi mi davranacağım? Oturup, bu kadar uğraşarak kurduğum hayatımı benden çalmasına izin mi vereceğim?

"Eve gidiyorum," diyorum. "Bütün bu yardımların için teşekkürler..." Kafamı işaret ediyorum. "Sana borçluyum."

David bunu zaten biliyor. İlişkımız, iyiliklerimizin karşılıklı olduğu zaman en iyi şekilde işliyor. Ben iyiliklerimi içimden gelen bir iyilik duygusuyla yapmıyorum, o da öyle.

David cevap vermeden eve ışınlanıyorum, çünkü onun yapacağı ukala yorumları duymak istemiyorum. Dairem bıraktığım gibi, ama biri içeri girmiş. Kolonya kokusu kalmış. Bu kokuyu her yerde tanırım ve içki dolabına doğru giderken yanaklarımı içime çekiyorum.

Wren özel belgelerimi nerede sakladığımı biliyor ve dolabın altına yerleştirilmiş küçük bölmeye ulaşmak için çömeliyorum. İçine bir şey sokulmuş ve onu çıkarmak için başımdaki ve başparmağımdaki zonklamayı görmezden geliyorum.

Kalın bir manila klasör. Önüne Rexton'ın resmi iğnelenmiş. Wren hızlı çalışıyor.

Dairemde onun kokusunu takip ederek nerede olduğunu bulmaya çalışıyorum. Yatak odama girmediğini doğruladıktan sonra mutfığa topallayarak gidiyorum, kalbim hızla atarken kanepeye çöküp klasörün içindekileri kucağıma döküyorum. Resimler, resmi belgeler, hastane kayıtları. Her şey. İhtiyacım olan her şey burada.

Hastane kayıtlarıyla başlıyorum. İblisler sağlıklı bir gruptur ve ergenlik döneminden sonra nadiren doktora gitmeleri gerekir. O zaman bile, ziyaretlerimiz periyodiktir ve çoğunlukla normal şekilde büyüdüğümüzden emin olmak içindir.

Rexton'ın gördüğümünden daha fazla hastane kaydı var. Belki de gölge olarak doğduğu içindir. Onlar çoğundan daha zayıftır, fiziksel bir forma bile bürünemezler. Ortadaki bir sayfayı açarım, ilk birkaç satırı okurum ve ekli resme bakarım, sonra kayıtları bir kenara koyarım.

Rexton kötü bir şekilde istismara uğramış.

Ben bir kaltak olabilirim, ama benim de sınırlarım var. Bu beni ilgilendirmez.

Hastane kayıtlarını bir kenara bırakıp, devlet belgelerine geçiyorum. Burada ilginç bir şey yok. Doğum belgesine göre yaşı

yüz dört yaşında, tahmin ettiğimden daha genç. Elit özel okullarda eğitim görmüş, yani zengin bir aileden geliyor olmalı. Ailesi, bir gölge doğurdukları için yıkılmış olmalıdır.

Acaba bu yüzden mi onu dövüyorlardı?

Baş ağrım şiddetlendikçe önümdeki kelimeler bulanıklaşıyor, beynim konsantrasyonumdan rahatsız oluyor. Bunu görmezden gelmeye çalışıyorum ama kısa sürede imkansız hale geliyor. Bugün son iki güne göre çok daha iyi hissediyorum ama tamamen iyileşmiş değilim. Daha fazla dinlenmem gerekiyor.

Ellerim titriyor, evrakları kaldırıp içki dolabımın altına geri koyuyorum. Konsantre olamıyorum, biraz kestirdikten sonra bu evrakları yeni bir bakış açısıyla inceleyeceğim.

Başım yastığa değdiği anda uykuya dalıyorum ve uyandığımda nerede olduğumu ve saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Kafam karışıyor ve saati kontrol etmeden önce kendimi toparlamak için bir dakika bekliyorum.

Siktir.

Günün geri kalanını ve gecenin çoğunu uyuyarak geçirdim. Bugün işe dönmek istiyorsam, altı saat içinde evden çıkmam gerekiyor. Bu süre, Wren'in raporunun geri kalanını okumak için yeterli olmalı.

Yataktan kalkıp duşa girdiğimde başım artık ağrııyor ve kendimi temizlemek için bolca zaman ayırıyorum, sonra boğazıma inanılmaz miktarda yemek tıkıştırıp raporla birlikte kanepeye yerleşiyorum.

Her şeyi kucağıma döktüm, hastane kayıtlarını bir kenara ayırdım ve okumaya başladım.

Beş saat göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Hiçbir ayrıntıyı kaçırmamak için her sayfayı iki kez okudum. Rexton, hayatının çoğu boyunca sıkıcı biriydi. Annemle tanışana kadar özel bir yanı yoktu ve Wren'in onun hakkında toplayabildiği bilgiler, savaş sırasında ve hemen sonrasında şüpheli bir şekilde azaldı.

Sonra tamamen ortadan kaybolur, ki sanırım o zaman Greed'e gizlice girmiştir. Onun krallığında bu kadar uzun süre fark edilmeden kalmayı nasıl başardığını bir türlü anlayamıyorum.

Ben çocukken, hatıralarımı saklayamayacak kadar küçükken gitti. Onu Greed'de tanısaydım, parçaları birleştirip stratejimi buna göre ayarlardım. Mammon'u öldüren ben olurdum.

Dosyayı saklandığı yere geri koyup iş için hazırlıklarımı tamamliyorum, şimdiden bir sonraki hamlelerimi planlıyorum. Rexton'ı bana açıkça boyun eğmeye zorlamak bir seçenek değil

bir seçenek ve Aziel'i zaten kaybettim. O sadakatini seçti ve bu sadakat bana değil.

Bana hiç inanmadı. Bunu hep biliyordum ve Rexton'ın bana zarar vermesini izleyip geri çekilmesiyle bunu kanıtladı.

Hayal kırıklığı yaratıyor, ama kaybımı yas tutmayacağım. Paralanıyorum ve babamın ihanetinin acısını hissetmeme izin vermek, hayatta kalabileceğim bir şey değil. Hâlâ kardeşlerim, annem ve Gray var. İhtiyacım olan tek şey onlar.

Aziel ve Silas benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Kalan son saatimi kendimi olabildiğince düzgün hale getirmek için harcıyorum. İnsanlar muhtemelen yokluğum hakkında konuşuyorlardır ve onlara endişelenmeleri için bir neden vermek niyetinde değilim. Rexton onlara bana yaptıklarını anlatırsa, bunu inkar edeceğim. Rexton'ın yalan söylediğini söyleyeceğim.

Mammon'u öldürerek biraz saygı kazanmış olabilir, ama ben bu insanlarla birkaç yıldır yakın çalışıyorum. Rexton'dan çok bana inanacaklar. İnanmak zorundalar.

Ön kapımın yanındaki aynada son bir kez daha kendime bakıyorum. İblisler makyaj yapmaz. Gelişmiş görme yeteneğimizle makyaj çok belirgin olur ve nadiren iyi görünür. Ne yazık ki, bu da gözlerimin altındaki yorgunluğu gizlemenin bir yolu kalmıyor.

En azından saçlarım iyi görünüyor. Saçlarım bugün bana yardımcı oldu ve birkaç kez iltifat aldığım bir kıyafet giyiyorum. Valeria benim için seçti, kan kırmızısı rengin koyu tenimi ortaya çıkardığını söyledi.

Umarım bu, dikkatleri yüzümden uzaklaştırır.

"Korkak olma Cassia," diye fısıldıyorum kendime. "Bunu yapabilirsin."

Ne kadar uzun süre saklanırsam, o kadar zayıf görüneceğim. Kendime iyileşmek için yeterince zaman tanıdım ve Wren'in raporundan neredeyse hiçbir şey öğrenmemiş olsam da, Rexton'ın geçmişini bilmek bana güven veriyor.

Nerede büyüdüğünü biliyorum. Hangi okula gittiğini ve hangi derslerde başarılı olduğunu biliyorum. Kiraya verdiği tüm daireleri ve çalıştığı tüm işleri biliyorum. Hiç yoktan iyidir.

Ofise ışınlanabilirim, ama kendimi fazla yormak istemiyorum. Hâlâ iyileşiyorum ve ışınlanmak beni çok yoracak. Rexton saldırı girişiminde bulunursa hazırlıklı olmak istiyorum. Kendimi savunmasız bırakamam.

Dışarı çıkıyorum.

Yaşadığım mahalle zaten çok hareketli, bu da beni duraksatıyor. Bunu gerçekten yapmak istiyor muyum? Öylece ortadan kaybolabilirim. Bileziğim, Wrath veya Lust'tan ayrılamayacağımı garanti ediyor, ama Wrath'taki haklarımdan vazgeçip Lust'ta sade bir hayat sürebilirim. Seks şeytanları en kötüsü değil. Wrath'taki şiddetli ve sert kişilikleri çok daha fazla tercih ederim, ama bu, bitmek bilmeyen aşağılanmanın sonunda sona ereceği anlamına geliyorsa, vazgeçmeye hazırım.

Ancak bu, Rexton'ın kazanmasına izin vermek anlamına gelir. Bunun olmasına izin veremem.

Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırıyorum ve ön kapıyı arkamdan kapatıyorum.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

REXTON

CASSIA'YI ÜZÜYORUM. Kasıtlı değildi, ama bunun bir önemi yok gibi görünüyor.

Wraths, binadan geçerken bana geniş bir gülümsemeyle bakıyor ve arkamdan fısıltılar geliyor. Bu ilgi, özellikle burada, rahatsız edici. Aziel bana bir iş verdi ve işyerimde iltifat edilmesinden pek hoşlanmıyorum.

Bir kadın kolunu kaldırdı, kısa siyah saçları başının etrafında sallanıyordu. "Rock!"

Durup, dudaklarımı sıkıştırarak onun adını hatırlamaya çalışıyorum. Onu belli belirsiz tanıyorum.

"Bu ismi uzun zamandır duymamıştım," diyorum. "Bana Rexton diyebilirsin."

Gray sayesinde, buradaki birkaç iblis beni sadece Rock olarak tanıyor. Bu takma ad beni rahatsız etmiyor, ama ben gerçek adımla anılmayı tercih ediyorum.

Kadın başını sallıyor. "Ben Jassy," der ve kendini yeniden tanıtır. "Savaşta sonra Wrath rehabilitasyon merkezinde çalıştım. Birkaç kez birlikte toplantılara katıldık."

Hatırlamam bir saniye sürer, ama sonra gelir. Onu hatırlıyorum. Not almayı severdi ve bunu yaparken oldukça ifadeci idi. Toplantılarımızın yarısını gözlerini devirerek geçirirdi, diğer yarısında ise kimse onun onaylamadığı bir fikir önerdiğinde kötü bakışlar atardı. Onu severdim.

Jassy devam ediyor. "Eminim meşgulsündür, ama seni resmi olarak tekrar aramıza kabul etmek için bir dakikanı almak istedim. Eminim son birkaç gün içinde bunu milyonlarca kez duymuşsundur, ama fedakarlığın için minnettarız. Greed'de bu kadar uzun süre yaşamayı hayal bile edemiyorum."

Kendimi gülümsemeye zorluyorum. Mammon'un peşine düşmeyi bencil nedenlerle seçtim, Wrath'ın iyiliği için değil. Luca'nın öldürüldüğü gün orada olan şanssızlardan biriydim. Mammon'un Aziel'in en küçük çocuğuna ne yaptığını, onu nasıl işkence edip parçaladığını gördüm. Onu onun için öldürdüm, sadece onun için.

"Teşekkür ederim," diyorum. Bu, insanlar bana teşekkür ederken bekledikleri kibar bir cevap. "Şimdi burada mı çalışıyorsun?"

Jassy başını sallar. "Bir süre Aziel'in ekibindeydim, ama şimdi Cassia için çalışıyorum."

Cassia için mi? O zaman benimle görülmemeli. Etrafıma bakıyorum, çevremizdeki iblisleri dikkatlice inceliyorum. Cassia bana olan nefretini gizlemiyor ve ben de onun ekibinden biriyle konuşarak onu daha fazla kışkırtmak istemiyorum. Bunu yanlış anlayacaktır.

"Ne güzel." Bu konuşmayı bitirmek için boğazımı temizlerim. "Aslında Cassia ile konuşmak isterim. Bugün çalışıyor mu?"

Jassy dilini damağına vurur. "Hayır, ama ona sorduğunu iletebilirim. Seni görmekten çok memnun olacaktır."

Bundan çok şüpheliyim. Jassy'nin sesindeki tereddütten anladığım kadarıyla, o da öyle düşünüyor.

Cassia üç gündür ortalarda yok ve ben endişelenmeye başladım. Bu onun için normal bir durum mu? Bana saldırırken ona zarar vermemek için büyük çaba sarf ettim, ama o teleportla uzaklaştığında yerde kan vardı.

Hâlâ hayatta olduğunu ve ona ciddi bir zarar vermediğimi varsayıyorum. Aziel, Cassia'yı zaptetmeme ve kendimi gerekli gördüğüm şekilde savunmama izin vermiş olabilir, ama kızını ya da herhangi bir çocuğunu ciddi şekilde yaralarsam bana ne yapacağını çok iyi biliyorum. Beni öldürür ve bunu hiç tereddüt etmeden yapar.

Aziel, Charlie ile tanıştıktan sonra oldukça sakinleşti, ama o hala bir Wrath. Bu değişmez.

"Gitmeliyim," diyor Jassy. Bir adım geri atıyor. "Tabii ki," diyorum. "Seni tekrar görmek güzeldi."

O başını sallar, uzaklaşır ve ben koridoru bir kez daha hızlıca tararım. Birkaç Wrath dolaşıyor, ama Jassy ve bana özel bir ilgi gösterilmiyor gibi görünüyor. Umarım öyledir, ve Aziel'in ofisine doğru ilerlerken parmaklarımı saçlarımın arasından geçiririm.

Wrath'ın işlerini takip etmek için elimden geleni yaptım, ama Greed'de bilgi sınırlıydı. Mammon, sınırlarını kapatmakta etkiliydi

Sınırlarını kapatmada etkiliydi. Az sayıdaki kaynaklarım bazen yardımcı oluyordu, ama onlarla buluşmak riskliydi, özellikle de Mammon ile ilişkilerim geliştikçe.

Risk çok büyük hale geldi.

Son birkaç gün, en azından aydınlatıcı oldu. Wrath tanıdık geliyor, ama o kadar çok şey değişti ki, sınırları içinde doğup büyüyen bir iblis olmaktan çok, bir yabancı gibi hissediyorum. Uyum sağlayacağım. Greed'deki hayata uyum sağlayabildiysem, başa çıkamayacağım hiçbir şey yok.

Aziel'in asistanlarından biri yaklaştığımda başını kaldırdı. "İçeri girebilirsiniz." Aziel'in ofis kapısını işaret etti. "Sizi bekliyor."

Hoş bir gülümseme takınıp kapıyı açtım. "Teşekkürler."

Aziel masasının arkasında. Koltuğuna yaslanmış, gözleri birkaç belgeyi tembelce tarıyor. İçeri girdiğimde bana hızlıca gülümsüyor, ama bunun dışında sessiz kalıyor.

Berbat görünüyor. Kıyafetleri buruşuk, saçları dağınık ve bu sabah tıraş olmamış gibi görünüyor. Gray'in bu halde evden çıkmasına izin vermesine şaşıyorum ve masasının karşısındaki sandalyelerden birine otururken yanaklarımı içime çekiyorum.

"Uzun bir gece mi geçirdin?" diye soruyorum.

Aziel burnunu çeker. "Öyle de denebilir. İki çocuğum benimle konuşmayı reddediyor, Silas kurnaz bir yalancı ve Charlie de kısa süre önce işe dönmek istediğine karar verdi."

Charlie'nin adı geçince irkiliyorum. Döndüğümünden beri onu henüz görmedim. Çoktan görmüş olmam gerekirdi, ama erteliyordum. Greed'e gizlice girerek onu ihanet ettim ve Silas bana yardım etti. Bana çok kızgın olmalı ve Charlie'nin öfkesi korkutucudur. Bundan kaçınmak için büyük çaba sarf ediyorum.

"Sana verdiğim belgeleri inceleme fırsatın oldu mu?" diye soruyor Aziel.

Başımı sallıyorum. "Baktım ve birkaç sorum var."

"Elbette. Her şeyi konuşmaktan memnuniyet duyarım."

Son birkaç gün içinde yüzlerce belge okudum, o kadar sıkıcı ve yorucu olanları bile, gözlerim kapanıp başım sallanıyordu. Aziel bana Wrath'ın ordusunda prestijli bir pozisyon verdi. Bundan tamamen memnun olduğumu sanmıyorum, ama beklenen de bu. Mammon'u öldürdüm ve bu benim ödemem.

Ancak Silas ve benim yalanlarımızdan duyduğu hoşnutsuzluğu açıkça dile getiriyor.

Wrath'ın generallerini denetlemek, çalışmalarını izlemek ve doğrudan Aziel'e rapor vermekle görevliyim. Bu, hiç hayal etmediğim kadar onurlu bir pozisyon. Ancak, çok fazla evrak işi var ve yetişmem gereken çok şey var.

Aziel'in kapısı açılır ve asistanı içeriye bakar. Aziel'e kısa bir selam verdikten sonra tekrar kaybolur ve kapı arkasından kapanır.

Aziel kaşlarını çatır. "Cassia geri döndü."

Ah. Bu kadınla olan hassas ilişkiye dikkat çekmek istemediğim için tepkimi bastırıyorum. Kişisel duygularıma rağmen, o Aziel'in kızı. Aziel onu seviyor ve ben onu üzmem istemiyorum.

Aziel ve ben savaş sırasında ve savaşın hemen ardından yakınlaştık, ama arkadaş değiliz. Benim asıl ilişkim her zaman Charlie ile olmuştur.

"Bugün onunla konuşmak istiyorum," diyorum. "Aramızdaki ilişkiyi düzeltmek istiyorum."

Aziel başını yana eğdi. "Bunu tavsiye etmem. O..." Duraklar. "O bazen..."

Onun ne demek istediğini anlıyorum. Cassia ile fazla zaman geçirmedim, ama onun kontrolden çıktığı açık. Kendini haklı görüyor ve öfkeli, ki bence bu korkunç bir kombinasyon. Greed'de sergilediği Luna karakterine hiç benzemiyor. O kadın kurnaz ve sinsi biriydi. Hesapçıydı.

Cassia bunların hiçbiri değil. Onun öfke nöbetleriyle uğraşmak istemiyorum, ama işleri düzeltmek zorunda hissediyorum.

"O ve ben birlikte çalışacağız," diyorum. "Onun onayıyla bu çok daha kolay olacak."

Aziel omuz silkiyor. "O zaman sana bol şans." Bu pek cesaret verici değil.

"Girin!"

Derin bir nefes alıp, karşılaşacağım canavara hazırlanıyorum. En kötüsünü bekliyorum. Cassia, aksini beklemem için pek bir neden vermedi.

Ofisinin kapısını açarken kaslarım gerilir. Geçen gün bana saldırdıktan sonra dersini aldığını düşünmek isterdim, ama Cassia başarısızlıklarından ders alan bir kadın izlenimi vermiyor. Sanırım ders almamak için aktif olarak çaba sarf ediyor.

Ofisine adımımlı attığımda Cassia'nın çiçeksi parfümünün kokusu burnuma geliyor. Kokusu gerçekten güzel ve odanın ortasındaki büyük masanın arkasındaki kadına bakarken kokuyu ciğerlerime çekiyorum.

Cassia'nın ofisi Aziel'inkinin mükemmel bir kopyası. Duvarlara dizilmiş gömme kitaplıklardan renk düzenine kadar, burayı dekore ederken ilham kaynağının babası olduğı açık. Gerçekten hoşuna mı gidiyor, yoksa babasını taklit etmeye mi çalışıyor?

Wraths'ın, Aziel gibi olmak için çaresizliğini açıkça alay konusu yaptığını biliyor mu? Birkaç kişi beni bu konuda uyardı bile. İlk bahsettikleri konulardan biri bu. *Cassia'ya karşı dikkatli ol. Soyunun etkisinde kalmış ve kendini Aziel'in minyatürü sanıyor gibi görünüyor.*

Bana saldırmasaydı onun için üzülürdüm.

Kadın boğazıma, kalbime, beni öldürebilecek her şeye saldırdı. Saldırısı da dikkatsizdi, çukurlarda savaştığım Wraths'lara hiç benzemiyordu. Onlar tecrübeliydi, ama Cassia'nın gerçek bir savaş tecrübesi yok.

Teleport olmayı planladığı yerlere bakıyordu. Bu, bir sonraki hamlesini belli ediyordu ve onunla savaşmayı çok kolaylaştırıyordu. Sanırım bu benim lehime çalıştı. İnsanların dediklerine rağmen, o Aziel'in kızı. Güçlü ve eğer kendini kontrol etmeyi öğrenirse, tehlikeli olacak.

Cassia masasının arkasında sert bir şekilde oturuyor, beni baştan aşağı süzerken yavaşça gözlerini kırıştırıyor. Beni değerlendiriyor. Yine.

Yorgun görünüyor.

"Günaydın Cassia," diye selamlıyorum onu.

Gözlerini tekrar kırıştırıyor, bakışları delici, sonra bana geniş bir gülümseme atıyor.

Bu beni tedirgin ediyor.

"Günaydın, Rexton."

Sesi aşırı tatlı. Bu bir yalan. Bu kadın sadece üç gün önce boğazımı parçalamaya çalıştı. Beni öldürmek istedi ve ben onu ağılattım. Gözyaşları yanaklarından süzülürken gözlerinin içine baktım.

Onu küçük düşürdüm, hem de Aziel'in önünde.

O, onun babası olabilir, ama aynı zamanda Gazap Kralıdır. Sonrasında ona baktığı şekilde, yüzünde beliren açık yıkım, görmek acı vericiydi. Aziel'in nasıl hissettiğini anlayamıyorum. O gittikten hemen sonra, tek kelime etmeden ortadan kayboldu.

"Yeniden başlamak istiyorum," diyorum. Yalan söylemenin bir anlamı yok.

"Kötü bir başlangıç yaptık ve aramızdaki gerginliği gidermek istiyorum."

Cassia'nın gülümsemesi genişliyor. "Ben de çok isterim."

Heyecanlandığında yüzünde belirli bir ifade belirir. Gözleri büyür ve ona neredeyse çılgın bir ifade verir. Greed'deyken bunu fark etmişim, ama fazla önemsememişim.

Aziel'in ofisinde bana saldırmadan önce de aynı ifadeyi takınmıştı. Bunun, zihninde tehlikeli düşünceler dolaştığı anlamına geldiğini anlamaya başlıyorum.

Cassia, masasının karşısındaki sandalyeyi işaret ederek, kolunu dramatik ve geniş bir hareketle sallıyor. Oturmamı mı istiyor? Benimle konuşmayı reddedeceğini, hatta belki de bana tekrar saldırmaya çalışacağını tahmin etmişim. Bir plan yapıyor. Benimle yeniden başlamakla ilgilenmiyor. Bu hayal kırıcı ama tamamen şaşırtıcı da değil.

Kafamı sallayarak, oturma teklifini kibarca reddediyorum. Bu kadar tuhaf davrandığı halde burada kalmayacağım. Bu, kötü şeyler olacağının işaretidir.

"Aslında seni gördüğüme çok sevindim," diyor Cassia, reddimi görmezden gelerek. "Geçen günkü davranışım için özür dilerim. Hadimi aştım, özür dilerim."

Boğazım kurur, yutkunurum. "Özrün için teşekkür ederim."

Cassia iki kez göz kırpmıyor, rahatsız edici gülümsemesi ve sert duruşu değişmiyor. Bu çok ürkütücü ve ofisinden ayrılmak için bir bahane bulduktan sonra da uzun süre aklımdan çıkmıyor. Neyin peşinde bu kadın?

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CASSIA

ONLARI NEZAKETLE ÖLDÜR.

Bu, annemin özellikle sevdiği bir deyimdir, ama şimdiye kadar hiç dikkat etmemiştim. Her zamanki yöntemlerim Rexton'da işe yaramayacağına göre, yaratıcı olmak dışında başka seçeneğim yok. Sorun değil. Ben son derece yaratıcıyım.

Koridorda yürürken rahat duruşumu koruyarak, kendimi kontrol edebilen bir imaj yansıtıyorum. Rexton geçen hafta özür dilemek için ofisime geldiğinden beri onu görmedim, ama benden sonsuza kadar kaçamaz. Onu aramayı düşündüm, ama dikkatli davranmam gerekiyor. Rexton aptal değil. Fazla abartırsam bana asla güvenmez.

Dostça davranacağım, ama mesafemi koruyacağım. Wrath'ın askeri faaliyetlerinden sorumlu tutuldu, bu da aynı toplantılara katılacağımız anlamına geliyor. Bu, aramızda fiziksel mesafenin asla çok fazla olmayacağını garanti ediyor. Aramızdaki bağ ve onun güveni zamanla gelecektir. Bundan emin olacağım.

Wren'in verdiği rapor ilk başta işe yaramaz göründü, ama içindeki bilgilerin faydalı olduğunu gördüm. Rexton bir gölge olarak doğmuş, bu nadir görülen, talihsiz bir durum. Wrath'ta çoğu kişi bunu ölümden daha acımasız bir kader olarak görür.

Rexton'ın çocukluğundan kalma birkaç yara taşıdığını sanıyorum.

Akranları ona acımasız davranmış olmalı ve hala okumayı reddettiğim çok sayıda hastane kayıtlarına bakılırsa, ailesi de ona sevgi göstermiyordu. Wrathlar genellikle en acımasız iblisler olarak kabul edilir, ama biz canavar değiliz.

Ailelerimizi, arkadaşlarımızı, krallığımızı seviyoruz. Gururluyuz.

Rexton'ın ailesi bir istisnaydı. Ona ne kadar kötü davranıldığını bilmiyorum, ama göz attığım bir sayfa çok ağırdı.

Boynunda birkaç koyu morluk vardı, dirsek kemiği kırılmıştı ve eski, kirli giysiler giyiyordu.

Rexton bir gölgeydi, ama istismara uğrayacak kadar fiziksel bir formu vardı. Her iki dünyanın da en kötüsüne sahipti.

Akrabalık için çaresiz olmalı. Hayatının çoğunda dışlanmış biri oldu ve gizlice bir bağ kurmayı arzuladığını iddia etmeye hazırım. Hiç sahip olamadığı her şeyi arzuluyor.

Ben ona bunları vereceğim.

Nazik ve sabırlı olacağım. Onun güvenini kazanacağım. Beni için her şeyi yapacağı bir noktaya getireceğim ve sonra onu yok edeceğim. Onun en büyük zayıflığını kullanmaktan suçluluk duyuyorum, ama başka seçeneğim yok.

Bir gölgenin fiziksel bir forma kavuşması için hatırı sayılır bir güç gerekir ve Rexton çok güçlüdür. O bir anomali ve sanırım ailemin onun hızlı gelişmesinde parmağı var. Bu duyulmamış bir şey.

Toplantı odasına girdiğimde içeride konuşmalar var. En son gelen benim, ama geç kalmadım. Aziel'in sekiz generali uzun bir masanın etrafında oturuyor, Rexton ise masanın en ucunda.

Masanın başı boş, benim için ayrılmış.

Aziel katılmış olsaydı bu yeri o alırdı, ama bu liderlik toplantıları birkaç ay önce resmi olarak bana devredildi. Bu büyük bir sorumluluk ve bunun, Wrath'ın askeri çabalarını yönetme yolunda olduğum anlamına geldiğini düşündüm.

Bu onur Rexton'a verildi. Kaynayan öfkemi dostça bir gülümsemenin arkasına saklıyorum.

"İyi günler," diyerek yerime oturdum.

Rexton'a da diğerlerine gösterdiğim ilgiyi gösteriyorum.

Generaller başlarını sallarlar. Her birinin önünde küçük bir yığın evrak vardır ve acele etmeden sayfaları gözden geçirirler. Benim yerime de aynı yığın konulmuştur ve ben de bakarken yanaklarımı içime çekerim. En üstteki sayfa bugünün gündemini içerir, geri kalanlar ise her konuyla ilgili destekleyici belgelerdir.

Bunu Rexton hazırlamış.

Birkaç aydır bu toplantıları yönetiyorum, ama hiç bu kadar resmi hazırlıklar yapmamıştım. Yapmalı mıydım? Aziel'in generallerinin

bunu sıkıcı bulacağından korkuyordum, ama Rexton'ın raporunu gözden geçirirken hiç de rahatsız görünmüyorlar.

Kahretsin.

Başımı kaldırıp Rexton'a tüm dikkatimi veriyorum. "Toplantı gündemlerini bir önceki akşam almayı tercih ederim," diyorum, "böylece hazırlanmak için zamanım olur." Sesimin ne kadar sakin kaldığına hayranım. Titreme yok, titreme yok, hayal kırıklığı belirtisi yok. Rolümü iyi oynuyorum.

Rexton başını sallıyor. "Elbette. Bundan sonra öyle yapacağım."

Öyle mi olacak? Bu, Wrath'ı benden çalmak için ne kadar agresif olmayı planladığının iyi bir göstergesi olacak. Hızlı hareket edip sert vuracak mı, yoksa daha yavaş, hesaplı bir yaklaşım mı sergileyecek?

Yakında öğreneceğim.

Sonraki on beş dakika, belgeleri okuyup bugünün konularını öğrenirken sessizlik içinde geçer. Rexton, Wrath ve Greed arasındaki sınırı tartışmak istiyor. Ona bol şans. İki krallığı ayıran dağ silsilesi, ben doğduğumdan beri Aziel'in başının belası olmuştur, muhtemelen daha da uzun süredir. Rexton'ın neden gelip bu sorunu çözebileceğini düşündüğünü anlamıyorum. Kendini beğenmiş biri.

Generaller tek tek dik dururlar, sessizce başlamaya hazır olduklarını belirtirler. Ben en son bitirenim, ama çok da fazla gecikmedim. Bundan eminim. Onlara beni küçümsemeleri için başka bir neden daha vermek istemiyorum.

Generaller, unvanım ve gücüm nedeniyle bana karşı nazik davranıyorlar, ama ben hiç savaşa gitmedim. Hiç savaşmadım ve bu yüzden bana farklı bakıyorlar. Beni bir yabancı, savaşın karmaşık nüanslarını asla tam olarak anlayamayacak biri olarak görüyorlar.

Bildiğim kadarıyla Rexton da askeri savaş deneyimi yaşamamış. Son savaş sırasında o hala bir gölgeydi ve annemi birkaç kez güvende tutmuş olsa da, savaş cephesinde aktif olarak yer almamıştı. Savaştan sonra çukurlarda savaştı, ama bu aynı şey değil.

O da benim kadar deneyimsiz.

Belgeleri okumayı bitirdiğimde Rexton ayağa kalktı. Odanın dikkati ona yöneldi ve ben kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup sandalyeme yaslandım. Artık bu toplantıları o yönetiyor ve ben onun nasıl idare edeceğini merakla bekliyorum. İyi olacak mı?

Umarım olmaz, ama büyük olasılıkla olacak. Kader her zaman bana karşı.

"Başlamadan önce, bugün tartışmak istediğiniz özel bir konu var mı?"

" diye sorar Rexton odadakilere.

Başımı sallıyorum. Generaller de aynısını yapıyor.

Genelde kaçındığım ikisi, her iki yanımda oturuyorlar ve güçleri boğucu. Bu, dikkatimi dağıtmakla tehdit ediyor ama ben Rexton'a odaklanıyorum. Bu toplantı çok önemli ve onların dikkatimi masanın karşısındaki iblisten uzaklaştırmasına izin vermeyeceğim.

Rexton başlıyor. Hazırlıklı ve iyi konuşan biri ve birkaç dakika sonra, onun aynı zamanda zeki olduğunu da acı bir şekilde fark ediyorum. Çok da şaşırmadım. Ailesinin istismarına rağmen, Wrath'taki en iyi özel okullara gönderilmişti. Ailesi zengindi ve Rexton'ın birçok kişinin sahip olmak için canını vereceği bir eğitim almasını sağlamışlardı. Kardeşlerim ve ben de çoğunlukla aynı okullara gittik.

En azından Valeria ve ben öyle yaptık.

David, on altıncı yaş gününden kısa bir süre sonra okuldan alındı. Ergenlikle birlikte incubus ihtiyaçları ortaya çıktı ve yeni keşfettiği açlığı dışında başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyordu. Lust'taki bir okula transfer edildi. Bu okul onun ihtiyaçlarına daha uygundu ve anladığım kadarıyla orada başarılı oldu.

En azından, duyduğum kadarıyla öyle. Onun nerede olduğuna hiç dikkat etmedim. David benim için önemsizdi. Kovalamaya değer hedeflerim vardı ve kardeşimin yaşam tarzını ve eğitimini takip etmek bunların bir parçası değildi.

"Bu işe yaramaz," diyerek Rexton'ı kesiyorum. "Dağlar çok dik ve inşaat maliyeti çok yüksek. Bakım maliyetinden bahsetmiyorum bile. Bu mümkün değil."

Bu, birkaç kez savaşıp kaybettiğim bir savaş. Wrath ve Greed arasındaki sınırı ayıran uzun dağ silsilesi boyunca daha iyi askeri koruma ihtiyacımız olduğunu kabul ediyorum. Birkaç zayıf nokta var, ama korumamızı iyileştirmenin maliyeti dayanılmaz derecede yüksek. Hem generalleri hem de Aziel'i savunma harcamalarımızın bu kadar önemli bir kısmını ayırmaya ikna etmek imkansız.

"Dağ silsilesinde kamplar kurmak istemiyorum," diyor Rexton. Kaşlarını kaldırıyorum. O zaman ne yapmaya niyetli bu adam?

Solumdaki general Raum bana şaşkın bir bakış atıyor. Omuz silkiyorum.

O, ön kolunu masaya dayayarak öne eğildi. Hareketiyle bana yaklaştıkça, onun gücünün ezici kokusu daha da yoğunlaştı ve ben içgüdüsel olarak nefesimi tutma dürtüsüyle mücadele ettim.

Masanın ilerisindeki bir general boğazını temizledi. "O zaman tam olarak ne öneriyorsun?"

Rexton, sorulduğuna açıkça memnun olarak gülümser. Gözlerimi devirme dürtüsüne direnirim. O kadar şeffaf ki.

"Dağın *içine* inşa etmeyi öneriyorum," diyor. "Yeraltı geçitleri açarak, görünmeden sınırı koruyabiliriz. Dağ, doğa koşullarından doğal bir yalıtım görevi görüyor ve bakım maliyeti, dağın tepesine kamp kurmamızdan çok daha az olacak."

"Peki ya lav çukurları?" diye soruyorum. Dağ silsilesinin altında birkaç tane var, bu yüzden hiç inşaat yapmadık.

"Mammon, araştırmacılarına yeraltı katlarını incelettirdi ve beklediğinden daha az sayıda var. İnşaat için güvenli birkaç alan var ve bundan yararlanmalıyız." Rexton alt dudağını ısırtıyor. "Biz yapmazsak, Greed yapacak."

Ağzımdaki acıyı yutuyorum. Raum bugünün gündemini ters çevirip öfkeyle notlar almaya başlıyor. İki general, maliyet ve lojistik hakkında daha fazla bilgi almak için Rexton'a sorular yağdırmaya başlıyor. Greed'in bizden önce davranması tehdidi kadar onları harekete geçiren başka bir şey yok.

Ellerim titriyor ve kimse fark etmeden onları masanın altına sokuyorum. Öfkem artıyor, artıyor ve artıyor, ta ki sakinleştirme egzersizlerine başlamak zorunda kalana kadar.

Oturduğumuz masa masif ahşaptan yapılmış, muhtemelen ben doğduğum sıralarda yapılmış. Parmak uçlarıma pürüzsüz geliyor ve tırnaklarımla masaya vurduğumda çıkardığı sesi seviyorum. Masaya bakarsam, çocukluğumdan kalma düzinelerce renkli karalama bulurum. Aziel, çocuk bakımı mümkün olmadığında ara sıra beni toplantılara getirirdi ve ben masanın altına saklanıp resim yapardım.

Aziel'in toplantıları sıkıcı olsa da, o günler en sevdiğim günlerdi.

Özellikle pantolonunun paçalarını çekip kucığına tırmanmayı çok severdim, ama kafam karışıp yanlışlıkla Raum'un kucığına tırmandığım gün bu sona erdi. Savaş generali de benim kadar dehşete kapılmış görünüyordu ve acaba o kader günü benim gibi onun da aklından çıkmıyor mu diye merak ediyorum.

Generaller beni küçük bir çocuk olarak tanıdıkları halde beni nasıl ciddiye alabilirler ki? Bana bakış açıları değişti mi? Aziel, bir keresinde bu odanın köşesinde çömelmiş, kızarmış ve homurdanarak bezime sıçarkenki halimi anlatmayı çok sever. O sırada birkaç generalle göz teması kurduğumu iddia eder.

Rexton hiç tereddüt etmeden soruları yanıtlamaya devam ediyor. Bu, en kötü senaryomdan bile daha kötü ve tarafsız, rahat bir ifadeyi korumak çok zor. Rexton'ın benim onun tarafında olduğuma, onu affetmeye ve onunla dostluk kurmaya istekli olduğuma inanması gerekiyor.

O bunu kolaylaştırmıyor.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CASSIA

Yirmi yedi yıldır hayattayım, bir iblisin gözünde bu neredeyse hiçbir şey sayılmaz, ama bu ay hayatımın en kötüsü oldu. Her gün korkuyla yaşıyorum ve iyileşme belirtisi yok.

Hepsi Rexton'ın suçu. Her şey

Rexton'ın suçu.

O mükemmel. Yönettiği her toplantı özlü ve değerli. Sadece katıldığı toplantılarda bile, katkıları zekice ve beğeniliyor. Wrathlar ona takıntılı. Kibar, hatta nazik görünüyor, ama insanların onu ezmesine izin vermiyor. Zaten pek kimse denemiyor. Rexton kendine güveniyor ve kararlarını destekleyecek zekaya sahip.

Jassy bile ondan bahsedildiğinde heyecanlanıyor. Bunu saklamaya çalışıyor, ama pek başarılı olamıyor. Beni onun için terk edeceğinden korkuyorum. Onu Aziel'den ayrılmaya ikna etmek çok zordu ve eğer beni Rexton için terk ederse, onu asla geri kazanamayacağımı biliyorum.

Rexton, yeni kazandığı ilgiyi kafasına takmış gibi görünmüyor. Nedenini anlayamıyorum. Yetişkinlik dönemimin neredeyse tamamını Wraths'ın saygısını kazanmak için mücadele ederek geçirdim ve eğer birdenbire bana Rexton'a baktıkları gibi baksalardı, kendimi dünyanın zirvesinde hissederdim.

Rexton bunu takdir etmiyor. Bu da onu daha çok nefret etmeme neden oluyor.

Aziel'in binadaki bölümüne doğru yürürken iblisler bana bakıyor. Babam Rexton'ın beni boyun eğdirmesine izin verdiğinden beri onunla konuşmadım ve bunu değiştirmeye de niyetim yok. O bana ihanet etti ve ben bunu hafife almıyorum.

Rexton'ın ofisi Aziel'inkine yakın, bu yüzden bu tarafa gelmekten başka seçeneğim yok. Rexton bilerek binanın benim tarafımın karşısına mı yerleştirildi

Yoksa tesadüf müydü, bilmiyorum ama şikayet etmeyeceğim. Rexton ile aramızdaki mesafe ne kadar uzak olursa o kadar iyi.

Ayrıca, annem her zaman uzaklık sevgiyi artırır der. Bu da şimdiye kadar pek dikkat etmediğim insan ifadeleri arasında yer alıyor.

Rexton'ın güvenini, hatta sevgisini kazanmak istiyorsam, mesafe gerekli olacak. Ne kadar fazla olursa o kadar iyi, en azından benim için. Kısa görüşmelerimizde ona karşı gerçek duygularımı saklamak yeterince zor. Görüşmelerin dışında da karşılaşırsak nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum.

Rexton'ın kapısı aralık ve ofisinin bir kısmı görünüyor. Bu açıdan içini göremiyorum, onu da göremiyorum. Ama kokusunu alabiliyorum. Gücü koridora sızıyor, hatta vücut sabununun kokusunu bile alabiliyorum.

Zihinsel olarak kendimi hazırlarım, kararlılığımı pekiştirir ve nazik davranmam gerektiğini kendime hatırlatırım, sonra kapıyı çalarım.

"Girin!"

Benim olduğumu biliyor mu? Bu toplantıyı takvimimize eklediğimi düşünürsek, öyle olduğunu varsayıyorum.

Kapıyı açıyorum. "Günaydın, Rexton."

Ofisi sıkıcı. Hiçbir kişisel dokunuş eklememiş, sanki burada uzun süre kalmayacakmış gibi. Umarım öyledir. Umarım bu yaşam tarzının kendisine uygun olmadığına karar verir ve Wrath'tan sonsuza kadar kaybolur.

Gray'e birkaç yıl boyunca Lust'u yönetmesinde yardım etti ve oraya geri dönerse hayal kırıklığına uğramam. Rexton çekici bir adam. David onu Lust'a kollarını açarak karşılayacaktır. Bacaklarını da açarak.

Rexton boğazını temizledi. "Günaydın, Cassia."

Bakışları ellerime düşer. Elimde iki buharlı kupa tutuyorum, ikisi de zehirli değil. Bu kararımдан pişman olmadığımı tam olarak söyleyemem.

"Öğleden sonra çayını sevdiğini duydum," diyorum. "Sana bitki çayı getirdim."

Rexton neredeyse korkmuş gibi görünüyor, gözleri benimle fincanlar arasında hızla gidip geliyor. Hala bana güvenmediğini gösterse de, bunu görmek hoşuma gidiyor. Bir aydır duygularımı bastırıp kendimi kibar davranmaya zorluyorum, ama pek ilerleme kaydedemedim.

Artık bir adım daha ileri gitme zamanı. "Teşekkür ederim," diyor

Rexton sonunda.

Masasının karşısındaki koltuğa oturup rahat bir pozisyon alıyorum. "Bu bir rüşvet," diye itiraf ediyorum.

"Ne için rüşvet?"

"Kinci davranarak fikrimi reddetmemen için." Omuz silkiyorum.
"Biliyorsun, seni öldürmeye çalıştığım için."

Bu, ona karşı şimdiye kadar olduğum en dürüst davranışım. Rexton'dan tüm varlığım ile nefret ediyorum, onun ölümünü hayal ederek uykuya dalacak kadar, ama Wrath'a karşı bir sorumluluğum var. Kişisel duygularım, krallığın ihtiyaçlarından sonra gelir.

Bu talihsiz bir durum, ama olması gereken bu.

Rexton kaşlarını çatıyor ve ben çayını masasının üzerine kaydırıyorum. O, benim dağınık masamın aksine, ahşap yüzeyi tertemiz tutuyor. Masamı temiz tutmaya çalışıyorum, ama evraklar birikmeye meyilli.

Jassy beni düzenli tutuyor. Onu kaybetmeyi göze alamamamın bir başka nedeni de bu.

"Ben kin tutmam," diyor Rexton sonunda. *Yalan.*

"Mammon'a kin besledin." "O senin kardeşini öldürdü."

Başımı yana eğiyorum. "Bu yüzden mi onun peşine düştün?"

"Evet."

"Başka bir kadının çocuğunun intikamını almak için hayatının yirmi küsur yılını boşa mı harcadın?" "Tuhaf."

Onunla hiçbir ilgisi olmayan bir çocuk için bu çok güçlü bir tepki. Belki de Rexton ve annem, gösterdiklerinden daha samimiydiler. Bu düşünceyi Wrath'ların zihnine yerleştirmek kolay olurdu.

Kraliçeleri ile onun güvenilir erkek en iyi arkadaşı arasındaki ilişki...

Bu suçlama babamı, ama aynı zamanda annemi de küçük düşürürdü. Öfkeme rağmen, onlara bunu asla yapamazdım. Rexton, ailemi sevdiğim için kendini şanslı saymalı.

Rexton boğazını temizledi. "Annenle bir ilişkim olduğunu mu ima ediyorsun?"

Ağzımı açarak tiksiniş gibi yapıyorum. "Tabii ki hayır!" Kafamı sallıyorum. "Ama senin kanından olmayan bir çocuk için bunun güçlü bir tepki olduğunu kabul etmelisin."

Rexton, ona verdiğim bardağı ağzına götürürken burun deliklerini genişletir, bu hareket ince ama çok anlamlıdır. Onu zehirlemeye çalıştığımı düşünüyor. Hâlâ bana güvenmiyor, en ufak bir güveni bile yok. Onu tamamen suçlayamam.

İçkisini uzun bir yudumla içer, benim sözlerime cevap vermek için acele etmez.

"Arkadaşın var mı, Cassia?" diye sorar sonunda.

Bu ne biçim bir soru? Tabii ki arkadaşlarım var. Ben lanet olası bir dışlanmış değilim. Aklımı zorlayarak bir isim arıyorum. Aklıma hemen kimse gelmiyor ve öfkem alevlenirken yanaklarımı içime çekiyorum.

Arkadaşlarım var, değil
mi? Arkadaşlarım yok
mu?

Aklıma ilk gelen kişi Jassy, ama o benim için çalışıyor. Benimle vakit geçirmek için para alıyor. Valeria ve David sayılır mı? Onlar benim kardeşlerim ve genelde onlardan nefret ederim, ama beni herkesten daha iyi tanıyorlar.

Aklıma başka kimse gelmiyor.

"Aynen öyle," diyor Rexton. Sessizliğimi bu şekilde yorumlamasından nefret ediyorum. "Seninle ve kardeşlerinle çok fazla zaman geçirmemiş olabilirim, ama bu umursamadığım anlamına gelmez. Luca masum bir çocuktu ve Charlie en iyi arkadaşımdı. Ona acı çektiren kadına karşı harekete geçtiğim için utanmıyorum. Arkadaşların olsaydı bunu anlardın."

Sandalyeye yaslanıyorum, buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Luca öldüğünde sadece beş yaşındaydım ve onunla ve ölümünden sonraki yıllarla ilgili çok az anım var. Ailem, özellikle Aziel, onun hakkında konuşmaktan hoşlanmaz. Herkes onun ölümünü zor kabullendi, ama Aziel diğerlerinden daha kötü etkilendi.

Luca'nın ölüm yıldönümlerinde ortadan kaybolur.

"Neyse." Rexton boğazını temizleyerek konuyu değiştirir. "Benim reddedeceğime inandığın bu fikir nedir?"

Dik duruyorum. "Önerdiğiniz askeri üslerle ilgili."

Yoğun toplantılarla geçen bir ayın ardından, generaller nihayet bütçe ve zaman çizelgesini kabul ettiler. Fikir iki gün sonra Aziel'e sunulacak. Sunuma katılmam, ancak sunumda yer almam istenmedi.

"Onlar ne olacak?" diye soruyor Rexton.

İçeceğimi yudumlarken, düşüncelerimi toparlamak için bir dakika bekledim. Bu toplantı için binlerce farklı senaryo hazırlamıştım, ama şimdi buradayım ve sınırlarım beni ele geçiriyor. En son ne zaman bu kadar endişeli olduğumu hatırlamıyorum. Bu benim için alışılmadık bir durum ve bunun suçlusu Rexton.

Krallığımın elimden kayıp gittiğini izliyorum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Herkes Rexton'ın tarafında ve o, boyun eğdirilemeyecek kadar güçlü.

Stres işimi etkilemeye başladı.

"Çok güneyde inşa ediyorsunuz," diyorum sonunda. "Greed'in ordusu daha kuzeyde, dağların daha seyrek ve teleportasyonun daha kolay olduğu bir yerde saldıracaktır. Orada inşa etmeliyiz."

Rexton sandalyesine yaslanıyor. "Bu plan üzerinde neredeyse bir aydır çalışıyoruz, Cassia."

Başımı sallıyorum. "Biliyorum."

"Öyleyse neden Aziel'e sunum yapmadan iki gün önce tereddütlerini paylaşmak için bekledin?"

Dürüst cevap, Rexton'ın başarısız olmasını istediğim içindir. Aziel'in de benimle aynı endişeleri paylaşacağına ve Rexton'ı planı revize etmeye zorlayacağına inanıyorum. Planı olduğu gibi onaylamayacak ve bu aksilik Rexton'ın egosunu birkaç basamak aşağı indirecektir.

Bu yüzden başlangıçta hiçbir şey söylememeye karar verdim. Ancak suçluluk duygusu göğsümü ağır bir yük gibi bastırıyor. Bu Rexton için değil, Wrath için. Kendi çıkarlarımdan önce krallığın çıkarlarını düşünmeliyim.

"Çünkü senin başarısız olmanı istedim," diye itiraf ediyorum. "Ama Wrath'ın savunmasını tehlikeye atarak değil."

Rexton kaşlarını kaldırır, ama fazla şaşırmış görünmüyor. Dürüstlüğümün bana biraz iyi niyet kazandırmasını umuyorum. Geçen ay hiçbir ilerleme kaydetmedik ve Rexton'ı ikna etmek için biraz dürüstlük ve kırılganlık göstermeye hazırım.

Heyecanlı değilim, ama bunu yapmaya hazırım.

"Peki bunu neden özel olarak gündeme getirdin?" diye devam ediyor Rexton. Onun ısrarlarından yorulmaya başlıyorum. "Neden yarınki büyük grup toplantısını beklemedin?"

Yanaklarımı içime çekerim. "Çünkü generallerin güvenini kazanmak yıllarımı aldı ve şimdi bile beni zar zor tolere ediyorlar. Onlardan endişelerimi kasten sakladığımı bilmelerini istemiyorum. Bir daha bana asla güvenmezler."

Bu savunmasız bir cevap, Rexton'ın bana karşı kullanması kolay bir cevap. Onun güvenini kazanmak için tam da bunu yapmam gerektiğine eminim. Beni uzak tutuyor ve umarım bana karşı bir kozunun olduğunu düşünürse bu tutumu yumuşar.

Dişlerimi sıkıp devam ediyorum. "Aziel, generallerin onayı olmadan unvanını bana asla devretmez. Onlar Wrath'ın ayrılmaz bir parçası ve bizden uzaklaşmalarını göze alamayız."

Rexton kaşlarını çattı. "Aziel'in senin için neler yapabileceğini görsen şaşırsın."

Katılmıyorum, ama şu anda bu konuyu tartışmaya açık değilim. Bu konuyu *kimseyle* tartışmaya açık değilim. Asla. Babalarımınla ilgili çelişkili ve acı verici duygularımı içime atmayı tercih ediyorum. Böylesi daha iyi.

Uzun bir sessizlik olur. Rexton, yorumunu onaylamamı bekliyor, ama bunu yapmaya niyetim yok. Ona bir parmak verdim, o ise bir kol almak istiyor. Bu olmayacak.

Sonunda, derin bir nefes alır. "Peki, bunu bana bildirdiğin için teşekkür ederim. Endişelerini dikkate alacağım."

Hepsi bu mu? Söyleyecekleri bu kadar mı? Ellerimi yumruk yapıp, ona önerdiğim değişiklikleri hemen yapmasını emretme dürtüsüyle mücadele ediyorum. Tavsiyem için bana minnettar olmalı.

Tırnaklarım avuç içlerime batıyor ve ellerimi gevşetip ayağa kalkmadan önce acıyı zevkle hissediyorum.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler," diyorum zorlukla.

Rexton başını sallar ve ben pişman olacağım bir şey yapmadan önce ofisinden fırlayarak çıkarım. Bu saçmalıktı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

CASSIA

REXTON ofisimde beni bekliyor. Masamın karşısında oturmuş, uzun bacaklarını uzatmış ve ayak bileklerini çaprazlamış. Kendini rahat hissettiği belli. Ne zamandır burada? Jassy neden beni uyarmadı?

Yüzümü buruşturuyorum, ofisime girip Rexton'ı fark etmeden milisaniyeler önce ağzıma tıktırdığım şekerli ekmeği yutuyorum. Çiğnenmemiş yiyecek boğazımda takılıyor, azı dişlerimin arasında daha fazla kalmasını istiyor. Onu görmezden geliyorum.

Acı verici ve umarım Rexton hafif boğulmamı fark etmez. Dudaklarının hafifçe yukarı kıvrılmasından anladığım kadarıyla, fark etmiş.

"Ne..." diye öksürerek göğsüme bir elimi koyuyorum, "istiyorsun?"

Ofisimin kapısını tekmeleyerek kapatıp, ona geniş bir mesafe bırakarak etrafından dolaştım. Rexton ve ben planlanmış toplantılar dışında nadiren etkileşim kurarız ve bu ziyaret plansızdı. Dün ona plansız bir ziyaret yapmıştım, ama bu onun da aynısını yapması için bir davet değildi.

Her sabah takvimimi kontrol ederim. Yataktan kalkınca ilk yaptığım şey budur ve bu sabah toplantım yok. Bu yüzden işe giderken en sevdiğim pastaneye uğradım.

Şimdi bu kararımdan pişmanlık duyuyorum ve siyah gömleğime bir göz atarak üzerinde kırıntı kalmadığından emin oluyorum. Kumaş temiz, şükürler olsun. Bir kadın ancak bu kadar aşağılanmaya dayanabilir.

Rexton boğazını temizledi. "Dün dürüstlüğüne takdir ettim."

Umarım öyledir. Bunu yapmaktan hoşlanmadım ama bir şekilde onun güvenini kazanmam gerekiyor. Bunun en etkili yol olacağını düşünüyorum.

Rexton'ın ciddi bağlanma sorunları olduğunu iddia etmeye hazırım ve bunu daha önce dikkate almalıydım. Mantıklı. Ailesi

onu en kötü şekilde ihanet etti ve bunun bedeli ağır olacaktır.

"Seninle yeniden başlamak istiyorum, Cassia," diye devam eder Rexton. "Mammon'u öldürdüğüm için kızgın olduğumu anlıyorum ve seni kasten incitmek istemediğimi garanti ederim. Wrath'ı yönetmekle ilgilenmiyorum."

Ayağımı yere vuruyorum, samimi olup olmadığını anlayamıyorum. Rexton zaten krallığının sevgisini kazandı ve benim yıllarca uğruna çalıştığım pozisyona getirildi. Doğum hakkımı çalmak niyetinde olup olmadığı önemli değil. Onun açık müdahalesi olsun ya da olmasın, bu olacak.

Rexton iyi bir adam olabilir. Bu tamamen mümkün. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez.

"Ben de yeniden başlamak istiyorum," diye yalan söylüyorum. "Senden nefret etmek oldukça yorucu ve benim buna enerjim yok."

Rexton'dan nefret etmek yorucu ama umurumda değil. Zor işlerden asla kaçınmadım. Bu durumdan rahatsız değilim, zorlukları severim. Bu benim başarılı olduğum bir alan.

Rexton bana tereddütlü bir gülümseme atıyor, sanki söylediklerime inanıyormuş gibi. Bunu anlamak zor. Yirmi yıldan fazla bir süre Greeds'ler arasında yaşadı ve Mammon'u onun ailesine gelin olarak girmeye ikna etti. Aldatma konusunda olağanüstü yetenekli.

Nefes alıyorum. "Endişelerimi *dikkate* aldın mı?"

Rexton'ın dünkü küçümseyici sözleri hâlâ canımı sıkıyor. Benim öngörülerim için minnettar olmalı. İnsanlar benim pozisyonumu hak etmediğimi, sadece Aziel'in kızı olduğum için bu pozisyona getirildiğimi düşünmeyi seviyorlar, ama bu kesinlikle doğru değil.

Sınıfımı birincilikle bitirdim ve çok çalışıyorum. Yıllardır buraya ilk gelen ve en son çıkan benim, sürekli daha iyi olmak için çabalıyor ve kendimi zorluyorum. Öyle olmasaydım, bugün bulunduğum yerde olmazdım. Aziel öyle çalışmıyor. Bana hiçbir şey vermedi.

"Ee?" Masama parmaklarımla vurarak Rexton'ın cevap vermesini bekliyorum. "Öyle mi?"

Rexton başını salladı. "Evet. İyi bir noktaya değindin ve üsleri daha kuzeye taşımak için geçerli nedenler olduğunu kabul ediyorum. Öğleden sonra büyük grupla toplanmadan önce daha fazla bilgi almak istiyorum."

Heyecanım yükselir, ama onu bastırırım. Rexton hiçbir şeye razı olmuyor, ama onun benim tarafımda olması büyük bir avantaj. Generaller benim fikirlerimi sevmiyor, ama Rexton onların gözdesi. Onu seviyorlar, neredeyse

Rexton odaya her girdiğinde pantolonlarını ıslatacak kadar onu seviyorlar. Generaller tanıdığım en öfkeli insanlardır, ama Rexton'ın karşısında sersemlemiş, aşık aptallara dönüşüyorlar.

"Ne bilmek istersiniz?" diye soruyorum.

"Her şeyi." Rexton ayağa kalkar ve boyuyla dikkat çeker. Bol cüppesi kaslı vücudunu gizler, ama ben onun var olduğunu biliyorum. Onu hafife almamak lazım. "Aziel'in toplantı odasında dağ silsilesinin bir maketi var. Onu seninle birlikte incelemek isterim."

Aziel'in toplantı odasından uzak duruyorum. En iyi modelleme ekipmanları onda, ama odası onun ofisinin hemen yanında. Beni duyacak ve içeride sadece Rexton ve benim olduğumuzu fark edince içeri girmek için bir bahane bulacaktır.

Geçen ay babamı görmemek için başarılı bir şekilde kaçındım ve bunu değiştirmek için acelem yok. Aziel benim için öldü. Silas benim için öldü. Gray ve annemle ilişkilerim fena değil, ama harika da değil. Tolere edebildiğim tek iki kişi onlar.

Rexton'ın isteğini düşünürken, artılarını ve eksilerini tartarken pastamı ısıtırıyorum. Seçenekleri tartışırken dağ silsilesinin bir modelini incelemek güzel olurdu. Generaller, projenin bu aşamasında önerilen değişikliklerden memnun olmayacaklardır, bu yüzden Rexton ve ben onlara mümkün olduğunca fazla bilgiyle gitmeliyiz.

Aziel ile konuşmak istemiyorum, ama ondan sonsuza kadar kaçamam.

"Tamam." Pastanın kalanını ağızıma tıktırıyorum, bu hareketin çirkin olup olmadığını umursamadan. "Gidelim."

Rexton kaşlarını kaldırdı, bakışları ağızıma düştü. Beni yargılıyor. Umurumda değil. Onun sonsuz sevgisini değil, güvenini kazanmaya çalışıyorum. Onun bana karşı samimi duygular beslemesi işime yarar, ama amacım bu değil.

Rexton'ın *tüm* samimi ilişkilerden kaçındığına inanmaya başlıyorum. Bildiğim kadarıyla, geri döndüğünden beri hiçbir kadına en ufak bir ilgi göstermedi ve gizli ilişkiler hakkında hiçbir söylenti duymadım. O gergin biri, bu yüzden ben arkadaşlık kurmayı hedefliyorum.

Bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim.

Aziel'in toplantı odasına girdiğimizde, dağ silsilesinin bir modeli zaten çalışıyor. Rexton içeri girdikten sonra kapıyı kapattım, böylece Aziel tesadüfen geçip beni görmesin. Onu dışarıda tutacağını sanmıyorum, ama denemeye değer.

Dağ silsilesinin üç boyutlu holografik modeli, odanın ortasındaki masanın tüm uzunluğunu kaplıyor. Artık yarı saydam olmayana kadar ayarlarla oynuyorum. Katı görünmesini tercih ediyorum.

Rexton ve generallerin tartıştığı önerilen üsler kırmızı ile işaretlenmiş, ben de kuzeye geçmeden önce hızlıca gözden geçiriyorum. Dağlar, çevrelerindeki arazi de dahil olmak üzere, sivri ve acımasız. Çoğu noktada inşaat yapmak neredeyse imkansız ve yeraltındaki lav çukurları bizi daha da sınırlıyor.

"Benim düşündüğüm yer burası," diyorum. Son birkaç haftadır gizlice gözümün önünde olan yeri işaret ediyorum. "Dağ daha ince olduğu için üsler ve tüneller daha küçük olmak zorunda, ama tarihsel olarak Greed'in birliklerinin geçmek için tercih ettiği bir bölge."

Rexton, sessizce burayı değerlendirerek mırıldanır. Sonra duvardaki kadrana doğru ilerler ve hava durumu modellerini gösterecek şekilde ayarları yapar. Bu yeri her açıdan değerlendirdim ve onun ne bulacağını zaten biliyorum.

"Yağmur suyu akışı çok fazla," diyor Rexton. "Aktif olarak erozyona uğrayan bir yerde üs kuramayız."

Kaşlarımı çatıyorum. "*Aktif olarak erozyona* uğramıyor. Bu..." "Hayır."

Çenemi sıkıp dilimi o kadar sert ısıyorum ki kanıyor. Rexton kendini ne sanıyor? Beni dinlemiyor ve fikirlerimi sanki uzaklaştırılması gereken baş belası bir böcekmişim gibi reddediyor.

Rexton ilerliyor, hala önerdiğim yeri değerlendiriyor. "*Kötü* bir yer değil, ama generaller asla kabul etmeyecek. Aramaya devam edelim."

Kafamı sallıyorum. "Generaller senin fikrine saygı duyuyorlar. Ben önerirsem asla kabul etmezler, ama sen beni desteklersen düşüneceklerdir."

Rexton'ın bakışları bana doğru kayıyor. Yüzünde acıma ifadesi var, ama emin olamadan başımı çeviriyorum. Rexton'ın benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil ve onun acımasına kesinlikle ihtiyacım yok. Dosyasını okudum. Acınacak olan o.

Rexton masanın etrafında dolaşarak modeli değerlendiriyor. Alternatifler arıyor. Pek fazla yok.

Sonunda yanımda durur, omuzu omzuma değiyor. Bu dokunuş beni hemen gerginleştirir.

"Buraya ne dersin?" diye sorar.

Yumruklarım açılır ve Rexton'ın işaret ettiği yere dikkatimi verirken omurgamı düzeltirim. Önerdiğim yerin güneyinde ve

beğenmedim. Kuzeye doğru aramaya devam etmeliyiz.

Alt dudağımı ısırarak, son birkaç haftadır gözümün önünde olan diğer yerleri değerlendiriyorum. Hiçbiri işe yaramaz, benim istediğim şekilde değil. Wrath'ın ihtiyaç duyduğu şekilde değil. Rexton'ın reddettiği yer en iyisiydi.

Aziel, Wrath'ın mali kaynaklarını bu kadar cimri kullanmasaydı bu sorun olmazdı. Savaş sırasında kaynaklarımız tükendi, ama bu yirmi yıldan fazla önceydi. Şimdi durumlar daha iyi.

Ayrıca, Lust servet içinde boğuluyor. Ne yapacaklarını bilemeyecek kadar çok paraları var ve ben Aziel gibi bu parayı kullanma konusunda aynı çekincelere sahip değilim. O ve Gray krallıklarını iki ayrı varlık olarak yönetmeyi seçtiler, ama David zayıf.

Onu Wrath'a boyun eğmeye zorlayacağım. Krallığını ele geçireceğim.

Bu diğer krallıkları, hatta belki de kaderi kızdırabilir, ama bu beni ilgilendirmiyor.

"Ee?" Rexton ısrar ediyor. "Ne düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Daha kuzeye gitmek istiyorum."

Rexton burun kıvrır. Ben de alnırım. "Ne?" diye terslerim.

"Hiçbir şey."

Dönüp sırttan iblise bakarım. "Neden bana gülüyorsun?" "Gülmüyorum."

"Evet, gülüyorsun!"

Ona, yukarı doğru kıvrılmış dudaklarına ve kırışik gözlerine sert bir bakış attım. Bana gülüyordu ve bunu saklamakta da çok başarısızdı. Daha dün, çayına zehir kattığımdan endişeleniyordu, şimdi ise açıkça bana gülüyordu. Hayatına değer vermiyor olmalıydı.

YİRMİ ALTI.

REXTON

CASSIA GÜVENSİZ.

Güvensiz, kıskanç ve öfkeli. Ayrıca acımasız, tartışmacı ve birlikte çalışmak için tam bir kabus.

Kibar olmaya çalışıyorum ama o bunu kolaylaştırmıyor. Lanet olsun, Mammon'u kazanmayı başardım. Kraliçe, Luca'nın ölümünden sonra paranoyaklaşmış, sınırlarını kapatıp kendini malikanesine kilitleyecek kadar korkmuştu. Greed'in kaynaklarının çoğunu sınırları içinde teleportasyonu kapatmak için harcadı ve ailesinin tüm servetini kendisine ekstra koruma sağlamak için harcadı.

Ama onu ikna ettim. Onu benimle evlenmeye ikna ettim ve yirmi dört saat geçmeden boğazını kestim.

Cassia'nın affını kazanmak, o kadar zor olmamalıydı.

Onu yatıştırmak için elimden geleni yapıyorum, krallığını çalmaya ya da Wrath'ın sadakatini ondan almaya çalışmadığımı kanıtlamak için. ve Wrath'ın sadakatini ondan almaya çalışmadığımı kanıtlamak için elimden geleni yapıyorum. Görevimde başarılıyım ve onun kendini tehdit altında hissetmemesi için aktif olarak kendimi geri çekiyorum.

Bu bir işe yaramadı ve elde ettiğim birkaç başarı, bana olan nefretini daha da körükledi. Mammon'u öldürdüğüm için bana minnettar olması gerekirdi. Cassia, Mammon'un kendini koruyan büyüünün farkında değildi. Cassia, iblis kraliçesini öldüremezdi ve bunu denerken ölebilirdi.

Bunu biliyor, Wrath'a döndüğümde ayrıntıları hemen paylaştım, ama Cassia bunu kabul etmiyor. Bariz gerçeği görmezden geliyor ve bu çok sinir bozucu. Bana teşekkür etmesini beklemiyorum, ama benden nefret etmemesi iyi olurdu. Lanet olsun, intikamını aldığım kişi *onun* kardeşi.

Ve o, Luca'nın Charlie ile yaptığım bir ilişki sonucu doğan çocuk olduğunu söyleme cüretini gösterdi. Bu suçlama, özellikle de onun ağzından çıkınca, beni öldürmeye yeter. Aziel beni yeterince seviyor gibi görünüyor, Charlie'nin diğer erkekleri de öyle, ama bir an bile olsa onların eşlerine yanlış bir şekilde baktığımı düşünürlerse...

Bana ne yapacaklarını düşünmek bile istemiyorum. Aziel ve Silas beni öldürebilecek kadar güçlü olan tek kişiler, ama Gray hayatımı cehenneme çevirir. Cassia bunu umursamıyor.

Hayır. Prenses sadece kendini önemsiyor.

Dairemin içinde öfkeyle dolaşıyorum, parke zeminlere çamur izleri bırakıyorum.

Bugün generallerle yaptığımız toplantı daha kötü geçemedi. Cassia, onun istediği yeri kabul etmediğim için kızgın ve bu konuda son derece dar görüşlü davranıyor. İyi niyetle, generallere yine de yer değişikliği önerdim.

Planlarımızı değiştirmeye gerek görmedikleri için şiddetle karşı çıktılar. Ben de öyle düşünüyorum. Cassia'nın ideal konumu pek bir şeyi değiştirmez. Evet, Greed'in birlikleri dağ silsilesinin daha ince kısmından geçme olasılığı daha yüksek, ama Wrath'ın askerleri güçlü.

Bu mesafeyi kolaylıkla teleport edebilirler.

Yine de onun için değişiklik öneriyorum. Bunu iyi niyetle yapıyorum. Cassia bunu takdir ediyor mu? Hayır, elbette hayır. Generallerin tepkisini üzerime çekmeme izin verdi. Onların ani soru yağmuruna katılmadı, ama destek olmak için de araya girmedim. Aptal gibi görünüyordum ve o da bunun her saniyesinden açıkça zevk alıyordu.

Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

Cassia yorucu birisi, ama ben deniyorum. Çılgın gözleri ve öfkesinin arkasında, itiraf etmeliyim ki zeki bir kadın var. Denediğinde işinde olağanüstü ve iyi içgüdüleri var gibi görünüyor.

Duygularını kontrol etmeyi öğrendiğinde, olağanüstü bir lider olacak. Krallığını her şeyin üstünde tutuyor ve onu korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu düşünüyorum. Bu yönünü isteksizce de olsa takdir ediyorum.

Toplantıları yönetmesini izlemekten keyif alıyorum. Açık sözlü ve kararlarında kendinden emin. Bu kadar yorucu olmasaydı, kendimi ona tehlikeli bir şekilde çekildiğimi fark ederdim - ki bu konuda düşünmemeye çalışıyorum.

Kafamı sallıyorum, kendime kızgın bir şekilde oturma odamda dolaşmaya devam ediyorum. Cassia ile yatmak istemiyorum. O benim için bir baş belasından başka bir şey değil ve babaları onu çok koruyor. Aziel kafamı bir tepside isterdi.

Cassia'nın hayatımdan çıkmasını istiyorum.

Havada bir dalgalanma olur ve bir saniye sonra Silas ve Charlie odanın ortasında belirir. Nerede yaşadığımı nereden biliyorlar?

Charlie, Silas ortaya çıkar çıkmaz onu itti, kadere olan öfkesi neredeyse elle tutulur hale gelmişti. Silas ve arkadaşları arasında gerginlik olduğunu duymuştum ve bunun sorumlusunun ben olduğumu sanıyorum. Silas nerede olduğumu biliyordu. Greed'e girmeme yardım etti ve başlangıç için bana önemli miktarda para verdi. Mümkün olduğunda, en azından yılda bir veya iki kez ona haberlerimi gönderdim.

"Charlie." Başka ne diyeceğimi bilmiyorum.

Beni görmezden geliyor ve Silas'a dönüyor. "Bir saat sonra beni almaya gel."

"Tabii ki," diyor Silas. Tereddüt ediyor, sonra başparmağıyla Charlie'nin elmacık kemiğini okşuyor. Bunu o kadar hızlı yapıyor ki, Charlie fark edip tepki veremiyor, bu da çaresizliğini gösteriyor. Ona dokunmak için çaresiz ve Charlie onu bir kez daha itme fırsatı bulamadan ortadan kayboluyor.

Ellerimi arkamda birleştirip, Charlie'nin öfkesine zihinsel olarak hazırlanıyorum.

"Rock," diyor bir süre sonra. "Rexton, sanırım. Artık bu ismi kullandığımı duydum."

Beni baştan aşağı süzer, her santimimi inceler. Yirmi yıldan fazla süredir görüşmedik, ki bu düşünmek bile saçma. Onu ziyaret etmek, özür dilemek ve affetmesini istemek istiyordum, ama henüz cesaretini bulamadım.

"Rexton benim doğum adım,"

diyorum. "Biliyorum."

Yemek odamı, sonra kanepemi işaret ettim. Nerede konuşacağımı bilemiyordum. "Oturmak ister misin? Yemek var. Susadın mı?"

"Hayır." Kanepenin kenarına oturur, benim kadar rahatsız görünüyor. "Stresli görünüyorsun. Bu yüzden mi benden kaçınıyordun?" Yutkunurum, suçluluk duygusu beni suskun bırakır. Charlie devam eder. "Yoksa Silas'la birlikte yirmi yıldan fazla bir süredir bana yalan söylediğiniz için mi? Senin öldüğünü sanıyordum."

Ağzımı açtım ama ses çıkmadı. Ne diyecektim ki? O bir çocuk kaybetmişti ve ben de onu benim de kaybettiğine inandırmıştım. Benim anlayamayacağım kadar acı çekiyordu ve ben onun acısını daha da artırmıştım.

Bir seçim yaptım ve şimdi onunla yüzleşmekten utanıyorum. "Özür dilerim," diyorum sonunda.

Charlie kaşlarını kaldırır. Her şey sessizleşir.

Birkaç dakika boyunca öyle kalırlar.

"Mammon'u öldürdüğün için teşekkür ederim," diyor Charlie sonunda. "Kaderin seni bunun için cezalandıracak."

Bunun farkındayım. Gray'in babasını öldürdükten sonra Charlie'yi cezalandırdılar ve bana da aynısını yapacaklar. Endişelenmiyorum. Yaptıklarımın sonuçlarını biliyordum ve yine de yapmayı seçtim.

Kaderin kararımı desteklemiş olma ihtimali her zaman var, ama buna güvenmiyorum. Silas her şeyi planladı, ama bunu intikam arzusu yüzünden mi yoksa kaderinin emriyle mi yaptığını bilmenin bir yolu yok. Bana da asla söylemeyecek.

Bu yüzden kaderler bu kadar nefret ediliyor. Her şeyi biliyorlar ama hiçbir şeyi paylaşmıyorlar.

"Cassia ile sorunların olduğunu duydum," diyor Charlie.

Omuz silkiyorum ve aynı anda başımı sallıyorum, ne kadar dürüst olmam gerektiğini bilemiyorum. Cassia benim yaşayan, uyanık kabusum haline geldi. Belki *de o* benim cezamdır. Kader acımasızdır ve beni en iyi arkadaşımın zorba kızıyla çalışmaya zorlamak oldukça uygun görünüyor. Bu beni her gün biraz daha delirtiyor.

Aziel'in evinde bir gölge gibi yaşadığım günleri özleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Bahçeyi yönetiyordum ve Charlie'nin eğitiminden sorumlu tutulduğum için çok mutluydum. Bu bir hayalin gerçekleşmesiydi, ama bunun nereye varacağını bilmiyordum. Kandırılmıştım.

Charlie gülüyor. "Çok güzel, değil mi? Böyle bir meydan okumaya cesaret edecek kadar kendine güvenen bir kadın görmek. Onunla gurur duyuyorum."

Kanepenin karşısındaki sandalyeye oturuyorum. Şikâyetlerime rağmen, bu olağanüstü bir şey. Charlie, keşfedilme ve istismara uğrama korkusuyla, yetişme çağını saklanarak geçirdi. Kızının, kendisinininkinden çok farklı bir dünyada büyümesini izlemenin nasıl bir his olduğunu, bunun ne kadar büyümlü görüldüğünü hayal bile edemiyorum.

"O zorlu birisi," diyorum, Charlie'nin tanımını tekrar ederek.

Bu, durumu hafifleten bir ifade ve Aziel'in Cassia ile aramızda olanları ofisinde anlatmış mı diye merak ediyorum. Charlie'nin

ifadesine bakılırsa, sanmıyorum. Bu iyi. Kavgayı Cassia başlattı, ama zaferimle övünmek istemiyorum. Cassia yıkılmıştı ve ben bıçağı daha da derine saplamak istemiyorum.

Belki de yapmalıyım. Utandığında kaçıp saklanmaya meyilli olduğunu duydum ve ben de bunu denemeyi düşünecek kadar çaresizim. Cassia'yı hayatımdan çıkarmak için her şeyi yaparım. Onun da benim için aynı şeyi hissettiğini sanıyorum.

Charlie elini ağzına koyarak gülmesini saklıyor. Benim mücadelemi eğlenceli buluyor, ama bunların hiçbirisi komik değil. Stresli ve sinir bozucu.

"Buraya sana bağırmağa geldim," diyor Charlie. "Ama bunu yapamayacak kadar sana acıyorum. Kızım seni mahvediyor. Hep böyle miydi?"

Ağzımı sıkıca kapatıp, sonra ani bir hareketle başımı salladım. "Seni öldürmeye çalıştı mı?"

Yine başımı sallarım.

Charlie'nin gülümsemesi genişliyor. "Ne kadın ama."

Ben aynı fikirde değilim. Kesinlikle. Ama Charlie'ye kızı hakkında şikayet etmeyeceğim. Onunla konuşmak istediğim son şey bu. Gittiğimde kaçırdığım her şeyi bilmek istiyorum. Charlie her zaman olağanüstü bir kadın olmuştur ve benim yokluğumda erkeklerini hangi maceralara sürüklediğini sadece tahmin edebilirim.

"Annen nasıl?" diye soruyorum.

Charlie dilini damağına vurur. "Hâlâ Niven'la birlikte peri diyarında yaşıyor. Onları birkaç haftada bir görüyorum. Nasıl..." Charlie duraksar, yüzünü buruşturur. "Şu anda hayatında biri var mı?"

Kafamı sallarım. "Hayır."

Savaşın bitmesinden Luca'nın ölümüne kadar geçen birkaç yıl boyunca yoğun bir sosyal hayatım vardı. Gray'e Lust'ı yönetmesinde yardım ediyordum ve bunun getirdiği avantajlardan yararlanıyordum. Kadınlar istekliydi ve ben de bundan faydalandım. İlişkilerim hiçbir zaman ciddi olmadı, ama çok sayıda oldu.

O zamanlar heyecan vericiydi, ama artık ilgimi kaybettim. Prenses Amelia ile düğün gecem hariç, en son ne zaman bir kadınla birlikte olduğumu hatırlamıyorum. Birkaç yıl oldu.

Cassia olarak tanımadan önce Luna'ya ilgi duyuyordum, ama şimdi pişmanım. Kadın çekici, ama çok tehlikeli.

benim varlığımdan nefret ediyor. Sadece boğazımı kesmek için bile benimle yatarı.

Charlie kaşlarını çatı. "Yalnız mısın?"

"Charlie," diyorum, sesim azarlayıcı. Yüzüm kızarıyor. "Hayır. Ben iyiyim." "Yalnız görünüyorsun."

Ona boş boş bakıyorum. "Hayır, yalnız değilim."

İşlerim beni meşgul ediyor ve az sayıdaki boş zamanımı Cassia için endişelenerek geçiriyorum. Bu kadın beni delirtiyor. Beni paranoyak, endişeli birine dönüştürdü. Onu düşünmeden duramıyorum.

Belki de birini bulmalıyım. Dikkatimi başka yere yönlendirmek iyi olabilir. "Tanıdığın biri var mı?" Pes edip soruyorum.

"Cassia'nın bekâr olduğunu duydum."

Gözlerimi kırkıyorum. "Bu komik değil."

Charlie başını yana eğdi, gülümsemesi genişledi. "Neden Lust'ı ziyaret etmiyorsun? Orada seni özlediklerini duydum."

"Lust'tan

kaçınıyorum."

"Neden?"

"Anlamsız sekse ilgi duymuyorum." *Kahretsin*. Bu beni acı verici bir şekilde melodramatik gösteriyor, ama doğru. Rastgele, isimsiz seks düşüncesi eskisi kadar çekici gelmiyor. Dramatik olaylarla uğraşmaktansa bekâr kalmayı tercih ederim. "Gerçek bir ilişki kurmak isterim."

Charlie'nin ağız açık kalır. Şaşkın görünür, bu da beni çok rahatsız eder.

"Son yıllarda büyüdüm," diyorum, kendimi savunmak için can atarak. "Bana öyle bakmayı kes bana öyle bakmayı bırak."

Charlie hala inanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Belli ki."

Sandalyeye yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Charlie'yi özlemişim. Kolay şakalaşmalarımızı ve onun bitmek bilmeyen alaylarını özlemişim.

"Seni görmeye gelmediğim için üzgünüm," diyorum. "Ben sadece... Ben..."

"Önemli değil," diye sözümü keser Charlie. "Anlıyorum." Sesi titremeye başlar. Bunu duymaktan nefret ediyorum. "Mammon'un sonunda öldüğüne seviniyorum ve bunu Luca'yı tanıyan bir Wrath'ın yaptığına memnunum. Bizim için yaptıklarına minnettarım Rexton. Gerçekten, içtenlikle minnettarım."

Göz teması kurmaktan kaçınarak yüzümü çeviriyorum. Bu konuyu konuşmak istemiyorum, gerçekten. Çok fazla acı hatırayı canlandırıyor ve ben bunu geride bırakmaya hazırım. Buna çok ihtiyacım var.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

CASSIA

REXTON YİNE bana kızgın. Bir an için, benim tuzağıma düşmüş gibi hissettim. Açılmaya başlamış, hatta bana birazcık güvenmeye başlamış gibi görünüyordu. Sonra beni kızdırdı ve ben de ona saldırdım.

Benim fikrimi beğenmedi, doğru dürüst düşünmeden reddetti, o halde neden generallere karşı onu savunayım? Bunu istediğini, bu işte birlikte olmamızı beklediğini anlayabiliyordum, ama bizim ortak olmadığımızı açıkça belli etti. Beni dinlemeyen insanlarla ortaklık kurmam.

Bunun için kendimi kötü hissetmeyi reddediyorum.

Kalemi sıkıca tuttuğum için yazım sertleşiyor. Kırılmadan önce kalemi bırakıyorum. Bugün üçüncü kalem olacak ve bu bir gün için çok fazla. Terapistim, bir şeyleri kırmaya başladığımda durup nefes almamı ısrarla söylüyor. Beni *yıkıcı* olarak nitelendiriyor.

Ben öyle görmüyorum, ama yine de onun tavsiyesine kulak veriyorum. Bunu yaptığımda çevremdeki herkes daha mutlu görünüyor.

Rexton beni dinleseydi, bu zor durumda olmazdık. Toplantıda ona destek olurum ve generaller ona bu kadar sert davranmazlardı. Ama o kendi yatağını yaptı, şimdi de o yatakta yatmak zorunda.

Ofisimin kapısının çalınması dikkatimi çeker. Gelen Jassy'dir. "Girin!"

Kapı aralanır ve bir saniye sonra Jassy'nin gülümseyen yüzü içeriye bakar. Bu sabah özellikle neşeli ve yüzündeki gülümseme, koyu renkli saçlarını yüzünden çekip ofisime tamamen girerken daha da genişler.

"Sence ben olayları abartıyor muyum?" diye soruyorum.

Hayali kavgalar çıkarmakla ünlü olduğum söylenir. Kafamda bir fikir oluşur ve bir bakmışım ki, beş yeni düşmanım ve

cinayet niyetlerim oluyor. Valeria bir keresinde bana nefretimin tek taraflı olduğunu ve hayatımdaki çatışmaların tamamen benim tarafımdan yaratıldığını söylemişti.

Jassy'nin gülümsemesi kaybolur. "Neden?"

"Sadece düşüncelerini merak ettim."

Jassy ayak parmağıyla yere vurur. "İş ilişkimiz için en iyisi, senin zihinsel durumunu tartışmaktan kaçınmak."

Bu ne biçim bir cevap? Soruyu kaçınıyor ve ben sandalyeme yaslanıp hafifçe homurdanıyorum. Jassy birçok şey olabilir, ama kolay lokma değildir. Soruma cevap vermek istemiyorsa, cevap vermez. Onun bu özelliğini hem nefret ediyorum hem de hayranlık duyuyorum.

"Neden bu kadar mutlusun?" diye soruyorum onun yerine.

Jassy nispeten tarafsız biridir. Nadiren üzülür, ama bu kadar geniş bir gülümsemeyle dolaşması alışılmadık bir durum. Umarım bu, paylaşacak iyi haberleri olduğu anlamına gelir. Olumlu bir şey duymaya ihtiyacım var. Bu hafta çok stresli geçti ve yarının daha da kötü olacağını tahmin ediyorum. Rexton ve generaller Aziel'e fikirlerini sunacaklar.

Hâlâ katılmam istenmedi. Beni dahil etmek için zamanları azalıyor.

"Ee?" diye ısrar ediyorum. "İyi haber ne?"

"Önemli bir şey değil." Jassy yüzünü buruşturur ve elini saçlarının arasından geçirir. "Bana randevu teklif edildi. *Hayır* dedim, ama gururum okşandı."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Hiç randevuya davet edilmedim, ama edilse gururum okşanırdı herhalde. Erkekler bana pek yaklaşmazlar, muhtemelen benden çekindikleri için. Wren, bana gerçekten ilgi gösteren son erkekti ve sonuç pek iyi olmadı.

"Neyse," diye devam etti Jassy. "Rexton'ın yarınki Aziel ile olan toplantısını ertelediğini söylemeye geldim. Hazırlanmak için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söyledi."

Dudaklarımı ısırarak mırıldandım. Aziel bundan hoşnut olmayacak. Bu adamla bir saatlik bir toplantı ayarlamak bile neredeyse imkansız. Asistanları, toplantının ertelendiğini öğrenince çılgına dönecek ve generaller de sinirlenecek.

Rexton toplantıyı ertelememeliydi. Bu düşünce beni gülümsetiyor. Hatalar yapıyor. Zamanı gelmişti.

Ayrıca, doğrudan benimle konuşmak yerine Jassy'ye gidip durumu ona anlatmasını da beğendim. Benimle doğrudan yüzleşmek istemiyor. Utanıyor.

Gururum artıyor ve kendini beğenmiş bir sırıtışla dik duruyorum. Kazanıyorum ve o da bunu biliyor.

Jassy dönüp gitmeye başlıyor.

Aklıma bir düşünce geliyor ve vücudumdaki her kas geriliyor.

"Jassy?" Değişkenler yaklaşırken uckaların yaptığı gibi donup kalıyor. "Kim sana çıkma teklif etti?"

Sessizliği her şeyi anlatıyor.

"Jassy?" diye tekrar ediyorum.

"Kim?"

Cevabı o kadar sessiz ki, zar zor duyabiliyorum.

"Rexton." Bir saniyede ofisimden çıkıyorum.

Bu ne cüret!

Jassy benim.

Onu Aziel'den ayırmak aylarımı aldı. Neredeyse her şeyle ona rüşvet vermek zorunda kaldım ve Rexton öylece buraya gelip onu çalamaz. Lust'ta geçirdiği zamanla ilgili söylentileri duydum ve böyle bir şey yapacağını bilmeliydim.

Çirkin piç kurusu. O hiçbir işe yaramaz ve insanların bunu anlamasının zamanı geldi.

Rexton'ın ofisinin kapısını açıp, masasının etrafında oturan üç adamla göz göze geliyorum. Onlar Wraths. Onlarla hiç tanışmadım ve zayıflar. Önemsizler.

"Dışarı."

Odanın dışına kaçışırlar. Biri teleport olur, ama diğer ikisi kapıdan sızarak çıkar.

Rexton başını avuçlarının arasına gömer, tamamen bitkin görünür. Bitkinliğin ne olduğunu bilmiyor, ama onunla işim bittiğinde öğrenecek. Kapıyı o kadar sert kapatırım ki, ahşap gıcırda. Parçalanmamasına şaşırım. Parçalanmasını umuyordum. Dramatik bir sahne hoş olurdu.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye soruyorum.

"İyi günler, Cassia," diye mırıldanır Rexton. "Ne işin var burada?" "Ne *işim var mı?*" Sesim tizdir. Kontrolsüzdür. "Sanki bilmiyormuş gibi davranma bilmiyormuş gibi davranma, seni pis, lanet olası fahişe. Jassy benim ve ona bir daha *bakarsan...*" Her kelimeyle ileri doğru ilerliyorum, kendimi durduramıyorum. "Boğazını keserim, Rexton. Benimle oyun oynama."

Onun gücü boğucu ve kendimi içgüdüsel olarak ağzımdan nefes alırken buluyorum. Bunu kasıtlı olarak yapmıyor, ama geri tutmaya da çalışmıyor. Ben de bunu yapabilirim. Aziel bana vücudumun doğal olarak yaydığı şeylerin makul bir kısmını her zaman geri tutmayı öğretti. Bu kibar bir davranış ve beni zayıf ibislere daha yaklaşılabılır gösteriyor.

Ama şimdi onu dışarı akıtıyorum. Rexton'ın tadını çıkarmasına izin veriyorum.

Kapı açılıyor. Aziel içeriye bakıyor — ne kadar da uygun. Bakışları Rexton ile benim arasında gidip geliyor, yüzünde endişe açıkça okunuyor.

"Ne oluyor?" diye soruyor. "Ofisimden bağırıışlarını duyabiliyorum." Alevler içinde kalacağım.

Parmağımı kapıya doğru uzatıyorum. "Dışarı!"

Aziel gözlerini kırıştırır, şimdi benimle parmağım arasında bakışlarını gezdirir, sonra geri çekilir. Bir kez olsun akıllıca bir karar verdiğini görmek ferahlatıcıdır ve kapı tamamen kapanana kadar beklerim, sonra dikkatimi tekrar Rexton'a veririm.

Parmaklarını masaya vuruyor. "Cassia..." "Cassia deme."

"Öyle demedim. Sadece düşünüyorum ki..."

"Sen düşünmezsin, Rexton," diye kesiyorum sözünü. "Sorun da bu. Sen entrikacı, küçük bir ahmaksın ve..."

Rexton dikleşir. "Bana öyle deme." "Ne?" Başımı yana eğiyorum. "Ahmak mı?" Dudaklarını sıkıştırır.

Ben burnumu çekerim. "Ahmak. Ahmak. Ah..."

Rexton ortadan kaybolur ve bir saniye sonra önümde belirir. Tamamen ortaya çıkmadan yumruğum çenesine çarpar ve başı yana doğru sallanırken dişlerinin çıkardığı ses beni büyük bir tatmin duygusuna kaplar.

Rexton'a yumruk atmanın bu kadar iyi hissettireceğini kim bilebilirdi? Bu çok keyif verici.

Bir tane daha vurmak için hamle yaparım, ama Rexton temas gerçekleşmeden beni durdurur. Parmakları çenemi kavrar, başımı sabit tutarken vücudumu kapıya çarpar. Diğer kolu karnıma bastırarak kollarımı ve gövdemizi kapıya sabitler.

Sıkışıp kaldım.

"Yeter artık," diye tısladı. "Seni yatıştırmak için elimden geleni yaptım Cassia, ama sen çok ileri gidiyorsun. Hayatında seni bu kadar öfkeliendiren ne olduysa üzgünüm, ama artık bunu benden çıkarmayı bırakmalısın

. Ben yanlış *bir şey* yapmadım ve Mammon'u öldürememen benim suçum *değil* benim suçum değil."

Öne eğildi, nefesi yanağıma değiyordu.

"Wraths'ın sana saygı duymasını istiyorsan, belki de bu kadar lanet olasıca şeffaf olmayı bırakmalısın. Kendine güvenin yok, kıskancısın ve öfkелisin. Herkes bunu görüyor."

Boğazım kurudu. Rexton henüz bitirmemişti.

"Ben senden daha güçlüyüm ve Mammon'u öldürdüm.

Kabullen bunu." Bunu söylememeliyim. Çok ileri gittim.

Egom dinlemiyor.

"Benden daha mı güçlüsün?" Gülerек, "Sen bir gölge olarak doğdun. Kendi ailen bile seni görmekten nefret ediyordu. Seni dövmeleleri hiç de şaşırtıcı değil. Eminim ölmeni dilemişlerdir."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Tartışmamızın kapsamı dışında ve kindar bir söz. Adil bir kavga değil.

Rexton'ın tüm tavırları değişir. Soğuklaşır. Beni bırakır ve odanın diğer ucuna işinlanır.

Kapıdan uzaklaşırken, çoktan pişman olmuşumdur. Bunu söylememeliydim. Yumruklarımı sıkıp açarım, kalbim çarpıyor ve kan kulaklarımda uğulduyor. Bu çok ileri gitti.

Yutkunuyorum. "Özür

dilerim." "Çık dışarı."

"Hayır." Kafamı sallıyorum.

"Yapmamalıydım..." "Çık dışarı."

Rexton'ın sesi titriyor. Hafif bir titreme, ama var. Derin bir nefes alıp, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum.

"Rexton, ben..." "Çık

dışarı, Cassia."

Kapıyı işaret ediyor. Ellerimi saçlarımdan arasından geçiriyorum, bu sırada birkaç tel saçımı koparıyorum. *Kahretsin*. Her şeyi mahvettim. Her zaman işleri çok ileri götürüyorum.

Muhtemelen bu yüzden hiç arkadaşım yok.

Ellerim titriyor ve terli avuçlarımda pantolonuma sildikten sonra sonunda geri çekiliyorum. Aziel koridorda duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, uzak duvara yaslanmış. Konuşmuyor, ama yargısı yüksek sesle duyuluyor.

"Öyle demek istemedim," diye patladım.

Aziel gözlerini kırıştırıyor. "Seni bundan daha iyi yetiştirdim."

Ortadan kaybolur. Koridorun sonundaki açık çalışma odası sessizdir. İğne düşse duyulur ve tüm gözler üzerimdedir. İnsanlar kızgındır. Soğuk bakışlar ve derin kaş çatmalarından bu bellidir.

Başımı eğip ayaklarıma bakarak ofisime doğru aceleyle geri dönüyorum. Günün sonunda bu olay unutulacak. Lanet olsun, burası Wrath. Her an birkaç tartışma duyulabilir, bazen fiziksel kavgalar bile. Bu yeni bir şey değil. Bu olay unutulacak.

Ofisime kadar tüm yol boyunca bakışlar devam ediyor. Herkes nasıl bu kadar çabuk öğrendi? Bu haberi bu kadar çabuk yayan kim? İnsanlar kendi işlerine bakmalı. Beni rahat bırakmalılar. Rexton ile aramızda olanlar, Rexton ile aramızda kalmalı.

İnsanlar Aziel'in özel konuşmalarını dinlemiyorlar ve duydukları şeyleri kesinlikle dedikodu yapmıyorlar. Neden ben aynı saygıyı görmüyorum?

Jassy bile yanından geçerken gözlerime bakmaktan kaçınıyor ve ben de koltuğuma çökmeden önce ofisimin kapısını gereğinden fazla sertçe kapatıyorum. Yarın tüm bunlar unutulmuş olacak. Her şey normale dönecek ve sanki hiçbir şey olmamış gibi olacak. Rexton iyi olacak.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

CASSIA

BU BENİM SEVİYEMİN
ALTINDA.

Kart seçeneklerini incelerken sinirim artıyor. Hepsi de berbat. Başkaları için kart satın aldığım sayısını bir elin parmaklarıyla sayabilirim ve hiçbirisi özür dilemek için değildi. Nadiren özür dilemek zorunda kaldığım durumlar olur.

Kartların düzgünce sıralandığı masayı incelerken, sonunda boş bir kart seçiyorum. Kartın kapağı düz pembe ve üzerinde çiçek desenleri var, içi boş.

Özür dilemek için karta ihtiyacım yok. Ben Cassia'yım, lanet olsun. Kendi özürümü kendim yazabilirim.

Kasiyer bayan paramı alırken yemek yiyor ve ben de yutkunurken boğazını izliyorum. Bu kadar yüksek sesle çiğnemesi gerekli mi? Parmakları da şüpheli bir şekilde yapış yapış görünüyor.

"Kalemin var mı?" diye soruyorum.

O da başını sallayarak sağdaki bardağı işaret eder.

Bu fırsatı değerlendirip kartımı dolduruyorum, basit bir şey yazmaya karar veriyorum.

Rexton.

Dün ailenizle ilgili yaptığım yorumlar için özür dilerim.

Gölge olarak doğmuş olman senin suçun değil. Bu bir doğum kusuru, senin

Kontrolünüz dışında olan bir şey. Gölge olmayı seçmeyeceğinizi, sizi döven ebeveynlere sahip olmayı da seçmeyeceğinizi biliyorum.

Zayıf bir vücuda sahip olarak doğdun, ama bunu aştın. Benden daha güçlü olduğunu düşünmüyorum, ama hatırı sayılır bir gücün var.

Ayrıca, daha ayrıntılı bir inceleme yaptıktan sonra, Mammon'un ölümüyle ilgili ifadelerine katılıyorum. Artık onun cinayetinin seni bu kadar şiddetle sevmememin nedeni olmasına izin vermeyeceğim. Wrath'ı ve ailemi savundun ve bunun için minnettarım. Artık devam etmeye hazırım.

Cassia.

Bu mükemmel. Özürümü birkaç kez okudum, her şeyi kapsadığından emin olmak için. Onun gölge formu hakkındaki yorumlarım için özür diledim ve kinimi dile getirdim.

Unutmakla ilgili yazdıklarım da samimiyim. Mammon'u öldürenin ben olmamam canımı sıkıyor, ama en azından o öldü. Bu Wrath için bir zaferdi ve bu kin tutmaktan yoruldum. Yorucu ve beni hiçbir yere götürmüyor.

Rexton'ın Wrath arasındaki popülaritesinden hala tehdit hissettiğimi kabul etmeye hazırım, ama bu ayrı bir sorun.

Kartı katlayıp Lust'a ışınlanıyorum. Kart iyi bir başlangıç, ama yeterli değil. David'in yardımına ihtiyacım var. Ondan yardım istemek hoşuma gitmiyor, ama bu gerekli bir kötülük.

Onu ofisinde buluyorum, neyse ki yalnız.

"Bir succubus'a ihtiyacım var," diyorum.

David kaşlarını kaldırır. "Bir succubus mu?" "Evet."

Bunu bir an önce bitirmek için ayağımı yere vuruyorum. Rexton'ın toplantılar arasında sadece bir saatlik molası var, bu da ona hediyesiyle fazla zaman bırakmıyor.

Succubi pahalıdır ve ben Lust'ta paramı harcamayı sevmiyorum.

David sandalyesine yaslanıyor. "Senin hakkında hep şüphelerim vardı..."

"Bu benim için değil," diye sözünü kesiyorum. Cebimden katlanmış bir kağıt parçası çıkarıyorum. Rexton'ın adresini bulmak zor oldu, ama sonunda başardım. Kağıdı David'e uzatıyorum. "Bu adrese ne kadar sürede birini gönderebilirsin?"

David adrese göz gezdirir, dudaklarını büzüştürür. "On beş dakika içinde, ama sana pahalıya mal olacak."

Elbette. Succubuslar pahalıdır ve David bana düşük değerli birini göndermemenin daha iyi olduğunu bilir. Korumam gereken bir itibarım var. En iyisini istiyorum.

"Neden bir succubus?" diye sordu David.

O her zaman bu kadar meraklı mıydı? "Bu bir özür."

"Rexton için mi?"

Neden böyle tahmin etti? "Ne duydun?" "Ona bir özür borçlu olduğunu bilecek kadar."

Bu bilgiye hoşnutsuzluk duyarak ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Bu haberin işyerinde yayılacağını biliyordum, ama Wrath sınırlarının dışına çıkacağını hiç tahmin etmemiştim. Bu ideal bir durum değil ve umarım krallığım bana karşı kin beslemez. Wrathlar uzun süre kin beslemeleriyle bilinirler ve Rexton'a hayrandırlar.

Rexton bir ay içinde onların kalbini kazanmayı başardı ve onlar onun için savaşıyorlar. Benim için savaşacaklarından emin değilim. Dün Rexton'a konuştuğum gibi biri bana konuşsa, alkışlardı.

"Ona bir succubus bulmak çok nazik bir davranış," diyor David. "Bunu takdir edecektir."

Başımı sallıyorum. "Biliyorum."

Aptal değilim. Rexton hakkında çok şey bilmiyorum olabilir, ama Lust'taki maceralarını çok iyi biliyorum. Buradaki kadınların çoğuyla yattı ve bunu çılgınca yaptı. Onu bu kadar nefret etmeseydim, yetenekleriyle ilgili söylentilerden etkilenirdim.

Bir succubus ile bir saat geçirmek mükemmel bir özür olur. "Bunu halledebilir misin?" diye soruyorum David'e.

"Tabii ki."

Başımı sallıyorum, sonra yüzümü buruştururum. Wren'e iyi bir söz vereceğime söz verdim ve sözlerimi tutarım — ağızımda kötü bir tat bıraksalar bile.

"Wren'e ulaşmalısın," diyorum. David gözle görülür şekilde geri çekiliyor.
"Ne?"

"Sadece yap."

O başka bir şey söylemeden oradan ayrılıyorum. Wren veya Rexton'a karşı davranışım hakkındaki görüşlerini ve yorumlarını duymak istemiyorum. Zaten kendimi suçlu hissediyorum, onun da buna katkıda bulunmasına gerek yok. O bunu yapmayı seviyor, piç kurusu sürekli yaralarımın tuz basıyor. Bundan hastalıklı bir zevk alıyor.

Rexton'ın ofisine ışınlanıyorum.

Koridor boş, şükürler olsun, ve kapıyı sertçe çaldıktan sonra içeri giriyorum. Koridorda oylanmak istemiyorum, çünkü herhangi biri köşeyi dönüp beni görebilir.

Yeterince drama yarattım, daha fazlasını yaratmak istemiyorum.

Rexton masasının arkasında oturuyor. Bir yığın evrakı karıştırıyor ve ben odaya girip kapıyı arkamdan kapattığımda uzun bir nefes veriyor.

"Ne istiyorsun?"

Onun soğuk selamını görmezden geliyorum. "Sana bir şey getirdim."

Kartı masasının üzerine kaydırıyorum, kalbim çarpıyor. Bunu sık yapmıyorum ve gerginim. Rexton benim yeminli düşmanım, ama ona el yazısı kartlar veriyorum ve seks işçilerinin parasını ödüyorum.

Rexton kartımı alıyor, özenle yazdığım özür mektubunu okurken kaşlarını çatıyor. Cevap vermek için uzun bir dakika bekliyor ve saniyeler işkence gibi geçiyor. Bunu kasten yapıyor olmalı. Beni terletmekten zevk alıyor.

Sonunda boğazını temizledi. "Bu ne?"

"Bir özür." Başka ne olabilir ki? Oldukça açık. "Bu pek bir özür sayılmaz."

Sinirden dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bu ne demek oluyor?" Rexton benimle mektup arasında bakışlarını gezdiriyor. Aptalca, şaşkın bir ifade takınmış ve ben de kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup onun açıklamasını bekliyorum. Dayanılmaz bir saniyenin ardından, o kıkırdıyor.

Bu tepkiyi beklemediğim için irkildim.

"Komik olan ne?" diye tısladım.

"Hiçbir şey." Rexton boğazını temizler ve mektubumu masasına koyar.

"Senin samimi olduğunu fark etmemişim. Özür dilerim."

Tabii ki samimiyim. "Hepsi bu kadar değil," diyorum. "Sukubus dairenizde sizi bekliyor."

Rexton gözlerini kırıştırır. "Ne?"

"Bir succubus. Her an dairenize gelebilir."

"Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?" Rexton başını sallar. "Bunun önemi yok. Hangi dünyada bana bir succubus tutmanın uygun olduğunu düşünüyorsun?"

Ağzımı açıp kapattım. Bu beklediğim tepki değildi. Rexton'ın bir succubus'un onu beklediğini duyduğu anda teleportla uzaklaşacağını tahmin etmiştim. Özründen memnun kalacak ve herkese beni affettiğini söyleyecekti.

"Sen yapamazsın..." Rexton duraksar, burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Özür dileme konusunda pek tecrübeli olmadığını kabul ediyorum."

Omuz silkiyorum. "Bu benim alışkanlığım değil." "Belli oluyor."

Aramızda garip bir sessizlik hakim oldu. Bundan sonra ne yapacağımı bilemeden dilimi üst dişlerimin üzerinde gezdirdim. Rexton'ın kartımı ve succubus'u beğenmeyeceği ihtimalini hiç düşünmemiştim. İşe yarayacağından emindim.

Rexton'ın masasından kartı almak için uzanırım, geri istiyorum, ama ben dokunamadan o kartı kapar. Ellerimi yumruk yaparım ve Rexton'ın gözlerine bakarak alaycı bir yorum yaparım.

"Geri ver."

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü o benim."

Saçımı yolacağım. "Sen onu beğenmiyorsun, o yüzden saklayamazsın."

Rexton göz teması kurarak masasının üst çekmecesini açar ve kartı içine atar. Çekmeceyi kapatırken ona saldırmayı düşünürüm. Kendisiyle çok gurur duyuyormuş gibi alaycı bir gülümseme takınmıştır ve bundan nefret ediyorum.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Succubus'unun tadını çıkar."

Pişman olacağım bir şey yapmadan veya söylemeden bu odadan çıkmam gerek. Ben üzerime düşeni yaptım ve özür diledim. Rexton düşünceli hediyelerimi kabul etmek istemiyorsa, bu onun sorunu.

Ben ofisinden fırlayarak çıkarken o hiçbir şey söylemiyor. Birkaç kişi bana keskin bakışlar atıyor ve bunları görmezden gelmek zor.

Rexton, benim güvensiz, kıskanç ve öfkeli olduğumu söylerken haksız değildi. Üçü de doğru, bu yüzden muhtemelen o bunu söylediğinde bu kadar acı verdi.

. Bu özelliklerimi saklamak için çok uğraşıyorum ve düşündüğüm kadar iyi bir iş çıkaramadığımı öğrenmek beni alçakgönüllü yapıyor.

Rexton'ın iddia ettiği kadar açık mı gerçekten?

Sanmıyorum. Buna inanmaya kendimi ikna edemem. Bu beni mahveder ve akıl sağlığım zaten incecik bir iplikle tutunuyor. Hafif bir çekişle iplik kopar ve o zaman ne kadar büyük bir karmaşa çıkacağı sadece kaderin bildiği bir şey.

Jassy masasında değil ve ofisime çekilirken başka bir yerde iş görüşmesi yapıp yapmadığını merak etmeden edemiyorum. Onu tamamen suçlayamam. Rexton'ı seviyor, onunla çıkma teklifini reddetmiş olsa da. Ona saygı duyuyor, muhtemelen benden daha fazla.

Ofisimin penceresinden dışarı bakıyorum, aşağıdaki peyzajlı alanı izliyorum. Bir gölge çimleri düzenliyor, uzun, sırkı gibi vücudu öne eğilmiş, çiçek tarhlarından biriyle uğraşıyor. Babam annemi satın almadan önce Rexton da böyle mi yapıyordu? Wren'in bana verdiği dosya öyle olduğunu gösteriyor.

Gölge doğruluyor, cüppesi ayaklarının etrafında hışırdıyor. Erkek mi, kadın mı? Bu mesafeden anlayamıyorum.

Arkamdaki hava dalgalanıyor ve bir saniye sonra Rexton ofisime giriyor. Succubus'la işi bitti mi? Saate bakıyorum, sonra pencereme dönüyorum. Beş dakikadan az zaman geçti.

"Hoşuna gitmedi mi?" diye mırıldanırım. "Ya da belki de tam da ihtiyacın olan şeydi. Bu kadar çabuk bitirdiğini kimseye söylemeyeceğim."

Rexton kaşlarını çatar. Benim mizah anlayışımı pek beğenmiyor.

"Konuşmamız gerek." "Ne hakkında?"

Konuşmaktan bıktım. Konuşmak nadiren bir sonuca varıyor ve bunun sadece büyük bir zaman kaybı olduğunu fark etmeye başladım.

Rexton boğazını temizler. "Cinsel taciz hakkında."

Gülerek.

Rexton gülmüyor.

Ciddi olamaz.

"Sana cinsel tacizde bulunduğumu mu ima ediyorsun?"

Soru dilimde acı bir tat bırakıyor. Asla soracağımı düşünmediğim bir soru. Bu çok saçma.

"Evet," diyor Rexton. "Neden oturmazsın?" "Burası benim ofisim."

Rexton bana ne yapmam gerektiğini söyleyemez, en azından benim alanımda. "Biliyorum."

Huzuru korumak için koltuğuma çöküyorum. Rexton karşımdaki koltuğa oturuyor.

"Bu benim için de eğlenceli değil," diyor, "ama bazı sınırlar koymamız gerektiği açıkça ortaya çıktı."

Samimi davranıyor. İnanamıyorum.

Rexton bana teşekkür etmeli, cinsel tacizle suçlamamalı. Bunu biri duyar da, itibarım mahvolur. Kimse beni ciddiye almaz. Wrath'ın alay konusu olurum.

Sonsuza kadar ortadan kaybolmaktan başka seçeneğim kalmayacak.

Bileziğim beni Wrath ve Lust ile sınırlıyor, ama ortadan kaybolabileceğim birkaç bakımsız arazi var. Bir daha asla görülmeyeceğim. Belki de Rexton'ın amacı budur. O kazanıyor ve ben bunu durdurmak için güçsüzüm.

Rexton başını sallar. "Kahretsin, Charlie öğrenirse..."

Başımı yana eğiyorum, birden farkına varıyorum. Rexton fahişeyi umursamıyor, gerçekten umursamıyor. Umursadığı şey, bunun *benden* gelmiş olması. Benden, yirmi yedi yaşında yetişkin bir kadından. Bunun Rexton için bir sorun olacağını fark etmemiştim. Daha iyi bilmeliydim.

Wrath Trio'nun kızı olabilirim, ama ben çocuk değilim.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

CASSIA

REXTON'IN SÖZLERİ k a f amda dönüp duruyor. "*Charlie öğrenirse...*"

Onun da diğerleri gibi olacağını bilmeliydim. Burada kimse, en azından tanınmaya değer kimse, bana bir yetişkin gibi davranmıyor. Sanki her şeyi hazır bulmuş, şımarık bir küçük kızmışım gibi davranıyorlar. Bana güvenmiyorlar.

Mammon'u öldürmeyi başaramamış olmam da yardımcı olmadı.

Rexton ile işlerin farklı olacağını düşünmüştüm. Ben küçükken Wrath'ı terk etmişti. Onunla ilgili hiçbir anım yok ve Greed'de karşılaştığımızda beni tanımadı. Bunu iyiye işaret olarak gördüm, ama yanılmışım.

Ona fahişe göndermemi kaldıramıyor. Seksin ne olduğunu biliyor olabileceğim düşüncesini bile kaldıramıyor. Ailemin ne diyeceğini korkuyor, sanki onların bunu umursama hakkı varmış gibi. Yok.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Fark etmediysen, ben çocuk değilim."

Rexton derin bir nefes alır, kaşları çatılır. "Bunun farkındayım."

Öyle mi? Öyle görünmüyor.

"Birkaç yıldır tamamen bağımsızım," diye devam ediyorum. "Kendi dairem var. Kendi paramı kazanıyorum. Kendi market alışverişimi yapıyorum ve kendi yemeğimi pişiriyorum."

"Bu çok güzel."

"Birkaç erkekle yattım." Rexton

gözlerini kırptırır. "Tamam."

Koltuğuna çöküyor. Bana nasıl cevap vereceğini bilmiyor. İyi. İnsanların kalın kafalarına, benim çocuk olmadığımı artık anlamalarının zamanı geldi.

"Cinsel taciz konusunda vaazlarına ihtiyacım yok," diyorum. "Benden başka birinden gelseydi fahişeyi kabul ederdin, ve bir keresinde tombul bebek kollarımı gördün ve bir iki boklu bez kokladın diye bana farklı davranmanı hiç hoş bulmuyorum."

Rexton başını sallar. "Öyle değil. Sadece hoşlanmıyorum..."

"Bana yalan söyleme."

Rexton sessizleşir. Beyninde dişlilerin döndüğünü neredeyse görebiliyorum. Bu durumdan kurtulmanın bir yolunu arıyor, ama yok.

"Cassia," diye başladı Rexton. "Beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum..." Öne eğildi ve dirseklerini masama dayadı. "Boş zamanlarında ne yaptığın ya da kiminle olduğun umurumda değil, özellikle de yetişkin olarak görülme konusundaki tuhaf kompleksin umurumda değil. İş arkadaşlarımın evime fahişe göndermesini hoş karşılamıyorum, konu kapanmıştır."

Yalan.

"Annemin öğrenmesinden endişeleniyorsun," diyorum. "Kızının böyle yetişkin faaliyetlerine karıştığını öğrenince üzüleceğini mi sanıyorsun?"

Umurunda bile olmaz. Annem yaptığım her şeyi sever. Kendimi tehlikeye attığım nadir durumlar dışında, bu kadını hayal kırıklığına uğratmak veya üzme imkansızdır. Babalarım da yetişkin faaliyetlerimle ilgilenmezler. Ayrıntıları bilmek istemezler, ama ara sıra eve getirdiğim erkekleri tehdit etmezler. Benim çocuk olmadığımı anlarlar.

"Kötü bir kelime seçimi oldu," diye itiraf ediyor Rexton. "Bunu Charlie'nin kızı olduğun için söylemedim. Bunu söyledim çünkü onunla yakın zamanda romantik hayatım hakkında bir konuşma yaptık ve bir succubus'un evimi ziyaret ettiğini öğrenirse çok komik bulacağını düşündüm."

Sandalyeye yaslanıp yanaklarımı içime çekiyorum. Bu ?

Olması ihtimaline karşı, Rexton'a David'in David'in ağzı çok bozuk ve benim iyiliğimi aileme anlatması an meselesi. Annem öğrenecek. Sadece ne zaman öğreneceği belli değil.

"Beni çocuk mu görüyorsun?" diye soruyorum. Rexton omuz silkiyor. "Fiziksel olarak mı, zihinsel olarak mı?"

"Beni aşagılamayın." Kısa bir duraklama, sonra, "Her ikisi de."

"Fiziksel olarak mı? Hayır. Seni ve Wrath malikanesinde koşturup duran zorba çocuğu iki ayrı birey olarak görüyorum. Beynim

senin aynı kişi olduğunu düşünmüyor." "Zihinsel olarak?"

"Zihinsel olarak, en iyi ihtimalle şımarık bir ergensin."

Sormamalıydım. Alaycı bir cevap vereceğini biliyordum.

"İş arkadaşlarımla evime fahişe göndermesinden hoşlanmıyorum," diye devam ediyor Rexton. "Burada olmamın tek nedeni bu. Ailenin kim olduğu ya da seni çocukken kısa bir süre tanıdığım gerçeğiyle hiçbir ilgisi yok."

Gözlerimi kısıyorum. "Ama sen succubi seviyorsun. Lust'ta katıldığın seks şovlarını duydum. İnsanlar sana harika yorumlar bırakmış."

Rexton'ın yanakları hafifçe pembeleşti. Çok belirgin değildi, ama oradaydı. Utanmıştı. Neden? Seks şovları benim katılmayı düşüneneğim türden şeyler değil, ama yargılayacak kişi de değilim. Babam Lust'un Kralıydı, şimdi bu unvan kardeşimde. Seks, benim yetiştirildiğim ortamda tabu olarak görölmüyordu, çoğu Wrath için de öyle.

Oldukça açık görüşlüydük.

"Artık o adam değilim," diyor Rexton.

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırıyorum. "Peki şimdi nesen? Aile babası mı?" "Bilmiyorum. Belki."

Gölmekten kendimi alamıyorum. Gölmemeye çalışıyorum, gerçekten, ama bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey. Rexton şu anda Wrath içinde en çok aranan adam. Herkes ya onun gibi olmak ya da onunla birlikte olmak istiyor. İsteddiği her kadını elde edebilir, Jassy hariç, ve o yerleşik bir hayatı mı seçti?

Bu çok saçma.

"Peki," diyorum, pes ederek. "Artık senin dairenize seks işçisi göndermeyeceğim."

Rexton başını sallayarak, gözle görülür bir şekilde memnun olduğunu gösteriyor. Garip bir şekilde rahatlamış da görünüyor, sanki bu anlaşmaya varacağımızdan emin değilmiş gibi. Basit istekleri işleme ve yerine getirme konusunda fazlasıyla yetenekliyim. Aksini düşünmek hakaret sayılır.

"Kart için teşekkür ederim," diyor. "Özür dileme girişimin... anlamlı."

Yine içten sözlerimi aşağılıyor. Bunu görmezden gelmeyi tercih ediyorum.

"Mammon'u öldüren kişi olduğu için sana artık kin beslemediğimi söylediğimde ciddiye aldın," diyorum onun yerine. "Ben olmamış olmaktan dolayı hayal kırıklığına uğradım, ama başarısızlığımı sana karşı kullanmak ruh sağlığıma zarar verdi. Bunu geride bırakıp yeniden başlamak istiyorum. Bu sefer gerçekten."

Rexton alt dudağını ısırarak gülümsemesini bastırıyor. "Ben de bunu isterim, Cassia."

Harika. Ne diyeceğimi bilemeden dilimi damağıma vuruyorum. Genelde garip bir insan değilim, ama Rexton beni ağlayan bir aptala dönüştürüyor.

"Hepsi bu kadar mı?" diye soruyorum sonunda.

Rexton'ın sessizce gitmesi için mesajımı almasını umarak sözlerimi yarım bıraktım. O amacına ulaştı ve ben yalnız kalmak istiyorum. Ben meşgul bir kadını ve onun sürekli dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım yok. Bu hoşuma gitmiyor.

Rexton ayağa kalktı ve tek kelime etmeden odadan çıktı. Kapı arkasında iyice kapanana kadar bekledim, sonra sandalyemden kayarak yere çöktüm, kaslarım hamur gibi yumuşadı. Masamın yarısına kadar düştüm, bacaklarım kramp girdi ve boynum garip bir şekilde büküldü.

Bu çok aşağılayıcıydı. Rexton hediye beğenmedi. Beni cinsel tacizle suçladı. Daha kötüsü olamazdı.

Birden uyanıyorum ve yatağımın ucunda duran adamla göz göze geliyoruz. Aziel. İlerim. "Ne oluyor lan?"

"Kalk." Yorganımı çekerek, sıcak uyku kozamı yok etti. "Prens Nolic Greed'i ele geçirdi ve ordusunu sınırlarımıza doğru ilerletiyor."

Bir saniyede yataktan kalkarım. Aziel çoktan gitmiştir, ama onu nerede bulacağımı biliyorum. Evinde, özel ofisinde toplantılar yapıyordur. Zor zamanlarda insanları küçük bir alana sıkıştırmayı sever.

Çünkü arkadaşlarını korumasız bırakmaktan korkuyor.

Bir keresinde, Kıskançlık Kralı ile özellikle çirkin bir tartışmanın ardından, Aziel neredeyse üç gün boyunca beni, David'i ve Valeria'yı gözünün önünden ayırmadı. Hatta yataklarımızı yatak odasına getirdi. Bu tamamen aşırı bir tepkiydi, ama annem bana Aziel'in Luca'nın ölümünden sonra değiştiğini söyledi.

Paranoyaklaşmış, başka bir çocuğunu kaybetmekten korkuyor, bu yüzden ona kızmıyorum.

Beş dakika içinde giyinip, ağzıma bir şeyler tıkıştırıp, çocukluğumun geçtiği eve ışınlanıyorum.

Tahmin edildiği gibi, Aziel'in ofisi çoktan Wrath'larla dolmuş durumda. Annem ve Gray ortalarda görünmüyorlar, muhtemelen güvenli olan üst kata gönderilmişlerdir.

Silas ise kendi ofisinde bir toplantı yapıyor. Kapısı kapalı ve içeriden hafif bir konuşma sesi geliyor.

"Cassia," Aziel ofisine girdiğimde beni selamlıyor. Üç general bana bakıyor. Diğerleri bana aldırış etmiyor. "Gel, yanıma otur."

Aziel'in yanına bir sandalye çekilmiş.

Hiçbir zaman masasının arkasına oturmaya davet edilmemiştim ve otururken gülümsememek için dilimi ısırıyorum. Aziel bir haritayı işaretliyor, karşısındaki general koordinatları paylaşırken öfkeyle noktaları işaretliyor.

Prens Nolic'in ordusunu işaretliyor.

"Greed'in ordusu ne kadar büyük?" Aziel'in keskin sorusu odayı kesiyor.

Onun bakışlarını takip ediyorum. Rexton kapının eşiğinde duruyor. Dağınık, giysileri buruşuk ve saçları karışık. Tamamen siyah giyinmiş ve haritaya bakmak için ilerlerken gömleğini düzeltiyor.

"Söylemesi zor," diye itiraf ediyor. "Mammon'un askeri faaliyetlerine dahil değildim."

Aziel kaşlarını çatı. "Son yirmi yılı onun yanında geçirdin. En iyi sen bilirsin. En iyi tahminini yap."

Rexton gözle görülür bir şekilde tereddüt eder ve uzun bir nefes verir. "Yaklaşık yüz bin aktif üyesi olduğunu söyleyebilirim, ama emin değilim. Luca'nın ölümünden sonraki yıllarda aşırı paranoyaklaştı ve bilgileri kiminle paylaşacağı konusunda seçici davranıyordu. Ben o konuşmalara hiç davet edilmedim."

Yüz bin aktif üye mi? Bu büyük bir ordu. Beklediğimizden daha büyük.

Mammon tarihsel olarak yaklaşık elli bin kişilik aktif bir orduya sahipti ve acil durumlarda çağrılacak yirmi bin kadar eğitimli adam daha vardı. Yüz bin aktif üye, planladığımızdan çok daha fazla.

Wrath'ın sayılarıyla rekabet ediyor. "Eğitimli mi?" diye soruyor Aziel. "Sanırım öyle."
"Siktir."

Haritaya bakıyorum, dudaklarım büzülmüş. Beklenildiği gibi dağ silsilesine doğru ilerliyorlar, ama alışılmadık bir rota izliyorlar. Arazinin en engebeli olduğu güney yönüne doğru ilerliyorlar.

Neden bu yoldan gidiyorlar? Hiç mantıklı değil.

"Raum." Aziel dikkatini dövmeli generale çevirir. "Bu geçidi koruyabilir misin?" Dağın güney tarafındaki vadilerden birini işaret eder. Prens Nolic'in ordusunu oraya yönlendirdiğini varsayıyorum. Tehlikeli bir yer ve Raum bu işi halletmek için en uygun kişi.

Deneyimli ve zeki biridir.

Raum başını sallar. "Elbette. Askerlerimi toplayıp hemen yola çıkacağım."

"Ben de seninle geliyorum," derim.

Aziel itiraz etme fırsatı bulamadan koltuğumdan kalkarım. Generallerin beni ciddiye almasını istiyorsam, savaşmam gerekir. Masa başında oturup emirler yağdırmak yerine, aktif bir katılımcı olmalıyım.

Ayrıca, Aziel'in benimle çalışmamı kabul edeceği tek general Raum'dur. O, generaller arasında en güvenilir olanıdır ve en güçlü birliği yönetmektedir.

Aziel'in yüzü kızarır, yanakları kızarır. Kararımdan öfkeli, ama beni reddedemez. Yapamaz. Bana bunu yapmaz. Bana bunu yapmayacağını ummam gerekir.

Gergin bir sessizlik içinde birkaç saniye geçer, oda Aziel'in yanıtını bekler.

O Rexton'a döndüğünde kalbim bir an durur. "Onlarla git."

OTUZUNCU BÖLÜM

CASSIA

SAVAŞTAN NEFRET EDİYORUM kampı. Burada başarılı olacağımı düşünmüştüm, ama burası berbat bir yer. Dağlar çok soğuk, yemekler berbat ve konfor diye bir şey yok. Ayrıca buradaki tek kadınlardan biriyim.

Kadınların Wrath ordusuna katılmalarına yönelik bir kısıtlama yok, ama çoğu bunu tercih etmiyor. Yaşadıkları onca şeyden sonra, şiddete hiç ilgi duymuyorlar. Kadın nüfusunun azalmasından sonra doğup büyüyen benim neslimdeki kadınların sayısı biraz arttı, ama erkekler hala bize karşı yüz kat fazla.

Buradaki erkeklerin çoğu hiç bir kadınla savaş kampını paylaşmamış ve benim yanımda nasıl davranacaklarını bilmiyorlar. Aziel'in kızı olmam da durumu kolaylaştırmıyor.

Ya da Rexton'ın son birkaç gündür her hareketimi izlediğini. O, uyanık olduğum her anın üzerinde asılı duran kara bir bulut gibi. Beni delirtiyor.

"Zor bir gece mi geçirdin?"

Dönüp, liderlik çadırından çıkan Raum ile göz göze geliyorum. Dört iblis onun ardından çıkıyor ve dışarıda dağılıyorlar. Bu toplantıya katılmam istenmedi, ki bu ilk kez olmuyor. İkinci kez de değil. Üçüncü kez de değil.

Beş gündür buradayız ve ben tek bir strateji toplantısına bile davet edilmedim. Rexton birkaç tanesine katıldı. Kara bulutunun gizlice uzaklaştığını ve otuz dakika ile bir saat arasında ortadan kaybolduğunu fark ettim. Raum ve diğer yüksek rütbeli yetkililerin kokusuyla geri döndü. Bu çok açık bir ipucu.

Raum'un bakışları benimkini takip ediyor ve strateji çadırına baktığımı fark edince kaşlarını çatıyor.

"Kişisel bir şey değil, Cassia," diyor. "Bu senin ilk savaş deneyimin ve diğer askerlerle aynı yolculuğu yapman önemli

asla özel muamele görmez. Savaş kamplarında kraliyet ailesi özel muamele görmez. Bu her zaman böyle olmuştur."

Ne katılıyorum ne de katılmıyorum. Raum'un bana davranışından nefret ediyorum, ama bunun faydalarını da kabul ediyorum. Etrafımdaki düşük rütbeli askerleri ve bana verilen görevleri hor görüyorum, ama bu benim için eğitici oldu.

Herkesin kampta bir rolü var. Bu rol olmasaydı, burası bu kadar sorunsuz işleyemezdi. Tek bir kişi bile kurallara uymazsa, herkes bundan etkilenir. Bana yemeklere yardım etme görevi verildi. Yemek servisi yapıyorum.

Bunu yapmaktan her saniye nefret ediyorum.

Uykusuzluğum da durumu daha da kötüleştiriyor. Ailem, yatak odama girmesine izin verdiğim tek insanlar. En savunmasız olduğum anları bilmelerine güvenebileceğim tek kişiler onlar. Bu çadırda uyumak, herkesin gelip beni bulabileceği açık bir alanda olmak, sinir bozucu.

Uyku alanları kutsaldır.

Biri bağılıyor ve solumda bir kavga çıkıyor. Kavgaya karışan üç adamı belli belirsiz tanıyorum ve Raum uzun, dramatik bir iç çekişle kavgayı ayırmak için oraya koşuyor. Bu daha iyi bir zamanda olamazdı ve ben de bu dikkat dağınıklığını bir bahane olarak kullanıp kaçmak için tereddüt etmiyorum.

Haşlanmış sebze, ucuz et ve bisküvi kokuyorum ve kahvaltıya yardım ederken üzerime bir ton yağ döktüm. Kaçmam lazım, tercihen aklımı kaçırmadan önce.

Rexton beni ormana kadar takip ediyor. Her sabah böyle yapıyor.

Konuşmuyoruz. Konuşmanın bir anlamı yok. Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok.

Kampın yaklaşık yarım mil uzağında küçük bir dere var ve ben ona oldukça bağlandım. Soğuk su zihnimi temizlemeye ve kendimi toparlamama yardımcı oluyor, neredeyse her sabah oraya gidiyorum. Kahvaltı görevi beni gerginleştiriyor ve soğuk dereyi yeniden başlamak için iyi bir yol olarak buldum.

Dere görüş alanıma girdiğinde ruh halim hafifliyor ve ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıp suya girerken mutlu bir nefes alıyorum. Su buz gibi ve kalbim hemen birkaç vuruş hızlanıyor.

"Siktir!" Dişlerimin arasından hava çekerek tıslıyorum. "Çok iyi." "Seni anlamıyorum."

Rexton'ı görmezden geliyorum. Beni anlamasına ihtiyacım yok. Beni saygı duymasına ve benden korkmasına ihtiyacım var.

Akarsu çok güzel ve suyun aktığı karla kaplı dağa bakıyorum. Nehri aşağı doğru takip edersem, Wrath'ın nadir tatlı su göllerinden birine ulaşırım.

Rexton arkamda dolanırken ayak parmaklarımı kıvrırım.

"Raum ve Aziel sana tam olarak ne söyledi?" diye soruyorum. "Beni gözünün önünden ayırmamanı mı emrettiler?"

Rexton'ın kıyafetleri her hareketinde hışırdamaya başlıyor, bu yüzden yakınımda olduğunu biliyorum. Kokusu da geliyor. Askerlerin savaş zamanında vücutlarının doğal olarak yaydığı gücü bastırmaları teşvik edilmez ve Rexton bir işaret fişegi haline gelmiştir. Sanırım ben de öyle.

Belki de bu yüzden askerler bana karşı bu kadar tuhaf davranıyorlardı.

"Bana doğrudan bir emir verilmedi," diyor Rexton. "Ama ima edildi."

Evet. Bunu duyduğuma hiç şaşırmadım. Hayatımdaki erkekler bana hiç güvenmediler, hak ettiğim şekilde değil. Beni korunması gereken savunmasız, küçük bir varlık olarak görüyorlar. Beni güçlü Wrath olarak görmüyorlar.

Güçlüyüm, ama saygı duyulacak kadar güçlü değilim.

Eğer bir penisim olsaydı, bu deneyimi yaşayacağımı sanmıyorum. Aslında, yaşamayacağımı biliyorum. Eğer kadın olmasaydım, savaş kampına katılmam kimseyi şaşırtmazdı. Aziel'den beklendiği gibi, benden de bu beklenirdi.

Bu şımartılma yorucu.

Wrath'ın ordusunun komutasını bile üstlenmedim. Bu onur Rexton'a verildi ve Raum beni sıradan bir piyade olarak görevlendiriyor.

Nehir suyu ayak parmaklarımı okşuyor ve ben ayak bileklerime kadar ilerliyorum. Şu anda sıcak bir banyo ya da sıcak bir duş için her şeyi yapardım. Sıcak herhangi bir şey. Kampta ortak duşları kullanmayı reddediyorum ve gizli banyolarım için kullandığım suyu ısıtacak imkanım yok.

Bu cazibeye direnmek için çok uğraştım ama başaramadım. Askerlerin kampı terk etmesine izin verilmiyor ama ben Wrath'ın başkentine gizlice girip çadırım için küçük bir porselen küvet satın almayı tercih ettim. Buraya geri ışınlanmak çok zordu ama buna değdi.

Ortak duşları bir kez denedim, ama gömleğimi bile çıkaramadan bir grup adam beni engelledi. Bir gün önce duşları gözetledim ve kasıtlı olarak en az kalabalık olduğu bir zamanı seçtim, bu yüzden

bunun tesadüf olmadığını biliyorum. O adamlar çıplak vücudumu görmek istiyorlardı.

Gerçek bir tesadüf olsaydı onlarla duş almayı umursamazdım, ama öyle değildi. Aptal değilim ve o akşam duşlarda yedi ceset bırakmamak için tüm irademi kullanmam gerekti.

Ancak biri benim için sorunu halletti. O olaydan beri o adamları görmedim ve biraz araştırma yaptıktan sonra, hayatta dönmeleri pek olası olmayan bir göreve gönderildiklerini öğrendim.

Emrin Aziel, Raum veya Rexton'dan geldiğinden emin değilim ve sormayacağım da. O askerler daha iyi biliyorlardı ve cezaları da uygun. Hayatımdaki erkeklerin beni korumaya kalkışmasından nefret ederim, ama nadir durumlarda buna izin veririm. Bu da onlardan biri.

Rexton boğazını temizledi. "Onların kararına katılmıyorum."

Onun itirafı beni duraksatır. Neye katılmıyor? Aziel ve Raum'un kampta beni takip etmemiz için verdikleri sözsüz emirlere mi? Neden? Kendini bu tür görevler için fazla önemli mi görüyor? Muhtemelen.

Rexton'ın kendini çok önemli biri olarak gördüğüne inanmaya meyilliyim.

"Açıkla," emrediyorum.

Talebimin ardından sessiz bir kıkırdama geliyor, ki bunu hiç hoş karşılamıyorum. Rexton bana gülmeyi hak etmiyor. Bu hakkı kazanmadı. Onun çocukluğu hakkındaki yorumlarım ve ardından gelen özüründen sonra geçici bir ateşkes yapmış olabiliriz, ama bu bizi arkadaş yapmaz. Biz ortak bir amaç için düşmanız.

Mammon'un aşırı hevesli oğlu ve ordusu gittiğinde savaşımıza devam edeceğiz.

"Ee?" diye ısrar ettim. "Neyi kabul etmiyorsun?"

"Aziel ve Raum'un seni korumakta ısrar etmelerine katılmıyorum," diye itiraf etti Rexton. "Raum sana diğer askerlerle aynı muameleyi yaptığını iddia ediyor, ama bu doğru değil. Sen çok güçlüsün ve Wrath için değerli bir varlıksın. Eğer gerçekten tarafsız olsaydı, seni cepheye gönderirdi."

Cepheye mi? Burun kıvırıyorum. "Sen bunu isterdin, değil mi?"

Rexton'ın benim cepheye gönderilmemi hayal ettiğine eminim. Aziel'i varissiz bırakarak öleceğim günü hayal ediyor. David zaten Lust'ı yönetiyor ve Valeria iktidar pozisyonunu koruyamıyor. Kader buna izin vermez.

Benim ölümüm, Rexton'ı Wrath'ı yönetmek için mükemmel bir konuma getirecek.

"Tekrar söylüyorum Cassia, ben senin düşmanın değilim." Rexton yorgun sesli. "Sana düşman değilim ve gizlice senin düşüşünü beklemiyorum."

Omuz silkiyorum. "Diğer herkes öyle, senin neden farklı olacağını anlamıyorum." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Bunu yüksek sesle itiraf etmek çok acınası bir şey ve ben acınası biri değilim. Bunlar, ve gece geç saatlerde üzerinde düşündüğüm düşünceler, en büyük düşmanlarımla paylaşacağım türden değil. "Sence kim gizlice senin düşüşünü umuyor?" diye sorar Rexton diyor.

Dönüp omzumun üzerinden ona boş bir bakış attım. Bu konuşmaya Bu konuşmaya girmeyeceğim. İlk başta bir şey söylediğime pişman oldum.

Rexton mırıldanır. "Seni koruma şekillerine katılmıyorum çünkü buna ihtiyacın olduğunu düşünmüyorum. Sen güçlü, yetenekli bir iblissin ve onlar korkularının seni engellemesine izin veriyorlar. Bu uzun vadede sana zarar vermekten başka bir işe yaramıyor."

Rexton'dan uzaklaşıyorum, kızaran yanaklarımı görmesini istemiyorum. Beni utandırıyor ve konuşmayı kesmesini diliyorum. Hayatım boyunca birinin bunu söylemesini, babamın şımartmasını nefret ettiğim için deli olmadığımı onaylamasını bekledim.

Ama sonuçta, Rexton'ın Aziel ve Raum'un bana davranışları hakkında ne düşündüğü önemli değil. Bunu değiştirmeye çalıştım. Onların inandığı gibi savunmasız bir insan olmadığımı kanıtlamak istedim, ama bu hiçbir yere varmadı.

Mücadele etme isteğim, ruhum ve zihnim gibi ölmek üzere. Onun yerini öfke alıyor ve bu da işleri daha da kötüleştiriyor gibi görünüyor. Neyse.

Ayaklarım uyuşuyor, soğuk dere suyu içime işliyor. Zaten kendimi daha iyi hissediyorum, kaynayan öfkem ve kızgınlığım kontrol edilebilir bir düzeye indi. Rexton bir ağaca yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ben sudan çıkıp ayaklarımın kurumasını bekliyorum.

Çevremizi tarıyor, herhangi bir tehlike belirtisi arıyor. Hiçbir şey yok. Öyle görünmeyebilir, ama ben dikkatliyim. Her zaman tetikteyim, her zaman kendimi savunmaya hazırım. Rexton'ın benim yaptıklarımı tekrar kontrol etmesi onu rahatlatıyorsa, öyle olsun.

Prens Nolic'in ordusu dağa yaklaşıyor, Greed ve Wrath'ı ayıran sınıra hızla yaklaşıyor. Mammon'un krallığına koyduğu büyü nedeniyle, teleport yapamıyorlar. Bize ulaşmadan önce Greed'i geçmek zorundalar, kaynaklarını ve enerjilerini tüketiyorlar.

Günlerdir buradayız, hazırlık yapıyoruz. Prens Nolic'in hiç şansı yok.

Ayaklarım kuruduktan sonra çoraplarımı ve ayakkabılarımı giyip kampa doğru işaret ettim.

"Önce bayanlar."

Erkeklere bu insan ifadesini kullanmaktan hoşlanıyorum. Nadiren takdir ederler, ama bana büyük bir keyif veriyor. Erkekler kadınlarla karşılaştırılmaktan hoşlanmazlar.

Rexton kaşlarını kaldırır, dudaklarının köşeleri seğirir ve ağaçtan uzaklaşarak önümüze doğru yürür. "Teşekkürler. Sakıncası yoksa ben de öyle yapacağım."

Kırılmamış, bu da benim keyfimi biraz kaçırıyor, ama tamamen değil. Küçük bir umut ışığına tutunuyorum, ama kampa geri girdiğimizde o da sönüyor. Raum her sabah kahvaltıdan kısa bir süre sonra talimatlar veriyor. O ve subaylar bizi küçük gruplara ayırıp görevlere gönderecekler.

Dün ilk keşif grubuma yerleştirildim. Heyecan vericiydi ve bugün başka bir gruba yerleştirilmeyi umuyorum.

Raum her an bugünün emirlerini verecek ve ben bunları kaçırmak istemiyorum.

Wraths'a kendimi kanıtlamak, onlar için savaşmaya hazır olduğumu göstermek için sabırsızlanıyorum. Ne kadar güçlü ve yetenekli olduğumu görecekler ve destekleri ve sevgileri de hemen ardından gelecektir.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

CASSIA

REXTON ÇOK YAVAŞ HAREKET EDİYOR. Kasıtlı mı yapıyor?

Sanırım öyle.

Tabağından bir parça yemek alıyor ve kahvaltısını bitirmek için acele etmiyor. Çoktan kahvaltısını bitirmiş olmalıydı. Kahvaltı görevi bir saatten fazla önce bitti.

Ben sabah görevlerimle meşgulken, Raum ve diğer subaylarla bir toplantıya katılmak için gizlice kaçtığını sanıyorum. Bunu ilk kez yapmıyor ve son kez yapacağını da hiç sanmıyorum.

"Hadi," diye tıslıyorum, oturduğu masanın uzunluğu boyunca volta atarak.

"Acele et." Beni görmezden geliyor, hatta daha da yavaşlamış gibi görünüyor.

Onu boğazlamalıyım, ama sabırsızlıkla ayağımı yere vurmakla yetiniyorum.

Bugün Raum'un en iyi keşif gruplarından birine atandım ve harekete geçmek için sabırsızlanıyorum.

Birkaç dakika geçer. Rexton yavaş adımlarla yürümeye devam eder.

Dilimi damağıma vuruyorum. "Ben gidiyorum."

Onu daha önce bırakmalıydım, ama kibar olmaya çalışıyordum. Güçlü ve yetenekli olduğumu, Wrath için değerli bir varlık olduğumu söyledi. Beklenmedik bir iltifattı ve itiraf etmeliyim ki, beni biraz yumuşattı.

Bana atanan kara bulut olarak, beni gözünün önünden ayırmamalı. Bundan faydalandım ve son birkaç gün içinde birkaç kez hareketsiz oturmayı reddettim ve onu kampta peşimden koşarak aceleyle yemek yemeye zorladım.

Bunu yapmasını sağlamak benim için

hiç sorun değil. Dönüp uzaklaşmaya

başlıyorum.

Arkamdan yüksek bir iç çekiş sesi geliyor. "Neredeyse bitirdim, Cassia.

Bir dakika bekle."

"Umurumda değil."

Keşif grubumun buluşma noktasına doğru yöneliyorum. Raum bugünün gruplarını açıkladıktan sonra, herkes sabahki son işlerini bitirmek ve günün hazırlıklarını tamamlamak için dağıldı. Bu on beş dakika önceydi ve korkarım ki grubum şu anda beni bekliyor.

Son gelen olmak istemiyorum. Bu kötü bir izlenim yaratır.

Rexton, son lokmalarını aceleyle yerken çatalını tabağına sürter ve bir saniye sonra yanıma yetişir. Sinirli, ama bu beni rahatsız etmez. Bırak sinirli olsun. Yemeği bu kadar uzun sürmemeliydi.

Benim nezaketimden faydalanıyordu.

"Seni bu hale getiren ne?" diye soruyor. Geri çekiliyorum. Bu ne demek oluyor? Rexton devam ediyor. "Zekisin. Güçlüsün. Seni seven ve destekleyen bir ailen var. Neden bu kadar kötü davranıyorsun?"

"Değilim."

"Öylesin."

Adımlarımı hızlandırıyorum, botlarım çamurlu zemine çarpıyor. Neden bana bunu soruyor? Bu kişisel bir soru ve bu konu beni rahatsız ediyor. Bende bir sorun olduğunu biliyorum, zihnim olması gerektiği gibi çalışmıyor ve bunu konuşmaktan hoşlanmıyorum. Bunu kabul etmek, onu gerçek kılıyor.

"Bilmiyorum. Ben..." Alt dudağımı ısırarak sözümü kesiyorum. Rexton sessiz ve sabırlı bir şekilde devam etmemi bekliyor. "Ben hep böyleydim."

"Ben öyle duymadım."

"Ne duydun peki?"

Rexton benden mi bahsediyor? Arkamdan tavırlarım ve kişiliğim hakkında mı konuşuyor? Buna hakkı yok.

Grubumun buluşacağı yere vardık. Burası boş. Rexton ve ben ilk gelenleriz.

Yanaklarımı içime çekerim, onu kahvaltıyı aceleye getirdiğim için biraz suçluluk duyarım. Herkesin beni beklediğine, zamanımı yönetemediğimi yargıladıklarına kendimi inandırmıştım. Bunu deneyimsizliğime bağlayacaklardı ya da belki de soyumun beni şımarttığı sonucuna varacaklardı.

Düşünceler kafamda dönüp duruyordu. Onları durduramıyordum.

"Benim hakkımda kiminle konuştun?" diye soruyorum. "Babamla mı? Annemle mi? Raum'la mı?"

Rexton ellerini saçlarının arasına geçirir, göğsü çöker. Başımı yana eğiyorum.

"Seni strese sokuyor muyum,

Rexton?" "Çok."

İyi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, keşif grubumu aramak için ormanı taradım. Çok geç kalacaklar mı? Umarım kalmazlar. Neredeyse on dakika geçtikten sonra küçük grubumuz nihayet gelmeye başladı. Rexton dahil yedi kişilik bir ekibiz.

Grubumuzu yöneten subay en son gelen kişi. Güçlü biri, ama gücü Rexton ve benimkine kıyasla sönük kalıyor. Bu yüzden ona saygı duymak zor, ama liderliğini takip etmek için elimden geleni yapıyorum. Bu kampın sorumlusu Raum ve olumsuz davranışlarımın ona bildirilmesini istemiyorum.

Daha fazla sorumluluk almak için can atıyorum ve şu anda bunu sağlayabilecek tek kişi o. Rexton teknik olarak Raum'dan üstün ama o beni yönetmek için değil, bakıcılık yapmak için burada. Ben teknik olarak Rexton ve Raum'dan üstünüm ama yetkim elimden alındı.

Bu, ilgili herkes için tuhaf bir durum.

Subay boğazını temizledi. "Herkes hazır mı?" Etrafına bakındı, her birimizle göz teması kurduktan sonra başını salladı. "Harika. Gidelim."

Rexton ve ben, buluşma noktasına ilk teleport olanlar. Kampın birkaç mil uzağında, dağların derinliklerinde. Grubum, Prens Nolic'in ordusunu ilerlettiğini tahmin ettiğimiz geçidin yakınındaki beş mil uzunluğundaki araziye incelemek ve temizlemekle sorumlu.

Greed içinde çok fazla gözümüz yok, ama aldığımız birkaç rapor şüphelerimizi doğruluyor. Bu tarafa geliyor ve muhtemelen bölgede birkaç askerini keşif görevine göndermiştir.

Grubun diğer üyeleri de ortaya çıkıyor, bazıları diğerlerinden daha yavaş. İblislerin teleport olmasının ne kadar zor olduğunu unutuyorum ve bu sanatı mükemmelleştirdiğim yıllarda yaptığım hataları hatırlayınca hala utanıyorum. Sık sık hata yapardım ve babam sayısız kez imdadıma yetişti.

Artık bu benim için ikinci doğam oldu. Rexton için de öyle görünüyor.

"Herkes pozisyonunu hatırlıyor mu?" Subayımız bir ara veriyor. Hepimiz onaylayarak mırıldanıyoruz. "Oyalanmayın," diye devam ediyor. "Konumlar arasında kontrol edin ve dikkatli olun."

Elbette.

İlk belirlenen konumuma ışınlıyorum, sonunda yalnız kalabileceğim için çok mutluyum. Sadece birkaç dakika sürecek, ama rahatlatıcı olacak. Rexton, sağımdan yaklaşık çeyrek mil uzakta, geçide en yakın alanı inceliyor olmalı. Ona en tehlikeli konumu verdikleri için kızgıyım.

Botlarım toprağa batıyor ve üzerlerini kaplayan çamura yüzümü buruşturuyorum, sonra önümdeki göreve odaklanıyorum. Prens Nolic'in adamlarının bu yöne doğru ilerlediğine veya buradan geçtiğine dair herhangi bir iz arıyorum. Son yağmurlar ve çamur nedeniyle, izleri görmek kolay olmalı. Derin ayak izleri bırakmış olmalılar. Bu uzun sürmemeli.

Sessiz bir ıslık sesi duyuluyor. Arkamdan geliyor ve daha yakına ışınlanıp kontrol etme fırsatı bulamadan, göğsümde keskin bir acı yayılıyor. Daha önce hiç yaşamadığım bir acı ve titreyerek nefes alıp, gücümü toplayıp ışınlanarak uzaklaşıyorum.

Sadece birkaç metre
gidebilirim. Aşağıya
bakarım.

Siktir.

Mızraklanmışım. *Mızraklanmışım.* Uzun, tahta bir sap göğsümün ortasından çıkıntı yapıyor ve bağlı metal ucun tabanını zar zor görebiliyorum. İçime derinlemesine saplanmış ve çok acıtıyor.

Bunu beklemiyordum.

Kendimi zorlayarak yukarı bakıyorum, gömleğimin önünden hızla akan kandan gözlerimi ayırıyorum. Bölge yoğun ağaçlık, ama ağaçların arasında saklanan Greed'leri hemen fark ediyorum. Dört tane var.

Baştan ayağa çamurla kaplılar. Bu, kokularını gizliyor ve onları hemen fark edemememin tek nedeni bu. Dördü de soğuk gece sıcaklıklarına hazırlıklı olarak kürklerle sarılmışlar.

Onlar izliyor ve bekliyorlardı, ve benim şansına, saldırmaya karar verdikleri gün ben gönderildim.

Mızrakın ağırlığı aşağıya doğru, mızrağın ucu ise yukarıya doğru çekiyor. Bu dayanılmaz bir acı ve görmezden gelmek neredeyse imkansız.

Odaklanmam gerekiyor.

"Bu bir kadın..." Bir an sessizlik, sonra, "Bu Aziel'in ilk çocuğu Cassia."

Bu farkındalık heyecanla doludur ve dört Açgözlü daha yakına ışınlanır. Hızlıdırlar ve ben savaşa hazırlanmak için öne doğru sendelerim. Aktif olarak silah tutmuyorlar, ama bellerinde gümüş bir parıltı var. Bu beni gerginleştirmek için yeterli.

Başka mızrak görmüyorum, şükürler olsun.

Grubun en irisi bana doğru yaklaşıyor, neredeyse ulaşabileceğim mesafede. Artık daha yakın olduğu için, üzerine bulaşmış çamurun ötesindeki kokuyu alabiliyorum. Ondandır sızan güç ortalamanın biraz üzerinde, ama dikkate değer bir şey değil. Sanırım bu küçük grubun lideri o.

"Onu canlı olarak geri getirmeliyiz," diyor. Ne kadar da sevimli bir düşünce.

Sağımdaki adam başını sallıyor. "Emirler böyle değil." "*Prenses* için bir istisna yapacağız." Lider, "*prenses*" kelimesini sanki bir hakaretmiş gibi söyler. Öyle değil. Ben kraliyet ailesindenim, o ise bir hiç. Onun yargısı kıskançlık kokuyor. "*Prens Nolic*, ona sahip olacağı için çok mutlu olacak." "*Prenses*" kelimesini bir hakaretmiş gibi tükürüyor. Öyle değil. Ben kraliyet ailesindenim, o ise bir hiç. Onun yargısı kıskançlık kokuyor. "*Prens Nolic* onu ele geçirebildiği için çok mutlu olacak."

Greed'ler etrafımda dönmeye başlar. Onları görüş alanımdan çıkarırım. Ben sıradan bir iblis değilim. Aziel'in kızımı ve onları takip etmek için gözlerime ihtiyacım yok. Göğsümdeki mızrak, onların ayak seslerine odaklanıp konumlarını ve yakınlıklarını takip ederken zihnimin arka planına kaybolur.

Bana yaklaşıyorlar. Hata yapıyorlar.

Göğsümde bir mızrak saplı olabilir, ama ben hala Cassia'yım, Gazap'ın Veliht Prensesi. Beni alt etmek için çok şey gerekir.

"Biz..."

En yakınımdaki iblisin arkasına ışınlanıyorum ve tereddüt etmeden boynunu kırıyorum. Hayatta kalma şansı kalmasın diye sertçe çekiyorum. Dizleri çöküyor ve onu yere bırakıp yanındaki iblise dönüyorum.

O tepki vermeye başlıyor ve ben elimi göğsüne sokuyorum. Aziel'in bu yöntemi kullanarak öldürdüğüne dair hikayeler duymuştum, ama kaslar yırtılıp organlar parmaklarımdan arasından kayarken, bunun korkunç bir deneyim olduğuna karar veriyorum.

Adam mızrağımın sapını kenara itiyor ve yakalayıp kopardığında alevler boğazımı yalıyor. Çılgılık atmamak, yere yığılmamak için tüm gücümü kullanıyorum. Mızrağı kampta bulunan sağlık çadırına ulaşana kadar yerinde bırakmayı planlamıştım, ama kan hemen açılan yaradan akmaya başlıyor.

Birkaç metre uzağa ışınlanırken ter yüzümden damlıyor. Kalp benimle birlikte geliyor ve kalan iki iblisle yüzleşirken parçalanmış organı yere atıyorum.

şeytanla yüzleşirken parçalanmış organı yere atıyorum. Lideri onlardan biri.

Çömelmışler, yumruklarında sınıksız tuttukları bıçakları yeniden ayarlarken her hareketimi izliyorlar. Bakışları göğsüme kilitlenmiş, şüphesiz yaralanmamdan en iyi şekilde yararlanmanın yolunu arıyorlar.

Ne kadar acı çektiğimi bilmelerini istemediğim için dik duruyorum. Ya da sallanma isteğiyle nasıl mücadele ettiğimi. Mızrak derine saplanmış ve hayati bir organa isabet etmiş olmasından korkuyorum. Kalbime isabet etseydi çoktan ölmüş olurdu, ama akciğeri delmiş olabilir.

İki adam da aynı anda saldırıyor. Hareketleri akıcı. Pratik yapmışlar. Rexton, Mammon'un ordusunu eğittiği konusunda yalan söylemiyordu. Luca'nın ölümünden sonra paranoyaklaştığını biliyordum, ama hazırlıklarının bu kadar kapsamlı olduğunu hiç fark etmemiştim.

İlk adamın saldırısından kaçarken hareketlerim utanç verici derecede yavaş, ama ikinci adama karşı savunma yapacak kadar kendimi toparlayamıyorum. Omuzu göğüs kafesime çarpıyor ve nefesimi kesiyor. Keskin bir çatlak sesi duyuyorum, sanırım bir veya iki kaburgam kırıldı ve yumruklarım bir anlığına düşüyor.

Benim de başım düşüyor, kan kaybı beni sersemletiyor.

Teleport yapmak için çok zayıfım.

Adamlardan biri bana ulaşır ve son enerjimi kullanarak boğazını parçalarım. Ortam çok kirlenir ve adam geriye doğru sendelerken yüzüme kan sıçrar. Ancak son adamı, lideri, gözden kaybettim.

Ayakları alt omurgama çarparak beni ellerimin ve dizlerimin üzerine düşürürken onu çabucak buluyorum.

Acı içinde inleyerek yere düşerim ve bu dövüşü kazanamayabileceğimi fark edince içimi iğrenç bir his kaplar. İlk kez önemli bir dövüşe giriyorum ve başarısız oluyorum. Lanet olası mızrakla yaralanmasaydım, bu dört adam benim için bir zorluk oluşturmazdı.

Kim insanları

mızraklanır ki?

"Cass..."

Rexton.

Arkamdaki Greed yere düşer, kafası solumdaki bir kayaya çarpar. Kafasına bağlı bir vücut yoktur.

Kollar gövdem etrafını sarıyor. Biri doğrudan göğsümdeki deliğin üzerine bastırıyor ve ben çığlık atıyorum. Kontrolsüz bir şekilde boğazımdan çıkıyor, o kadar yüksek ve sert ki, yarın sesim kesinlikle kısık olacak.

Rexton tutuşunu yeniden ayarlar ve beni ters çevirir, bir saniye sonra bulanık, panik dolu ifadesi görüş alanıma girer. Açık yaraya bakıyor. Nasıl görüldüğünü sadece tahmin edebiliyorum ve ondan nefret etmeme rağmen, beni yerden kaldırırken göğsüne yığılım.

Başım omzuna yaslanıyor.

"Trakeayı saklayacak mısın?"

Trakeayı mı tutuyorum? Parmaklarımı esnetiyorum, şimdiye kadar bir şeyin etrafına kıvrıldıklarını fark etmemiştim. Onu yanımda götürmek niyetinde değildim, ama fena fikir değil.

"Evet," diye homurdanıyorum. "Hatıra olarak."

Çevremdeki dünya kaybolur, bir saniye sonra kampın dışında yeniden belirir. Rexton beni neden kampa götürüyor? Beni öldürmek ve Wrath'ı ele geçirmek için mükemmel bir fırsat. Neden bu fırsatı değerlendirmiyor?

"Neden?" diye soruyorum.

Beni görmezden gelir, bunun yerine beni güvenli bir yere çeker. Anlamıyorum.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

CASSIA

REXTON BENİ KAMPIN KENARINA TAŞIR. Kampın hemen dışında dururuz.

"Seni burada bırakacağım." Elini belimden çekip, artık beni desteklemiyor. Hareketsiz kalmaya çalışsam da sallanıyorum. "Kampın içinden geç. Herkesin, Wrath için savaştığını, Wrath için kanını dökmeye hazır olduğunu görmesini sağla."

Ne?

"Sen Aziell'in şımarık kızından daha fazlasısın," diye devam eder Rexton.

"Bunu görmelerini sağla."

İnleyerek, destek almak için Rexton'ın omzunu tutuyorum. "Yürüyemem."

Yardım istemekten nefret ediyorum, ama başka seçeneğim yok. Kampta yürümek bir yana, ayakta durmakta bile zorlanıyorum.

"Yürüyebilirsin," diyor Rexton. "Şifacılar git, dikiş attır, sonra çadırına dön. Ben Raum'a durumu anlatırım."

Trakeayı elimden alır ve yerine kanlı bir bıçak koyar.

Bu bıçak Greeds'lerden birine ait. Rexton onu ne zaman aldı?

Trakeayı geri almak için harekete geçiyorum. O benim.

"Onu saklamayacağım," diyor Rexton, onu benim ulaşamayacağım bir yere çekerek. "Sinir bozucu ve onu kampta yanında taşımana gerek yok. Sonra sana geri veririm. Çadırında bir küvet var, değil mi?"

Tereddüt ettikten sonra başımı sallıyorum. Benim banyom olmaması gerekiyor. Burada akan su yok ve banyo yapmak kaynak israfı olarak görülüyor. Sadece seçkin birkaç kişi bu lüksü yaşayabiliyor. Bu lüks, krallıkları için savaşmış ve kanını dökmüş gaziler, Wrath'lar için ayrılmış. Raum'un banyosu var ve sanırım Rexton'ın da vardır.

Diğer herkesin ortak duşları kullanması bekleniyor. Su yağmurdan toplanıyor ve beni kirli hissettiriyor. Ayrıca çok soğuk.

Bu yüzden kampa gizlice bir küvet soktum ve kendimi çok kirli hissettiğimde düşük rütbeli Wrath'lara rüşvet verip onu doldurtuyorum. İnsanlar, kendime biraz rahatlık sağlamak için ne kadar uğraştığımı bilselerdi beni küçümserlerdi, ama bu riski almaya değer olduğuna karar verdim.

"Senin için doldurtacağım," diyor Rexton. Bakışlarında hiçbir yargılama yok. Neden? Devam ediyor. "Yorgun olduğumu biliyorum, ama yatmadan önce yaralarını iyice temizle. İyileşmene yardımcı olur. Güven bana."

Bunu yapmayacağım, ama tartışacak kadar yorgunum. "Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyorum.

Rexton tereddüt eder, sonra omuz silker. "İnsanların inandırmak istediğın kadar korkunç biri olduğumu düşünmüyorum. Doğrusu, senin için üzülüyorum."

Ben insanların inandırmak istediğım kadar korkunç biriyim ve onun acımasına ihtiyacım yok.

Rexton beni ileri doğru itti. "Git."

Sızlanıyorum, sonra iyileştirme çadırına doğru topallayarak yürümeye başlıyorum. İnsanlar açıkça bakıyorlar ve Rexton'ın söylediklerinin doğru olmasını umut ediyorum. Wraths, yaralandığım için zayıf olduğumu düşünecek mi? Rexton öyle olmayacağına inanıyor gibi görünüyor, ama yalan söylemek için her türlü sebebi var.

Beni küçük düşürmek için her türlü sebebi var. Ona yaptıklarım ve söylediklerimden sonra bunu hak etmediğimi söyleyemem.

Şifa çadırının dışında bekleyen küçük bir asker grubu var, ama benim durumumu fark edince kenara çekilip bana geçmemi işaret ediyorlar. Bu büyüklükte bir yara çoğu iblisi öldürür, ama benim damarlarımda Aziel'in kanı akıyor.

Teknik olarak yarı insan olabilirim, ama buradaki neredeyse herkesten daha güçlüyüm. Çadırın kapısını itip en yakın sandalyeye çökerek kendime bunu hatırlatıyorum. İki adam bir anda üzerime atlayıp göğsüme daha iyi ulaşabilmek için gömleğimi kesiyorlar.

Aynadaki nefes kesiklerinden anlaşıldığı kadarıyla, durum pek iyi değil.

Yüzümü buruşturuyorum, onlar beni kurcalarken, göğsüme bir şeyler sokup çıkarmadan önce dürtüyorlar ve yarayı dikiyorlar. Yapabilecekleri pek bir şey yok. Bunu biliyorum. İblisler çabuk iyileşir ve vücudum doğal olarak iyileşecektir.

Sadece zamana ve uykuya ihtiyacı var. "Aziel'e haber verin..."

Onu kesiyorum. "Bu çadıra giren her Wrath hakkında Aziel'i bilgilendiriyor musun?"

Şifacı ağzını kapatır, sonra sertçe başını sallar.

"O zaman benim için bunu yapmayacaksın." Yarıısı dikilmiş göğsümü işaret ediyorum. "Şimdi bitir şunu."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Ateş göğsümü ve boğazımı yalarken, yüze kadar sayıp tekrar geri sayıyorum.

"Üç kaburgan kırılmış." "Tahmin etmiştim."

Şifacılar çalışmaya devam ediyor, sessizlikleri garip bir şekilde rahatlatıcı. Beni tedavi etmek muhtemelen onların en kötü kabusu. Eğer işleri batırırlarsa, yanlış bir karar verirlerse ve ben ölürsem, Aziel onları öldürür. Kendini durduramaz. Bugünlerde nispeten uysal, ama yine de bir Wrath.

Ateş onun damarlarında da yanıyor.

Eğer ölecek olsaydım, çoktan ölmüş olurdum.

Saatler gibi geçen bir süreden sonra şifacılar ellerini çekip geri çekildiler ve bana yer açtılar.

"Geri dönmek için yardıma ihtiyacın var mı?" "Hayır."

Rexton'ın talimatları açtı. Wrath'ların kanadığımı görmelerine izin ver, şifacıların yardımını kabul et, ama zayıf görünme. Dizlerim titreyerek ayağa kalkıyorum ve dışarı çıkıyorum.

Raum çadırın üç metre dışında, bir heykel gibi hareketsiz durarak benim çıkmamı bekliyor. Bakışları hemen göğsüme, kan ve dikişlere düşüyor, sonra da morarmış göğüs kafesime iniyor. Gömleğimin kesik uçlarını bir araya getirip, açıkta kalan derimi onun görüşünden saklayabilirdim. Normalde böyle yapardım, ama yapmıyorum.

Birkaç saniye geçtikten sonra nihayet başını kaldırıp gözlerime bakıyor. Hemen yanıma gelip ne olduğunu anlatmamı isteyeceğini sanıyorum. Beni iyileşmem için eve göndereceğini düşünüyorum. Ama beni şaşırtıyor.

O bakışlarını yere indirip çenesini eğdiğinde, yanaklarım kanardı, bu ince bir saygı göstergesiydi. Sonra dikleşti ve arkasını dönüp tek kelime etmeden gitti.

Her adımda yüzümü buruşturarak çadıma geri dönüyorum. Birkaç iblis koşarak yardım teklif ediyor ama onları eliyle uzaklaştırıyorum. Bunu yapabilirim.

Çadıra vardığımda terden sıırıslam olmuşum. Yatağım beni çağırıyor, ayaklarım yere sürünüyor, doğruca ona doğru ilerliyorum. Rexton banyo yapmamı söyledi, ama bu talimatı uygulamamın imkanı yok. Çok

yorgunum. Bunun yerine, göğsümü ve kaburgalarımı sarsmamaya dikkat ederek yatağıma uzanıyorum. Ölüm şimdi beni alabilir. Hazırım.

Çadırımın girişi itilir, kalın kumaş açılır ve Rexton görünür. Görüntüsü bulanık, ben de gözlerimi ovuştururken o arkasında gevşek kumaşları sabitler. Bunu ben yapmalıydım. Genelde bunu yapmayı unutmam.

"Berbat görünüyorsun."

Boğuk bir kahkaha atıyorum. "Teşekkürler."

Rexton kapının yanında duruyor, bakışları odanın içinde dolaşiyor. Konaklama yerim oldukça dar.

Yatağım sağ duvara dayalı, sol tarafta ise küçük bir masa ve banyo küvetim var. Bazı insanlar çadırlarını evlerini hatırlatan süs eşyalarıyla dekore ederler, ama ben buna hiç ilgi duymuyorum. Getirmeyi düşündüğüm tek kişisel eşya bir şişe içkiydi.

Bunu yapmadığım için pişmanım. Alkolün sıcaklığı, göğsümdeki boşluğu unutmamı sağlayacak iyi bir dikkat dağıtıcı olurdu.

Rexton kaşlarını çatı. "Sen de pisliksin."

"Farkındayım."

"Kendini temizleyebilmen için banyonu doldurdum."

"Biliyorum."

"Öyleyse neden yıkamadın?"

"Çünkü istemiyorum."

Rexton iç çekerek kollarını sıvadı. Nedenini tahmin edebiliyordum ve o bana doğru hareket ederken çaresizce yalvaran bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

"Git buradan," emrediyorum. "İstemiyorum."

Başım öne düşer, çenem göğsüme yaslanır. Banyo yapmak istemiyorum. Bunun için oturmak, soyunmak, ovmak, kurulamak, giyinmek ve daha pek çok şey yapmak gerekiyor ve benim için bunların hepsi için enerjim yok.

"Sonra," diye söz veriyorum. Çaresizim. "Sonra yaparım."

Uyumam lazım.

Gözlerim kapanıyor ve göğüs kafesimdeki zonklayan acıyı görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Her nefesim acıtıyor ve o Greed'leri tekrar öldürebilmeyi diliyorum. Kim insanları mızraklanır ki? Bu modası geçmiş bir saldırı, beklemediğim bir saldırı.

Rexton omuzlarımı tutar ve ben karyolamdan zorla kaldırılırken çığlık atarım. İstediğim bu değil ve Rexton çömelip bacağıma dokunurken onun kafasına öfkeyle bakarım.

"Ayağını kaldır," diyor.

Siktir et onu. Her iki elimi de kafasına koyuyorum, parmaklarım saçlarına gömülüyor, dengemi sağlamak için onu kullanıyorum. O da bana izin veriyor, tartışmadan ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıyor. Sırada pantolonum var. Rexton, şüpheli bir şekilde nazik hareketlerle pantolonumu bacaklarımdan aşağı indiriyor.

İç çamaşırlarımı dokunmadan bırakıyor, muhtemelen kendisi için neyin iyi olduğunu bildiği için. Savunmasızım, ama kim olduğumu unutmadım. Eğer bundan, benden yararlanmaya çalışırsa, onu öldürürüm. Ve eğer onu öldüremezsem, babamın yanına koşar ve bunu onların yapmasına izin veririm. Eğer onlar yapmazsa, Valeria ve David'e giderim.

David biraz korkak, ama Rexton bana saldırırsa Valeria onu öldürmekten çekinmez. Bundan hiç şüphem yok. Başarılı da olur. Kader sinsi bir şeydir ve o bunu başarmanın bir yolunu bulur.

Rexton ayağa kalkıyor, elleri kanla kaplı. Çok fazla kan var ve yere damlayan kan damlalarını görünce yüzümü buruşturuyorum. Kan damlaları çadırımın girişinden yatağıma kadar uzanıyor ve çarşaf larım ıslak görünüyor.

Kahretsin. Üzerine kan bulaşmış. Fark etmemişim.

Rexton, parçalanmış gömleğime bakar. Şifacılar gömleğimi göbek deliğime kadar keserler ve Rexton da kalan kısmı yırtarak çıkarır. Rahatlarım. Kollarımı kaldırmak istemiyorum ve gömleği omuzlarımdan çıkarmama bile yardım etmiyorum.

Sütyenim mızrakla yırtılmış ve gömleğim çıkarıldığında yere düşüyor.

"Ne kadar kötü?" diye

soruyorum. Hâlâ

bakmadım.

"Yara izi kalacak," diyor Rexton. "Hadi."

Elini uzatarak küvete girmeme yardım ediyor. Sırtım çadırın girişine dönük, normalde asla böyle durmam ama umurumda değil. Rexton'ın birçok kusuru olmasına rağmen, kimsenin içeri girmesine izin vermeyeceğine güveniyorum.

Banyo suyu ılık, soğuk tarafta ama iyi geliyor. Ateşim var.

"Masamda sabun ve bez var," diyorum.

Rexton beni yıkatacaksa, o zaman beni yıkayacak. Ben kesinlikle yıkamayacağım. Burada oturup, o tüm zor işi yaparken ölümü bekleyeceğim. Bugün beni çok yordu.

Neyse ki Rexton sorun çıkarmıyor. Sabun ve el bezi alıyor, sonra beni silmeye başlıyor.

"Göğsünü en son yıkayacağız,"
diyor. "Umurumda değil."

Rahat bir sessizliğe bürünüyoruz, bu sessizliği sadece Rexton'ın ara sıra yeni bir pozisyona geçmemi istemesi bozuyor. Rexton'ın beni yıkaması korktuğum kadar kötü değil ve bu kadar acı çekmiyor olsaydım, bunu biraz da olsa keyifli bulurdum herhalde.

Şımartılmayı seviyorum.

Yüksek, yırtıcı bir ses çadırımı parçaladı. Suçlunun kim olduğunu zaten biliyorum. Yüzümü küvetin kenarına dayadım, dönüp bakmaya tenezzül etmedim. Özel alanıma zorla girecek cesareti olan tek bir kişi var.

Şifacıların Aziel'e koşacaklarını bilmeliydim. Ona yaralanmamı anlatmışlardır, muhtemelen en ince ayrıntısına kadar. Hiçbir haysiyetim, mahremiyetim kalmadı.

"Cassia! Ne..."

"Çık dışarı." Rexton'ın sesi alışılmadık derecede soğuk ve sırtımdaki eli, gücünün kokusu çadırımın her yerine yayılırken hareketsiz kalıyor. Bu kadar çok güç sakladığını fark etmemiştim. Bu benim iyiliğim için mi? Buna gerek yok.

Yaralıyım, ama ben hala Cassia, Veliaht Prensesim. Ben korkak değilim. Soğuk bir sessizlik odayı doldurur.

Aziel'in karşılaştığı manzarayı sadece hayal edebiliyorum. Çoğunlukla çıplak, banyoda otururken Rexton saçımdaki kanı yıkıyor. Sonuca varmak çok kolay olurdu ve Aziel, yakın olduğum erkeklere karşı hiç aşırı düşmanlık göstermedi, ama onun kabullenmiş tavrının Rexton'a da uzandığını sanmıyorum. İkisi arasında çok fazla geçmiş var.

Bunu açıklayabilirim. Rexton'ın bana hiç dokunmadığını ve sadece mesafeli davrandığını söyleyebilirim, ama umurumda değil. Ben bir yetişkinim ve romantik ve cinsel hayatımı babama açıklamak zorunda değilim.

"Çık dışarı," diye tekrarlar Rexton. "Cassia bu işi halleder. Sana burada gerek yok."

Babamla bu şekilde konuşacak cesareti var. Bunu kabul ediyorum.

Aziel'in gücü odayı doldurur ve Rexton'ın gücünü bastırmakla tehdit eder. Rexton doğrulurken sırtımdaki sıcak el kaybolur, ama yanımdan ayrılmaz.

"Kızım kendi adına konuşabilir."

"Çık dışarı," Rexton'ın sözlerini tekrarlarım, ama sözlerimde otorite yok. Zorlamak için çok yorgunum. "Ben hallederim. Buraya ihtiyacın yok." Odada hiçbir şey değişmez. İç geçiririm. "Lütfen git, baba." Yalvarıyorum. "Bunu benim için mahvetme."

Sonunda, yine dayanılmaz uzun bir bekleyişin ardından Aziel ortadan kaybolur. O gittikten sonra hava hafifler ve Rexton sessizce sırtımı yıkamaya devam eder.

"Onunla öyle konuşmamalıydın," diyorum.

Rexton önüme geçer ve göğsümü temizlemeye başlar. Neden bunu en son yapacağını söylediğini hemen anlarım. Bez, yarama ateş gibi batıyor ve göğüs kafesime uygulanan en ufak bir baskı bile gözyaşlarımı tutmamı zorlaştırıyor.

Sonunda işini bitirdiğinde öne doğru eğiliyorum. "Bu hiç hoşuma gitmedi," diyorum.

Rexton yüzünü buruşturur. "Üzgünüm."

Bana uzanarak, havluyu küvetin kenarına asıyor. Bugün bana karşı aşırı nazik davrandı ve bu kafamı karıştırıyor. İnsanlar bana karşı dostça davranmazlar, sebepsiz yere değil, özellikle de Rexton'a davrandığım gibi davrandıktan sonra. Anlamıyorum.

Bu bir oyun mu? Az önce söylediklerinde ciddi miydi? Öne eğilip mırıldanıyorum.

Dudaklarım Rexton'ın boynunun yan tarafını bulur. İblislerin çiftleşme izlerini bıraktıkları yeri bulurlar. Bu çok samimi bir yer, çoğu iblis burayı kaçınır, ama ben çoğu iblis gibi değilim. Rexton'ın kokusunu içime çekerim, dilimi boğazının yan tarafına doğru sürüklerken bu kokuyu hafızama kazırım.

O hareketsiz kalır, titrek bir nefes alır.

"Cassia..."

Cildi tuzlu. Hoşuma gidiyor. Daha fazlasını istiyorum.

Öne atılıyorum, dişlerimi omzunu ve boynunu ayıran kasa batırıyorum. Rexton'ın derisini yırtmadım, ama yırtabilirdim. Bu çok kolay olurdu.

Rexton savunmasız bir durumda, kontrolü elinde olmayan bir durumda. Bu benim kararım. Dişlerimin arasında onun derisi var ve onu bana bağlamak için tek yapmam gereken tek bir ısıruk. Onu benim yapabilirim. Ona sahip olabilirim.

Onu yerinde tutuyorum, bana verdiği gücü tadını çıkarıyorum.

"Cassia." Rexton yutkunuyor, boğazı sallanıyor. Dudaklarımla hissediyorum. "Beni işaretleyeceksen, bir an önce bitir. Beni tuttuğun açt rahatsız edici."

Dudaklarımın köşeleri kendiliğinden seğiriyor ve Rexton'ı serbest bırakmadan önce dişlerimin arasındaki sıcak deriyi son bir kez yalıyorum. O dikleşiyor, daralmış siyah gözleri benimkilerle buluşuyor. Yüzündeki ifade okunamıyor.

"Bugün olmaz," diyorum.

Rexton başını sallar. Beni onu ısırmama izin verir miydi? Sanırım başka seçeneği yoktu.

Neden kızgın görünmüyor? Öfkeli olmalı. Çoğu insan öyle olurdu. Çenemi kırar ve dişlerimi zorla çıkarırlardı.

"Hadi giyinip yatağa gidelim."

Rexton beni küvetten çıkarmaya yardım eder ve ben ıslak bir köpek gibi çadırın ortasında dururken, o vücudumu havluyla kurulayıp kuru giysiler giymeme yardım eder. Ben iç çamaşırlarımı değiştirirken o arkasını döner, ama ayağım takılıp düşerken küfür eder ve benim için o işi yapar.

"Bu kadar sinirli olma," diye tersliyorum. "Senden banyo yapmama yardım etmeni istemedim ve seni burada kalmaya zorlamıyorum."

Siyah gözleri benimkilerle buluştu, ama beni yatağıma götürürken hiçbir şey söylemedi. Zaten yarı uykuluydum, ince şilteye neredeyse yığıldım.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CASSIA

Çadırımın dışına çıkabilecek kadar iyileşmem iki gün sürer. Şifacılar birkaç saatte bir beni kontrol ederler ve mutfakta birlikte çalıştığım askerlerden biri bana yemek getirir. Uzun süre kalmaz, bu da hoşuma gider.

Rexton'ı henüz
görmedim. Bu beni
endişelendiriyor.

Ona dişlerimi geçirdiğimde ne düşünüyordum? Onu işaretlemekle tehdit ettim. Kim böyle bir şey yapar? Panik içindeki düşüncelerim, onun yokluğunda kafamda dönüp duruyor. Çok kızgın olmalı. Ben onun yerinde olsam kızardım. Belki de ayrılmaya karar vermiştir, sonunda Raum ve Aziel'e benim kara bulutum olmaktan vazgeçtiğini söylemeye karar vermiştir.

Bu görev onun seviyesinin altında. Savaşa hazırlanıyoruz ve o, Aziel ve diğer generallere üst düzey strateji konusunda yardım etmek yerine, Raum'un savaş kampında peşimden dolaşıyor. Eminim bundan bıkmıştır ve onu ısırmakla tehdit etmem bardağı taşıran son damla olmuştur.

Bu düşünce beni garip bir şekilde üzdü. Rexton bana iltifat ediyor ve ilk başta korktuğum kadar korkunç biri değil. Çok şikayet ediyor ama istikrarlı ve rahat bir insan. Onun etrafımda olmasını seviyorum.

Taze iyileşmiş cildim gerilirken, başımdan tişörtü çekerken yüzümü buruşturuyorum. Cildim hassas, ama kocaman bir delikten iyidir. Kaburgalarımın iyileşmesi daha uzun sürecek, ama morluklar geçti. Dışarıdan bakıldığında iyi görünüyorum.

Ama içim berbat durumda.

Çadırımda ayna yok, bu da en iyisi. Bu sabah nasıl göründüğümü sadece tahmin edebilirim. Yorgunum ve eminim bu yüzümden okunuyordur. Yine de, sonsuza kadar burada saklanamam. Saklanmak da istemiyorum.

Mızraklanmıştım, ama görevimden alınmadım. Çadırımın dışında geçen konuşmaları dinliyordum ve Prens Nolic'in ordusu hızla sınıra yaklaşıyor. Yakında buraya varacaklar ve geldiklerinde savaşmaya niyetliyim.

Çadırdan çıktığımda askerler bana bakıyor, gözleri neredeyse hep göğsüme kayıyor. Birkaç kişi yaramı gördü ve görmeyenler de hikayeyi duymuşlardır. Aziel'in yaralandığını öğrenince kampı ziyaret etmesi de pek yardımcı olmadı, umarım çok fazla gürültü çıkarmamıştır.

Muhtemelen öyle yapmıştır.

Belki de Rexton'ın ayrılmasının sebebi odur. Rexton babama sert çıktı, bu da hafife alınacak bir şey değil. Aziel, arkadaşları hariç kimseye boyun eğmez. Belki de Rexton'ı kovdu, kamptan ve hatta Wrath'tan bile uzaklaştırdı.

Rexton nereye giderdi? Lust'a mı? Yakışıklı ve güçlü biri, eminim David onu kollarını açarak karşılar.

David ve Rexton'ı düşününce dudaklarım bükülüyor ve yiyecek ararken ellerim yumruk oluyor. Açlıktan ölüyorum ve yemek çadırı kampın merkezine yakın. Umarım sıra çok uzun değildir. Kahvaltı yirmi dakikadan biraz fazla bir süre önce başladı ve ilk yoğunluk azalmış olmalı.

Bölgede yüksek sesli sohbetler var, ama sadece birkaç kişi yemek almak için bekliyor. Bugünün menüsü tatsız çırpılmış yumurta, fazla tuzlu et ve tosttan oluşuyor. En sevdiğim menü değil, ama en kötüsü de değil.

Kulaklarım ara sıra benim adıma fısıldayan sesleri duyuyor. İnsanlar beni fark ediyor ve konuşuyorlar. Bunun olacağını biliyordum.

Yemek masalarını tarayarak oturacak bir yer arıyorum.

Rexton.

Küçük bir masada tek başına oturmuş, yanağını avucuna dayamış, yemeğine bakıyor. Hâlâ burada mı? Kalbim çarparken ona doğru yürüyorum. Yaklaştığımda başını kaldırıyor, sinirli ifademi fark edince gözlerini kısıyor.

"Neredeydin?" diye fısıldıyorum. "Gittiğini sanmıştım."

Rexton çatalını bırakıyor. "Bu seni üzür müydü?"

"Evet." Kafamı sallıyorum. "Hayır. Önemli değil. Neredeydin?"

Cevap vermek için bir saniye bekledi. "Sana biraz zaman vermek istedim." Bu kadar kayıtsız konuşmasından nefret ediyorum. "Beni neredeyse işaretledikten sonra bunu isteyeceğini düşündüm

bunu istersin diye düşündüm."

Dişlerimin içini dilimle okşayarak, derisinin dişlerimin arasında nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. Damarlarında dolaşan kanını neredeyse hissedebiliyordum. Bu beni ısırma, ona sahip çıkmaya kışkırtıyordu.

"Bana kızgın mısın?" diye soruyorum.

Rexton kaşlarını kaldırır. "Oturmak ister misin?"

Karşısındaki koltuğa çöküyorum. Kamp arasında taşınması kolay katlanır bir sandalye, ama ömrü bitmek üzere gibi görünüyor. Ağırlığımı taşıyan ahşap gıcırıyor ve ayakları artık sağlam değil.

Rexton sessizce tabağını bana doğru kaydırır. Tabağa bakıp tereddüt ettim, sonra çatalını alıp kendime servis yaptım.

"Bana kızgın mısın?" diye tekrar soruyorum.

Kızmasını istemiyorum, ama sanırım kızgın. Özür dilemeli miyim? Bu muhtemelen sosyal açıdan uygun olan şey, ama yalan olur. Özür dilemiyorum, gerçekten.

"Hayır, Cassia," diye başlıyor Rexton. "Kızgın değilim."

Hareketsiz kalırım, dudaklarımı büzüyorum. Gerçekten öyle mi düşünüyor? Yalan mı söylüyor? Neden yalan söylesin ki? Belki de benimle bir tür akıl oyunu oynamaya çalışıyordur. Belki de bana, ona karşı nefretten başka bir şey hissettirmeye çalışıyordur. Beni duygusal olarak savunmasız hale getirmek istiyor.

Bu, son zamanlardaki iltifatlarını açıklıyor. Beni izliyor, muhtemelen benim onu izlediğim kadar dikkatle. Niyetimi anladı. Hayallerimi ve hırslarımı biliyor, ve onlara ulaşmak için mücadele ettiğimi biliyor. Bunu bana karşı kullanacak.

Dişlerimi ona geçirmeme izin vermek, güvenimi kazanmak ve beni rehavete kaptırmak için başka bir yol.

Yemeğini dudaklarıma götürürken göz teması kuruyorum, sessizce ona farkında olduğumu belli ediyorum. Ne planlıyorsa, ben o tuzağa düşmeyeceğim.

"Bana deli gibi bakmayı kes." Rexton yüzüme doğru eliyle işaret ediyor. "Sinir bozucu."

Çılgın bakışlarım yok.

Rexton devam ediyor. "Sana yardım ettikten sonra panikleyip beni iteceğini, beni işaretlemekle tehdit etmeyeceğini umuyordum. Ama sen en patlayıcı seçeneklere yöneliyorsun."

Kalan tostunu ağızıma tıktırıp, cevabımı dikkatlice düşünüyorum. Rexton beni tanıdığını, beni tamamen çözdüğünü düşünüyor. Belki de haklı olduğunu itiraf etmek beni geriyor.

Hâlâ onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum, değerli hiçbir şey. Oyunu benden daha iyi oynuyor. Kazanıyor.

"Seni işaretleydim ne yapardın?" diye soruyorum. "Tam emin değilim."

"Hayatının geri kalanında benimle mahsur kalacaksın." "Farkındayım."

"O zaman neden beni durdurmadın?"

Bu hiç mantıklı değil. İşaretler iblisler için kutsaldır ve bir başkasının vücuduna dişlerini geçirmek son derece samimi bir eylem olarak görülür. Bu, insanlarda nişanlanmaya, sonsuza dek sürecektir bir söz vermeye eşdeğerdir. Rexton bana bunu yapmama izin vermemeliydi.

Rexton omuz silkiyor. "Seninle kavga etmenin doğru bir hareket olduğunu düşünmedim. Kontrolün sende olduğunu hissetmen gerekiyordu, ben de sana izin verdim."

Bana *izin verdi*. Ne kadar cömert. O bana hiçbir şey yapmama izin vermedi. Kontrolü kendim ele geçirdim, ona teşekkür etmiyorum. Hak etmediği bir övgüyü alıyor.

"Gözlerini sakınleştir."

Başımı kaldırıyorum. "Bunu söylemeyi kes. Deli gibi bakmıyorum."

Yemeğinin son lokmasını ağızma tıkıştırıp sandalyemi geri çekip fırtına gibi çıkıyorum. Her adımım acıtıyor ama bunu görmezden geliyorum. Bir şeyin altını çiziyorum, umarım Rexton bunu anlayacak kadar akıllıdır. Onun sözleri ve gözlemleri hoş karşılanmıyor.

Gülüştü arkamda yankılanıyor ve liderlik çadırına doğru yürürken ellerimi sıkıca yumruk yapıyorum. Dün öğleden sonra, ayağa kalkıp hareket etmeye başladığımda Raum'un benimle konuşmak istediği söylendi ve onu liderlik çadırında bulabileceğimi düşünüyorum.

Oraya yürümek beş dakika sürüyor ve vardığımda tüm enerjim tükenmiş oluyor.

Giriş kapalı, yani girmemem gerekiyor. Normalde buna saygı duyarım, ama göğsüm çarpıyor ve gerçekten oturmam gerekiyor. Ayrıca, teknik olarak Raum'un toplantılarına katılma hakkım var. Ondan daha yüksek yetkiye sahibim.

Çadırın içinden ses gelmiyor ve içeri girince nedenini hemen anlıyorum. Sadece Raum ve Azriel var, ikisi masanın iki ucunda birbirlerine dik dik bakıyorlar. İkisi de benim yönüme bakmıyor. Neye rastladım böyle?

"Gray, başka bir adama dik dik baktığını duyarsa hiç hoşnut olmaz," diyorum ve en yakın sandalyeye çöküyorum. "Silas da, şimdi düşündüm de

Aziel'in dudakları düz bir çizgiye dönüşüyor. "Şimdi olmaz, Cassia." Şimdi olmazsa ne zaman olacak? Kimse benim mizahımı anlamıyor.

Boğazımı temizleyip dikkatimi Raum'a çeviriyorum. "Benimle konuşmak istediğinizi duydum."

"Evet." Raum sonunda bakışlarını Aziel'den ayırır. "Prens Nolic'in adamları sınıra yaklaşıyor. Birinci Birimi senin yönetmeni istiyorum."

Birinci Birim mi? Kalbim durdu. Doğru mu duydum? Birinci Birim, Wrath'ın ordusundaki en güçlü iblislerden oluşur ve neredeyse her zaman cephede görev yaparlar. Onlar bizim ilk savunma hattımızdır ve bunun iyi bir nedeni vardır.

Onlar varken, ikinci bir savunma hattına nadiren ihtiyaç duyarız.

"Birinci Birim mi?" diye tekrar ediyorum. Raum'u doğru duyduğumdan emin olmam gerekiyor. O da başını sallıyor. "Evet."

Aziel sandalyesine yaslanır, her hareketi gergindir. Raum'un kararını onaylamamaktadır. Eminim ki benim güvenli bir yerde, Prens Nolic ve ordusundan uzak bir yerde kalmamı istemektedir. Bu çok kötü.

"Bir birimi yönetme deneyimim yok," diyorum.

Bu fırsatı çok takdir etsem de, deneyimsiz olduğum gerçeğini değiştirmiyor. Birinci Birim, Wrath'ın savunması için hayati önem taşıyor ve deneyimli biri tarafından yönetilmeli. Wrath bunu hak ediyor.

Raum'un dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Tuğgeneralim size eşlik edecek. Tecrübeli ve zeki biridir, planlamanıza yardımcı olacak ve gerektiğinde rehberlik edecektir."

Tereddüt ediyorum. "Ama sorumlu ben miyim?" "Evet."

"Peki ya Rexton?" Bu soru içimden patlar, ama pişman olmam.

Aziel cevap veriyor. "Bu akşam kampı terk edecek. Becerileri burada boşa gidiyor ve Wrath'ın başkentinden çabalarımızı denetlemeye devam edecek."

Bunu duyduğuma pek şaşırmadım, ama bundan memnun da değilim. Rexton'ın kampa ait olmadığını biliyordum. O değerli biridir ve Aziel ve diğer generallerle birlikte liderlik yapmalıdır. Ben de öyle yapmalıyım, ama bu deneyim benim için çok önemli.

Dudaklarımı yalayıp ellerimi birleştirerek kıpır kıpır duruyorum. "Rexton'ın benimle kalmasını istiyorum."

Aziel ve Raum birbirlerine şaşkın gözlerle bakıyorlar, ikisinin yüzünde de aynı şok ifadesi var. Rexton'dan nefret ettiğimi sanıyorlar. Çoğu zaman öyle, ve dürüst olmak gerekirse, bu aptal adamı neden yanımda istediğimi bile bilmiyorum. Raum'un tuğgeneralini çok iyi tanımiyorum, ama Rexton'a güveniyorum.

Bana zarar vermek için birçok fırsatı vardı, ama bunu yapmamayı tercih etti. Neredeyse hiç tanımadığım bir adamın görüşünden çok onun görüşüne güveniyorum.

Raum boğazını temizledi. "Eğer tercihin buysa, Rexton'ın Birinci Birim'e katılmasında şu anda bir sakınca görmüyorum."

İkimiz de Aziel'e dönerek onayını bekliyoruz. O zaten bana bakıyor, gözlerini kısmış, bu da başımın belada olduğunu gösteriyor. Aklında birçok düşünce var ve hangisini sececeğine karar vermeye çalışıyor.

Uzun bir sessizlikten sonra başını sallar. "Peki."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

REXTON

Parmaklarımla boynumu okşuyorum, Cassia'nın beni ısırıldığı yere geldiğimde titriyorum. Küçük bir iz bırakmış, dişleriyle sadece ufak bir çizik. Birkaç dakika içinde iyileşti ve bir bağ oluşturmak için çok küçüktü, ama hala hissedebiliyorum.

Bu anı beni tüketti.

Ne düşünüyordu ki? Tam Cassia'yı anladığımı düşündüğüm anda, o dönüp benim beklentilerimin ötesinde bir şey yaptı ve ben neyin ne olduğunu anlayamadım.

Kasıtlı mı yaptı? O kadar değişken ki.

Eğer ısırılmış olsaydı ne yapardım, hiç bilmiyorum. Bağlanırdık. Bağlanma konusunda hiç fazla düşünmedim, gerçek anlamda değil. Uzak gelecekte yapmak istediğim bir şey, ama hiç özellikle istediğim bir şey değil.

Şimdi ise bunu düşünmeden edemiyorum.

Cassia gibi bir kadınla bağlanmak nasıl olurdu? O bundan nefret ederdi. Bu bana ona erişim hakkı verirdi, onun kimsenin sahip olmasını istemediğini düşündüğüm bir erişim hakkı. Bağlar ömür boyu sürer, onu ortadan kaldırmanın tek yolu ölümdür. Cassia kendini özgürleştirmek için beni öldürür müydü? Onun yapmayacağını söyleyemem.

Cassia'dan her şeyi beklerim.

Çadırımın girişi yırtılır ve bir saniye sonra Cassia içeriye girer. Kızgın görünüyor, ama bu onun tipik ifadesi. Mutlu görüldüğünde endişelenmem gerektiğini anlarım.

Kaba girişine kaşlarımı kaldırıyorum. "Hadi içeri gir."

Beni görmezden gelir ve çadırımın içinde durur. Siyah gözleri etrafta dolaşır, özel alanımı inceler. İçimden küçük, minicik bir parça

onun ne düşündüğünü merak ediyorum. Onun çadırı dağınıktı, tamamen düzensiz bir karmaşaydı, ama ben kendi alanımı düzenli tutuyorum.

Cassia'nın bakışları yavaş yavaş masama kayıyor. Onun trakeasını geri verme fırsatım olmadı ve bakışları masaya düştüğünde ve vücudu gerildiğinde gülme isteğine direniyorum. Onu ondan saklamaya çalıştığımı mı düşünüyor? Onun parçalanmış vücut parçasını çaldığımı mı? O canavarla hiçbir ilgim olsun istemiyorum.

"O benim." Elleri yumruk haline geldi. "Geri vereceğine söz vermiştin."

Gözlerimi devirdim. "Biraz meşguldüm, Cassia. Onu senden çalmak istememiştin."

Bana pek inanmış gibi görünmüyor. "Neyse. Zaten istemiyorum. At gitsin."

İstemiyor mu? Geçen gün onu saklamak için çok istekli görünüyordu. Onu neredeyse zorla elinden almak zorunda kaldım.

"Neden?" diye soruyorum.

Cassia öfkeyle ileri atılır ve onu yere atar, sonra topuğuyla kıkırdağa vurur. Kıkırdak ayağının altında çıtırdar ve toz haline gelir. Hareketsiz kalırım, zihnim hızla çalışır. Onun ruh halinin kaynağını belirlemede oldukça iyi hale geldim, ama bu seferkiyle ilgili sorun yaşıyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Çoğu zaman beni görmezden gelir, ama ara sıra ağzından kaçırır ve bir şeyler paylaşır. Bu olduğunda kendimi aşırı heyecanlı buluyorum. Kendimi, çoğu insanın varlığını unuttuğu kadar derinlere gömülü duyguları ortaya çıkaran bir arkeolog gibi hissediyorum.

O, "Evet" diye homurdanıyor.

"O zaman neden hatıranı ezip parçaladın?"

"Çünkü o lanet olası bir trakea, Rexton, ve çürümüş et kokuyor. Onu saklamak istediğimi söylediğimde şok olmuştum." Cassia yine abartılı bir şekilde homurdanır. "Zaten hançer daha iyi bir hatıra."

Charlie'nin çocuklarıyla fazla vakit geçirmedi, ama Cassia akılda kalıcıydı. Vahşi bir kızdı, hep kavga çıkarmaya çalışırdı, ama mutluydu. Yüksek sesli kahkahaları ve o kadar tiz çığlıkları ile tanınırdı ki, Wrath malikanesini her ziyaret ettiğimde kulak tıkacı takmayı düşünürdüm.

Bu ne zaman değişti? Ne zaman olumlu duyguların kötü olduğuna karar verdi? Wrathlar genellikle acımasız olarak tanımlanır, ama biz canavar değiliz. İyi ve kötü, tüm duyguları yaşarız. Yaşamayıydık, bu kadar başarılı olamazdık.

Erkeklerimiz eşlerine karşı şefkatli olduğu için çok sayıda kadınıımız var. Kendimizi ve başkalarını şımartmaktan hoşlandığımız için alışveriş ve eğlenceye meraklıyız. Ailemiz ve sevdiklerimizle zaman geçirmek için tatillerimiz ve festivallerimiz var.

Cassia neden tüm bunları hor görüyor? Anlamıyorum ve cevap vermeyi reddetmesi beni deli ediyor.

Cassia abartılı bir nefes verir ve ezilmiş trakeadan uzaklaşır. Dağınıklığını temizlemeye de çalışmaz. Sanırım bunu bana bırakıyor. Ne kadar cömert.

"Raum ve Aziel'den bir mesaj getirdim," diyor. "Bu öğleden sonra başkente dönmeyeceksin. Fikirlerini değiştirdiler." Bir an durup yana bakıyor ve boğazını temizliyor. "Bunun yerine Birinci Birim'e katılıyorsun."

Yine boğazını temizliyor, sinirli bir tik. Bir şey hakkında yalan söylüyor.

Dün öğleden sonra izin verildi. Aziel bundan pek memnun görünmüyordu, ama artık Cassia'yı izlememem gerektiğini açıkça belirtti. Sonunda onun bana ihtiyacı olmadığını anladı.

Rahatladım. Cassia, onların düşündüğünden daha yetenekli ve benim burada bulunmam ona sadece engel oluyor. Onun ve diğer askerlerin dikkatini dağıtıyor ve otoritesini zedeliyor. Buradaki Wrathlar beni, Aziel'in onu kontrol altında tutmak için tuttuğu amiri olarak görüyorlar.

Benden kalmamı istemesi beni şaşırttı.

Cassia'ya bakıyorum, onun huzursuzluğunu fark ediyorum. "Onlarla konuşacağım," diye söz veriyorum.

Cassia yüzünü buruşturur. "Hayır."

Ne yapacağımı bilemiyorum. Sonra birden anlıyorum.

"Sen kalmamı istiyorsun." Suçlamam, istemediğim kadar keskin çıkıyor. "Raum ve Aziel değil, *sen*."

Cassia'nın yanaklarının kızarması, ihtiyacım olan tek kanıt. Onlara beni kalmam için, kampta kalmam ve Birinci Birim'e katılmam için ricada bulunmuş. Neden böyle bir şey yapsın ki? Suçluluk duygusundan mı? Cassia özür dileme konusunda beceriksizdir ve belki de bu da başka bir denemedir. Sanırım fahişelikten iyidir.

Her şey fahişeden iyidir.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, hafifçe şüpheyle. Cassia benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtmişti, öyleyse neden birdenbire fikrini değiştirdi? Bildiğim kadarıyla, Greeds ona saldırdığında beyin hasarı

Egosu biraz incinmiş olabilir, ama uzun vadeli bir hasar olmamalı.

Belki de bu, neredeyse bağlanmamızla ilgilidir. Bu mantıklı olur. Bana dişlerini geçirdiğini babasına söyleyeceğimden korkuyor. Böyle bir niyetim yok. Cassia yetişkin bir kadın ve cinsel ve romantik hayatının babasına bildirilmesine gerek yok.

Aramızda olanların cinsel *ya da* romantik olduğunu söylemiyorum. Parmaklarımı tekrar boynuma sürme isteğine direniyorum.

"Aziel'e bana yaptıklarını anlatmaya niyetim yok," diyorum. Cassia gözlerini kırıpıştırıyor. "Anlamadım?"

Boynumu işaret ediyorum. "Bu bizim aramızda kalacak. Kişisel atışmalarımızı asla babana anlatmam."

"Elbette." Cassia saçlarını omzunun üzerinden geriye atar, soğukkanlı ve kayıtsız maskesini tekrar takar. "Bu akşam First Unit'e gidiyoruz. Hazır ol."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

CASSIA

KALBİM güm güm atıyor, gerginliğimi ele veriyor. Gergin olmamalıyım. Gergin olmak için bir nedenim yok. Aziel'in ilk çocuğu benim. Birkaç yıldır büyük bir ekibi yönetiyorum ve liderlikte iyiyim. Bu yeni bir şey değil.

Bunu nasıl yapacağımı biliyorum.

First Unit, çoğunu yıllar içinde tanıdığım bin kadar adamdan oluşuyor. General Raum'un statüsünde olmayabilirler, ama çok saygın askerler. Birçoğu soylu ailelerden geliyor. Hayatım boyunca bu adamlarla birlikteydim.

Raum neden beni onların başına getirdi? Aziel neden buna razı oldu?

Sadece bir hafta önce Rexton'a beni denetlemesini emrettiler. Bana güvenmiyorlar ve savaş kampında kendimi idare edebileceğime kesinlikle inanmıyorlar. Bunun nedeni yaralanmam mı? Eğer bir şey varsa, göğsüme mızrak saplandıktan sonra bana daha fazla kısıtlama getirmelerini beklerdim.

Bu Rexton'ın işi mi? Onların boğucu kararlarına karşı olduğunu iddia ediyor ve Aziel benimle konuşmak için çadırıma girdiğinde ona sertçe çıkıştı. Benim adıma onlara bir şey mi söyledi? Bundan pek hoşnut olduğumu söyleyemem.

Erkeklerin benim adıma bir şeyler yapıp söylemesinden bıktım.

Benim kampımdan sadece yirmi altı kişi Birinci Birim'e mensup. Savaşmaya hazır olana kadar toplanmanın bir anlamı yok, ki şu anda hazırız. Diğer askerler yakındaki kamplardan geliyor.

Eşyalarımı topluyorum ve güneş batmaya başlamadan hemen önce Rexton ile buluşuyorum. Birinci Birim'in konuşlandığı koordinatlara ışınlanırken onunla göz teması kurmaktan kaçınıyorum. Burası, Prens Nolic ve ordusunun geçeceği geçidin hemen yanındaki dağın eteklerinde. Beni mızraklayan yerin yakınında.

Elimi göğsüme koyup, etrafıma bakarken dalgın dalgın hassas, iyileşmekte olan cildimi ovuşturuyorum. Her şey tam hızıyla devam ediyor. Etrafımız

ve hepsi de deneyimli bir verimlilikle hareket ediyorlar. Kalın ağaçların arasında kamp kurma şekillerinden de anlaşıldığı gibi, çok tecrübeliler.

Prens Nolan'ın hiç şansı yok. "Cassia?"

Dönüp, birkaç metre ötedeki bir adamla göz göze geliyorum. Raum'un tuğgeneralı Androl. Onunla birkaç kez karşılaştım, ama hakkında güçlü bir fikrim yok. Ondan yoğun bir güç yayılıyor, rahatsız edici derecede değil, ama ona saygı duymamı sağlayacak kadar.

"Androl," diye selamlıyorum onu. "Daha iyi koşullarda tanışamadığımız için üzgünüm."

Kibar ama kısa bir şekilde başını salladı. Benim burada olmam hakkında ne düşünüyor? Bu onur bana verilmeden önce Birinci Birimi denetlemekle görevlendirilmiş miydi? Onaylıyor mu? Umursamamam gerekirdi, ama umursuyorum.

Androl'un alnını kesen büyük yara izine bakmamaya çalışıyorum, ama gözlerim yine de bir anlığına ona kayıyor. Yara izleri zayıf türler için yaygın olabilir, ama bir iblisi kalıcı olarak işaretlemek için önemli bir yaralanma gerekir.

Çoğu savaşta veya gücümüz tam olarak gelişmeden önce çocuklukta oluşur.

Androl savaşta yaralandı. Bu birkaç yüz yıl önceydi ve ayrıntıları bilmiyorum. Bir grup ogre tarafından esir alındı ve bu küçük pislikler işkence yapmayı sevmeleriyle bilinirler.

Kadınların yok oluşu sırasında kadınlara yaptıklarıyla ilgili korkunç hikayeler duydum ve genç bir Wrath savaşçısına yaptıklarını sadece hayal edebiliyorum. Androl, onu bulup kurtarabilmemizden önce neredeyse üç yıl boyunca onlarla birlikteydi.

O dönemde neler olduğunu pek kimsenin bilmediğini sanıyorum. Araştırmaya çalıştım. Kapsamlı kayıtlarımız var ama Aziel, Androl'un anlatımlarının çoğunu sansürlemiş.

Androl boğazını temizledi. Yara izine bakarken yakalandığım için utanarak gözlerimi indirdim.

"Son askerlerimiz de az önce geldi," diyor. "Size etrafı gezdireyim."

Başımı sallarım. Onu izlediğimi itiraf etmeli miyim? Özür dilemeli miyim? Rexton'a yan gözle bakarım, umarım düşüncelerimi anlayabilir. Androl'un biraz arkasında, tuğgeneralin görüş alanının dışında duruyor

görüş alanının biraz gerisinde duruyor ve bana yoğun bir şekilde göz teması kurduktan sonra anlamlı bir şekilde başını salladı.

Öyleyse özür dilemeyeceğim.

Androl, Rexton ve bana hızlı bir tur attırarak liderlik çadırının yerini ve yiyecek bulabileceğim yeri gösterdi. Kampta bir an bile durulmuyor ve önümüzdeki birkaç gün pek uyuyamayacağımı hemen anlıyorum.

Androl, işaretsiz bir çadırın kapısını açar ve içeri girer. Ben de onu takip ederim, küçük alanı düşünmeden etrafa bakınırım. Sağ duvara bir karyola dayalıdır, diğer tarafta ise kısa bir masa vardır. İkisi arasında bir küvet vardır, bu yüzden bu çadırın Raum'a ait olduğunu varsayıyorum.

Tabii mızrak olayı bana bir küvet kazandırmadıysa. Şikayet etmem.

"İkiniz burada kalacaksınız."

"İkimiz mi?" Androl'a dönerim. "Rexton ve ben aynı çadırda mı kalacağız?"

Androl kaşlarını çatıyor. "Evet?" Bakışları Rexton ile benim arasında gidip geliyor. "Mümkün olduğunca az yer kaplamayı hedefliyoruz ve Raum, ikinizin çadırı paylaşmanın sakıncası olmadığını söyledi. Bununla bir sorunuz mu var?" İç çekiyor ve elini saçlarının arasından geçiriyor. "Eminim bir şeyler bulabilirim..."

"Sorun değil," diye araya girerim. Aslında sorun var. Hiç de sorun değil, ama yük olmak istemiyorum. "Sadece ikinci bir yatak lazım."

Androl, gözle görülür bir rahatlama ile başını sallar. Bu, Rexton için ayrı bir çadır bulmasını istememe kararımı doğrular. Bir karyola bulmak kolay olmalı.

"Bir tane getirteceğim," diyor Androl. "Siz eşyalarınızı boşaltıp yerleşin. Yarım saat sonra liderlik çadırında buluşalım."

Bir saniye sonra gider.

Rexton'a dönüp küvete işaret ediyorum. "Temizlen." Rexton geri çekiliyor. "Anlamadım?"

Ona açıkça söylemem mi gerekiyor? "Benim gibi kokuyorsun. Saldırıdan beri duş almadığını ve kanımın cildine işlediğini tahmin ediyorum. Raum, seninle benim birlikte olduğumuza inanıyor gibi görünüyor. Androl'a bize bir çadır ve bir karyola sağlamasını söylemesinin başka bir nedeni olamaz. Kimsenin bu varsayımı yapmasını istemiyorum. Üzerindeki kokumu yıka."

"Ben..."

"Evet, yapacaksın," diyorum, onun başlamak üzere olan tartışmasını keserek. "Ve benim kokumu üstünden atana kadar buradan ayrılmayacağız."

Çadırı açtım ve en yakın askerin yanına gittim. Omzunda, savaşmak için değil, kampta destek ve yardım için burada olduğunu gösteren bir yama vardı.

"Bu küveti doldurman lazım,"

diyorum. O başını sallıyor, sonra ortadan kayboluyor.

Rexton'a dönerek pes etmeyi reddediyorum. Bu, kazanacağım bir savaş kazanacağım bir savaş.

Rexton dudaklarını ince bir çizgiye getirir, elleri sıkılır ve , askerler çadırımıza su kovalarıyla girerken açıyor. Küvet birkaç dakika içinde doluyor.

Onu işaret ediyorum. "Acele et. Zamanımız azalıyor."

Rexton'ın yüzü kızarıyor. Bundan olması gerekenden fazla zevk alıyorum. "Arkanı dön," diyor.

Kaşlarımı

kaldırıyorum. "Hayır."

"Cassia..."

Abartılı bir nefes verip, büyük bir gösterişle arkanı dönüyorum. Rexton, Lust seks şovlarında oynamış, lanet olsun. Neden onu çıplak görmemden bu kadar endişeli? Daha önce çıplak erkekler gördüm ve çoğu aynı görünüyor.

İki küçük meme ucu, bakmamaya çalıştığım bir göbek deliği ve kıllı bacakları var. Şanslıysam, geniş omuzları ve kaslı gövdeleri bile oluyor. Güçlü bacakları da özellikle seviyorum. Kasık bölgesinde bile çok fazla çeşitlilik yok. Bir penisi gördün mü, hepsini görmüş sayılırsın. Eğlenceliler, ama özellikle benzersiz değiller.

Rexton'ın bana kendi penisini göstermemesine kızdım. O beni çıplak gördü ve ben bunu garip hale getirmedim.

Kumaş hışırdar ve yere düşer. Rexton'ın tamamen soyunduğunu anlayana kadar beklerim, sonra omzumun üzerinden bakarım. Rexton bana sırtını dönmüş, küvete girmeye çalışıyor.

Nefesim kesilir.

Bir adım geri çekilip sert ranzaya oturuyorum.

Rexton'ın vücudu yara izleriyle kaplı. O kadar çok ki, saymak imkansız, sırtının her yerini kaplıyorlar. Omuzlarından omuzlarına ve kuyruk kemiğine kadar. Bunlar kırbaç izleri mi? Yara izleri düzensiz. Bazıları ince ve uzun. Çoğu kısa ve kalın. Bazıları zamanla düzleşip gümüş rengine dönmüş, bazıları ise kabarık ve kırmızı.

"Ben..." Ne diyeceğimi bilmiyorum. "Rexton?"

Beni görmezden geliyor, ama gergin. Kuvete tamamen girerken belirgin bir şekilde sertleşiyor ve sırtının çoğu porselenin altında kalana kadar batıyor. Ancak, tamamen kaybolamayacak kadar uzun ve omuzlarının çoğu açıkta kalıyor.

"Sana arkayı dönmeni söylemiştim," diye mırıldanıyor.

Sesi sessiz. Bu ona hiç yakışmıyor ve hoşuma gitmiyor.

"Hiç bilmiyordum."

Onunki gibi yara izleri iblisler arasında hiç görülmez. Sırtının bu hali, özellikle de Lust performanslarından sonra, herkesin malumu olmaması bir mucize.

"Başkalarının önünde gömleğimi çıkarmam," diyor. "Hiç çıkarmadım."

Sırtına bakmaya devam ediyorum.

"Bunu sana kim yaptı?"

Titrediğimin farkındayım, gücüm boğucu dalgalar halinde benden uzaklaşıyor. Kendimi tutamıyorum ve Rexton'ın omzunun üzerinden bana baktığında bunu fark ettiğini anlayabiliyorum. Yüzündeki ifade okunaksız, ihtiyatlı ve kapalı.

Kaç kişi onun yaralarını biliyor?

Gözlerimi ayıramıyorum. O kadar çok ki. Altında cildini zar zor görebiliyorum.

Yatağından kalkıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatırken göz teması kurmaya devam ediyorum. Rexton beni kovmuyor, kovsa da dinlemeyeceğim zaten, ve kendimi nefesimi tutarken buluyorum, elimi omuzlarının arasına koyarken.

Cildi pürüzlü. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

"Ailen mi?" diye soruyorum.

Rexton'ın sessizliği, ihtiyacım olan tek onay. Elimi indirip, ısınlanmaya hazırlanıyorum. Onu istismar ettiklerini biliyordum, ama hastane raporlarını okumamayı tercih ettim. Bunun boyutunun farkında değildim ve adreslerini biliyorum.

Onları öldüreceğim.

Arka arkaya teleportasyonlar beni zayıflatacak, ama umurumda değil. Birinci Birim'in savaşmam için bana gerçekten ihtiyacı yok. Aziel ve Raum bana bu pozisyonu acıyarak verdiler ve Rexton'ın ailesini öldürmek benim yeni önceliğim.

Rexton'dan ve temsil ettiği her şeyden nefret ediyorum, ama onu nefret etmek *benim hakkım*.

Rexton'ın ıslak eli kolumu kavrar ve beni zorla teleport olmaktan alıkoyar. Bir iblisin teleport olmasını engellemek neredeyse imkansızdır. En fazla, bir iblis fiziksel temas kurup peşinden gelebilir. Ama bu

olmaz. Rexton benim gücümle savaşıyor, kendi gücünü kullanarak bizi savaş kampının içinde tutmaya çalışıyor.

Bunu nasıl yapıyor? Aziel bile bunu yapamaz, benim kadar güçlü bir iblise karşı. Silas yapabilir, muhtemelen çok yaşlı olduğu ve kaderin desteğini aldığı için. Valeria da yapabilir.

"Kes şunu," diye tıslıyorum.

Rexton başını sallar, dişlerini sıkar. Beni burada tutuyor, ama bu kolay değil. "Hayır."

Gerekirse kendimi tüketmeye hazır olarak tekrar denerim. Bu bir irade savaşı ve ben inanılmaz derecede inatçıyım. Rexton beni burada tutmak istiyorsa, bunu yapmak için kendini tüketmeye hazır olmasını umarım.

Rexton ayağa kalkarken, suyu küvetin kenarından sıçrayıp ayaklarıma düşüyor, hareketleri sinir bozucu derecede çevik. Göğsümdeki acıyı görmezden gelerek tekrar teleport olmaya çalışıyorum. Hâlâ tam olarak iyileşmedim ve kendimi bu kadar zorlamamalıyım. İyileşmemi engelliyor.

Rexton homurdanıyor.

Öne doğru çekiliyorum.

Küvetin porselen kenarına takılıp düştüğümde olanları anlayamıyorum ve kafam suya batırılmadan önce nefes almaya yetecek kadar zamanım oluyor. Saçlarım yüzüme yapışıyor ve çığlık atmaya çalışırken ağzımdan kabarcıklar çıkıyor.

Rexton beni boğmaya mı çalışıyor? Bunun işe yarayacağını mı sanıyor? Çok az şeyden korkarım ve boğulmak kesinlikle onlardan biri değil. Bırakın beni boğsun. Onun ıslak ıslak anne babasını öldürürüm.

İki el başımın iki yanını kavrar ve yüzümü sudan çıkarır. Nefesimi düzensizce alıp, yüksek sesle alaycı bir kahkaha atarım, sonra tekrar suya itilirim. Uzun süre su altında tutulmam. Rexton birkaç saniye sonra beni çıkarır.

Hemen tekrar teleport olmaya çalışıyorum.

"Siktir, Cassia," diye tıslıyor Rexton.

"Dur!"

Tekrar teleport olmaya çalışıyorum. Göğsüm yanıyor ve kırık kaburgalarım ağrıyor.

Rexton beni küvetten çıkarır ve beni masaya ittiğinde ayakta kalmak için onun pazılarına tutunurum. Beni burada tutmak için çok uğraşıyor ama benim neler yapabileceğimi bilmiyor.

Rexton'a zarar verdiler. Onları öldüreceğim. Bu kadar basit.

Rexton benimle kısa bir göz teması kurduktan sonra yüzünü boynuma gömdü. Bunu beklemeliydim, gerçekten beklemeliydim, ama kendimi

şaşkın ve hazırlıksız buluyorum, çünkü o hassas cildime dişlerini geçiriyor ve bana bir bağlanma izi bırakmakla tehdit ediyor.

Vücudumdaki her kas gerginleşir ve onun sıcak nefesi ıslak cildimi okşarken parmaklarımı onun pazılarına geçiririm. Işınlanmayı denemeyi bırakırım, şimdi odak noktam boynumdaki dişler ve bana yapışan çıplak adamdır.

Buna cesaret edemez.

OTUZ ALTI.

CASSIA

REXTON BANA KARŞI DONMUŞ DURUYOR. Savaşmıyor, hareket etmiyor, nefes bile almıyor.

Belli ki kendi dünyasının dışında ve dişleri beni esir almamış olsaydı ona gülerdim. Bana kendi ilacımı tattırabileceğini sandı ama biz aynı değiliz. Ben deliyim. Bunu kabul edecek kadar kendimin farkındayım.

Rexton değil. Az önce yaptığının sonuçlarının farkında ve panikliyor.

Hâlâ dişlerini boynumdan çekmedi.

Yutkunuyorum, masaya dayanan belim ağrıyor. Rexton'ın tüm vücudu benimkine bastırıyor ve kıyafetlerim onun başarısız boğma girişiminden dolayı sırlıslık. Sonuna kadar götüremedi. Bunu düşününce dudaklarım kıvrılıyor ve boğazımdaki yumruyu yutkunarak Rexton'ın çıplak sırtına elimi uzatıyorum.

Dokunduğum her yer yara izleriyle kaplı. Avucumda pürüzlüler ve onun acısının fiziksel kanıtı öfkemi yeniden canlandırıyor. Nasıl yapabilirler? Çoğu Wrath, bir gölge doğurmaktan hoşnut olmaz, ama bu muamele krallıkta tolere edilebilir sınırların çok ötesinde.

Neden evinden uzaklaştırılmadı? Doktorları istismarı fark etmeli ve biri müdahale edip Rexton'ı ailesinden ayırmalıydı. Neden böyle olmadı? Muhtemelen servetleri yüzünden. Ailesi soylular değildi, ama sorunlarını ortadan kaldıracak kadar para ve nüfuzları vardı.

Rexton sırtına dokunduğumda titriyor, ama durmamı istemiyor. Ben de bunu yapmaya gönüllü değilim.

Onun sırtının her santimini hissetmek için zaman ayırıyorum, her yara izini hafızama kazımaya çalışıyorum. Rexton beni serbest bıraktığında yine de onun çocukluk evine ışınlanmayı planlıyorum. Yine de bu geçici dikkat dağınıklığından memnunum.

Bana düşünmek için zaman kazandırdı.

Onun ailesini öldüreceğim, bu tartışmaya açık değil, ama bu konuda aceleci davranmamalıyım. Onlara, Rexton'a yaptıkları gibi izler bırakacağım. Her bir kırbaç darbesinin acısını yaşayacaklar ve sonra onları diri diri yakacağım. Rexton izleyebilir. Ya da katılabilir. Hangisini tercih ederse.

En kalın yara izi sağ omzundan sol belinin altına kadar uzanıyor. Derin ve derisi deri gibi sert. İyileşmesi ne kadar sürmüş olabilir? Bir gölge olarak Rexton'ın iyileşmesi çoğu iblisten daha yavaş olurdu. Haftalar sürmese bile günler sürmüş olabilir.

Bu onu öldürebilirdi.

"Onları öldüreceğim," diye fısıldıyorum. "Söz veriyorum."

Rexton'ın dili boynuma yapışır ve gözlerim kapanır. Ne yapıyor? Dişlerinin arasında sıkışan deriyi yalar, tadımı alır, sonra düşük bir inilti çıkarır ve uzaklaşır.

Uzaklaşmaz. Elleri belimde kalır ve başını kaldırıp yanağını yanağıma bastırmak için yeterince yukarı kaldırırken ellerini sıkılaştırır. Sakalları serttir, ama hoş karşılanmaz değildir.

"Lütfen yapma." Rexton tekrar hareket eder ve alnını alnıma bastırır. Bu samimi bir harekettir, yıllardır yaşamadığım bir hareket. Hoşuma gider ve onun yalvaran bakışlarıyla göz teması kurarım. "Bunu aştım Cassia. Unut gitsin."

"Hayır."

"Beni yalvartma."

Çenemi kapatıyorum, benden istediği şeyden nefret ediyorum. Unutmak mı? Ben öyle yapmam. Ailesi yaşamayı hak etmiyor. O da bunu biliyor olmalı ve neden bu konuda hiçbir şey yapmadığını anlamıyorum.

Ben Aziel'in kızıyım ve Rexton Mammon'u öldürdü. İkimizin de rastgele bir Wrath çiftini öldürmesi kimseyi şaşırtmaz, zengin ve kendini beğenmiş pislikler olsalar bile. Bunun için onun suçu üstlenmesine izin vermeyeceğim.

"Rexton, ben..."

"Lütfen, Cassia."

Titrek bir nefes alıp, öfkemi bastırmaya çalışarak başımı salladım. Rexton'ın kararını onaylamasam da, ona yalvartmayacağım.

Muhtemelen vücudumdaki gerginliğin azaldığını hissederek rahatladı.

"Teşekkür ederim."

Mırıldanıyorum.

Rexton güzel kokuyor. Bunu çok sık kabul etmem, ama bu kadar yakın olduğunda görmezden gelmek imkansız. O da çıplak, ama sırtından başka bir şey görme fırsatım olmadı.

Yaralarını hissetmeye devam ediyorum, her biri içimde bir ateş yakıyor. Bir gölge doğurma ihtimalim son derece düşük. Soyum güçlü ve bildiğim kadarıyla, ailemde hiç gölge olmamış.

Ama ben yarı insanım ve Rexton'dan çocuklarım olursa...

O düşünceyi tamamlamama izin vermeden kendimi değiştiriyorum.

Çocuklarımı seveceğim.

Nasıl bir şekilde ortaya çıkarlarsa çıksınlar umurumda değil.

Ayrıca, Rexton benimle çocuk sahibi olmak istemezdi. İstemeliydi ve zihnimin bir anlığına bile olsa oraya kaymış olmasından onur duymalıydı, ama biliyorum ki duymazdı. Rexton benim gücümü pek umursamıyor gibi görünüyor. Çoğu insan kadar etkilenmiyor ve bana göre bunu bir engel olarak görüyor.

Bunun nedeni, onu birkaç kez öldürmeye çalışmış olmamdır. Rexton bana yaslanmış durumda.

"Beni öpecek misin?" diye soruyorum.

Onun bunu yapmasını istiyorum. Yapabiliriz. Zaten birbirimizi ısırдық, bu da onun benim olduğuna karar verdiğim anlamına geliyor. Bu tek taraflı bir karar, Rexton bundan hoşnut olmayabilir, ama beni ısırmadan önce bunu düşünmeliydi.

Rexton hala benim düşmanım, ama bana konuşma şeklini sevmeye başladım. Ayrıca, ona bakacak birine ihtiyacı olduğu çok açık. İnsanlar onun ailesinin yaptıklarını öğrenip, onun bu konuda hiçbir şey yapmadığını anlarsa, onu kullanırlar. Bunun olmasına izin veremem. Ona ihtiyacım var.

"Ee?" diye ısrar ediyorum. "Beni öpecek misin?"

Rexton hareket etti, parmak uçları belime gömüldü. "Öpülmek istiyor musun? Az önce kokumu senden temizlememi emrettin."

"O daha önceydi." "Ne

daha önce?"

Kaşlarımı çattım. "Bana dişlerini geçirdiğinden önce."

Rexton dönerek dudaklarını benimkilere hafifçe değdirdi, ama bu bir öpücük değildi. Neden beni öpmüyor? Ona izin verdim. Zor elde edileni mi oynuyor?

Öpücüğü tamamlamak, dudaklarımızı tamamen birleştirmek için öne doğru eğildim, ama Rexton geri çekildi. Hâlâ yakınımda, ama şimdi birkaç santim uzakta.

"Bu oyunları bırak," diye tıslarım. "Beni ısırdın. Benimle oynadın. Şimdi de beni öpeceksin."

Rexton burun kıvrır. "Beni öpmek için zorlayamazsın, Cassia."

"Evet, aslında, çok iyi yapabilirim."

Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılır. "Seni öpmeyeceğim..." Rexton aceleyle başparmaklarını kaşlarının üzerinde gezdirir. "Gözlerini sakınleştir, Cassia. Savaş kampının ortasındayız ve sen az önce ailemi öldürmeye çalıştın. Bu doğru zaman değil."

Ellerini yüzümden uzaklaştırırım.

Rexton'ın yeni beliren gülümsemesi tam bir sırıtışa dönüşür, ama bunun benim zararına olduğunu biliyorum. Ben şaka konusu değilim, Rexton için bile.

"Penisini görmek istiyorum," diyorum. "Göster bana."

Rexton'ın omuzlarına bastırarak, pek de kibar olmayan bir şekilde geri çekilmesini söylüyorum. Bir kez olsun beni dinliyor. Birkaç adım geri çekiliyor ve sonunda neyle uğraştığımı görmeme izin veriyor.

Memnunum.

Rexton'ı her zaman çekici bulmuşumdur. Vücudu güçlüdür ve boyuna rağmen sağlam bir yapısı vardır. Genelde Rexton'ın boyundaki erkekleri zayıf ve sırk gibi bulurum, ama Rexton ikisi de değildir.

"Kaç kadını ısırdın?" diye soruyorum.

Bir an sessizlik, sonra sessizce, "Sadece seni."

Güzel. Rexton da benim dişlerimi geçirdiğim tek erkek.

Bakışlarımı aşağıya kaydırıyorum, hakkında çok şey duyduğum penisi görmek için sabırsızlanıyorum. Rexton hakkında biraz araştırma yaptım ve öğrendiklerimin çoğu onun cinsel geçmişiyle ilgiliydi. Sağlam bir yapıya kavuşup Greed'e gitmeden önceki birkaç yıl içinde oldukça etkileyici bir izlenim bırakmış ve henüz olumsuz bir yorum duymadım.

Rexton'ın beli dar ve ben onun penisini ve testislerini incelerken alt dudağımı ısıyorum. Kasık kıllarını kesmiş, bu da benim tercihim. Rengini de beğeniyorum. Testisleri de makul büyüklükte ve güzel bir pozisyonda sarkıyor.

Sonuç olarak, memnunum.

Rexton rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Lanet olsun, Cassia."

Bakmak için özür dilemeyeceğim. Neye bulaştığımı bilmek önemli.

"Zamanımız olduğunda ben de seni görmek istiyorum," diyor Rexton. Omuz silkiyorum. "Peki."

Hayal kırıklığına uğramayacak. Kendime özen gösteriyorum ve görünüşümden eminim. Rexton bunu takdir edecek. Eğer takdir etmezse, hoşnutsuzluğunu gizleyecek kadar zeki olduğuna inanıyorum. Onun reddini hoş karşılamayacağım.

Onun penisine işaret ediyorum. "Ereksiyon olmadın."

"Olmam mı gerekiyor?" Rexton başını yana eğiyor. "Ben genç değilim ve sen beni sanki bir damızlık kısrakmışım gibi açıkça inceliyorsun."

"Dramatik olma, Rexton. Dön ve..."

Dururum, kendimi keserim. Şimdiye kadar birlikte olduğum her erkeğe, tam bir görünüm elde edebilmek için dönmelerini emrettim, ama bu Rexton için en iyi yol olmayabilir. Yara izleri hassas bir konu ve ondan bana göstermesini istemek doğru gelmiyor.

Ne söylemek üzere olduğumu anladıysa, bunu görmezden geliyor. Bir adım geri çekiliyor, bana dönük kalarak giysilerini alıp giyiniyor. Kendini iyice yıkama fırsatı bulamadı. Beni boşmaya çalışmadan önce küvette bir dakikadan az kaldı ve kavgamız sadece kokumu ona tekrar bulaştırdı.

Hatta şimdi *daha çok* bana benziyor.

Giyinmesini bekledikten sonra dışarı çıkıyorum. Rexton ile olan bu etkileşimden memnun değilim, ama bu şu anda çözülmesi gereken bir sorun değil. İnsanlar beni bekliyor ve Rexton ile ilişkimizin ayrıntılarını daha sonra konuşmak için vaktimiz olacak.

Daha sonra beni öpmesi için de zamanımız olacak. Bunun daha fazla ertelenmesine izin vermeyeceğim.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

CASSIA

ANDROL VE birkaç tane daha tanıdık gelen adam beni bekliyorlar. Liderlik çadırı Raum'un kullandığından daha küçük ve küçük, yuvarlak bir masa dışında boş. Ahşap yüzey zaten haritalar ve evraklarla kaplı, muhtemelen keşifçilerimizin raporları.

Hiç sandalye yok. Normalde bu tür şeyleri umursamam, hatta fark etmem bile, ama Rexton'ın çocukluk evine ışınlanmaya çalışırken kendimi çok yordu. Göğsüme saplanan mızraktan dolayı hala tam olarak iyileşmemiş olmam da durumu kolaylaştırmıyor.

Şu anda bir sandalye oldukça iyi gelirdi.

Bu gidişle, savaşta bir fayda sağlamaktan çok engel olacağımdan korkuyorum. "Cassia." Androl beni içeri davet ediyor. "Hoş geldin."

Resmi unvanımı kullanmıyor, ama onu düzeltmiyorum. Aziel, insanların unvanını kullanmasını her zaman aktif olarak engellemiştir, bunun yerine onlara kendisini "Aziel" olarak çağırma tercih etmiştir. Annem de aynıdır ve insanların kendisine Charlotte yerine "Charlie" demelerini ister.

Bu geleneği bozacak kişi ben olmayacağım.

Liderlik çadırında Androl dahil dört adam var. Bana farklı derecelerde ilgiyle bakıyorlar, muhtemelen burada ne yaptığımı merak ediyorlar. Rexton beni boğmaya çalıştığı için saçlarım sıırılsıklam. Buraya gelmeden önce kuru giysiler giymeliydim, ama bunu düşünmedim.

Androl, dört askeri tanıtıyor ve isimlerini ve rütbelerini öğrenmemi sağlıyor. Bunun için minnettarım ve isimleri hafızama kazımak için elimden geleni yapıyorum. Bu adamların hepsi yüksek rütbeli subaylar ve halk üzerinde önemli bir etkiye sahipler. Onların onayı çok anlamlı.

Aziel beni onlara yaklaştırmadığı için, Wrath'ın askerlerini kazanmak için her zaman zorlandım. Beni savaşa uzaktan yakından benzeyen her şeyden uzak tuttu ve şimdi iyi bir izlenim bırakma zamanım geldi. Bir daha ne zaman böyle bir fırsat bulacağım bilmiyorum.

"Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum," diyorum. Aramızdaki masaya dağılmış haritalara ve evraklara işaret ediyorum. "Neler biliyoruz?"

Rexton yanımda duruyor, tek kelime etmiyor. Bu toplantıyı yönetmeye çalışacağından, geçmişte başkalarının yaptığı gibi benim adıma konuşmaya kalkışacağından biraz endişeliydim. Ama öyle bir şey yapmıyor. Bunun için minnettarım.

Wrath'ı yönettiğimde, ordudan sorumlu olacağım, ama operasyonların ayrıntılarını bilmem beklenmeyecek. Bunun için generaller var. Aziel, ben doğmadan çok önce onları özenle seçti ve Wrath'ı savunmaları için onlara güveniyor.

Ben de onlara güveniyorum, ama yine de ilk elden deneyim kazanmak iyi olur. Bu beni daha iyi bir kraliçe yapacaktır.

"Prens Nolic yakında," diyor Androl. "Sadece yüz kadar askerden oluşan bir birlikle seyahat ediyor, ama daha büyük bir ordunun da hemen arkasında olduğunu bildiren raporlar var."

"Ne kadar büyük?"

"Yaklaşık elli bin olduğunu tahmin ediyoruz."

Elli bin asker mi? Rexton, Mammon'un yaklaşık yüz bin kişilik bir ordu kurduğuna inanıyor ve bunların yarısını Greed'den geçirmek saçma. Wrath, coğrafi olarak avantajlı bir konumda. Lust ve lav tarlalarıyla sınırimız var, bu iki yeri sıkı bir şekilde korumak için endişelenmemize gerek yok.

Greed aynı avantaja sahip değil. Merkezi bir konumda bulunuyorlar ve düşmanları tarafından çevrili durumdadır. Elli bin kişilik bir orduyu çekmek kolay bir iş değil ve bu onları saldırıya açık hale getirecek. Sınırlarını, geçici de olsa, korumasız bırakma lüksüne sahip değiller.

Kafamı sallıyorum. "İmkânsız."

Androl homurdanır. "Birkaç keşif eri tarafından doğrulandı. Orduyu kendimiz gördük. Büyük bir ordu ve Prens Nolic onları doğrudan sınırimıza doğru yürütüyor."

Androl'un yanındaki adam elini saçlarına götürdü. "Prens Nolic'in bizi sindirmeye çalıştığını düşünüyoruz."

Bu son derece açık. Prens sadece yüz askerle seyahat ediyor, bu bizi tedirgin etmeye yetiyor ama açık bir savaş başlatmaya yetmiyor.

Diplomatik bir davranış olarak Prens Nolic ile sınırda buluşmayı kabul edeceğim ve o da bizi annesini öldürmekle açıkça suçlayacak. Bu adil bir suçlama, inkar etmeyeceğim. Mammon'u öldürmek bir savaş eylemiydi ve Prens Nolic affedilmek için saçma sapan şartlar öne sürecek.

Kesinlikle Rexton'ı isteyecek, ki bu söz konusu bile olamaz. Ayrıca para, muhtemelen değerli topraklar ve hatta bir evlilik anlaşması isteyecek.

Bunların hiçbirini elde edemeyecek. Affetmek umurumda değil. Her şey Mammon'un küçük kardeşimi öldürmesiyle başladı.

Prens Nolic'in, sınırlarımıza doğru ilerleyen elli bin adamın bizi korkutup şartlarını kabul ettireceğini umduğuna bahse girerim. Ama öyle olmayacak.

"Sence savaşılmaya istekli mi?" diye soruyorum.

Bunun cevabını zaten bilmem gerekir. Raum'un savaş kampına katılmak için gönüllü oldum, ama liderlik toplantılarından dışlanacağımı tahmin etmemiştim. Piyadelerle aynı miktarda bilgi verildi bana, yani neredeyse hiçbir şey.

Döngünün dışındayım ve utançımı belli etmemek için mücadele ediyorum.

"Evet," diyor Androl hemen. "Mammon çekingen davranıyordu, ama Prens Nolic şiddetten asla çekinmedi. Savaşılmaya fazlasıyla istekli." Benim sözüm geçerse, ona bu fırsat verilmeyecek. Diplomatik ziyaretler sırasında kraliyet kanından gelen bir iblise zarar verilmesi yasaktır, ama Prens Nolic, Wrath'a adım attığı anda avlanabilir hale gelir. Buraya dostça bir ziyaret için gelmedi ve sadece yüz adamla seyahat etmesinin

ona hoşgörü gösterileceğini düşünüyorsa, büyük bir yanılğı içindedir.

Onunla konuşmaya hazırım, ama işler istediğim gibi gitmezse onu öldürmekten çekinmem. Mammon'un birkaç çocuğu vardı ve belki bir sonraki çocukla şansımız daha yaver gider.

Masadaki haritayı inceleyerek işaretli yerleri not alıyorum. Prens Nolic'in hareketlerini ve onu takip eden büyük ordunun hareketlerini takip ediyoruz. Yakınlar, belki de Prens Nolic'in sadece yarım gün gerisindeler.

Hâlâ onun elli bin askerle Wrath sınırlarına geldiğine inanamıyorum. Birinci Birim'in sadece bin askeri var ve Aziel ile General Raum diğer birimleri çağırmamayı umuyorlar. Savaşa hazırız, her zaman hazırız, ama bu asla ideal bir çözüm değildir.

Mammon'un askerlerini eğittiğini varsayarsak, Birinci Birim elli bin kişiyi durduramaz. Prens Nolic'in yanında seyahat eden küçük grubu ayırmak kolay olacak, ama Prens Nolic ile görüşmeler kötü giderse Raum'a haber göndermem gerekecek.

Düşünürken alt dudağımı ısırıyorum. "Prens Nolic'e güvenmiyorum." Masadaki adamlar sessizce onaylıyorlar.

Sonraki birkaç saat, Prens Nolic Wrath sınırlarına ulaştığında Birinci Birim askerlerinin nerede konuşlandırılacağına karar vermekle geçer. Bu kararları vermek korkutucu, ama fikirlerimin sadece birkaçı reddedilir. Eleştirilere açık olmaya çalışıyorum, ama bu zor.

Haklı olmayı tercih ederim, ama uzman olmadığımı kabul etmeye hazırım.

Planımızı hazırlayıp subaylar takımlarına brifing vermek için ayrıldıklarında, akşam çoktan çökmüştü. Böcekler ortaya çıkmış, ormanı sessiz cıvıltılarla doldurmuştu. Birinci Birim'in yaklaşık üçte ikisi uyuyordu. Geri kalan üçte biri nöbet tutuyordu.

Yorgunum. Son birkaç gün, hayal ettiğimden çok daha zor geçti. Savaşın eğlenceli olacağını, bitmeyen bir adrenalın patlaması olacağını düşünmüştüm. Ama uzun ve yorucu olduğu ortaya çıktı.

"Bu gece nöbetim var," diyor Androl. "Beş saat sonra değişeceğiz."

Ben başımı sallarım ve o liderlik çadırından çıkar, Rexton'ı ve beni yalnız bırakır.

Rexton bana gülümser. "İyi iş çıkardın."

Omuzlarımı silkiyorum, yanaklarım kızarıyor. Rexton elini belimin altına koyuyor. Bu ince bir jest, ama anlamlı. Onu itip, aramızdaki ilişkinin gizli kalması gerektiğini açıkça belirtebilirdim. Dokunuşunu reddedebilirdim ve onun bir daha denemeyeceğini biliyorum.

O izin istiyor.

İznini veriyorum ve liderlik çadırının mahremiyetinden çıkarken elini sırtımda tutmasına izin veriyorum.

Boğazını temizledi. "Yemek yemeliyiz ve senin uyuman lazım. Prens Nolic yakında ve son birkaç gündür kendini çok yorduğun." Buna itiraz etmeyeceğim. "Akşam yemeğini çadırımıza getireceğim."

Ayrılıyor ve çadırımıza dönerken başımı dik tutuyorum. Güvenli bir şekilde içeri girdikten sonra kendimi gevşetip gözlerimi kapatıyorum. Küvetimiz boşaltılmış, ama sadece bir karyola kalmış. Androl ikinci karyolayı getirmeyi unutmuş olmalı.

Bu, gelecekteki Cassia'nın sorunu. Uzun ve yorucu bir gün oldu ve şu anda bununla uğraşmak istemiyorum.

Rexton çadırımıza döndüğünde yarı uykulu durumdayım ve omzuma dokunduğunda onu itiyorum.

"Ye," diye emretti. "Sonra tekrar uyuyabilirsin."

Yemeğin lezzetli olmadığını anlayabiliyorum. Tadı yavan ve yavan bir yemek için uyanmayacağım.

Rexton iç çekiyor. "Cassia. Kalk."

"Siktir git." Ona sırtımı dönerek yuvarlanıyorum. "Uyuyorum."

Kaba sözlerime sessizlikle karşılık verilir, bunu kazandığım anlamına geliyor. İnsanlar onlara kıcımlı yalamalarını söylediğinde rahatsız olurlar ve ben bunu kendi lehime kullanmaktan çekinmem.

Ama Rexton kusurlu. Bunu şimdiye kadar anlamış olmam gerekirdi. Parmaklarını pantolonumun arkasına geçirir ve ben panik içinde çılgılık atar, pantolonumu kıcımlı yarısına kadar indirirken geri çekilirim.

Nefes nefese, pantolonumu tutup yukarı çekiyorum. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Yemeğini ye, yoksa sözümü tutacağım."

Bu ne biçim bir tehdit? Ciddi olamaz. Kesinlikle olamaz. Dişlerimi gıcırdatarak, ne kadar risk almak istediğimi düşünürken, sonra oturup Rexton'ın elinden tabağı kapıyorum.

Kendinden memnun olduğu belli olan bir sırıtişla bakıyor. Onu görmezden geliyorum. Mutlu olmayı hak etmiyorum.

"Eğer bir ilişki yaşayacaksak," diyorum, "uyandırılmaktan hoşlanmadığımı bilmelisin."

"Sen hiçbir şeyi sevmezsin. Ye."

Yemeği ağızma tıktırıyorum, tat alma duyularımın lezzeti algılamaması için hızlıca yemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Kötü değil ama benim standartlarım yüksek. Çok yetenekli aşçılar, sınırsız yemek bütçesi ve maceracı ebeveynlerim olan bir evde büyüdüm. Her gece bir ziyafet vardı ve bu beni seçici yaptı.

Bunun için özür dilemeyeceğim.

Rexton tabağıma ağızına kadar doldurdu ve uyanmaktan rahatsız olmama rağmen, neredeyse hepsini yiyorum. Ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim ve bitirdikten sonra memnun bir iç çekişle uzanıyorum.

Buna ihtiyacım vardı.

Ve şimdi uykuya ihtiyacım var.

Rexton'ın çadırda dolaşırken çıkardığı sessiz, tekrarlayan sesler beni uykuya daldırıyor ve sonunda yanımdaki yatağa uzandığında neredeyse bilincimi kaybetmiş durumdayım. Aynı yatağı paylaşıyor olabiliriz, ama battaniyemi paylaşmıyorum. Rexton battaniyeye uzandığında, onu kasten elinden çekip alıyorum. İki kişi için yeterince büyük değil ve ben onu sahiplendim. Paylaşmıyorum.

Rexton homurdanarak tuttuğu köşeyi bırakıyor. Bir dakika sonra, ben de tutuşumu gevşetiyorum.

Yumruklarım gevşediği anda, battaniye hemen ellerimden çekilir. Rexton beni paylaşmaya zorlarken dişlerimi gıcırdatırım. Onun boynuna dişlerimi geçirdiğim için pişman olmaya başlıyorum.

"İyi geceler, Cassia," diyor Rexton.

Tereddüt ederek mırıldanıyorum, sonra sırtım onun yanına yaslanana kadar kıvrılıyorum. Bu, rahatlık istemek için yapabileceğim en yakın şey, ama Rexton bunu sağlıyor. Aşırıya kaçmıyor da, bunu takdir ediyorum. Yan dönüp kolunu belime atıyor, ama vücuduyla beni boğmaya çalışmıyor.

O akıllıdır.

Sadece birkaç dakika uyumuşum gibi geliyor.

Rexton beni uyandırır. Birisi çadırımıza dalınca, üst vücudu benim üstüme eğik olarak birden dikleşir.

Androl. Nefesi kesilmiş, ıslak saçlarını yüzünden çekip Rexton ve bana bakıyor. "Prens Nolic ve adamları geçide ulaştı. Wrath sınırlarına resmi olarak girmelerine sadece birkaç mil kaldı."

Rexton'ı iterek yataktan aceleyle kalkarım.

"Şimdiden mi?" diye soruyorum. Daha fazla zamanımız olacağını, keşifçilerimizin onları saatler önce fark edeceğini sanıyordum. "Görülmeden nasıl bu kadar yaklaşılabildiler?"

Androl omuz silkiyor, çadırdan çıkmak üzere. "Nereden bileyim ben?"

Bir saniye sonra gitmiştir. Rexton'a dönerim, panik beni bir an için hareketsiz bırakır. Buna hazır olduğumdan emin değilim. Aslında, yüzde bin eminim ki değilim. Deneyimsizim ve korkuyorum.

"Göğsün nasıl?" diye sorar Rexton. O çoktan yataktan kalkmış ve botlarını giymeye başlamıştır.

"İyi." Acıyor, ama katlanılabilir. Tam bir gece uykusu alamadım, ama birkaç saatlik uyku da yardımcı oldu.

"Savaşabilir misin?"

Rexton başını kaldırır, benim ifademi fark edince sesi kesilir. Korkum yüzümden okunuyor olmalı, o ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi kapatırken boğazımdaki düğümü yutkunarak geçiririm.

Kalbim hızla atarken, o yanaklarımı avuçlayıp yüzümü sıcak avuçları arasında sıkıca tuttu.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun," diyor. "Bunun için hazırlandın." Kafamı sallıyorum. "Hayır, hazırlandım. Her şeyi mahvedeceğim."

"Hazırlandın ve batırmayacaksın. Androl ve ben her adımında yanında olacağız." Rexton beni bırakıp geri çekilir. "Kendini rezil etmene izin vermeyeceğim Cassia. Söz veriyorum."

Ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum, ama başka seçeneğim yok. Dışarıda kaos patlak veriyor ve insanlar beni bekliyor. Hazır olsam da olmasam da, yerine getirmem gereken bir görevim var.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

CASSIA

REXTON VE BEN kampın merkezine, liderlik çadırının hemen dışına ışınlanıyoruz. Rexton kim bilir nereye gidiyor, ben ise Birinci Birim'deki tüm subayların kendilerine tahsis edilen yerleri bildiklerinden emin oluyorum. Bildiklerini görüyorum ve askerlerini hazırlayıp kamptan ışınlanırken gösterdikleri hız ve verimlilikten çok etkileniyorum.

Prens Nolic ve adamları, Greed topraklarından ayaklarını attıkları anda teleport olabilecekler ve biz de en kötüsüne hazırlıklı olmalıyız.

Kamp otuz dakikadan kısa bir sürede boşalır ve ben bir haberciyi Aziel'e, diğerini Raum'a göndererek durumu bildiririm. Onlar da ek birlikler hazırlamış, Wrath'ın askerlerini teleportla gelip destek verecekleri pozisyonlara yerleştirmişlerdir ve hazırlıklara başlamaları gerekir.

"Hazır mısınız?" diye Rexton'a soruyorum.

O başını sallar ve Prens Nolic ve adamlarının varacağı geçide ışınlanıyoruz. Burası, her iki tarafı da belirgin dağ zirveleriyle çevrili dar bir alan.

Androl, bir avuç Wrath askeriyle birlikte çoktan oradadır. Birinci Birliğin çoğu, geçidi gören dağlarda konuşlanmış. Burası en iyi görüş açısını sunmaktadır.

Rexton yanımda belirir.

Geçidi tararım, bizi bekleyen bir Greed elçisi görmeyi umarım, ama açıklık boş kalır. Alarm zilleri çalıyor. Rexton'ın temkinli ifadesine bir bakış, onun da aynı şeyi düşündüğünü doğrular.

Androl dudaklarını yalar, siyah gözleri etrafta dolaşır. "Bir şeyler yolunda değil."

Prens Nolic bir kraliyet mensubu. Bizim onun gelişini beklememizi beklerdi. Onu ve yüz askerini öldürmeyeceğimizden emin olmadan Wrath'a geçme riskini almazdı.

Onun bir elçi göndermesi gerekirdi.

Bir haberci gönderirdi.

Ama göndermedi.

Birkaç dakika bekledik. Hâlâ kimse görünmüyor.

Ağırlığımı kaydırdım. "Nereye..."

Sorum, sağımızdaki dağdan gelen yüksek bir sesle kesilir. Bu bir çağrıdır, savaşın başladığını haber vermek için. Nasıl? Greeds'in dağı tırmanıp Wrath'a geçmesi saatler sürer ve bunu kimseye görünmeden yapabilecekleri bir yer yoktur.

Şimdi bunun için endişelenmenin sırası değil.

Sesin geldiği yere ışınlanıyorum ve dağın tepesinin tam ortasına iniyorum. Her yer kaos içinde. Baktığım her yerde Greed'ler var. Yüzlerce Greed. Nereden geldiler? Panik boğazımı sıkıyor, ama en yakın Greed'e ışınlanırken onu bastırıyorum.

Birinci Birim'de binlerce yüksek eğitilmiş asker var. Ne yaptıklarını biliyorlar ve savaşın öngörülemezliğine aşinalar. Buna güvenmeliyim.

Bana en yakın Greed benim yönüme dönmeye başlar ve ben de hatıra hançerimi çıkararak, o ne olduğunu tam olarak anlayamadan göğsüne saplarım. Wrath'lar çağrıya hızlıca yanıt vererek bölgeye ışınlanmaya devam ederler.

Greed askerlerini çabucak halledeceğiz, ama bunun birçok sürprizin sadece ilki olduğunu tahmin ediyorum.

Yanımda bir adam belirir. Adam devasa boyuttadır ve güç kokmaktadır. Bana saldırır ve neredeyse beni yere devirir. Onun kadar iri adamların bu kadar hızlı olmaması gerekir ve ben onun ağaç gövdesi gibi kollarından kaçarken yüzümü buruştururum.

Greed'ler kim olduğumu biliyor. Herkes biliyor. Ben bir hedefim. Kolay bir hedef olmayı reddediyorum.

Bir dakika sürer, ama adamı başarıyla yere indiririm. Adam yarısı üzerimde, ölü olarak yere düşer ve ben onu itip ayağa kalkarken homurdanırım. Kolay olmadı ve Rexton'ı aramak için etrafı tararken bıçağımı pantolonumla silerim.

Umarım o da bunu görmüştür.

Etrafımda kavgalar var, ama Wraths'ın kazandığı çok açık. Hiç şaşırmadım. Tam da olması gerektiği gibi. Mammon askerlerini istediği kadar eğitebilir, ama asla bizimle boy ölçüşemez. Kimse ölçüşemez.

Rexton ortalarda yok ve midemde bir boşluk oluşmaya başlıyor. Nerede bu adam? Gitti mi? Belki de bunca zamandır gizlice Greeds ile çalışıyordu ve tüm bunlar Wrath'a sızmak için bir taktikti.

Kafamı sallıyorum. Hayır. Öyle değil.

Başka bir Greed bana saldırıyor, ama hemen Androl tarafından durdurulup yere indiriliyor. Birinci Birim'in en güçlü askerleri tarafından çevrili olmam tesadüf değil. Beni koruyorlar, ilk gerçek savaşında ölmememi sağlıyorlar.

Bunu emir aldıklarından şüphelenmiyorum. En azından öyle umuyorum, ama bunu kendi başlarına yaptıklarına şaşırmadım. Ben bir kraliyet mensubuyum. Aziel burada olsaydı, onu da çevrelerdi.

Babamın Chev Amca ile birkaç kez dövüştüğünü gördüm, ama onun gerçek bir dövüşünü hiç görmedim. Korkunç olduğunu duydum.

Sonunda Rexton'ı bulduğumda ciğerlerim sıkıştı. İleriye doğru sendeledi ve dizlerinin üzerine çöktü. Arkasında bir Greed duruyordu, dudaklarında bir gülümsemeyle Rexton'ın sırtından mızrağı çekiyordu. Bu insanların mızraklarla ne alıp veremedikleri var?

Rexton Mammon'u öldürdü ve Greed'ler bunu unutmadı. Onu Birinci Birim'e katılmaya davet etmemeliydim. Neden bunu yaptım ki? Hedef olacağını biliyordum, ama aptalca bir şekilde zarar görmeyeceğine inandım. Rexton'ı ben öldüremezsem, kimse öldüremez. O neredeyse yenilmez.

Elini yere koyuyor, açıkça yaralanmış. Koruma baloncuğumu terk ettiğimi umursamadan ona ışınlanıyorum. Rexton da oradan ayrılmamalıydı, lanet olası aptal.

Onu mızraklayan Greed güçlüydü. Onun gücünü, yanına yaklaşıp yaklaşmaz hissettim ve o bana doğru döndüğünde içgüdüsel olarak ağzımdan nefes aldım. Beni fark etmeden onu öldürmeyi planlamıştım, ama o bunun için çok hızlıydı.

Bir anda üzerime atılıyor, iri cüssesi heybetli ve şiddet dolu. Sağ elinde mızrağı var. Ucu ve birkaç santimlik kısmı kanla kaplı. Rexton'ın kanı.

İçimden saf öfke fışkırıyor ve zayıf halime rağmen, günlerdir hiç olmadığım kadar hızlı hareket ediyorum. Uzun, kaslı kollarından kaçınmaya dikkat ederek yanına geçiyorum. Hızım en büyük avantajım, özellikle de onun boyutlarındaki bir iblise karşı.

Eğer beni yakalarsa, ölmüş sayılırım.

Greed uzanır ve ben onun kollarının altından eğilip bıçağımı boğazına saplarım. Juguler damarını hedefliyorum ama birkaç milimetre ıskalıyorum

Bu ideal bir durum değil ve boğazını oluşturan sert kas ve kıkırdakları kesmek için uğraşıyorum.

Kan fişkırıyor, yüzüme çarpıyor ve midem bulanıyor. Bu çok kanlı ve bana trakeasını paraladığım Ağzllğ çok fazla hatırlatıyor. ldrmek sandığım kadar hoşuma gitmiyor.

Aktif olarak hoşlanmıyorum.

Androl ve diğer iki Wrath yanıma ışınlanıyor ve Androl mızrak kullanan Greed ile savaşmayı üstlenirken, ben dikkatimi Rexton'a çeviriyorum. Dirseklerinin zerine düşmüş, alnı yere bastırılmış durumda.

Onun yanına çöküyorum, omuzlarından tutup onu kaldırıırken elimden hançer düşüyor. "Siktir." Boğazımı temizliyorum. "Rexton?"

O inliyor, alnı terden sırlsıklam. Onu uyandırmak için sallama isteğine zar zor direniyorum ve gömleğini yırtarken paniklediğimin farkındayım. Mızrak kalbini delmemiş, ama gövdesinde kocaman bir delik var. Onun iini görebiliyorum.

"Bu, hayal ettiğimden çok daha acı verici." Rexton homurdanıyor. "Sen bunu kolaymış gibi gösterdin."

Her şeyi kolay gösteririm.

Bu onu öldürecek mi? Ben doktor

değilim. Bu riski alamam.

Almayacağım.

Rexton lemez.

"Hey, Cassia," diye başlıyor Rexton. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Bir saniye dur ve nefes al. Ben..."

Onu kendime doğru çekerken, kanı ellerimi kaplıyor ve kollarımdan aşağı damlıyor.

Bu durumdan rahatsız olabilir, ama onun ölümü benim almaya hazır olduğum bir risk değil. "Cassia?" Rexton dirseklerimi tutuyor. Endişeli görünüyor. Ben bunu görmezden geliyorum.

"Ne yapıyorsun..."

İki kez düşünmeden eğilip ısıriyorum, dişlerimi boğazına tamamen batırıyorum. Aramızda canlanan bağ çok güçlü, ama paniğim bundan daha ağır basıyor. Tek düşünebildiğim göğsündeki delik. Onun kanı.

Rexton dirseklerimi daha sıkı tutuyor, ama beni itmiyor.

Boğazını bırakıp geri çekildim, izi inceledim ve tekrar ileri atılıp dişlerimi geçirdim. Bağımız çoktan kurulmuştu. Sıcaklığını kemiklerime işlediğini ve varlığımın her molekülünü sardığını hissedebiliyordum, ama asla emin olamazsın.

Rexton elini başımın arkasına koyar. "Cassia..."

Onu bırakıp tekrar ısırırım. Bu aptal herif bugün ölmeyecek. Benim sözüm geçerse olmaz. Dişlerimi derinlemesine geçirip bağımızın çözülme veya kopma ihtimalini ortadan kaldırıyorum. Böyle bir şeyin olduğunu hiç duymadım ama emin olmak istiyorum.

Emin olmam lazım.

Hiç bağ kurmamış olmama rağmen, Rexton ile olan yeni bağım doğal geliyor. Zaten benim bir parçam gibi hissediyorum ve Rexton'ı bulana kadar onu dürtüp itiyorum. Onun acısını, göğsünde ve sırtında zonklayan acıyı hissedebiliyorum.

"Cassia." Rexton elini başımın arkasına koyuyor. "Lütfen beni ısırmayı bırak. Anlatmak istediğini anlattın."

Mesele fikrimi belirtmek değil. Mesele onun hayatını kurtarmak. Güç, bağ aracılığıyla aktarılabilir ve Rexton'ı hayatta tutmak için gücümü ona aktarmaktan çekinmem. Bağım, onu okşadıkça titriyor ve Rexton'ın gevşemesini bekliyorum, sonra gücümü ona aktarmaya başlıyorum.

Rexton tıslar. "Hayır." Parmaklarını saçlarıma geçirir ve saçlarımı çekerek dişlerimi boynundan çekince ben de çığlık atarım. "Buna ihtiyacım yok."

"Evet, ihtiyacın var."

"Korkunu hissediyorum." Sesi alçalır, gözleri etrafta dolaşır. "Ve sana söz veriyorum, ölmüyorum. Olay çıkarıyorsun ve bu kötü bir izlenim yaratıyor."

Nasıl görüldüğüm umurumda değil. Herkes panik halimi görsün. Rexton'ın benim zayıf noktam olduğunu bilsinler.

Androl ve diğer askerler meşguller, ama eminim her hareketimi takip ediyorlardır. Rexton'ı ısırığımı ve onu eşim olarak kabul ettiğimi zaten biliyorlar. Geri dönüş yok ve açıkçası da istemiyorum.

Birinci Birim bana saygı duymasa da umurumda değil. Rexton'ın hayatını kurtardım ve bunu büyük bir zafer olarak görüyorum.

Rexton saçımı bırakıp beni itti. "Git."

Göğsü şimdiden iyileşmeye başlamış. Derisi, benimkinden sinir bozucu derecede daha hızlı bir şekilde birleşiyor. Mızrak hayati bir organa isabet etmemiş, sadece deri ve kaslara. Benim birkaç damarım ve kemiğim kırılmıştı ve bunların iyileşmesi vücut için daha zor.

Dik duruyorum, ama savaşa geri dönerken Rexton'ı yakından takip ediyorum. Androl ve diğerleri, Greeds'i benden uzak tutmak için mükemmel bir iş çıkardılar,

bunun onlara rahatsızlık verdiğinden eminim.

Endişem her şeyi tüketiyor ve Rexton ortadan kaybolduğunda biraz olsun yatışıyor. Savaşacak durumda değil ve ben onunla olan bağımı koparmayı reddediyorum. Bölgeden ayrıldığını hissedebiliyorum, umarım kampa dönüp bir şifacının yardımını arıyordur.

Sonra onu kontrol edeceğim. Onunla kalmayı tercih ederdim, ama bağ aracılığıyla onu gözetlemekle yetiniyorum. Elimden gelenin en iyisi bu.

Prens Nolic nerede? Onun lanet omurgasını parçalayacağım.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

CASSIA

BİRKAÇ SAAT süren bir savaş. Birinci Birim verimli çalışıyor, ama Greed'ler lanet olası havadan çıkmaya devam ediyor. Nereden geliyorlar? Dağın tepesinden geçidi görebiliyorum ve kimse Wrath sınırlarına geçmedi.

Greed ile olan sınırimızın tamamını dikkatle izliyoruz ve bu kadar büyük bir asker birliğini gözden kaçırmamız mümkün değil. Devriye sırasında bana saldıran keşifçiler gibi küçük grupların sızması kolaydır, ama bu ölçekte bir şeyin sızması imkansız.

Ancak teleport yapıyorlar, bu yüzden Greed sınırlarının ötesinde olmalılar.

Bu araştırılması gereken bir konu. Eğer komşu krallıklardan biriyle ittifak kurmuşlarsa, sorun çıkacaktır. Greed'i idare etmek kolaydır. Onlarla bir savaş, bizim için büyük bir endişe veya kaynak yükü oluşturmaz, ancak diğer krallıklar da onlara destek vermeye başlarsa, bu bir sorun haline gelir.

Greed'in pususu başladığında Aziel ve Raum'u uyarmaları için iki adama emir verdim ve yeni askerler nihayet gelmeye başlayınca rahat bir nefes aldım. Onlardan birkaçını tanıyorum. Raum, daha önce görev yaptığım birliği göndermiş. Mantıklı. Geçide yakınlar ve kendilerini çok zayıflatmadan buraya ışınlanabilirler.

Rexton nerede? Onu hissedene kadar panik içinde bağımızı arıyorum. Hayatta. Hayatta ve ayrıldığından daha kötü durumda görünmüyor. Bu iyi. Bu çok iyi.

Bir adam bana, sağ omzuma saldırıyor. Daha önce yaralanmıştı. Bir Greed'in çok yaklaşmasına izin verdim ve omzumun yerinden çıkması bir saniye sürdü. Androl onu sertçe yerine itti, ama kas hala hassas.

Artık farklı bir şekilde savaşıyor olmalıyım, savaş alanında yaralı olduğumu gösteriyorum. Yapmamaya çalışıyorum, ama her hareketim bir ateş patlaması gibi. Ayrıca her iki dizimin arkasında da keskin bir ağrı var, ama çok kötü değil.

Bir Greed ayaklarımın dibine düşer ve ben içgüdüsel olarak kanlı hançerimin bıçağını pantolonuma silerim. Bıçak eskisinden daha da kirli çıkar. Kanla kaplıyım, giysilerim ve açıkta kalan her santimetrekare derim koyu kırmızıya boyanmış. Kan yapışkan ve kokusu iğrenç. Duş almak istiyorum. Derimi kanayana kadar ovmak istiyorum.

"Cassia!"

Dönüp Aziel'in gözlerine bakıyorum. Giysileri hala temiz, bu yüzden yeni geldiğini varsayıyorum. Bana ulaştığında, gömleği kırmızı lekelerle kaplıdır. Greed'ler, Wrath'ın kralını öldürme fırsatı için görevlerini ve emirlerini terk ederek ona akın ediyorlar.

Babam gözlerini benden ayırmıyor ve son birkaç haftadır ona ne kadar kızgın ve sinirli olsam da, onu görmek bana ferahlık veriyor. Bunalmış ve korkmuş durumdayım, başım çok dertte ve burada tamamen güvendiğim tek kişi o. Bugün ölmeyeceğim.

Göğsüm inip kalkıyor. "Baba."

Androl ve diğer üst düzey yetkililer hareket ederek Aziel'i etrafımda gevşek bir şekilde oluşturdukları koruyucu çemberin içine aldılar. Yaklaştıkça gücü bana bir balyoz gibi çarptı. Hiçbir şey saklamıyordu.

"Geçidin kuzey tarafında daha fazlası var." Geçidin diğer tarafındaki dağa işaret ediyorum, orada birkaç asker Prens Nolic ve yüz adamının geçişine hazırlık için konuşlanmış durumda. "Greed'ler her on beş dakikada bir dalgalar halinde teleport oluyorlar. Nereden geldiklerini bilmiyoruz."

Aziel başını sallar, siyah gözleri beni baştan aşağı tarar. Panik dolu bir ifade takınır, başka bir çocuğunu daha kaybedeceğine ikna olduğunda her zaman takındığı ifade. Bu ifade her zaman kalbimi sızlatır, ben de öne çıkıp onu hızlıca yanıma çekerek koklamasını sağlarım. Henüz ölmedim.

Yüzünü başımın üstündeki saçlarıma gömerek kokumu alır, sonra geri çekilir. Şu anda yeniden bir araya gelme lüksümüz yok, bizi öldürmek için her şeyi yapmaya hazır iblisler tarafından kuşatılmışken olmaz.

Aziel'in eli kolumdan aşağı kayıyor. Zaten berbat durumda olan omzumu daha fazla incitmesini istemediğim için irkiliyorum, ama iki parmağı elmas bileziğimin altına takıldığında donup kalıyorum. Tek bir yumuşak hareketle bileziği bileğimden koparıyor.

Hapishane takısı yere düşer ve ölü bir Greed'in alnına çarpar. İnanamadan ona bakarım. Onu çıkarmıştır. Bunun asla olmayacağından, hayatımın geri kalanını Wrath ve Lust'ta mahsur kalacağımdan korkmaya başlamıştım.

Savaş bittikten sonra tekrar takacağını düşünüyorsa, büyük bir yanılgıya düşüyor. Bir daha başka birinin bana takı takmasına asla izin vermeyeceğim. Mücadele etmeden olmaz.

"Özür dilerim," diyor. "Kararlarına güveniyorum, Cassia."

Aziel dönerek, yakınındaki bir Greed'in boğazını parçaladı. Asker bize saldırmıyordu bile. Androl'a doğru gidiyordu ve Aziel o kadar hızlı hareket etti ki, ben bile ne olduğunu anlamakta zorlandım. Onun savaşmasını görmek istediğimi söylediğim her şeyi geri alıyorum.

Bir an durup Rexton'ı arıyorum. Aramızdaki bağ bu kadar genişlemişken odaklanmak neredeyse imkansız. Onun tüm acısını ve rahatsızlığını sanki kendimmiş gibi hissediyorum ve bu dikkatimi dağıtıyor. Ancak Rexton, bağımızı koparmamanın daha iyi olduğunu biliyor. Beni savaş alanından uzak tutan tek şey bu ve eğer beni dışlamaya çalışırsa, onu bulurum. Onu avlayıp bağımızı yeniden kurmaya zorlarım.

Bana dişlerini geçirdi. Beni işaretlememiş olabilir, ama bağımı kabul etti. Bunun sonuçları olacaktır.

Sadece Wrath'lar savaş alanında ayakta kalana kadar bir saat daha geçti.

Birinci Birim sayıca çok azdı, ama Raum'un gönderdiği ek askerler zaferimizi garantiledi. Etrafıma bakıyorum, kaç Greed ile savaştığımızı tahmin etmeye çalışıyorum. Yerde en az beş bin ceset olmalı.

Günün sonunda kesin sayıyı öğreneceğiz.

Kaslarım ağrıyor ve alt dudağımı kanın tadını alana kadar ısıriyorum. Bir avuç Wrath cesedi etrafa dağılmış durumda, ama Prens Nolic kadar çok adam kaybetmedik. Greeds ölümüne savaştı ve sonunda, kalanların yorgun düştüğü belliydi. Düşman topraklarında savaşmanın dezavantajı budur.

Avantaj bizdeydi, bu da farklı bir strateji benimsememizi sağladı. Yaralı ve bitkin Wrathlar hemen savaştan çekiliyor ve sağlıklı olanlarla değiştiriliyor, böylece toplu gücümüz ve kuvvetimiz asla azalmıyor.

Bu, her savaşta uyguladığımız bir strateji değil, ama bugün bunu uyguladım. Bence doğru bir seçimdi, ama ölü sayısı

Aziel beni buldu.

Aziel beni bulur. Onun gelişinden kısa bir süre sonra ayrıldık, bu da bir rahatlamaydı. Onun çok yakınımında kalmasını istemedim. Bu beni zayıf gösterir, sanki babamın beni korumasına ihtiyacım varmış gibi. Ama o asla çok uzağa gitmedi.

Greed'den Greed'e ısınlanarak, en büyük hedef olduğunu düşündüğü kişiyi belirleyip saldırıyordu. Ben bunu yapmadım, çünkü sınırlarımı biliyorum. Babamın savaş deneyimine sahip değilim, henüz değil. En güçlü iblisleri aramak beni yorardı ve sonuna kadar dayanamazdım.

"İyi iş çıkardın," diyor Aziel yaklaşırken. "Şimdi ne olacak?"

Gözlerimi kırptıştırarak, sorusunu anlamak için bir an durdum. "Ne demek istiyorsun?"

"Emirlerin ne?"

Anlamıyorum. Aziel benden üstün. Geldiği anda savaş alanının kontrolünü ele geçirdi.

Androl ve iki general ortaya çıktı. Raum da onlardan biri ve kanlar içinde. Bu generalleri ilk kez görüyorum, bu yüzden diğer dağda savaştıklarını varsayıyorum.

Raum etrafına bakınıyor, kaşlarını çatıyor. "Sen daha fazla harekete geçtin." Sesinde hayal kırıklığı var.

Aziel onu görmezden gelerek dudaklarını yalar. "Buraya kralın olarak değil, baban Cassia olarak geldim. Senin kararlarına güveniyorum ve senin liderliğini takip edeceğim."

Onun ne istediğini fark etmek başımı döndürüyor. Benden önerilerde bulunmamı istemiyor. Benden Wrath'ın ordusuna liderlik etmemi istiyor. Bu, yıllardır sahip olmak için yalvardığım bir sorumluluk.

Bir saniye düşünürüm, mantıklı konuşmak isterim. Her şeyi hissediyorum sakın olmaktan *uzak hissediyorum*.

"Greed ve Wrath askerlerinin kayıp sayısını öğrenmemiz ve etkilenen aileleri bilgilendirmemiz gerekiyor." Boğazımı temizliyorum. "Androl? Bununla sen ilgilenebilir misin?"

O başını sallar ve ben dikkatimi Raum ve yanındaki generale çeviririm. "Siz ikinizin sınır boyunca birliklerimizin konumunu değiştirmenizi istiyorum. Yakınlarda elli bin kişilik bir Greed ordusu var ve en kötüsüne hazırlıklı olmalıyız."

Raum'un yanındaki general kaşlarını kaldırır. "Yap..."

O beni sorgulamaya başlamadan önce sözünü keserek devam ettim. Aziel'e bunu asla yapmazdı, en azından herkesin önünde.

"Bu Greed'lerin nereden geldiğini bilmek istiyorum," diyorum. "Ya Wrath'a görünmeden girmenin bir yolunu buldular ya da diğer krallıklardan biri onların topraklarından teleport olmalarına izin verdi. Hangisi olduğunu bulun ve bana rapor edin. Ayrıca Prens Nolic'in nereye kaybolduğunu da bilmem gerekiyor. Onu en son gördüğümüzde geçitten birkaç mil uzaktaydı, ama o zamandan beri ortadan kayboldu."

Generalin cevap vermesini beklerken gergin bir sessizlik hakim. Bana tekrar soru soracak mı? Zihnen buna hazırlanıyorum, ama tamamen rahatlamama neden olan tek yaptığı şey başımı sallamak.

Raum'a dönüyorum. "Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

Dişlerini emerek etrafına bakındı. "Bir saat. Androl o zamana kadar yaklaşık ölü sayısını belirlemiş olur."

"Harika." Kendime başımı salladım. "Bir saat sonra buluşuruz."

Aziel ağırlığını değiştirir. Kararımdan memnun mu?

"Ben..." duraksarım, tereddüt ederim. "Yaralıları kontrol edeceğim."

Raum burnunu çekip dudaklarını kıvrır. "Yaralıları mı kontrol edeceksin, yoksa eşini mi?"

Aziel dikleşir, daralmış bakışları Raum ile benim aramda gidip gelir. O bilmiyordu. *Raum* nasıl biliyor? Haberler benim hoşuma gitmeyecek kadar çabuk yayılıyor.

Raum'un suçlamasını reddederek başımı sallıyorum. Hiçbir şeyi kabul etmiyorum ve kimseye açıklama yapmak zorunda değilim. Ben kendimin sahibiyim ve aşk hayatım kendimden başka kimseyi ilgilendirmez. Ve şimdi Rexton'ı da, sanırım.

Raum gülüyor, sesi dağlardan yankılanıyor. Binlerce cesetle çevrili ve kanla kaplı olduğumuzu düşünürsek bu çok uygunsuz geliyor ve ona keskin bir bakış attıktan sonra kampa ışınlanıyorum. Kontrol etmem gereken bir eşim var.

KONUŞMA

CASSIA

KAMP'A vardığımda gergin kaslarım gevşer, ölüm kokusundan ve babamın şaşkın bakışlarından uzaklaştığım için çok mutluyum. Yakınlık, yeni bağımlı güçlendirir ve ben de onu takip ederek revir'e giderim. Rexton kendi başına tıbbi yardım almaya karar vermiştir ve çadırın içine girip onunla göz göze geldiğimde sinirlerim gerilir.

Odanın köşesindeki bir sandalyede oturuyor, kolları çıplak göğsünün üzerinde kavuşturulmuş, etrafta dolaşan şifacılar öfkeyle bakıyor. Onu kızdıracak bir şey yapmışlar. Umurumda değil, ona doğru deli gibi koşarken neredeyse ayağım takılıyor.

"Rehin tutuluyorum," diyor ben yaklaşırken.

"Ne?"

"Sen gelip beni almadan buradan çıkmamam söylendi."

"

Başımı yana eğiyorum. "Buradaki herkesten üstünsün. Dinlemek zorunda değildin

Dinlemek zorunda değildin."

"Bu kötü bir örnek olurdu."

Gülmemeliyim. Gülmemem gerektiğini biliyorum, ama kendimi tutamıyorum. Kaçma riski olanların revirde tutulması yaygın bir uygulamadır. Zayıflamış Wrath'ların savaş alanına dönüp ölmelerini istemeyiz. Bu, ilgili herkes için bir rahatsızlıktır ve gereksiz riskler alacak kadar çaresiz bir durumda değiliz.

Rexton somurtuyor.

"Annenin seni almaya gelmesini bekleyen kızgın bir çocuk gibi görünüyorsun," diye alay ediyorum.

Rexton ayağa kalkar ve yarı yolda yüzünü buruşturunca kalbim sıkışır. Göğsünde büyük bir bandaj var ve bandaj zaten kırmızıya boyanmış.

"Durumun ne kadar kötü?"

Omuz silkiyor. "İdeal değil, ama hayatta kalacağım. Mızrak hayati bir organa isabet etmedi."

Solumdan bir şifacı yaklaşır. "Bu doğru değil. Rexton sırtını muayene etmemize ve bandajlamamıza izin vermiyor, bu yüzden hasarın tam boyutunu bilmiyoruz. Bu yüzden ayrılması yasaklandı."

Rexton başka yere bakar. Aramızdaki bağ, kurulduğundan beri ilk kez kopar.

Dişlerimi dilimle gezdiriyorum.

Aziel'in gücü çadırı doldurur. Başı dik ve duygularını ustaca gizleyerek içeri girer. Kızgın olduğunu anlayabiliyorum, muhtemelen bana kızgın. Kardeşlerimi ve beni eş bağına değer vermemiz için yetiştirdi ve eminim ki benim Rexton ile sadece bir ilişkim olduğunu değil, ona bağlandığımı öğrenince incinmiştir.

Ailemden kasıtlı olarak bir şey saklamıyordum. Her şey o kadar hızlı gelişti ki, ben bile buna alışacak zaman bulamadım.

"Raum'un açıklamasından sonra çok çabuk ayrıldın," diyor Aziel. "Bunun doğru olup olmadığını kendim görmek istedim." Bakışları Rexton ile benim arasında gidip geliyor. "Rexton."

Rexton gözlerini kırptırıyor. "Aziel." Bu çok garip.

Aziel boğazını temizledi. "İzninizle..." Beni geçip, kenarda duran küçük şifacı grubuna doğru ilerledi.

Onlara yaralıların durumuyla ilgili bilgi almalıyım. Doğru olan bu, ama aynı zamanda özel bir yere gidip Rexton'ın sırtına bakmak istiyorum. Düzgün iyileştiğinden emin olmalıyım. Bağ aracılığıyla ona ulaşmaya çalışıyorum, ama aramızdaki duvar hala sağlam duruyor.

"Devam et," diyor Rexton. "Onlarla konuş. Ben burada bekleyeceğim."

Koltuğuna geri oturmaya başlar, ama tam oturmadan kolunu tutarım. Ben bu işi hallederken onun burada bir çocuk gibi oturmaya razı olması beni çok sevindirmeli. Nedenini tahmin ediyorum.

Wrath'ın iblisleri Rexton ile bağ kurduğumu öğrendiklerinde, bazı varsayımlarda bulunacaklar. Bağımızın Rexton, ben ve ailem tarafından planlanmış bir hamle olduğunu düşünecekler. Tahtın varisi benim, ama pek sevilmiyorum. Rexton'ın babamın unvanına gerçek bir hakkı yok, ama o popüler seçenek.

Bağımızın, benim kaçınılmaz olarak tahta geçmemde olası ayaklanmaları önlemek için yapılan siyasi bir hamle olduğunu söyleyecekler. İnsanlar

Rexton'ın benimle birlikte liderlik etmesinden memnun olacaklar ve onu Wrath'ın gerçek lideri olarak görebilirler.

Rexton'ın bunun farkında olduğundan eminim ve bu savaşta açıkça seyirci rolünü üstlenerek Wrath'a net bir mesaj gönderiyor. Rexton benim eşim olabilir ve sonunda kral olabilir, ama yetki bende.

Onun oturmasına izin vermeliyim. Bu benim yararına ve Wrath'ın açık lideri olarak konumumu güçlendirir.

Parmaklarımı Rexton'ın bileğine doladım ve omzumdaki acıyı görmezden gelerek onu ayağa kaldırdım.

"Beni asla geçemeyeceğini anlıyor musun?" diye soruyorum. "Eşimin sana verdiği kraliyet unvanına rağmen, her zaman yetki bende olacak. Wrath *benim* doğuştan hakkım ve bunu kimseyle paylaşmayacağım, seninle bile."

Rexton'ın dudakları seğirdi. "Anlıyorum Cassia, ve sana daha önce de birkaç kez söylediğim gibi, Wrath'ı senden almaya hiç niyetim yok." "İyi." Dudaklarımı yaladım. "O zaman benim için kendini küçümsemeyi bırak. Ben zayıf erkeklerden hoşlanmıyorum."

"Teşekkürler, Cassia."

Omuz silkiyorum, sonra şifacılar doğru yöneliyorum. Rexton peşimden geliyor.

Bağımız hala kilitli. Rexton'ın tekrar açılmasını sağlamak için baskı yapmaya devam ediyorum, ama o farkında değilmiş gibi davranıyor. Farkında olduğunu biliyorum. Farkında olmaması imkansız. Ben ince davranmıyorum.

Şifacılardan gelen haberler hızlıdır. En ağır yaralı Wrath'lar, Raum'un getirdiği yedek birimden gelmiştir. Birinci Birim askerleri güçlüdür ve çoğu iblisten daha hızlı iyileşirler. Elli kişiden azını kaybettik, ama diğerleri iyileşecek.

Toplamda, şifacılar bugün neredeyse altı yüz askeri muayene etti.

Bu beklenenden fazla ve umarım bunun nedeni, tüm yaralı Wrath'lara döngüden çıkıp şifacılar rapor vermelerini emretmiş olmamdır. Çoğu tedavi edilip savaşa dönmeye hazır hale getirilmiş gibi görünüyor. Bu iyi bir şey ve Androl'dan alacağımız ölü sayısının düşük olmasını umuyorum.

Bu pusuyu Raum veya Aziel kadar iyi idare ettiğimi düşünecek kadar aptal değilim, ama başardıklarımla gurur duyuyorum. Korkunçtu, ama soğukkanlılığımı korumayı başardım. Çoğunlukla. Sanırım panikleyip Rexton'ı ısırdım, ama bunun için suçluluk duymayı reddediyorum.

Rexton, yapmacık tavırlarını bir kenara bırakıp sorumluluk üstleniyor, unvanı ve konumuna yakışır şekilde sorular soruyor ve emirler veriyor.

Bunu görmekten memnunum ve kendimi onun liderliğini izlemek için dururken buluyorum. Daha kötü bir eş seçebilirdim ve Wrath'ların onu neden bu kadar sevdiğini anlıyorum.

Mammon'u öldürdü, bu büyük bir başarıydı, ama daha da önemlisi, zeki ve iyi konuşan biri. Rexton isteseydi, kolayca Wrath'ın baş lideri olabilirdi. Bir kraliyet mensubunun gücü, halkının saygısı ve itaatinden gelir ve Rexton'ın beni atlatması zor olmazdı.

Raum benden hoşlanıyor gibi görünüyor, ama diğer generaller sadece varlığımı tolere ediyorlar. Rexton onlara bana değil, kendisine rapor vermelerini emrederse, korkarım ki onu dinlerler. Rexton beni kolayca arka plana itebilir, güvenilirliğimi ve itibarımı yok edebilir.

Ellerim yumruk haline geldi. Onunla bağ kurmamalıydım. Beni devirip Wrath'ı ele geçirmek için tam da ihtiyacı olan şeyi ona verdim. Aptalca, mantıksız davranışlarımla uğruna çalıştığım her şeyi mahvettim.

Onu öldürmeliyim.

"Nefes al." Rexton yanıma yaklaşır. "Göz kapaklarını kapat ve nefes al."

Dediğini yapıyorum ve sonunda bağımızın yeniden açıldığını fark ediyorum. Rexton bunu ne zaman yaptı? Neden? Benim tarafım açık ve onun bunu kurcaladığını hissedince öfkem kabarıyor. Bağımızdan yararlanıyor, kafama gizlice girip en özel duygularımı okuyor.

Ona bunu yapması için izin vermedim.

Rexton, öfkem ona çarptığında geri çekilir ve ben de bağın benim tarafımı kapa
tıyor "Oturmamı ister misin?" diye soruyor.

um. Sesi samimi geliyor. Buna güvenip güvenmeyeceğimi bilemiyorum ve bu Başım ağrıyor. Oturmasını istiyorum. Onu küçümsemek ve binlerce parçaya ayırmak istiyorum, ta ki Wrath'ı benden çalmasının imkânsız olduğundan emin olana kadar, ama aynı zamanda onu öyle görmekten nefret edeceğimi de biliyorum.

Onu aşağılamak istemiyorum, gerçekten istemiyorum, ama onun liderlik etmesine izin verecek kadar kendime güvenim yok.

"Harekete geçmeliyiz," diyor Rexton.

Tereddüt eder, sonra elini belimin altına koyar. Dünya dönüyor ve Rexton bizi evine ışınlarken gözlerimi kırpyorum. Hiç içeri girmedim, ama Wren'in benim için aldığı resimlerden düzenini tanıyorum.

Rexton, Mammon ile ilk savaştan sonra bu apartmanı satın aldı. Aylarca tadilat yaptıktan sonra çatı katına taşındı. Beklediğimden daha rahat bir yer. Duvarlar sanat eserleriyle kaplı, halılar pahalı görünüyor ve mobilyalar rahat.

Mutfak küçük, ama Rexton'ın pek yemek yapmadığını tahmin ediyorum.

Ben de

ben de.

Rexton beni koridordan geçerek yatak odasına götürdü. Burası da sanat eserleriyle kaplı ve pahalı, rahat mobilyalarla dolu. Yatak büyük ve Rexton beni banyoya götürürken beyaz çarşaflara bakıyorum.

"Burası senin yatak odan mı?"

diye soruyorum. O da başını

sallıyor. "Evet."

"Bana uyuduğun yeri mi gösteriyorsun?"

Bunu yapmamalı. Onun en savunmasız olduğu yerleri öğrendikten sonra onu öldürmek çok kolay olur. Nadiren insanları daireme alırım ve onları asla yatak odama sokmam. Bu, almaya istekli olmadığım bir risk.

Wren hiç benim yatağında yatmadı. Onun ana yaşam alanlarıma girmesine izin verdim, ama geceleri onun evinde kalmayı tercih ettim. O bundan hoşlanmadı, ama umurumda değildi. Kendimi koruyordum.

Rexton duşu açar. "Aziel ve generallerle görüşmeden önce temizlenmelisin."

Kanlı giysilerimi çıkarırken aynasına bakmaktan kaçınıyorum. Rexton yanımda duruyor ve çıplak tenimi açıkça izliyor. Dün onun çıplak vücudunu değerlendirdikten sonra bunun adil olduğunu düşünüyorum ve duşa girip kanı yıkarken onun bakışlarını umursamıyorum.

"Gördüğün şey hoşuna gitti mi?" diye

soruyorum sonunda. O mırıldanıyor. "Evet."

"En çok hangi kısmımı beğendin?"

Övgü istemekten çekinmiyorum. Övgüleri severim ve Rexton isteklerimi hiç reddetmedi. Şimdi başlayacağını sanmıyorum.

Rexton'ın gözleri parlıyor. Gülmemeye çalışıyor ve cevap vermeden önce beni baştan aşağı süzen bir hareket yapıyor.

"Uylukların," diyor sonunda. "Güçlü görünüyorlar."

"Güçlüler."

Savaşın izlerini silmek için çaresizce cildimi ovuşturuyorum. Suyun berrak akması göğsümdeki ağırlığı ortadan kaldırmıyor ve

saçımı yapmaya başlarken kaşlarımı çatıyorum. Saçımı örgü yapmıştı, ama saatler önce çözülmüştü. Saçım keçeleşmiş ve düğümlü tellerin arasına şüpheli topaklar karışmış. Kesmek zorunda kalabilirim.

"Başka neyi seviyorsun?" diye soruyorum. "Utangaç olmadığın kesin."

Omuz silkiyorum. "Utangaç olmam mı gerekirdi?"

Rexton başını sallar. "Hayır. Hepinizi seviyorum, Cassia."

Boğazımı temizlerim. "Sırtını görebilir miyim?"

Sormaya çekiniyorum. Rexton'ın maruz kaldığı istismar konusu beni rahatsız ediyor, çünkü daha önce böyle bir şeyle hiç karşılaşmadım. Ayrıcalıklı bir ortamda büyüdüm ve neyin uygun olduğunu bilmiyorum.

"Hayır."

Rexton'ın cevabı kısa ve dürüst olmak gerekirse bunu beklemiyordum. Bana bakmama izin vereceğini düşünmüştüm. Sırtını zaten görmüştüm, bu yüzden neden saklamak istediğini anlamıyorum. Düzgün iyileştiğinden emin olmam gerekiyor. Buna mecburum.

Kaşlarımı çatarak gözlerini dikiyorum. "Bakmama izin ver."

"Hayır."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Göster bana. Hemen."

Rexton da benim kadar sinirli görünüyor. Ellerini saçlarının arasına geçiriyor, göğsü nefes alıp verirken genişliyor. "Hayır, Cassia. Sormayı kes."

KONUŞMA

CASSIA

HAYIR MI? KANIM kaynıyor. Rexton, onun hangi kısımlarını görebileceğimi ve göremeyeceğimi bana söyleyemez. O *benim* eşim. Benden saklanamaz. Benden sır saklayamaz. O bana ait.

Rexton yaklaşıyor. "Nefes al, Cassia."

"Bana bunu söylemeyi kes!"

"O zaman dinle lanet olası." Rexton, açıkça sinirli bir şekilde avucunu duş kapısına vurur. "Neden sırtımı görmek istiyorsun? Bundan ne kazanacaksın? Beni rahatsız etme gücüne sahip olduğunu kendine kanıtlamaya mı çalışıyorsun?"

Öfkeme rağmen, alt dudağım titriyor. Beni bu kadar az mı görüyor? Rexton'dan nefret ediyorum.

"Sadece iyileştiğini görmek istiyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Yaralandığını bilmek beni endişelendiriyor. Bunun senin yaralarınla bir ilgisi yok. Ben..." İkimizi işaret ederek inliyorum. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Seni rahatsız etmek için sormuyorum."

Rexton kaşlarını çatı. "Revirde neden üzgündün? Ne yaptım yaptı

m?" "Neden önemli ki?" "Beni memnun et, Cassia."

Bunun hakkında konuşmak istemiyorum ve ne kadar dürüst olmak istediğimi tartışırken

Ne kadar dürüst olmak istediğimi düşünürken Rexton'la göz teması kurmaktan kaçınıyorum. O, aramızdaki bağı kullanarak duygularımı kurcalıyordu, bu yüzden ona üzülmediğimi söyleyerek yalan söyleyemem. O bunu ilk elden hissetti.

"Ben..."

"Yalan söyleyeceksen cevap verme."

Ayağımı yere vurma isteğine direniyorum. "Çünkü benden bir şey çalmanı istemiyorum."

"Senden ne alabilirim ki?" "Wrath!"

Rexton gözlerini kırpıştırdı. "Lanet olsun, Cassia!" Banyoda bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Bu konuşmayı kaç kez yapmamız gerekiyor? Senin  fkeni çalmak gibi bir niyetim yok. Geride oturup senin revirde liderliği  stlenmene izin vermekten memnundum, ama *sen* bana bunu yapmamamı söyledin. Seninle kazanmak imkansız."

Öyle bir şey demedim ki.

Bağımız arasında kurduğum bariyerin küçük bir köşesini indirdim, Rexton'ı gözetlemek için yeterli kadar. Ne kadar kızgın?

Dönüp parmağını bana doğru uzatır. "Sakın yapmaya kalkışma!" Bariyer tekrar yükselir.

Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de konuşmuyoruz. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Objektif olarak, mantıksız davrandığımı anlıyorum, ama elimde değil. Ben buyum. Hep böyleydim. Bundan gurur duymuyorum ve nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Düşünüp duruyorum. Endişeleniyorum. Var olmayan hikayeler uyduruyorum, sonra da sanki bunlar mutlak gereklermiş gibi davranıyorum.

Rexton başını eğip alt dudağını ısırıyor, sonra inleyerek gömleğini çıkarmaya başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Beni bir nedenden dolayı işaretledin," diyor Rexton. "Beni  nemsiyorsun, bunu itiraf etmeye çok korkuyor olsan da, ve ben de senin beni ısırmana izin verdim çünkü, lanet olası bir nedenden dolayı, ben de senin için aynı şeyi hissediyorum."

Gözlerime bakmayı reddederek kıyafetlerini çıkartıyor ve arkasını dönerek bana sırtını gösteriyor.

"Yaralarımдан utanıyorum," diye başlıyor, "ve senin onları çirkin bulmandan korkuyorum. Onlar yüzünden beni k  msemeni istemiyorum."

Rexton'ın sırtının parçalanmış halini görünce kendimi toparlamak için bir saniye bekledim ve dikkatimi mızrak yarasına vererek sakın kalmaya zorladım. Mızrağın girdiği yerde bir delik vardı, ama rahatladım ki, iyileşiyor gibi görünüyordu. Artık Rexton'ın gövdesini görebiliyordum.

"Beni rahatsız etmiyorlar," diye fısıldadım. "Ve senin yüzünden seni daha az sevmiyorum."

Bunu içtenlikle söylüyorum. Ne kadar kibirli olsam da, onun yara izleri beni rahatsız etmiyor. Çoğu iblis, özellikle de Wrathlar, bunları zayıflığın işareti olarak g r rl r, ama ben

ben öyle görmüyorum. Rexton bana gücünü zaten kanıtladı ve onun hakkındaki fikrimi değiştirmek için birkaç yara izinden fazlası gerekir.

Boğazımı temizliyorum. "Senin her yerini çekici buluyorum."

Duşun dışına çıkarken ellerim titriyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Rexton sırtını bana dönük tutmaya devam ediyor ve ben yaklaşırken sırt kasları geriliyor.

İşaretim boğazında yara izi bırakmış. Onu ısırırken nazik davranmamıştım ve yara izi bunu yansıtıyor. Çoğu iblis eşlerinin izlerini saygıyla karşılar. Bu, iblislerin almayı dört gözle bekledikleri tek yara izlerinden biridir, ama Rexton'ın bunu istememiş olabileceği aklıma geliyor. Zaten çok fazla yara izi var.

"İşaretim seni rahatsız mı ediyor?"

diye soruyorum. Rexton başını sallar.

"Hayır." "Büyük."

"Beğendim,

Cassia." "Emin

misin?"

"Kesinlikle."

Güzel. Ağzımı boynuna yaklaştırıp dudaklarımı yara izinin üzerinde gezdiriyorum. Bence çok güzel ve Rexton'la tanışan herkesin bunu görüp onun benim olduğunu bilmesinden memnunum. Bu, bana olan bağlılığından hiç şüphe bırakmıyor.

"Benim." Dişlerimi iz üzerinde gezdiriyorum, umarım Rexton bunu bir tehdit olarak algılar. Artık o bana ait. "Sen benimsin."

Rexton titrer.

Devam etmeden önce boğazımı temizliyorum. "Seni öldürmeye çalıştığım için özür dilerim. Öfkemi kontrol etmekte zorlanıyorum, ama genelde bu kadar kötü değildir. İşler...

Devam etmek istediğimden emin olamadığım için sözümü kesiyorum. Rexton bana karşı savunmasızdı, karşılığında benim de ona karşı savunmasız olmam adil olur. Ancak bunu yapmak korkutucu ve benim alışık olduğum bir şey değil. Genelde mümkün olduğunca bundan kaçınıyorum.

"Ne oldu?" diye sordu Rexton. Dönerek bana baktı.

Kaşlarımı çattım. "Greed'den döndüğümünden beri işler karmaşık. Ailemle pek konuşmuyorum ve kendimi başarısız hissediyorum. Herkesin de aynı şekilde hissettiğinden, Mammon'u öldürmeyi başaramadığım için beni yargıladıklarından endişeleniyorum. Öfkemi senden çıkarıyorum, özür dilerim."

Rexton dudaklarını sıkıştırır. Ne düşünüyor? Bunları söylememeliydim. Fazla kaçtım.

"Özrün için teşekkür ederim," diye ba lar. Islak saçlarını yüzümden çekip alır. "Ve ben senin başarısız olduğunu düşünmüyorum. Kimse  yle düşünmüyor. Aksine, denedi in için etkilenmi ler."

"İnsanlar beni sevmiyor."

"İnsanların seni tanımasına izin vermiyorsun."

Ayaklarımla üzerinde a ırlı ımı de i tirim. "  renseler bile beni sevmezlerdi."

Rexton hemen cevap vermez ve d   ncelerim hemen bir d   ye girer. G vensizli imi itiraf ettiğim için beni yargılıyor mu? Güçlü, sarsılmaz bir lider olmam gerekiyor. İnsanlar ne kadar güvensiz olduğumu bilselerdi, liderlik becerilerimi sorgularlardı.

Hiçbir şey söylememeliydim.

"Katılmıyorum," diyor Rexton sonunda. "Herkesi dı lıyorsun ve insanlar bunu hissediyor. Seni dı lıyorlar çünkü onlardan bunu istediğini açıkça belli ediyorsun."

Omuz silkiyorum.

Rexton alt duda ını ısırır. "Seni tanımak istiyorum, Cassia." Beni d  d r r ve du a geri iter. "Beni tanımama izin verecek misin?"

Yine omuz silkiyorum.

O g l msen. "En sevdiğin renk ne?" "Siyah."

Avuç içine aşırı miktarda  ampuan d  kerken du  ba lı ının suyunun kendisine sı ramamasına dikkat eder ve ben de itaatkar bir şekilde ba ımı geriye e erek saçımı yıkamasına izin veririm. Saçımın kurtarılabilece ine pek inanmıyorum ama ba  masajını kaçırmak da istemem.

"Ben maviyi severim," diye devam eder. "Rahatlamak için ne yaparsın?"

Rexton, ben bir cevap d    n rken, sa  derimi ve karışık saçlarını ovu turarak  ampuanı elinden geldiğince iyice yediriyor. Kirle kaplı küçükler g vdemden a a ı akıp ayaklarımla dibinde birikiyor ve sonra giderden kayboluyor.

"Dışarıda yemek yemeyi ve uzun du  almayı severim," diyorum. "Bazen bulmaca yapmaya ba larım, ama genellikle sinirimi bozar ve nadiren bitiririm."

Rexton ba ımı suyun altına sokar, sonra sa  kremi ve geniş di li tarakla içine koyulur.

"Peki ya sen?" diye soruyorum.

"Emin değilim. Hala Wrath'taki hayata alı maya çalışıyorum ve henüz sevdiğim bir şey bulamadım."

"Çok seks yapıyor musun?" Bu soru, düşünmeden ağzımdan çıkıverdi. Belki de bilmek istemiyordumdur.

"Hayır." Rexton burun kıvrır. "Wrath'a döndüğümünden beri kimseyle birlikte olmadım."

"Peki ya ondan önce?"

Bir an sessizlik, sonra, "Prenses Amelia ile evliliğimi tamamlamam bekleniyordu, ama klinikti. Ondan önce, yıllar olmuştu. Seks uzun zaman önce cazibesini yitirmişti ve benim aradığım bir şey değildi."

Buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

"Benimle seks yapmak ister misin?" *Hayır* derse ölebilirim. Seks yapmayı seviyorum ve sekssiz bir hayat düşüncesi hoşuma gitmiyor. Bu, beni öpmekteki tereddütünü açıklıyor olabilir.

Rexton gülüyor. "Seninle seks yapmak çok istiyorum Cassia. Greed'de seni ilk gördüğüm andan beri seni istiyorum ve beni birkaç kez öldürmeye çalışmana rağmen arzum hiç azalmadı."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrılır. Bunu duymak güzel.

Rexton, saçımı kökünden ucuna kadar tarayabilene kadar saçımı yumuşatıyor. Bu, ondan beklemediğim bir şımartma seviyesi, ama buna alışabilirim. Onu işaretlemek ani bir karardı, ama şu ana kadar memnunum.

Aklım bugünkü pusuya gidiyor. Yakında Aziel ve generallerle görüşeceğim ve çok korkuyorum. Benim komutamda kaç Wrath askeri öldü? Benim yüzümden kaç çocuk tek ebeveynle büyüyecek?

Su püskürmesinden uzaklaşmak için geriye doğru yönlendiriliyorum.

Bugün ölen askerlerin kaçını bunu eşleriyle birlikte yaptı?

Tımarlamak samimi bir eylemdir. Bunu bir daha asla deneyimleyemeyecekler.

Rexton'ın dudakları ensemin arkasına dokunuyor. "Dikkatini dağıtacak bir şeye mi ihtiyacın var, Cassia?"

Rexton kollarını belime dolarken, avuç içlerini karnımın üzerine koyarken cevap vermiyorum.

"Sence bugün doğru kararlar verdim mi?" diye soruyorum. Rexton hemen cevap veriyor. "Evet."

"İnsanlar öldü."

"İnsanlar her zaman ölecekti," diyor Rexton. "Bu kaçınılmazdı ve biz pusuya düşürüldük. Hazırlık ve elindeki askerlerle elinden gelenin en iyisini yaptın."

"Sadece laf olsun diye söylüyorsun."

"Hayır, söylemiyorum."

Rexton elini karnıma kaydırıyor. "Bana bırak, Cassia."

Başka birinin bana bakmasına izin vermek mi? Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ben kendime bakarım.

"Güven bana," diyor Rexton, göğsümü avuçlayarak. Başparmağıyla meme ucumu okşuyor ve ben titriyorum. "Gerginsin ve generallerle görüşmeden önce sakinleşmelisin. Onlara sakin ve kontrollü bir lider olarak gitmelisin."

Yapamam. Yapmamalıyım. Pişman olurum.

Ama kulağa çok hoş geliyor. Unutmak ve sorunlarımın çözülmesini istiyorum, sadece birkaç dakikalığına olsa bile. Rexton'ın kadın vücuduna aşına olduğunu gösteren yeterince söylenti duydum. Onun dokunuşlarından zevk alıyormuş gibi davranmam gerekmeyecek, onu yönlendirmem de gerekmeyecek. Rahatlamamı kolaylaştıracak.

Rexton'ın dişleri boynumun yanını bulur. "Fazla düşünüyorsun."

"Evet." Diye homurdanırım. "Öyle yaparım."

"O zaman yapma."

Söylemesi yapmasından çok daha kolay. Beynimi kapatıp normal bir Wrath gibi davranmayı bilseydim, yapardım. Duygularını kontrol etmekte bu kadar zorlanan iblisler duymadım, bunun suçlusu annem. İnsan genlerimden olmalı.

"Eşimin kendini iyi hissetmesini istiyorum." Rexton ayağıyla topuklarımı hafifçe vurarak bacaklarımı ayırır. "Gözlerini kapat ve başını omzuma yasla."

Yutkunup dediğini yapıyorum. Gözlerimi kapatıp başımı Rexton'ın kaslı omzuna yaslıyorum. Onaylayan sessiz bir ses çıkarıyor, itiraf etmekten nefret ettiğim bir ses, beni titretiyor. Eğer hissediyorsa da, bunu belli etmiyor.

Rexton elini bacaklarımın arasına kaydırır, parmak uçları

"Ellerini boynumun arkasında birleştir."

Tanrıya şükür. Ellerimle ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Uzanıyorum yarı yolda donup kalıyorum.

Rexton hareketsiz kalıyor. "Omzunu mu incittin?" "Evet."

"Sorun değil. Bunun yerine uyluklarımı tutabilirsin."

Kollarımı indiriyorum, omzumdaki ağrı hemen kayboluyor. Rexton parmak ucuyla yarıklarımın üzerinde gezinmeye devam ederken, ben de parmaklarımı onun kaslı uyluklarına doluyorum.

Nefesleri boynuma çarpıyor. İşaretsiz boynuma.

"Isır beni," emrediyorum.

"Vakit yok. Sonra." Rexton parmağını içime sokar. "Siktir. Benim sikimi sararken çok iyi hissedeceksin."

Bir parmak daha ekler, sonra parmaklarını kıvrır. Basınç harika hissettirir ve Rexton, ben ona karşı sallanırken gülme cüretini gösterir.

"Boynumda dişlerini hissetmek hoşuma gitti," diye fısıldadı. "Beni tekrar ısırarak mısın?"

"Evet."

Rexton her yaramazlık yaptığında, her bağlandığı kişinin ben olduğumu hatırlatması gerektiğinde onu ısıracağım. Ondan memnun olduğumda da, aramızdaki bağı paylaştığımız için mutlu olduğumu bilmesini istediğimde de bunu yapacağım.

Rexton inleyerek parmaklarını içime sokuyor. "Güzel. Herkesin, gelecekteki Öfke Kraliçesi'nin eşi olduğumu bilmesini istiyorum."

Tahrik olduğumun sesi müstehcen. Sesli bir şekilde ıslandım. Rexton'ın dokunuşundan ne kadar zevk aldığımı saklayamıyorum ve boynumun arkasına bu kadar ağır nefes almıyor olsaydı utanırdım. O da bunu benim kadar seviyor.

Diğer eli meme uçlarımla oynamaya devam ediyor, ikisi arasında gidip geliyor ve sonunda dikkatini klitorisime çeviriyor. Onu bulduğunda inliyorum ve kalçalarım kendiliğinden sallanmaya başlıyor.

Duyduğum tüm söylentiler doğruymuş. Rexton beni nasıl ve nereden dokunacağını çok iyi biliyor ve kendinden emin. Birkaç dakika içinde kalçalarımı titretmeyi başarıyor.

"Parmaklarımın üzerinde boşalmanı istiyorum," diyor Rexton. "Bunu yapabilir misin, Cassia? Orgazm olduğunda bu amciğın ne kadar sıkı olduğunu göster bana. Sonra sikimi okşarken bunu düşüneceğim."

Siktir. Titreyerek gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Duş başlığı fayanslara çarptığında yüksek ses çıkartıyor ve cildimdeki kuruyan su soğuk. Rexton'ın sıcak dokunuşuyla keskin bir tezat oluşturuyor ve bu çok fazla geliyor.

"Sorun yok, Cassia. Ben buradayım. Kendini bırakabilirsin."

Orgazmım abuk gelir ve orgazm olurken Rexton'a doğru eğilirim. O da orgazmım boyunca parmaklarını içeri ve dişarı sokmaya devam eder.

bitirir bitirmez ellerini çekiyor ve ben çok hassaslaşmadan önce ellerini kalçalarımaya kaydırıyor.

Onun uyluklarını bırakıp omzuna yaslanıyorum.

"Başarabilirsin," diye fısıldadı. "Nasıl liderlik edileceğini biliyorsun. Bu senin doğuştan hakkın ve hayatın boyunca buna hazırlanmak için çaba harcadın. Generallerin seni korkutmasına izin verme."

Hala korkmuşum ama başımı sallıyorum. Kendimi daha iyi hissediyorum. Daha az gerginim, artık soğukkanlılığımı kaybetmek üzere değilim. Bunu yapabilirim.

KONUŞMA

CASSIA

Rexton'ın işini yaptığı için ona kızamam, özellikle de generallerle görüşürken. Bu ters etki yaratır ve benim sürekli patlamalarım onu rahatsız eder. Nedenini anlıyorum, ama korkularımı nasıl durduracağımı bilemiyorum.

Kendime kızmamam gerektiğini söylemek bir şey. Zihinsel olarak hazırlanmak için elimden geleni yapıyorum, ama yine de o anda ne olacağı konusunda endişeleniyorum. Rexton *şu anda* Wrath'ı istemese bile, bir gün fikrini değiştirmeyeceğini bilmenin bir yolu yok. Wrath cazip. Güç cazip. Onu sevmeye, ona özlem duymaya başlayacak.

Wrath'lar hep böyledir.

Rexton dolabını karıştırarak, benim için temiz giysiler seçiyor. Benimkiler pusuda kanla ıslanmış ve onları tekrar giymeyi reddediyorum. Onları temizlemeyi de reddediyorum. Onlar çöpte yerlerini bulmalılar.

Rexton'ın sonunda bana verdiği giysiler onun kokusuyla dolu, kokusu kumaşın her santimetresine işlemiş. Giysilerin sahiplerinin kokusunu alması alışılmadık bir şey değil, ama genellikle yıkamalar arasında bu koku kaybolur. Bu giysiler temiz değil. Hafifçe giyilmiş.

"Neden?" diye soruyorum.

Rexton omuz silkiyor. "Beni memnun et."

"Neden kirli giysilerini giymemi istediğini söylemeden olmaz." "Gerçekten açıklamam mı gerekiyor, Cassia?" Rexton kaşlarını kaldırır.

kaşlarını kaldırıyor. "Senin onun gibi kokmanı isteyen bir erkekle hiç birlikte olmadın mı?"

Hay

ır.

Evet

.

Aslında hayır.

Wren, yetişkin hayatımda resmi olarak çıktığım tek erkek, ama benden bunu hiç istemedi. Eminim, onun kokusunu üzerimde taşısaydım, bu ona büyük bir iltifat olurdu.

Onunla çıkmayı seviyordu, bunun getirdiği ilgiyi ve güce yakınlığı seviyordu.

Ancak, kirli kıyafetlerini giymemi hiç istemedi, temiz kıyafetlerini giymemi istemesini bırak. Muhtemelen bu isteğimi reddedeceğimi bildiği içindir. Wren'in benimle sadece unvanım ve bağlantılarım için birlikte olmadığını hiç tam olarak inanmadım ve onu uzak tuttum.

Bu karar doğru bir karardı. Wren aldatan bir piç ve onu o Lust denen kadınla yakalamak başıma gelen en iyi şeydi. O olmadan hayatım daha iyi.

Parmaklarımla Rexton'ın kıyafetlerini okşuyorum.

Aziel ve generallerle yakında görüşeceğim. Kendi kıyafetlerimi giymek istiyorsam, şimdi daireme ısınlanmalıyım. Birkaç dakika geç kalabilirim, ama en azından kendi kokumu taşıyacağım. Kendi kokumu taşımak istiyor muyum?

Rexton giyniyor, bana dikkat etmiyormuş gibi davranıyor. Ama ediyor. Ara sıra bana yan gözle bakıyor, siyah gözleri benimle henüz giyinmediğim kıyafetler arasında gidip geliyor.

Orgazmımın kokusunu yıkayarak, Rexton'la duşta yaptıklarımızın izlerini sildim. Yetişkinlik faaliyetlerimden utanmıyorum, ama seks kokusu sinmiş halde babamın yanında dolaşmak istemiyorum.

O, annemin veya babamın kokusuyla bir toplantıya katılırsa sinirlenirdim. Bunun olduğunu biliyorum. Çocukların nasıl yapıldığını biliyorum ve annem dört çocuk doğurdu, ama bunun kanıtını koklamak istemiyorum.

Taze kumaş yüzüme çarptı. Rexton'ınki ve temizdi. Hafifçe onun kokusu vardı, ama bunu fark etmek için birinin hemen yanımda olması gerekirdi.

"Giysin," diyor. "Gitme zamanı." Kaşlarımı

çatıyorum. "Beni aceleye getirme.

Düşünüyorum." "Sonra düşün. Geç

kalacağız."

Çılgılık atma isteğine direniyorum. Bu büyük bir karar ve aceleye getirilmekten hoşlanmıyorum. Rexton ve ben birbirimize bağlıyız, bunu saklayamayız, ama onun kirli kıyafetlerini giymek bir mesajdır. Onun kokusunun benim kokumu örtmesine izin vermek, sahiplenilme demektir ve insanların benim sorumlu olduğumu bilmelerini istiyorum.

Rexton benim hiçbir parçama sahip değil.

Onun kirli kıyafetlerini bir kenara koyup temiz olanlarını giydim. O benim kararımı kabul etmedi ve ben de

Onun pantolonunu ilikleyip gömleğini içine sokarken, boğazıma yükselen suçluluk duygusunu görmezden geliyorum. Ben küçük bir kadın değilim. Uzun ve güçlüyüm, ama Rexton'ın kıyafetleri yine de büyük geliyor.

Kıyafetler bana bol gelmiyor ama yakışmıyor.

Şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Eve dönüp kendi kıyafetlerimi giyme fırsatı kaçtı ve gitmemiz gerekiyor.

"Hazır mısınız?" diye soruyor Rexton. Başımı sallıyorum ve o, göz teması kurmaktan kaçınarak elimi tutuyor. "Bizi ıslayabilir misin?"

Nefesim kesiliyor. Rexton ne kadar yorgun ki benden onu teleport etmemi istiyor? Birinden beni teleport etmesini istemektense ölmeyi tercih ederim, ne kadar bitkin olduğumu itiraf etmektense. Rexton beni mızraklanmış haldeyken kampa getirdi, ama ben bunu istemedim. Asla istemezdim.

Bağ aracılığıyla Rexton'a ulaşmaya çalışıyorum, ama duvarları hala sağlam duruyor. *Hala* bana kızgın mı? Onun kirli kıyafetlerini giymediğim için mi?

Elini sıkıp, bağını tekrar dürtüyorum, sonra bizi Wrath'ın karargahına ıslıyorum. Aziel'in toplantı odasına kısa bir yürüyüşle varıyoruz ve babamın ve generallerin de duş alıp giyinmiş olduğunu görmekten memnun oluyorum. Tek ben değilim.

Rexton odaya girmeden önce elini elimden çekmeye çalışır, ama ben onu bırakmam. Onu neredeyse içeri sürüklerim ve bir sandalye ararım. Herkes ayakta durmaktadır, ama göğüslerine mızrak saplanmamıştır. Odanın köşesinde bir sandalye bulurum ve onu sürüklerken bana atılan tuhaf bakışları umursamam.

"Otur," diye Rexton'a emrediyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Teşekkürler, ama ayakta durmayı tercih ederim."

"Otur!" Sesim cırtlak çıkıyor ve devam etmeden önce boğazımı temizliyorum. "Lütfen."

Aziel yanaklarını içine çeker ve odanın uzak köşesinde bir şeyle meşgul olur. Rexton'a baktığımı görmekten rahatsız oluyorsa, bu onun sorunu. Rexton'ı sağlıklı tutmak benim sorumluluğum.

Sonuçta onun gücü benim gücümü doğrudan yansıtıyor. İnsanların eşimin zayıf olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Rexton sandalyeyi kenara iter ve gözleri benimkilerle buluşur. Bağı kendi tarafını açar ve ben rahatsızlık, utanç ve biraz da eğlenceyle bombardımana tutulduğum için yüzümü buruştururum.

Bu benim yüzümden mi? Dudaklarımı büzerek ona ve sandalyeye bakıyorum. Beni ayakta duran generallerle dolu bir masaya oturtmaya çalışsaydı çok kızardım. Onu öldürürdüm.

Sadece yardım etmeye çalışıyorum.

Rexton elini belimin altına koyar ve masaya dönerken kızaran yanaklarımın belli olmaması için dua ederim. Rexton sağımda durur ve birkaç saniye sonra Aziel soluma gelir.

Birbirimizi selamlamıyoruz.

Raum, kolunun altında büyük, rulo haline getirilmiş bir harita ile odaya fırtına gibi girer.

Hâlâ savaşın izleriyle kaplıdır — kan ve diğer şüpheli vücut sıvıları ile kaplı ve Aziel ile benim aramda sıkışırken, geniş omuzları bize çarparak alışılmadık bir şekilde dağınık görünüyor. Bu, diğer herhangi bir Wrath'ın derhal kovulmasına neden olacak saygısız bir davranış, ancak Aziel burnunu çekip sessizce kenara çekiliyor.

Raum her zaman saygılı davranmaya özen gösteriyor, ama açıkça dikkati dağılmış durumda. Haritayı masanın üzerine seriyor, sonra dört ağır nesneyi kapıp köşelerini sabitliyor.

"Prens Nolic sinsi bir piç kurusu," diye başlıyor. Güneyi, lav alanlarını işaret ediyor. Sınırlarımızın kesiştiği küçük bir alan var, ama burası yaşanmaz. Büyük bir lav havuzu krallıklarımızı ayırıyor ve bu havuzu geçmenin bir yolu yok.

Birçok kişi denedi ve hepsi öldü.

"Dağ sınırlarımıza doğru ilerleyen elli bin asker, dikkatimizi dağıtmak içindi," diyor Raum. Parmağını lav alanlarına doğru uzatıyor. "Biz onları izlerken, Prens Nolic lav alanlarının *altında* bir tünel inşa ediyordu. Keşifçilerimiz, lav alanının yaklaşık yirmi mil kuzeyinde inşaat izleri buldu. Wrath'ın sınırlarına geçip teleport olmak için yeterli mesafede yeraltında kazmış olmalılar."

Aziel öne eğilir ve avuçlarını masaya dayar.

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Gerçekten de sinsi bir piç. Lav alanları öngörülemez ve altında kazı yapmak riskli bir girişimdir. Birkaç sığ alan vardır, ancak yeraltının derinliklerinden magma fişkırان bir noktaya denk gelerseniz, siz ve tüm ekibiniz ölmüş sayılırsınız.

Raum devam eder. "Görünüşe göre inşa ettikleri tüneller dayanamadı. İçeride çöktüler, bu yüzden saldırı birdenbire durmuş gibi göründü. Androl, Greed tarafında yaklaşık yedi bin kayıp olduğunu hesapladı."

"Wrath'lardan kaç kişi?" diye soruyorum.

Raum kaşlarını çattı. "Yaklaşık bin beş yüz l, bin yaralı." Kalbim sıkıştı.

Bu çok yüksek bir rakam, özellikle de savaştığımız Greedlerin sayısıyla karşılaştırıldığında. Onları ezip gemeliydik. l ve yaralıların toplam sayısının binin altında olmasını umuyordum.

Raum omzuma ağır bir elini koyar. "Bu bir pusuydu, Cassia. Bunu planlayamazdın ve iyi idare ettin."

Rexton parmaklarını belime doluyor ve Raum, elini omzumdan indirmeden önce onunla kısa bir göz teması kuruyor. Rexton'ın erkeklik yarışı umurumda değil. Raum'un iddialarına rağmen, iki bin beş yüz yaralı ve l çok yüksek bir rakam.

Boğazımı temizledim. "Prens Nolic nerede?"

Raum omuz silkiyor ve masanın etrafına bakınıyor. Diğer generallerden hiçbiri konuşmuyor. Kimse onun nereye kaybolduğunu bilmiyor. *Harika*.

"Onunla birlikte seyahat eden yüz asker, Greed sınırlarının derinliklerinde bulundu. Pusu başladıktan kısa bir süre sonra geri çekildiler," diyor Raum. "Ama prens ortada yok. Kaos sırasında Wrath'a gizlice girdiğini düşünüyoruz."

Benim de korkum bu.

Prens Nolic, Wrath'ta ne yapıyor olabilir? Ailemin peşinde mi? Rexton'ın mı? İntikam dışında ne isteyebileceğini anlayamıyorum. Ben olsam intikam peşinde olurdum. Greed'e gizlice girmenin tek nedeni buydu. Mammon kardeşimi öldürdü, ben de onu ldrecektim.

Ancak bu ayrıcalık benden alındı. En azından şimdi onu benden çalan adam benim. Dolaylı olarak, Mammon'u öldürmüş olmanın ayrıcalığı da artık benim.

Aziel bana bakıyor. Konuşmamı bekliyor. Bana verdiği kontrol başımı döndürüyor ve bu ani değişimin nedenini anlamıyorum. Sadece birkaç hafta önce, Wrath'ı ynetmem için bana güvenip gvenemeyeceğini bilmediğini söylüyordu.

Boğazımı temizliyorum. "Greed'in birliklerini gözetim altında tutalım, ama Prens Nolic'in peşinde ne olduğunu öğrenene kadar hiçbir harekete geçmeyelim." Masamın karşısındaki generale dönüyorum. O, aralarındaki en geç olanı ve doğrudan emir verebileceğim birkaç kişiden biri. "Prens Nolic'i bulun. Nereye kaybolduğunu bilmek istiyorum ve Wrath'ın içindeyse, onu canlı olarak getirin."

General başını sallar.

Diğerleriyle bir plan üzerinde çalışmaya başlıyorum. Rexton birkaç soru soruyor, ama strateji planlamasını bana bırakıyor. Aziel de öyle. Baskı çok büyük, ama sanırım bu baskının altında ezilmeden nispeten iyi bir iş çıkarıyorum. En azından elimden geleni yapıyorum.

Rexton'ın dokunuşu yardımcı oldu. Biraz gerginliğimi aldı ve kontrolümü kaybetmenin eşiğinden beni kurtardı.

Neredeyse bir saat boyunca plan yaparım, sonra düşüncelerim tükenir ve sessizleşirim. Aziel bana döner. "Başka bir şey var mı, Cassia?"

Düşünmek için bir süre duraksıyorum, sonra başımı sallıyorum. Prens Nolic'in planını bilmeden savaşa girmek istemiyorum. Askerlerimizi hazırlayacağız, ama harekete geçmeden önce daha fazla bilgiye ihtiyacımız var.

"Harika." Aziel ellerini birleştirir ve dikkatini generallere çevirir. "Eminim hepiniz ailelerinizi görmek için sabırsızlanıyorsunuz..." Raum'a bakar. "Ve duş almak için. Bu hafta sonuna doğru tekrar toplanalım. Programımıza bunu ekleyeceğim."

Oda şaşırtıcı bir hızla boşalır.

"Seninle yalnız konuşmak istiyorum Cassia," diyor Aziel.

Bunun olacağını biliyordum.

Rexton odadan çıkar ve beni Aziel ile yalnız bırakır. Babam, daha önce Rexton'ı oturtmaya çalıştığım sandalyeye çökerek yorgun görünür ve öne doğru eğilir, sonra başka bir sandalyenin kolunu tutup bana doğru çeker.

"Otur."

Ayaklarımın üstünde durmaktan kurtulduğum için rahatlayarak oturdum.

"Pusu hakkında konuşmak istiyorum," diye başlar Aziel. "Kayıpların sayısından hayal kırıklığına uğradın mı?"

Yarı omuz silkiyorum, yarı başımı sallıyorum.

Aziel devam eder. "Bugün iyi idare ettin. Kayıplar fazlaydı, ama bu bir pusuydu. Kayıpların normalden fazla olması beklenir. Bugün generalleri etkiledin, beni de etkiledin."

Omuz silkiyorum. "Yedi bin Greed vardı ve bin beş yüz Wrath yaralandı ya da öldürüldü. Bir pusı için bile bu rakamlar çok kötü." Aziel öne eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor. "Pusuya düştük Cassia. Prens Nolic'i hafife aldık ve bunun suçunu *hepimiz* paylaşıyoruz. Bundan ders aldık ve bir dahaki sefere daha iyisini yapacağız

. Kendine bu kadar sert davranma."

Alt dudağımı ısıırıyorum, kanın tadını alana kadar derisini yırtıyorum.

Aziel devam eder. "Prens Nolic ile olanlar hallolduğunda, resmi bir geçiş süreci hakkında konuşmaya başlamayı istiyorum."

Bu sözlerin anlamını kavramam bir dakika sürer. Bu, düşündüğüm anlamı mı taşıyor? Ciddi mi?

"...Resmi bir geçiş mi?"

"Evet." Aziel başını sallar. "Son birkaç haftadır sorumluluk aldığını, Rexton'a olan nefretini aştığını ve Raum'un savaş kampına katılmak için gönüllü olduğunu görmek gözlerimi açtı. Sen her zaman benim küçük kızım olacaksın, ama artık bir yetişkinsin ve ben de sana öyle davranmaya başlamalıyım. Sana adil davranmadım ve bunun için özür dilerim. Artık Wrath'ın liderliğinde daha aktif bir rol almanın zamanı geldi."

KONU 43

REXTON

CASSIA MUTLU. SEVİNÇLİ. Kahrolasınca coşkulu.

Duygular o kadar yoğun ve güçlü ki, adımlarım bir an için sendeliyor. Rahatladım ve onun duyguları bağımız aracılığıyla bana ulaşırken gülümsememi zorlukla bastırıyorum.

Cassia ve Aziel arasındaki düşmanlığın bir kısmının benim hatam olmasından korkuyorum. Wrath'a dönüşüm Cassia'nın hayatını dengesiz hale getirdi ve Aziel onu öldürme isteğini desteklemedi. Bir süredir anlaşıyorlar ve durumun değişmesini görmek güzel.

Ofisimin kapısını açarken içim rahatlar. Cassia'ya Raum'un savaş kampında katıldığımdan beri buraya gelmemiştim ve yokluğumda biriken işlerden korkuyorum. Ofisime adımımı attığımda korkum artar ve masamdaki komik derecede büyük evrak yığınının bakarak inlerim.

Bunu sonra düşünürüm.

Bütün vücudum ağrıyor ve neredeyse tamamen bitkinim. Mızrak, itiraf etmek istemediğim kadar büyük hasar verdi ve acilen dinlenmeye ihtiyacım var. Ayakta durmakta zorlanıyorum, işime odaklanmak ise imkansız.

Cassia'ya acımı belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. O çok öngörülemez biri. Rahatsızlığımı fark ederse, bu onu kızdırmaya yetebilir. Zaten beni yaralı bir evcil hayvan gibi sandalyeye oturtmaya çalışıyor.

Heyecanı bağımız aracılığıyla bana da geçiyor. Aziel ne dedi de onu bu kadar mutlu etti?

Birkaç dakika geçtikten sonra, geniş ve samimi bir gülümsemeyle ofisime geldi.

Saniyeler içinde üzerime atladı. Dudakları benimkini buldu, öpücüğü güçlü ve hevesliydi. Ağzı yumuşaktı ve ben göğsümdeki zonklayan acıyı görmezden gelerek

ve dilimi onun diline sürüyorum. Bana ne zaman öpmek için zorlayacağını merak ediyordum.

Beklediğimden daha uzun süre direndi.

Cassia'yı istiyorum. Onu ilk gördüğüm andan beri onu istiyorum, ama bu duyguları görmezden gelmeye çalışıyorum. Gerçek kimliğimi öğrendikten sonra benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belli etti ve seni öldürmek isteyen bir kadına şehvet duymaktan hiçbir zaman iyi bir şey çıkmaz.

Ama şimdi beni ısırdı. Boynumdaki dişlerinin hissini, keskin acıyı ve bunu tekrar tekrar yaparken gösterdiği paniği asla unutmayacağım. Beni kurtarmak, bir bağ kurmak ve gücünü bana aktarmak için çaresizdi. Ölme tehlikesi hiç olmadı.

Bana bir dakika kulak verseydi bunu ona söyledim. Ama Cassia dinlemiyor.

Harekete geçiyor ve

çok hızlı davranır. Bu özel durumda, bunun umurunda olmadığını fark ettim.

Göğsünü göğsüme bastırarak inliyor. Yanlışlıkla yarama baskı uyguladığında kendimi tutamayıp yüzümü buruşturuyorum.

"Siktir!" Geri çekildi. "Özür dilerim."

Ağzını ağzıma değdirmek için bu acıyı çekmekten memnunum.

Cassia gülümser. "Aziel bana daha fazla sorumluluk vermek istiyor. 'Wrath'ın liderliğinde daha aktif bir rol üstlenmemin zamanı geldi" dedi."

Heyecan, bağımız aracılığıyla bize ulaşıyor. Cassia bunu saklayamıyor. Ben de benzer bir şey hissediyorum. Cassia güçlü bir kraliçe olacak. Wrath'ı seviyor ve bunun için savaşmaya hazır olduğunu fazlasıyla kanıtladı.

Aziel'in sonunda bunu fark etmesine sevindim.

Boynumdaki ısırtığı bir ihanet olarak mı görüyor? Bu konuda biraz endişelendim, ama çok da değil. Cassia ile olan ilişkim onu ilgilendirmez. Açıklama borçlu olduğum tek kişi Charlie. Bunu pek istemiyorum, ama uzatmayacağım. Yakında onunla konuşacağım. En azından bunu yapabilirim.

"Mükemmel bir kraliçe olacaksın," diyorum. Bunu içtenlikle söylüyorum. "Senin adına mutluyum."

Bağımızı açık bırakıyorum, Cassia'nın sorgulamasına izin veriyorum. Onun konumundaki bu ilerlemeden rahatsız olmadığını görmesini istiyorum. Wrath'ı yönetmekle ilgilenmiyorum. Bu onun çabası ve işimden keyif alsam da, sınırimi aşmak gibi bir niyetim yok.

"Sen Wrath'ın hakiki liderisin," diyorum. "Buna saygı duyuyorum." Yutkunuyor, boğazı titriyor. "Seni öldüreceğim, Rexton."

"Biliyorum." Eğilip dudaklarımı dudaklarına değdirdim. "Seni ne zaman ısırمامı istersin?"

Onu ısırmak, onu benim olarak sahiplenmek için sabırsızlanıyorum.

Cassia, yarama dokunmamaya dikkat ederek göğsümü avuçladı. "Şimdi değil. Yatağa ihtiyacın var."

O bunu cinsel anlamda söylemiyor, ama benim aklım yine de oraya gidiyor. Az önce ona dokunmaktan, yumuşak teninden ve bana yaslanarak rahatlamasından keyif aldım. Cassia'nın pek çok insanın yanında gardını indirdiğini sanmıyorum.

Onu yatak odama getirdiğimde şok olmuştu. Aramızdaki bağa rağmen, ona uyuduğum yeri göstermemi garip buluyor. Onun bunu garip bulması bana garip geliyor.

Bizi doğrudan yatak odama ışınıyor. Benden bunu istemediği için rahatladım. Yaralanmam, kan kaybım ve ardından gelen toplantılar yüzünden yorgunum. Işınlanmak imkansız.

"Soyun," diye emrediyor Cassia.

Parmakları titreyerek üstümü çekip gömleğimi çıkarıyor. Yine panikliyor ve ben elimi onun elinin üzerine koyduğumda kalbim hızla atıyor.

"Nefes al, Cassia," diyorum. "İyileşiyorum ve iyi olacağım."

Göğsüme hiç mızrak saplanmadı ama daha kötüsünü yaşadım. Greed'e gitmeden önce, Wrath'ın çukurlarında aylarca kaldım, öldürdüm ve güç kazandım. Birkaç kez öleceğime ikna oldum.

O zamanlar yeterince güçlü değildim ve bunun bedelini ödedim.

Greed'e gitmek için yeterli gücü kazandığımda, kaç tane iblis öldürdüğümü saymayı bırakmışım. Çukurlarda kurallar yoktu, sonuçları yoktu. Cassia, yaptıklarımı bilseydi bana asla eskisi gibi bakmazdı.

Alnımı alnına dayayıp kokusunu içime çekiyorum. Her zamanki kadar güçlü değil. O da yorgun olmalı.

Elleri belime kayıyor ve pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekmeye başladığında gözlerimi devirme isteğine direniyorum. Çok talepkar.

"Aç mısın?" diye soruyor.

Bana yemek getirmeyi mi teklif ediyor? Bu çok nazik bir davranış, ona hiç yakışmıyor.

Çabalıyor.

"Hayır," diyorum.

Pantolonumu çıkarmama yardım ediyor, sonra duruyor. Cassia yaramı görmek istiyor ve ben o etrafımda dolaşırken hareketsiz kalıyorum. Bunu üç kez yapıyor, parmaklarıyla yarımın kenarlarını dikkatlice okşuyor. İyileşmem yavaşladı, ama dinlendikten sonra hızlanacak.

Yaralarımı görmesine tepki vermemek zor. Onlardan utanıyorum.

Aziel'in, onun için çalışmaya başladığımda tıbbi kayıtlarıma erişip ailemin istismarını ortaya çıkardığını ve bundan hoşnut olmadığını sanıyorum. Bu konuyu hiç doğrudan konuşmadık, ama o durumu halletti.

Ailem servetlerinden ve unvanlarından mahrum bırakıldı ve şimdi Wrath'ın dış mahallelerinde utanç içinde yaşıyorlar. Bu benim için yeterli. Onları düşünmüyorum ve düşünmek de istemiyorum. Umarım Cassia onları öldürmeyi tekrar gündeme getirmez. Onun bunu unutmasını istiyorum.

Yaramı incelerken yara izlerimi görmezden geliyor, bunun için minnettarım.

Boğazını temizleyip uzaklaşıyor. "Burada kal." Banyoma koşuyor ve birkaç dakika sonra ıslak bir bezle geri dönüyor. Revirdeyken kendimi temizledim, ama bu saatler önceydi.

Cassia'nın sinirleri bağımızı dolduruyor ve eğer onun sakinleşmesi için buna ihtiyacı varsa, ben kimim ki ona hayır diyebilirim? Cildimi siliyor ve birkaç dakika geçtikten sonra yeterince temiz olduğuma karar veriyor.

"Uzan." Yatağıma işaret ediyor. "Uyu."

Çılgın gözleri ortaya çıkmış. Parmaklarımla kaşlarını okşayarak, göz kapaklarını kapatması için ona ince bir işaret veriyorum. Üzgün olduğunda gözlerini çok geniş açıyor ve bu çok sevimli olsa da, içsel duygularını ele veriyor.

İnsanların buna tepki verdiğini fark ettim.

Cassia gevşer, göz kapakları doğal pozisyonuna iner. "Benim gözlerim deli gibi değil," diye mırıldanır.

Bu, benim girmek istediğim bir tartışma değil. "Uzan," diye tekrarlar.

Onun talimatlarını yerine getirirken gülmeme engel oluyorum. Kendimi yatağa yatırabilirim, ama Cassia bundan zevk alıyor gibi görünüyor. Onun bu kadar şefkatli olabileceğini kim bilebilirdi?

Yatağa uzanırken bağımız aracılığıyla onu keşfediyorum. Daha önce denediğimde neredeyse kafamı koparacaktı, ki bu son derece haksızlık, çünkü onu sık sık beni kurcalarken yakaladım.

Cassia'nın onu kandırmaya çalıştığını düşünmemesi için araştırmamı yüzeysel tutmaya özen gösteriyorum. O, benim hakkımda en kötüsünü düşünmeyi seviyor

Bunun üzerinde çalışmamız

gerekecek. "Neden beni ısırдың?"

diye soruyorum.

Panik bir an, ardından hesaplı bir boşluk. "Çünkü istedim."

Mırıldanıyorum. Duyguları olduğunu itiraf etmekten korkuyor.

"Seni ısırduğım için kızgın mısın?" diye

soruyor. "Hayır."

Bunun sadece zaman meselesi olduğunu düşünmüştüm. Dişlerimizi birbirimize geçirmiştik. Tehlikeli bir oyun oynuyorduk ve bunun nereye varacağını biliyorduk. Ondan sonra bağımızın bu kadar çabuk oluşmasını beklemiyordum, ama hayal kırıklığına uğramadım.

Belki de hayal kırıklığına uğramalıyım. Cassia ve ben birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz ve ilişkimizin çoğu, onun benden nefret etmesiyle geçti. Hâlâ Wrath'ı çalmak istediğime inanıyor ve sevgi ile cinayet arasında şaşırtıcı bir hızla gidip geliyor.

Cassia gibi bir kadınla hiç birlikte olmamıştım. O karmaşık ve kafa karıştıracı birisi. Beni öldürmeye çalışmasından pek hoşlanmıyorum, ama gardını indirdiği anlar bağımlılık yapıyor.

"Uyu," diyor. "Ben burada kalacağım."

"Benimle yatabilirsin," diyorum. Onunla yatmasını istiyorum.

Etrafına bakıyor, yüzünde açıkça tiksinti ifadesi var. "Yatak odana kaç kişiyi kabul ettin?"

Buna cevap vermiyorum.

Cassia dudaklarını şapırdatıyor. "Aynen öyle. Bu odada yatmayacağım." "Çarşafklar temiz."

"Çarşafklar umurumda değil. Uyurken saldırıya uğramamak umurumda. Yarın eşyalarını benim evime getirmeceğim."

Ne? Gözlerimi kırpıyorum. "Senin yanına taşınmamı mı öneriyorsun?"

"Pek seçeneğim yok," dedi Cassia. "Sen benim eşimsin ve benim korumama ihtiyacın var. Yarın lojistik detayları hallederiz."

Şu anda Cassia'nın kendine özgü çılgınlığıyla uğraşacak kadar yorgunum.

Bunu idare edecek enerjim yok, her zamanki gibi değil.

Gözlerimi kapatıp yatağa uzanıyorum, odanın diğer tarafındaki onun varlığını görmezden gelmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Bütün gece başımda durmayı mı planlıyor? Birkaç dakika geçiyor, sonra Cassia homurdanıyor ve dikkatimi çekiyor. Sinirli görünüyor. Nedenini anlayamıyorum.

Cassia yavaşça yaklaşır ve yanıma otururken yatak sallanır. "Neden uyumuyorsun?"

"Uyumaya alışıyorum."

"Seni uyutmanın bir yolunu biliyorum."

Merakla gözlerimi aralıyorum. "Nasıl?"

Gözleri vücudumda aşağı doğru kayıyor ve belimde duruyor. "ok mu yaralandın?"

"Hayır."

Öyle olsaydım bile yalan söyledim.

Cassia elini çarşafın altına soktu. Kaçınılmaz değerlendirmesini bekledim. Cassia'nın bakışlarında bir sorun vardı ve görünüşümden utanmasam da, onun hesaplayıcı, uzun bakışları beni korkutuyordu.

Bir saniye bile geçmeden elini iç amaşırımın altına sokar ve yarı sertleşmiş penisimi çıkarır. *Siktir*. Hiç zaman kaybetmiyor, yavaş yavaş ilerlemiyor da.

Avuç içi sıcaktı ve onun inceleyen bakışları altında hızla sertleşiyorum. Hoşuna gitti mi? Hiç şikayet almadım. Bir amcığı doldurmaya yetecek kadar kalın ve uzunluğum da iyi.

"Büyükmüş," diyor. Bunu daha önce de duymuştum.

Genelde nefes nefese, heyecanlı bir ifadedir. Cassia sadece gözlemci.

Sikimi döndürmeye başladığında iç çekme isteğine direniyorum.

"Cassia..."

Yüzüme bakarak gözlerime bakıyor. "Ne?"

"Bu bir oyuncak değil."

"Aynı fikirde değilim."

Sözlerine rağmen, elini sıkılaştırıyor ve okşamaya başlıyor. Ben tıslıyorum, kalçalarım seğiriyor. Ne beklediğimi bilmiyorum ve Cassia'nın verimliliğine şaşırmamam gerektiğini düşünüyorum. Beni kızdırmıyor, ısındırmıyor.

Hemen beni mastürbasyon yapmaya başlar, hızı hızlı ve hareketleri etkilidir. Bu iyi bir şey, buna şüphe yok, ama mekanik. Bir hedefi var ve bunu kesinlikle başaracak.

İnliyorum. "Yavaşla." Cassia yumruğunu büküyor, her yukarı hareketinde tutuşunu sıkılaştırıyor. "Cassia!"

Dudakları kıvrılır ve içimden küfür ederim. Bunu bilerek yapıyor. "Kendine dokunurken beni düşünüyor muydun?" diye diyor

"Tabii ki."

"Bundan memnun değilsin gibi konuşuyorsun."

"Değilim."

Cassia'yı düşünmemeye çalışıyorum, ama uyanık olduğum her an aklımdan çıkmıyor. Beni delirtiyor ve sanırım bunun farkında.

Sadece onun için sikimi okşuyorum ve bundan gurur duymuyorum. Onu sikmeyi, altında inlemesini, orgazm olmasını sağlamak için yalvarırken tırnaklarını sırtıma geçirmeyi hayal ediyorum. Sadece bir an için olsa bile, o benim olacaktı.

"Katıldığın Lust şovlarında succubi'lerin sana dokunmasına asla izin vermediğini duydum."

Boğulurum, başımı sallarım. Kim söyledi ona bunu? Sanırım pek de sır sayılmaz. Dişlerden hep rahatsız olmuşumdur, dikkatim dağınıkken ısırılmaktan korkarım.

"Benimle birlikte zevk alacaksın."

Cassia'nın sözleri kendinden emin, ses tonunda hiç şüphe ya da soru yok. Ne kadar güvensiz olsa da, tanıdığım en kibirli kadınlardan biri.

"Siktir." Ellerim onu tutma dürtüsüyle titriyor. "Lütfen."

Cassia eğilip beni ağzına alıyor. Dili, penisimin alt kısmına kadife gibi yumuşak bir dokunuş yapıyor ve eliyle sığmayan kısmı okşuyor. Bu çabuk bitecek. Orgazmımı uzatmaya çalışabilirim, ama bunun Cassia'yı kızdıracağını hissediyorum.

O bir görevde olan kadın.

Kalçalarım sarsılır ve Cassia inler, boğazı penisimin çevresinde titrer. Ağzının içinde titrerim, zevk karnımı sararken dizlerim bükülür. Çok yaklaştım.

Göğsümdeki yara durmam için çığlık atıyor. Onu görmezden geliyor. Boğuk bir iniltiyle boşalıyorum. Cassia her şeyi yutuyor.

Sonra beni yalamaya devam ediyor, sikimin her santimini temizliyor, sonra uzaklaşıp beni iç çamaşıma geri sokuyor. Parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum, dalgın dalgın kafasını okşuyorum.

Muhtemelen bir gün beni öldürecek. Mutlu bir adam olarak öleceğim. bir adam olarak öleceğim.

KONU

CASSIA

Rexton uyurken yatak odasından çıkmayı reddediyorum. Onu benim daireme getirmeliydim, ama buna hazır değilim. Evim misafir ağırlamaya hazır değil ve yatak odama yeni birini almaya alışmak için zamana ihtiyacım var.

Bu büyük bir adım ve ben bunu hafife almıyorum.

Rexton yatak odasında çok serbest davranıyor ve önceki sevgilileri onu öldürmek istemese de, yine de rüşvet verilebilir. Prens Nolic dışarıda bir yerlerde, büyük olasılıkla Wrath'ta. Rexton'ın yatak odasının yerini öğrenip, arkadaşım en savunmasız olduğu anda saldırması çok kolay olur.

Rexton'ın bana ihtiyacı var.

Başım sallanıyor ve kendimi uyanık tutmak için kullandığım soğuk bez ıslak bir şaplak sesiyle yere düşüyor. Birden uyanıyorum. *Kahretsin*. Bu üçüncü kez oluyor.

Bu geceyi atlatamayacağım.

Bunu yapmak istemedim. Gözlerimdeki uykuyu silip, Lust'a ışınlanıyorum. David'in şatosu tanıdık geliyor, çok tanıdık. Bunun üzerine fazla düşünmeyi reddediyorum ve sadece önümdeki göreve odaklanarak yatak odasına doğru koşuyorum.

Kardeşim yatakta uyuyor. Yanında bir adam var. Bakmayı reddediyorum. "David!"

Kardeşim panik içinde uyanır. Beklemediğim bir şekilde tamamen giyiniktir ve lanet bir fare gibi yataktan fırlar. Yatağının ucunda dururum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum. Kızgın değilim, ama kızgın olmak için her türlü hakkım var.

"Cassia?" David'in sesi şaşkın. Endişeli. "Ne oluyor?"

Yatağındaki beden hareket eder ve kardeşimin yanındaki adam endişe verici bir hızla oturur. O da tamamen giyiniktir, bu da benim beklemediğim bir başka şeydir.

Gözleri benimle kardeşim arasında gidip gelir, sonra tamamen ortadan kaybolur, muhtemelen korkak olduğu için Wrath'a geri ışınlanır.

Bunu kabul etmeyi reddediyorum — *onu* kabul etmeyi reddediyorum. "Benimle gel," diye emrediyorum David'e. "Rexton'a."

O cevap vermeden ayrılıyorum. Rexton'ın oturma odasına geri ışınlanmak acı verici, vücudum yorgunluktan öte, ama David'den beni oraya götürmesini istersem yazıklar olsun bana. Bu durumdan zaten rahatsızım, ama başka kime başvurabilirim ki?

David, benden birkaç saniye sonra Rexton'ın oturma odasında belirir. "Neler oluyor?" Etrafına bakınır, sessiz, karanlık odayı tarar.

"Yaralı var mı?"

İç çekip Rexton'ın yatak odasını işaret ediyorum. "Hayır. Senin..."

David hızla yaklaşp kişisel alanıma girerken donup kalıyorum. Burnu genişliyor ve yaklaştığında dudaklarının köşeleri seğiriyor.

"Yaramaz kız." Gülüyor. "Annen, onun en iyi arkadaşıyla yattığını biliyor mu?"

Hayır, ve bu gelecekteki benim için bir sorun. Annemle Rexton hakkında konuşmadım. Muhtemelen işler ciddileşmeden önce bunu yapmak için zaman bulmalıydım, ama artık çok geç.

Bu adamla çoktan bağ kurdum.

"Rexton yaralandı ve ben uykuya dalıyorum," diyorum. "Senin nöbet tutmana ihtiyacım var."

"Nöbet tutmak mı?" David duraksıyor, başını yana eğiyor. "Hâlâ bunu yaptığını bilmiyordum. Kendini iyi hissediyor musun?"

"Yargılamana ihtiyacım yok. Nöbet tutacak mısın, tutmayacak mısın?"

David ellerini kaldırarak teslim olur. "Evet. Seni ve uyuyan sevgilini gözetleyeceğim."

Güzel. Kanepeyi işaret ederek, nerede bekleyebileceğini gösteririm. Normalde onu yatak odasından bizi korumaya zorlardım, ama Rexton gömleksiz. David'in sırtını görmesini istemez, bu yüzden David burada kalacak. İdeal değil, ama hiç yoktan iyidir.

David'in oturmasını bekledikten sonra Rexton'ın yatak odasına geri dönüyorum. Eşim kıpırdamamış. Yara yerine dokunmak istiyorum. İyileşene kadar ona gücümü aktarmak istiyorum, ama fazla gücüm kalmadı. Yorgunum.

Yatağa onun yanına uzanıyorum, çarşaflarının kokusunu bu kadar sevdiğim için kendimden nefret ediyorum.

Başka bir kadının kokusunu almıyorum. Tamamen Rexton'ın kokusu ve bunu gerçekten çok seviyorum. Korkarım ki oldukça sahiplenici olabilirim ve Rexton'ın bunu nasıl karşılayacağından emin değilim. Bazı erkekler bunu takdir eder. Bazıları ise etmez.

Rexton, ben rahat bir pozisyon bulurken hareket ediyor ama uyanmıyor.

Bu, David'in nöbet tutması kararımı daha da destekliyor. Rexton derin uykuludur ve birinin onu öldürmesi çok kolay olur. Bu kadar uzun süre hayatta kalması gerçekten bir mucize.

David'in evinde bir odam var, ama o odaya başka kimsenin girmesine izin vermeyeceğine söz verdi. Valeria'nın evinde de bir odam var, ama kadere güvenmiyorum, bu yüzden onunla kalmaktan pek hoşlanmıyorum.

Uykuya dalacak kadar rahatlamak zor, ama sonunda başka seçeneğim kalmıyor. Yorgunluk galip geliyor ve karanlığa dalıyorum. Ne kadar süre uyuduğumu bilmiyorum, ama uyandığımda güneş pencerelerden içeri giriyor.

Rexton bana bakıyor. Yanına dönmüş, siyah gözleri kırpmadan benim uyanmamı izliyor.

"Kardeşin neden benim oturma odamda?"

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Ne?"

"Kardeşin. Neden benim oturma odamda?"

"Nöbet tutuyor." Otururken sırtım çatırdıyor. Rexton yüzünü buruşturuyor. Hoşuna gitmedi mi? Çok yazık. Bu, annemin bana verdiği bir insan özelliği, hoşuma giden birkaç özellikten biri. Çatırtı sesi tatmin edici. "Nasıl hissediyorsun?"

Daha iyi görünüyor. Henüz tamamen iyileşmemiş, ama yarasının etrafındaki deri artık kızarmış ve iltihaplı değil. Sırtına bakabilmem için oturmasını işaret ediyorum. Rexton inliyor, sonra dediğimi yapıyor. Yara izleri belirgin, ama artık onları görünce şok olmuyorum. Yarasına odaklanıyorum.

"İyi görünüyor," diyorum.

Rexton mırıldanıyor. "Daha iyi hissediyorum."

Sessizleşiyoruz. Şimdi ne olacak? Rexton'ın yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum.

Duygusal mı davranmalıyım? Ona iltifatlar yağdırıp, yanında uyumaktan ne kadar keyif aldığımı mı söylemeliyim? Aç olup olmadığını mı sormalıyım? Hiçbir şey yapmamalı mıyım?

Hiç böyle bir durumda bulunmadım.

"Korkmuş görünüyorsun," diyor

Rexton.

Omuz silkiyorum ve yataktan kalkıyorum. David gürültü yapıyor, etrafta dolanıyor ve muhtemelen karıştırmaması gereken şeyleri karıştırıyor. Daha sonra ona ilginç bir şey bulup bulmadığını soracağım.

"Eve git!" diye
bağırıyorum. "Hoş
geldin!"

Oturma odasından gelen sesler kesilir. Rexton'a dönerim. "İşe hazırlanmak için gitmeliyim." Ayağımı bir ayağımdan diğerine geçiririm. "Görüşürüz."

Kendimi lanetleyerek daireme ısınlanırım. Ortamı garip hale getirdim.

İş yerindeyken Rexton'ın yanında nasıl davranmalıyım? Eskisi gibi mi davranmalıyım? En son orada olduğumuzda, birbirimizden açıkça nefret ediyorduk. Aslında, ben Rexton'dan açıkça nefret ediyordum. O da benden kaçmak için elinden geleni yapıyordu.

Ben ise onu alenen aşağıladım. Onun gölge formuyla alay ettim ve tartışmayı kazanmak için ailesinin istismarını gündeme getirdim. İnsanlar hala bu yüzden bana soğuk davranıyor. Hak ediyorum. Onun sırtını gördükten ve ailesinin ne kadar korkunç olduğunu anladıktan sonra, ona yaptığım hakaretin hatırası midemi bulandırıyor ve kendimden iğreniyorum.

Ne dediğimi bilmiyordum.

İnsanlar bizim eşleştığımızı biliyor mu? Onu buna zorladığımı mı düşünüyorlar? Muhtemelen. Onu ısırılmış olan benim, o ise henüz karşılık vermemiş. Onu kurban olarak görecekler.

Öyle mi?

Kalbim çarpıyor ve nefesimi düzenlemeye çalışırken giysilerimi yırtıp temiz bir şeyler giyiyorum. Tamamen panik halindeyim, bunun farkındayım. Durduramıyorum ve mobilyalarım odaklanırken ellerimi saçlarımdan geçiriyorum.

Halı eski, köşeleri yırtık ve kenarları yıpranmış. Basit desenini ve dokunmuş kırmızı ipliklerini hep sevmişimdir. Çocukluğumun geçtiği evden taşındıktan sonra satın aldığım ilk eşyalardan biriydi. Şifonyerimin üst çekmecesini her zamanki gibi aralık. Çok fazla iç çamaşırım var, çekmeceyi dolduruyor. Nadiren kapanıyor.

Burnumdan nefes alıp, ona kadar sayıyorum, sonra ağzımdan nefes veriyorum. Makyaj masamın üzerindeki ayna lekelenmiş. Gereğinden fazla dokunuyorum ona.

ve parmak izlerim yüzeye dağılmış durumda. Hiç hoş bir manzara değil.

Rexton bunu gördüğünde ne düşünecek? Onun evi düzenliydi. Elimden geleni yapıyorum ama dağınık bir hayat sürüyorum. Eşyalar temiz ama düzenli değil. Benimle yaşamak istemeyebilir. Teklifimi reddedecek.

İşyerindeki insanlar bunu duyacak. Bana gülecekler. Rexton'ın beni reddettiğini duyunca keyif alacaklar. Arkamdan konuşacaklar.

Rexton ortaya çıktı. Bir anda önümde belirdi, sırlıslık ve aceleyle giyinmiş, beni yarım saniye süzdükten sonra göğsüne çekti. Aramızdaki bağ tamamen açılmıştı ve panik halimi onunla paylaştığımı fark edince kendimi küçülttüm.

Onun kollarından kurtulmaya çalışarak kıvranıyorum. "Buraya nasıl geldin?" diye soruyorum.

O, benim yatak odama teleport olamaz, en azından sorunsuz bir şekilde. O, odanın tam yerini bilmiyor, mobilyaların yerleşimini de bilmiyor. Denemekten çekinmez, her iblis dener, ama nereye düşeceğini bilemez. Onun girişi çok sorunsuzdu ve tam önüme düşmesi bir tesadüf değildi.

"Bağ aracılığıyla seni hissedebiliyorum," diyor. "Seni buraya kadar takip ettim."

Başımın arkasını avuçlayarak sabit tutuyor. Titrediğimin farkındayım ve yüzümün ıslak olduğunu fark edince dilimi ısıyorum. Ağlıyordum. Yatak odamın mahremiyetinde ağlamama izin verirdim, ama Rexton'ın içeri dalacağını bilseydim bunu yapmazdım.

"Bana ne olduğunu anlat," diye emrediyor Rexton. "Ne düşünüyorsun?"

Kafamı sallayarak reddediyorum. Benim güvensizliğim onu ilgilendirmez.

Rexton geri çekilip bana bakar ve ben öfkeyle yanaklarımı silerim. O anlamıyor. Dudaklarını büzüp, başparmaklarıyla gözlerimin altını okşadıktan sonra ağzını boynuma getirir. Boynumun her yerine öpücükler yağdırırken ben kaskatı kesilirim. Beni ısırma mı istiyor?

"Neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye mırıldanır. "Konuş benimle."

Boynumu uzatarak sessizce iletişim kurarım.

Rexton tıslar. "Sözlerinle söyle." "Hayır."

"Bu Prens Nolic ile mi ilgili? Sana ya da değer verdiğin birine zarar vereceğinden mi korkuyorsun?"

Cevap vermeyi reddettim.

Rexton tekrar dener. "Pusu sırasında verdiğin kararların insanlar tarafından yargılanacağından endişeli misin?"

Hayır. Benim gözetimimde meydana gelen ölüm ve yaralanma sayısından memnun değilim, ama Azriel memnun olmasaydı bana söylerdi. O her zaman dürüst olmuştur. Raum da memnun görünüyordu ve diğer generallerden herhangi bir düşmanlık hissetmedim. Pusu büyük bir başarı olmayabilir, ama kimse benden hayal kırıklığına uğramadı.

Bununla yaşayabilirim ve bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım.

Rexton dudaklarını yaladı. "Bağımızdan mı kaynaklanıyor?" Yüzümdeki ifade beni ele vermiş olmalı, çünkü Rexton sanki bunun doğru olduğuna karar vermiş gibi başını salladı. "İnsanların ne diyeceği konusunda endişeli misin? Nasıl yardımcı olabilirim?"

Bu çok hassas bir konu ve hoşuma gitmiyor. Rexton'ı, göğsünü incitmemek için dikkatlice itiyorum.

"Seni neden benim karmaşama sürüklediğimi merak edeceklerinden endişeleniyorum," diye itiraf ediyorum. Sesim çatlıyor. Bunu görmezden geliyorum. "Bir hata yaptım ve bu konuda beni rahatsız etmeyi bırakmanı istiyorum."

Aramızdaki bağa koyabileceğim en kalın bariyeri koyuyorum.

Rexton'ın cevap vermesi neredeyse hiç zaman almıyor. Alaycı bir yorum, belki de beni suçlu hissettirmek için sinsî sözler bekliyorum, ama Rexton böyle bir şey yapmıyor.

Bicepsimi tutup beni kendine doğru çeker, sonra dişlerini boynuma geçirir. Rexton beni sabit tutmak için kalın kollarını belime dolarken, ben çırpınırım ve boğazımdan sessiz bir inilti çıkar. Sert davranır, dişlerini derime derinlemesine geçirir. *Kahretsin*. Gergin kaslarım içgüdüsel olarak gevşer ve o taze izi yalarken ben kollarının arasına gömülürüm. Acıtır, ama hoşuma giden bir şekilde.

Rexton ağzını kulağıma yaklaştırır, sesi alçaktır. "Sana her zaman ihtiyacın olanı vereceğim, Cassia."

Beni bırakıyor. Ben donmuş halde kalıyorum.

"Ben..." Ne diyeceğimi bilmiyorum. Saçımı omzumun arkasına atarak boynumu ortaya çıkarmakla yetiniyorum. "Tekrar."

Rexton dudaklarını yalar. Ağzı kırmızıdır, derisinde benim kanımın izleri vardır. O gülümsediğinde kalbim hızla çarpar ve keskin dişleri ikinci kez boğazıma girdiğinde inlememe izin veririm.

KONUŞMA

CASSIA

İşe ilk ben varırım. Rexton da çok geç kalmaz. Bir anda yanımda belirir, başı dik, dudaklarının köşelerinde hafif bir gülümsemeyle. Ağzı temizlenmiş ama hala benden kokuyor.

Kokum gözeneklerinden sızıyor ve kime ait olduğu ve sadakatinin kime olduğu konusunda hiçbir şüphe bırakmıyor. Bana.

Rexton elini belimin altına koyar.

"Senin liderliğini takip edeceğim," diye mırıldanır.

"Sorumluluk sende." "Biliyorum."

İleri doğru yürürüm, eşler olarak ilk halka açık gezintimize başlarız. Binadan geçerken bakışları üzerimize çekeriz. Onlarca çift göz, boyunlarımızdaki izlere odaklanmadan önce aramızda gidip gelir. Rexton'ın yarası bir gecede güzelce iyileşmiştir, ama benimki hala taze. Yara kapanmıştır, ama cilt birkaç saat daha hassas kalacaktır.

İnsanların bakmasına izin veriyorum, gizlice bundan zevk alıyorum. Rexton ve benim birbirimizi işaretlediğimiz haberi hızla yayılacak ve umarım beni ne kadar sert ve derinden ısıracağı anlaşılır. *Herkesin* bunu konuşmasını istiyorum.

Ayrılacağımız koridora vardığımızda hızımızı yavaşlatıyoruz. Rexton ve ben binanın zıt taraflarında çalışıyoruz. O babamın yanında, ben ise tek başımayım. Her zaman bunu tercih etmişimdir, ama bugün bu mesafe beni biraz rahatsız ediyor.

"Prens Nolic hakkında bir şey duyarsan bana haber ver," diye emrediyorum Rexton'a. Kaşlarını kaldırıyor, dudaklarının köşeleri seğiriyor. "Tabii ki."

Rexton'a bağımız aracılığıyla burnumu sokmayacağıma kendime söz verdim. Bu müdahaleci bir davranış, ama o bunu açık bırakıyor. Alınmaya hazır. Ben de almayı seviyorum.

İçeri sızmaya çalışırken bağdan eğlence süzülüyor. Rexton ne yaptığımı biliyor ve başarısızlığımla gülüyor. On dakika bile dayanamadım.

Geri çekilip boğazımı temizledim. "Öğlen yemeğimi öğlen yerim."

"Tamam."

"O zaman o saatte görüşürüz."

Rexton gözlerini kırıştırıyor. "Seninle öğle yemeği yememi mi istiyorsun, Cassia?" "Hayır." Cevabım içgüdüsel. Nefesimi verip, gözümün önündeki bir saç telini üflüyorum.

"Evet, sanırım."

"Öğlen bir toplantım var, o yüzden benim için uygun değil," diyor Rexton.

"On iki buçuk nasıl? O saatte gelebilir misin?"

Olur mu? Belki, ama istemiyorum.

Zamanımı paylaşmaya alışkın değilim, özellikle de Rexton gibi biriyle. Önceki ilişkilerim, benim zaman çizelgemi uydurmak için her şeyi yapan erkeklerle oldu. Onlar benim zamanımı kendilerinininkinden daha değerli görüyorlardı. Her zaman.

Rexton ise öyle değil. O, uzlaşma yoluna gidip ikimiz için de uygun bir çözüm bulmak istiyor. Ben buna alışkın değilim.

Yutkunuyorum. "Öğle yemeğimi öğlen saatlerinde yemeyi tercih ederim."

Bu bir ritüel. Her zaman öğlen saatlerinde öğle yemeği yedim ve bu şekilde olmasını tercih ediyorum. Bu tekrarlanan ritüel, aksi takdirde kaotik olan hayatıma bir sükunet getiriyor. Bunu değiştirmek düşüncesi beni geriyor. Bütün günümü mahvedecek.

Rexton saçlarımı omzumun üzerinden çekerek boynumdaki ısıruk izlerini ortaya çıkarır. Birkaç tanesi boğazımın ortasında sıralanmıştır ve o bunları hayranlıkla izlerken gururlu görünür.

"Eğer senin için bu kadar önemliyse," diye başlıyor, "öğlen olabilir."

Sessizce iç çektim. Bu iyi. Programımı değiştirmek istemiyorum, özellikle de geri döndüğüm ilk gün. Bu çok fazla olur. Hazır değilim.

"İyi." Başımı salladım. "Tamam."

Şimdi ne yapacağım? Rexton'ı öpmeli miyim? Muhtemelen hoşuna giderdi, ama benim istediğim bu değil.

Bunun yerine öne doğru atılıyorum ve dişlerimi onun boğazına sürtüyorum. Derisini parçalamıyorum, burada değil, ama dişlerimle ona dokunmaya özen gösteriyorum. Isırmak, muhtemelen halka açık bir yerde yapmamam gereken samimi bir eylem, ama bunu yapmamak için çok fazla seviyorum.

Rexton titrer, eli belimin alt kısmına düz bir şekilde basar.

Bağımız geniş bir şekilde açılır ve tatmin duygusu onu kaplar. Bu duygu, yoğun bir şekilde tahrikle karışır. Rexton da bundan hoşlanır. Yutkunurken boğazı sallanır

ve ben geri çekilmeden önce dişlerimin arasında onun derisinin hissini bir saniye tadını çıkarırım.

"Hoşça kal." Dönüp hızla uzaklaşıyorum.

Rexton'ın kahkahası beni takip eder, koridorda yankılanır. Onun bu kadar eğlenceli bulduğu şeyin ne olduğunu bilmiyorum.

Ofisime doğru ilerlerken zihnim iş moduna geçer. Günlerdir buraya gelmedim, ama tüm çalışanlarımı bizzat ben seçtim. Ben yokken kendilerini meşgul ettiklerine inanıyorum. Mammon'un peşindeyken öyle yaptılar, şimdi de yapmadıklarını düşünmek için bir neden yok.

Beni bekleyen çok iş olduğundan eminim, ama acil olan her şey halledilmiş olacaktır.

Kanadım yaklaştıkça kulaklarımı yüksek sesli konuşmalar dolduruyor. Bu ses rahatlatıcı.

Jassy masasının arkasında oturuyor, dudaklarını büzmüş, sağındaki bitkiye öfkeyle bakıyor. Düşüncelere dalmış durumda ve önündeki beni fark etmesi birkaç saniye sürüyor.

"Cassia!" Beni gördüğü anda ayağa fırlıyor. Bakışındaki sertlik kaybolmuş, yerine geniş bir gülümseme yerleşmiş. "Geri dönmüşsün. Hoş geldin! Seni özledik."

Bana yağ çekiyor, ama umurumda değil.

"Geri dönmek güzel," diyorum. "Hızlanmak için birkaç saate ihtiyacım var, ama öğle yemeğinden sonra bir değerlendirme toplantısı yapalım."

Jassy başını salladı, bu kadın her zaman benden iki adım önde. Eminim son birkaç gün içinde kaçırdığım her şeyi içeren bir sunum hazırlamıştır. Böyle şeyleri yapmayı çok sever.

Parmaklarımla uyluklarımı tıkladıyorum. "Rexton'ın eşyalarını bugün toplayıp benim daireme taşıyabilir misin? Yatağı, oturma odası mobilyaları ve yemek masası gibi büyük mobilyalar burada kalabilir."

Onun eşyalarının daireme taşınmasını istemediğimi açıklamama gerek yok. Jassy benim nefretimi biliyor ve Rexton'ın eşyalarının ön kapının önüne bırakılmasını sağlayacaktır. Bu akşam onları içeri taşıyacağım.

"Evet." Jassy ağzını açıp kapattı. "Bunu yapabilirim."

Gülümserim. Soruları var. Jassy her şeyi bilir ve eminim Rexton ile benim hakkımda dedikoduları duymuştur. Onun Jassy'ye çıkma teklif ettiğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Jassy güzel ve zeki biridir. Kadınlardan hoşlansaydım, muhtemelen sonunda ona açılırdım.

Yine de Rexton'ın bunu yapmasından hoşlanmıyorum.

Yine de bunu geride bırakmaya karar verdim. Jassy'yi Aziel'den çalmak, şimdiye kadar verdiğim en iyi karardı ve onunla Rexton arasında hiçbir şey olmadı.

Sanırım hakkı olduğu için teklif etti ve Jassy onu reddetti. Bunu benim için yaptığını düşünmek istiyorum, çünkü benim ondan hoşlanmadığımı biliyordu ve ilişkimizi bozma riskini almak istemedi.

Jassy boğazını temizler, bakışları boynuma kayar.

Sırtarak, onun doyasıya bakmasına izin veriyorum. İşaretlerden memnunum. Eş ısırtıkları iblisler için her şey demektir ve benimkini saklamak gibi bir niyetim yok.

"Yani doğru mu?" diye sorar sonunda. "Sen ve Rexton eş misiniz?" "Evet."

"Bu çok önemli." Jassy'nin gülümsemesi genişler. "Senin adına sevindim."

"Teşekkürler." Dönüp kapalı ofis kapıma bakarım. "Beni ne kadar iş bekliyor?"

"Çok."

"Harika."

Ofisime giriyorum. Savaş kampındayken toplantılarım süresiz olarak ertelendi, ama geri döndüğüm haberi yayılınca takvimimin dolması sadece birkaç saat meselesi.

Sessizce iç çekerek koltuğuma çöküyorum, sonra işime dalıyorum. Rexton ve ben birkaç saat sonra öğle yemeğinde buluşacağız ve umarım verimli bir sabah geçiririm.

Zor. Aklım sürekli Prens Nolic'e, pusuya, dağdaki ölü askerlerin kokusuna ve Rexton'a gidiyor. Dört konu da beni çok zorluyor ve bunları görmezden gelmek neredeyse imkansız.

Prens Nolic dışarıda bir yerlerde, büyük olasılıkla Wrath'ta. Onunla hiç tanışmadım, ama fotoğraflarını gördüm. Yine de, onu bir grup insanın arasından seçebileceğimden tam olarak emin değilim. Greed'deyken benim yaptığım gibi gücünü saklıyorsa, ortama karışması kolay olur.

Onun büyük ordusu hala Wrath yakınlarında bekliyor, muhtemelen saldırı emrini bekliyor. Bu her an olabilir, ama generallerin her şeyi kontrol altında tuttuğuna güvenmek zorundayım. Onlar yetenekli ve deneyimli. Greed saldırırsa, Wrath hazır.

Sabahı topallayarak geçiriyorum, bir şeyler yapabilmek için yeterli olanı yapıyorum ama üretken hissetmek için yeterli değil. Öğle yemeği vakti geldiğinde, şüpheli bir şekilde başım dönüyor. Bu benim aşına olduğum bir duygu değil ve Rexton'ın ofisine giderken bunu içimde tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Erken geldim, ama onu görmek için sabırsızlanıyorum. Kendini övülmüş hissetmeli.

Aziel'in ofisinin kapısı aralık. Onu selamlamak için içeriye bakmaya başlıyorum, ama Chev Amca'nın sesini duyunca bu planı terk ediyorum. Değişken konuşkan görünüyor ve benim bunun için vaktim yok. Prens Nolic ile olanlar göz önüne alındığında Aziel'in de vakti olduğunu sanmıyorum, ama Chev Amca iyi zamanlamasıyla tanınmıyor.

Rexton'ın ofisine yaklaşırken adımlarım hızlanıyor.

Ne yapıyor? Sabahı yoğun mu geçti? İnsanlar bana gelmeleri gereken sorunları ve soruları ona mı götürüyorlar? Benimle öğle yemeği yiyeceği için heyecanlı mı?

Sorular hızla zihnimde dolaşiyor. Hepsinin cevabını merakla bekliyorum.

Ofisinin kapısını iterek açtım ve içeri girdim.

Gözlerim masasının arkasında oturan kadına takılır. Sonra kadının boğazına kayar. Sonra yüzüne odaklanır.

Bu kadınla sadece bir kez tanıştım, ama erkek arkadaşımı beceren kadının yüzünü unutmak zor. Wren'in üstünde nasıl göründüğünü unutmadım.

Ve şimdi Rexton'ın ofisinde.

Bir göz açıp kapayıncaya kadar aramızdaki mesafeyi kapatarak ona ışınlanıyorum. Bunu nasıl yapmak istiyorum? Boğazını parçalamak mı, kalbini söküp çıkarmak mı, onu boğmak mı, diri diri yakmak mı, gözlerini oymak mı, kafa derisini yüzmek mi, derisini yüzmek mi, yoksa belki de boğmak mı?

Çok fazla seçenek var. Hepsi de çok cazip.

Kararsızlık beni tereddüt ettiriyor. Onun harekete geçmesi için çok kısa bir süre, ama Rexton hızlıdır. Aramızdaki bağın açık olması, ona duygularıma tam erişim hakkı vermesi muhtemelen yardımcı oluyor. Onunla istemeden paylaştıklarımı sadece tahmin edebilirim, ama bunu başka bir zaman düşünürüm.

Rexton önümde. Benimle kadın arasındaki dar alana sıkışmış, zar zor sığmış. Kadın sonunda tepki veriyor, ayağa fırlayıp geri kaçıyor. Dehşete kapılmış. Öyle de olmalı.

O Wren'i becerdiğinde olgun davranmayı seçtim. Onu yaşamasına izin verdim, ama Rexton başka bir hikaye. O benim eşim. Benim işaretimi taşıyor. *O benim.*

"Cassia!" Rexton yüzümü avuçladı, parmakları yanaklarımı okşadı.

Yüzümü onun tenine gömerek eğildiğimde, benim eylemlerim hakkında ne düşündüğü umurumda değil. O, kendisi ve benim kokuyor. Başka bir şey yok. Onun üzerinde kadının en ufak bir kokusunu bile alsaydım, onu da öldürürdüm.

Rexton yüzümü kendininkine doğru çevirir ve gözlerime bakmam için ısrar eder. "Ne oluyor?" diye sorar. Saçlarımı kulaklarımın arkasına koyar ve beni sakinleştirmeye çalışıyor. Daha önce işe yaramıştı, ama bu sefer yaramadı. "Cassia?" "O neden burada?"

Rexton'ın beni durduracağını bilmesem, onu tekrar öldürmeye çalışırdım. O, fiziksel olarak benim teleport yeteneğimi sınırlayabildiğini kanıtladı. Rexton'ın gücünden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Son zamanlarda bu gücü çekici bulduğumu fark ettim, ama artık değil. Şu anda bu güç sadece bir sıkıntıdan ibaret.

Boynumu uzatıp kadına bakıyorum. Haklı olarak dehşete kapılmış görünüyor ve göz teması kurmayı reddederek yere bakıyor. Ölümün ne kadar yakınında olduğunu farkında değil galiba. Rexton olmasaydı, şu anda yerde bir ceset olmaktan başka bir şey olmazdı.

"Neden buradasın?" diye tıslıyorum.

Rexton'ın bahanelerini dinlemek istemiyorum. O pis bir yalancıdan başka bir şey değil.

"Ben..." Sesi çatallanıyor. Boğazını temizliyor. "Özür dilerim. Gitmeliyim."

Bir saniye sonra ortadan kaybolur, korkak olduğu için havaya karışır. Keşke benimle kavga etseydi. Onu bulup yakalamalıyım. Ona işkence etmeliyim. Kendi etini yedirilmeliyim.

"Hey," diyor Rexton. "Sakin ol, Cassia. Sakin ol. Ne oluyor?"

Ellerini itiyorum. "Ben at değilim!"

"Öyle olduğunu sanmıyorum."

"O zaman bana sanki bir atmışım gibi konuşmayı kes."

Rexton cevap vermez, muhtemelen kendisi için neyin iyi olduğunu bildiği içindir. Bunun yerine derin bir nefes alır ve onun hayal kırıklığı bağımız aracılığıyla bana ulaştığında öfkem daha da artar. *Bana* nasıl hayal kırıklığı duyabilir? Ben kesinlikle yanlış bir şey yapmadım.

Rexton kendini toplamak için birkaç saniye bekledi.

"İşlerin böyle olmasını mı istiyorsun?" diye sorar sonunda. "Kadınlarla profesyonel ilişkiler kuramam mı? Bu doğru değil..."

Onu kesip sözünü kestim. "*Profesyonel etkileşim* mi? Sen buna öyle mi diyorsun?"

Bir dakika önce kadının durduğu yere doğru çılgınca el kol hareketleri yaptım.

önce durduğu yeri işaret ettim.

Rexton başını salladı. "Evet. Ben de tam olarak öyle derdim."

Yalancı. O bir yalancı.

Zorla gülümsedim. "Ve eminim ki o senin sikini sürerken, sen de buna..."
Sözümü kesen bu sefer Rexton'dı. "Neden bahsediyorsun?"

Başparmağımı göğsüme batırırım. "Ben aptal değilim, Rexton. Bana öyle davranma."

Rexton geri adım atar, ellerini yüzüne götürür. Benden bunalmış durumda, ki bu komik, çünkü onu beni aldatmaya hazırlanırken yakalayan benim.

Boynumdaki ısırık henüz iyileşmemişken, o şimdiden başka bir kadının peşinde. Daha iyi bilmeliydim. Hikayeleri duymuştum. Rexton'ın geçmişini çok iyi biliyorum. İsteddiği kadar iyi bir adam gibi davranabilir, ama ben gerçeği biliyorum. O bir fahişe.

Keşke onu ısırmadan önce, hayatlarımızı kalıcı olarak birbirine bağlamadan önce bunu fark etseydim.

"Onu becerecektin!" diye suçluyorum onu.

Rexton fiziksel olarak geri çekilir. "Kesinlikle değildim."

"Evet, öyleydin."

"Hayır, değildim." Rexton masasına yaslanır, kollarını göğsünde kavuşturur. "O, Lust'un hazinesinde çalışıyor ve Prens Nolic ile olan durumun tırmanması halinde geçici bir anlaşma yapmayı umuyordum. Kaynaklara ihtiyacımız olacak ve onun mali yardım sağlama konusundaki ilgisini ölçüyordum."

Karnımdaki acı hissi hafifler ve sessizce nefes veririm. "Neden?"

"Çünkü aile bağlarına rağmen, Wrath ve Lust iki ayrı krallık olarak işliyor. Resmi süreçleri görmezden gelip doğrudan kardeşinden para isteyemem," diyor. Yanaklarımı içime çekiyorum. Rexton devam ediyor. "İşim gereği erkeklerle ve kadınlarla görüşmem gerekiyor. Bunu değiştiremem, Cassia."

"Kadınlarla görüşmen umurumda değil," diyorum. Deli olabilirim, ama o kadar da değil. Ben de sürekli erkeklerle görüşüyorum. Bu işin bir parçası. "Ama o..." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Onun kim olduğunu bildiğini sanmıyorum. "O, Wren'le yattı."

Rexton alt dudağını ısırıyor, kaşları çatılmış. Kafası karışık ve hafifçe kızgın görünüyor. İlginç bir kombinasyon.

"Wren kim?" diye sorar sonunda.

Wren'in kim olduğunu bilmiyor mu? Herkes Wren'in kim olduğunu bilir. Ayrılığımız büyük bir skandaldı, özellikle de insanların bunun

benim onu başka bir kadının içindeyken yakalamamdan kaynaklandığını öğrendiklerinde.

Rexton benim hakkımda araştırma yapmış mı? Ben onun hakkında araştırma yaptım ve onun da benim hakkımda aynısını yaptığını varsaydım. Neden yapmasın ki? Benim geçmişimi araştırmak için yeterince ilgilenmedi mi? İlgilenmeliydi. Ben onun bir numaralı tehdidiydi. Hala da öyleyim.

"Wren..." Onu nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum. Onu düşünmekten hoşlanmıyorum, hakkında konuşmaktan ise hiç hoşlanmıyorum. "Birkaç yıl önce çıkmıştık. O kadınla beni aldattı. Onları yakaladım."

"Ve sen düşündün ki..." Rexton başını sallar. "Hangi dünyada seni aldatacağımı düşünüyorsun, Cassia?" Omuz silkiyorum. Rexton devam ediyor. "Biz eşiz ve çok uzun süredir birlikte olmadığımızı biliyorum, ama bu benim için bir şey ifade ediyor. *Sen* benim için bir şey ifade ediyorsun."

Ben homurdanırım. "Sana hizmet etmeyi bırakana kadar."

Rexton'ın sesi alçalır. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Sana hizmet etmeyi bırakana kadar," diye tekrarlarım. "Benden istediğini alıp, artık uğraşmaya değmediğime karar verene kadar. Sunabileceğim başka bir şeyim kalmadığını fark etmen sadece an meselesi." Dönüp odanın içinde bir ileri bir geri yürümeye başlarım. Bunu hiç yüksek sesle itiraf etmedim, ama doğru. "Ben çok kusurlu biriyim. Aksini iddia etmeyelim. Sunabileceğim tek şey unvanım ve onu da sana verdim bile."

Rexton, ağzı açık bir şekilde bana bakıyor, sanki söylediklerimden gerçekten şaşırmış gibi. Nedenini anlamıyorum. Objektif gerçeklerden başka bir şey söylemedim. Herkes bunu biliyor.

Fısıltıları, söylentileri duydum. Wrath halkının benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Beni şımarık buluyorlar. Güçlü bir lider olacağımı düşünmüyorlar. Benden nefret ediyorlar.

Rexton aramızdaki mesafeyi kapatıyor, sanki kaçma ya da ısırma tehlikesi olan vahşi bir hayvanmışım gibi yavaşça hareket ediyor. Dürüst olmak gerekirse, her ikisi de çok gerçekçi bir olasılık.

O benim kişisel alanıma girerken kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum.

Vücut ısısı sıcak ve hala kızgın mıyım emin değilim. Kızgınlığının kalıntıları hala var ama Rexton'ın şoku samimi görünüyor. Belki de beni aldatmayacaktı. Onu ve Wren'i yakaladıktan sonra kadın hakkında biraz araştırma yaptım ve finans alanında çalıştığını öğrendim. O zamanlar görevinde nispeten kıdemsizdi ama bu birkaç yıl önceydi.

Sanırım daha yüksek bir pozisyona ulaşmış olabilir, bu da Rexton ile görüşmesini gerektirecek bir pozisyon. Bu da işinde iyi ve zeki olduğu anlamına gelir.

ve zeki olduğu anlamına gelir. Onun bu özelliklere sahip olabileceğini düşünmekten nefret ediyorum.

Rexton'ın parmakları elimle temas ettiğinde, etrafımızdaki ofis ortadan kayboldu. Bizi benim daireme götürdü. Sanırım mahremiyet için. Geriye doğru yürüyüp kanepeme oturdu ve beni kucağına çekti. Ağzını ağzıma yaklaştırırken ben hareketsiz kaldım. Öpücük yavaş, temkinli ve dengeliydi. İtiraf etmek istemediğim kadar hoşuma gitti ve çok geçmeden rahatlamam çok uzun sürmüyor.

Rexton'ın dudakları kıvrılır. Muhtemelen kendini Cassia'nın fısıldayıcısı olarak görüyor, ama bu tamamen benim seçimim.

"Sen unvanından çok daha fazlasısın Cassia," diye fısıldadı, elleri sırtımda yukarı doğru kayarken. "Senin gelecekteki Öfke Kraliçesi olman umurunda değil, bağımızın bana verdiği unvan da umurunda değil. Sana baktığımda gördüğüm şey bu değil."

Kalbim çarpıyor. "O zaman ne görüyorsun?" diye soruyorum. Onun iltifatlarını istiyorum.

Rexton'ın gülümsemesi genişliyor. "Zeki bir kadın görüyorum. Sorunlarla doğrudan yüzleşen ve zor işlerden korkmayan bir kadın görüyorum. Güçlüsün. Dayanıklısın. Tutkulusun." Kıkırdıyor. "Tüm sıfatları saymamı ister misin?"

"Evet."

Rexton kaşlarını kaldırır, ama beni memnun etmek için devam eder. "Maceracı, özgün, güzel, yaratıcı, sezgisel..." Bir süre duraksar, sonra devam eder. "Çok nazik değilsin, ama bununla başa çıkabilirim."

İsteğim dışında gülüyorum.

Rexton başparmaklarını gömleğimin altına sokar ve belimin alt kısmını okşar. "Senin mükemmel bir insan olduğunu düşünmüyorum Cassia ve kusursuz olduğunu da düşünmüyorum. Kusurların var ama bunlar senin değerini azaltmıyor. Onlar senin bir parçan, tıpkı benim kusurlarımla benim bir parçam olması gibi."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Senin kusurun yok."

"Var, ve sen de bunları öğreneceksin."

"Bana ne olduklarını söyle."

Rexton mırıldanır. "Zaman kavramını kaybediyorum ve yön duygumun zayıf olduğu söyleniyor."

"Hayır." Kafamı sallarım. "Gerçek kusurlarını söyle."

Rexton düşünürken uzun bir sessizlik olur. Belki de ona kusurlarını söylemesini istemek kabalık sayılır, ama ben duymak istiyorum. Rexton benim kusurlarımı çok yakından ve kişisel olarak öğrenmiştir.

"Bağlanma konusunda sorunlarım olduğunu göreceksin," diye itiraf etti Rexton sessizce. "Hiç uzun süreli bir ilişkim olmadı. Birini hayatıma sokma düşüncesi beni hep rahatsız etti. Sana karşı açık olmaya çalışıyorum, ama bunun zor olduğunu itiraf etmeliyim."

Sanırım bunu biliyordum. Rexton'ın geçmiş ilişkilerini öğrendim ve hiçbiri uzun süreli olmamış. Oldukça fazla kadınla yatmış, ama hepsi bu kadar. Prenses Amelia onun en uzun ilişkisi olmuş ve bu sahte bir ilişkiymiş. Sanırım bazıları hala onların evli olduğunu düşünüyor, ama ben bunu kabul etmiyorum. Wrath'ın çoğu da kabul etmiyor.

"Benden kaçacak mısın?" diye soruyorum.

Rexton başını sallar. "O kadar değil, ama bazen bunalır ve uzaklaşıyorum diye garanti veremem."

"Bununla başa çıkabilirim." Onu takip edip geri getireceğim. Uzun süre uzak kalmayacak.

Rexton yüzünü buruşturur. "Ayrıca reddedilmeye de pek iyi dayanamadığımı göreceksin. İstenildiğimi hissetmeyi severim ve reddedildiğimde düşüncelerim karışır. Kendimi izole etme eğilimindeyim."

Utanç, bağımızdan sızıyor. Rexton'ın utancı.

Yaklaşıp yüzümü boynunun kıvrımına dayadım. Son birkaç gündür çok ısırdım. Muhtemelen iyileşmesi için ona zaman tanımalıyım. Ancak Rexton başını geriye eğerek boğazına erişmemi sağladı.

"Seni ısırmamı ister misin?" diye soruyorum. O homurdanıyor. "Evet."

Memnuniyetle. Dişlerimi etine batırdığımda yüzünü buruşturur, sahiplenici hareketlerim şüphesiz acı vericidir. Rexton durmamı isteyene kadar bunu yapmaya devam edeceğim. Onu ısırmaktan, etini parçalamaktan ve tadına bakmaktan zevk alıyorum. O benim. Ona bu şekilde dokunacak tek kişi benim.

Elimi aramıza sokup göğsüne koyuyorum.

"Seni istiyorum," diyorum. Parmaklarımı gövdesinde aşağı doğru gezdiriyorum. "Tamamen."

Rexton alt dudağını ısıyor, gözleri etrafta dolaşıyor, sonra öne eğilip gömleğini çıkarıyor. Ondan bunu yapmasını istemeyecektim. Bunun onu rahatsız ettiğini biliyorum.

Ama rahatsız olmasını seviyorum. Gömleksiz halini görmem için bana güvendiğini seviyorum.

Ben göğsünü hayranlıkla izlerken, her santimini hafızama kazırken, boğazı titriyor. Birlikte olduğumuz ilk anın her ayrıntısını hatırlamak istiyorum ve gömleğimi çıkarıp onu ve sütyenimi yere bırakırken, yoğun memnuniyetimi gizlemeye çalışmıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

Parmağımı yarasına hafifçe dokunduruyorum, baskı uygulamamaya dikkat ederek. İyi görünüyor, ama bu yanıltıcı olabilir. Cilt iyileşmiş gibi göründükten sonra göğsüm birkaç gün boyunca hassas kaldı. Yara görünmüyordu, ama ben onu çok iyi hissedebiliyordum.

"Sorun yok." Rexton omuz silkiyor. "Neredeyse fark etmiyorum." "Yalan söylüyorsun."

"Evet," diyor. "Ve umarım yalanlarım senin benim için çıplak kalma hızını artıracaktır."

En azından bu konuda dürüst. Kucağından kalkıp kalan giysilerimi çıkarıyorum. Rexton da bu fırsatı değerlendirip aynı şeyi yapıyor, kaslı uzuvları şaşırtıcı bir çeviklikle soyunuyor.

Zaten sertleşmiş durumda ve geri otururken, ben onun kucağına dönmemi beklerken, gevşek elini kendi etrafına doluyor. Engelsiz bir görüş elde etmek istediğimden, onun uyluklarına yerleşirken elini itiyorum.

"Yeterince incelemedin mi?" diye soruyor. "Asla."

Elimi onun etrafına doladım. Rexton nefesini tuttu, kalçaları sarsıldı.

Onun dokunuşunu, kalınlığını ve sıcaklığını seviyorum. Onu içimde hissetmek, sonunda onu hissetmek için heyecanlıyım. O da heyecanlı. Heyecanı bağımızdan akıyor ve öne eğilip meme ucumu ağzına aldığı anda nabız gibi atıyor.

İçimde olmaya can atıyor.

Rexton inleyerek geri çekilir, dişleri göğsümün hassas derisini hafifçe sıyrır. Elimde titriyor, muhtemelen üzerine oturmam için çok heyecanlı. Onu yalvartabilir miyim acaba? Bugün değil, ama bir gün.

Kaldırıyorum, penisinin başını yarıklarımın üzerinde sürtünmesine izin veriyorum.

"Bekle." Rexton elini benimkinin üzerine koyarak beni durdurur. "Sen... Korunma kullanmalı mıyız?"

Oh. Çocuk konusu daha önce hiç tartışmadığımız bir konu, ama sanırım önemli bir konu. Muhtemelen bağlanmadan önce üzerinde anlaşmamız gereken bir konu. Ya anlaşılmazsak? Rexton daha önce çocukları pek umursamadığını ima etmişti.

Bu, *hiç* çocuk istemediği anlamına mı geliyor?

"Çocuklar hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Annelik düşünmeden önce başarmam gereken çok şey var. Sanırım buna karşı değilim"

. Bir gün birkaç çocuğum olması eğlenceli olabilir, ama şu anda kesin bir cevap veremem."

Rexton elimi sıkıyor. "Binlerce yılı birlikte geçireceğiz Cassia. Bugün ya da bu yüzyıl içinde karar vermeni beklemiyorum. Bazıları bağlanma töreninden hemen sonra başlamak ister, ben sadece bugünkü beklentilerini bilmek istiyorum."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diyorum. "Ve bugün hamile kalsaydım, çok üzülürdüm."

Rexton'ın yüzüne bakarak ifadesini okumaya çalışıyorum, sonra vazgeçip bağımız aracılığıyla onu inceliyorum. Okumak için pek bir şey yok. zgn değil. Heyecanlı da değil. Bu konuda tarafsız, ki sanırım benim umduğum da bu.

"Hiç ocuk istedin mi?" diye soruyorum.

Rexton başını sallar. "İsterim, ama yakın zamanda düşüneceğim bir şey değil."

Güzel. Güzel. Penisini yeniden kavradım ve tekrar tam sertliğe ulaşana kadar okşadım. Çok uzun sürmedi ve sonunda onu girişime hizaladığımda alnımı alnına dayadım. Bu konuyu hallettiğimize sevindim.

"Heyecanlıyım," diye itiraf ediyorum.

Rexton bana gülümser. "Ben de."

KONUŞMA

CASSIA

BAĞIMIZ tamamen açık, her şeyi geçiriyor. Rexton'ın içime girmek için ne kadar istekli olduğunu hissetmek için bağı ihtiyacım yok. Yüzündeki ifade, alt dudaklarını ısırması ve bana geniş gözlerle bakması bunu gösteriyor.

Gözleri hızla yüzüm, göğsüm ve cinsel organım arasında gidip geliyor.

Onun penisinin başını benim yarıklarımın üzerinden geçirdim, onu bir an daha kızdırmaya dayanamadım.

Başı dönmüş ifadesi alaycı bir kızgınlığa dönüşüyor.

"Cassia," diye inliyor. "Beni kızdırmayı bırak."

"Asla yapmam."

Aşağıya doğru eğilip sonunda onu içime alıyorum. Rexton'ın büyüklüğünü görmezden gelmek imkansız. Kalın ve onu içime alırken iniltiyi geri tutuyorum. Bunu bekliyordum ve onun penisini içime alırken alt dudaklarımı ısırıyorum.

Rexton'ın elleri belime uçar, parmakları kalçalarımın o kadar sıkı bir şekilde gömülür ki, bana doğru itme içgüdüsünü yüzde yüz engellediğinden eminim. Yapsa da umurumda olmazdı. Acıtacaktı, ama lanet olsun, ne kadar tatmin edici olurdu.

Rexton'ın kontrolünü kaybetmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Eninde sonunda bu olacak.

Onun penisinin yarısına indiğimde terlemeye başlıyorum.

"Neredeyse geldin," diyor Rexton. "Biraz daha."

"Senin için söylemesi kolay. Ön kol büyüklüğünde bir penis tarafından delinmek zorunda olan sen değilsin."

"Ön kol mu? Bu çok cömert bir ifade."

Rexton'ın omzuna hafifçe vurup, geri kalan kısmı da içine alıyorum. Rexton başını geriye atıp inliyor. "Siktir, Cassia."

Bu çok iyi. Gerçekten çok iyi ve ben kalçalarımı hareket ettirmeye başlamadan önce onu sıkıca kavıyorum. Rexton hemen belimi sıkıca kavrar

belimi sıkılaştırarak hareketlerimi yönlendirmeye yardımcı oluyor. Bir saniye sonra ayağa kalkıyor ve ben de içgüdüsel olarak bacaklarımı onun etrafına doluyorum, o da dairemde geçip yatak odama giriyor.

Hâlâ içimde. Hareket etmeye, sevişmeye devam etmeye çalışıyorum ama açtım bunu neredeyse imkânsız kılıyor.

Rexton beni yatağıma yatırır, kaslı uylukları benim uyluklarımın arkasına bastırarak kontrolü ele alır. Erkekler genellikle benimle kontrolü ele almazlar ve yeni pozisyona alışmak bir saniye sürer.

Hoşuma gider ve Rexton içime girerken onun altında gevşerim. Sonra milyon yıl düşünsem aklıma gelmeyecek bir şey yaparım. Çenemi kaldırıp boynumu uzatırım, neredeyse onu ısırması, kontrolü tamamen ele alması için yalvarırım.

Rexton tereddüt etmez.

Dişleri içimde, çok derin ve çok keskin. Bizimki kadar geniş bir bağına olabileceğini fark etmemiştim. Her şeyi hissedebiliyorum. İçimde olmanın ne kadar iyi olduğunu, Rexton'ın penisini ne kadar sıkı kavradığımı ve her sıkıştığım da omurgasından yukarı doğru yayılan zevk dalgasını hissediyorum.

Ona sarılmamı, her çekişinde inlememi ve çığlık atmamı seviyor.

Onu sıkıca tutuyorum, ellerim gövdesinde yukarı kayıyor, sonra omuzlarına dolanıp sırtına iniyor. Yara izlerime dokunduğumu neredeyse fark etmiyor ve ben de onlara odaklanarak zamanımı harcamıyorum. Sadece onu hissetmek, çıplak teninin her santimini hissetmek istiyorum.

Rexton uyluklarımı tutup dışa doğru çekerek beni daha da açıyor. Bu onu öncekinden daha derine itiyor ve ben sarsılıyorum, tırnaklarım yanlışlıkla omuz bıçaklarına sürtünüyor.

Donup kalıyor, tüm vücudu hareketsizleşiyor.

"Çok üzgünüm." Ellerimi çekip, panik içinde dokunuşumu kaldırıyorum.

"Çok üzgünüm. Ben... Ben istememişim..."

Uzun bir sessizlik, sonra fısıldayarak, "Tekrar yap." "Ne?"

Rexton boğazını temizler. "Tekrar yap."

"Korkuyorum."

"Lütfen."

Tereddüt ettikten sonra ellerimi onun yaralı bedenine götürdüm. Bağ aracılığıyla çok çelişkili duygular alıyorum ve hangisine odaklanacağımı bilemiyorum. Çok fazla kötü duygu var, ama bunlar iyi duygularla çok karışık.

"Sert değil," diye emrediyor Rexton.

Başımı sallıyorum ve tırnaklarımı dikkatlice sırtında gezdiriyorum.

Bütün vücudu titriyor ve penisi içimde seğiriyor. Dikkatlice, suyu test eder gibi itiyor, sonra bunu sevdiğine karar verip ritmine geri dönüyor. Öncekinden daha yavaş ve kırılganlık dolu.

Bacaklarımı ona doladım ve sıkıca sıktım.

Rexton nefes nefese çekilir. Kendini toplamak için bir saniye bekler, sonra yatağın ucuna diz çöker. Kirpiklerinin arasından bana bakar, yanakları kızarmış ve saçları dağınıktır. Bu manzaradan keyif alıyorum ve beni yatağın kenarına çekerken gülümsemeden edemiyorum.

Dilinin klitorisime ilk dokunuşu beni küfür ettiriyor. Onuncu dokunuşuna geldiğinde ve üç parmağını içime soktuğunda titriyorum.

"Rexton." Alnına bastırıyorum. "Seninle birlikte olmak istiyorum bitirmek istiyorum."

Geri çekildi ve yatağa tırmandı. Hâlâ sertleşmişti, kısa arama onun arzusunu azaltmıyor. Tekrar içime girdiğinde, bağımız sayesinde onun hala boşalmanın eşiğinde olduğunu hissediyorum. Beni yalarken sakinleşmeyi umuyordu, ama bu onu daha da tahrik etti.

Bana, benim her parçama takıntılı.

Sadece birkaç itmeyle benim de onunla birlikte doruğa ulaşmam yeter ve orgazmım yaklaşırken yüzümü göğsüne gömüyorum. Tam orada.

"İçime girmemi ister misin?" diye soruyor Rexton, sesi çatallanıyor. "Çıkabilirim, ama şimdi cevap vermek lazım."

Böyle bir anda nasıl düşünebilirim, cevap vermeyi bırak? Vücudum yataktan fırlar ve zevkim doruğa ulaşırken sessiz bir çığlık atarım. Rexton, gözlerini sıkıca kapatarak küfür eder, sonra çekilmeye çalışır.

Kollarımı ve bacaklarımı onun etrafına dolayarak, o boşalırken onu tutsak ediyorum. Doğum kontrol yöntemime güveniyorum. Beni hiç yanıltmadı.

Rexton titrer, sonra üzerime yığılır.

Onu kırdım ve omzunu öperken gülmekten kendimi alamıyorum. "Bir dahaki sefere, benim yarıktaki bitirmeni istiyorum. Sonra sikini kullanarak spermini tekrar içeri it."

O burun kıvrır. "Bu çok özel bir istek."

"Tamam mı?" Parmağımı omurgasında yukarı doğru gezdirip her çentiği dürtüyorum. "Bu bir sorun mu?"

"Tabii ki değil."

Rexton içimde yumuşar. Tavana bakarım. "Sen yatağıma aldığım ilk erkeksin," itiraf ederim. "Düşündüğüm kadar kötü değilmiş."

Dışarıdan bir gürültü duyulur. Rexton irkilir, ben de omuzlarından tutup onu tekrar üstüme çekerim.

"Jassy eşyalarını getiriyor," diyorum. "Bana taşınyorsun. Hatırladın mı?"

Rexton mırıldanır. "Bunu söylediğini hatırlıyorum."

Neden öyle söyledi ki? "Bana taşınmak *istiyorsun*, değil mi?" Rexton başını sallar ve yüzümden bir saç telini çeker. "Gözlerini sakinleştir,

Cassia. Evet.

Heyecanlıyım."

İyi. Öyle olmalı.

"Lust'un hazine departmanı için yeni bir irtibat kişisi talep edeceğim," diye devam ediyor Rexton. "O kadınla olan geçmişini bilmiyordum ve onunla bir daha görüşmeyeceğim."

Başımı sallarım. Rexton devam eder. "Keşke bana bir şans verseydin. Seni aldatacağımı düşündürecek hiçbir şey yapmadım ve bu kadar aceleci davranmanı hiç hoş bulmadım."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Haksız değil. "Özür dilerim. O kadınla olan geçmişimi bildiğini sanmıştım. Bilmediğine şaşırdım. Beni hiç araştırmadın mı?"

Rexton omuz silkiyor. "Biraz araştırdım, ama özel hayatını kurcalamadım." Sırıttırıyor. "Senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğini tahmin ediyorum."

"Hayır."

Onunla ilgili bir dosya dolusu bilgim var. Çoğu özel olan çok sayıda bilgiye sahibim. Rexton buna kızar mı? Wren'den dosyayı hazırlamasını istediğimde birlikte olabileceğimizi hiç düşünmemiştim ve onun sağladığı bilgiler hassas. Bu konuda yalan söylememeliyim.

Rexton'ı üzerimden itiyorum, onun sıcaklığını ve ağırlığını şimdiden özlüyorum, ve içki dolabımın altından dosyasını çıkarıyorum. Yatak odasına döndüğümde Rexton sırt üstü yatıyor. Yatağımda rahatça uzanmış.

Buna alışmam gerekecek.

"Ben..." Tereddüt ettim, sonra dosyayı göğsüne ittim. "Tıbbi kayıtları okumadığımı söz veriyorum."

Rexton oturur ve raporu karıştırır. Sanırım hiç bu kadar korkmamıştım ve onun cevabını beklerken ağırlığımı değiştiririm. Kızacak. Benden nefret edecek.

Tıbbi kayıtlara geldiğinde irkilir ve ilk birkaç sayfayı gözden geçirirken aramızdaki bağ sarsılır.

"Bunları incelememiş miydin?" diye sorar.

Kafamı sallarım. "Hiç."

Rexton raporu okumak için sadece birkaç dakika harcıyor, ama bana bir ömür gibi geliyor. Her saniyeyi sayıyorum ve sonunda raporu bıraktığında kalbimin göğsümden fırlayacağından eminim. Göz teması kurmuyor.

"Cassia," diye başlar, hala rapora bakarak. "Bu gerçekten çok ürkütücü."

"Biliyorum."

"Bütün bu bilgileri nereden buldun?" "Wren'den."

"Çıktığın adam mı?"

"Evet."

Rexton sonunda başını kaldırıyor. Sakin görünüyor, ama aramızdaki bağ tamamen farklı bir şey söylüyor.

"Wren ile sık sık görüşüyor musun?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Onu neredeyse hiç görmüyorum."

"Tamam." Rexton uzun bir nefes verir. "Bunu yok edeceğim ve bu hiç olmamış gibi davranacağız."

"Bunu çok takdir ederim."

Rexton'ın dudak köşesi seğirir ve dizini kaldırır, sonra kollarını açar ve bana yatakta ona katılmam için işaret eder. "Hadi o zaman. Yakında bir toplantıya gitmem gerekiyor ve önce seni dört ayak üstüne çökertmek istiyorum."

Kulağa eğlenceli geliyor.

KONUŞMA

REXTON

Cassia'nın duşunu bitirmesini beklerken oturma odasında bir ileri bir geri yürüyorum. Aramızdaki bağ açık kaldı ve ben bu fırsatı değerlendirip ona göz atıyorum. Cassia'nın enerjisi son zamanlarda farklı. Çok ince bir fark ama var. Ondan bir memnuniyet yayılıyor ve bunun benim sayemde olduğunu biliyorum.

Onu mutlu ediyorum.

Sadece birkaç gün oldu, ama rahat bir ritim yakaladık. Alışılmadık bir durum, ama bizim için işe yarıyor. Yani, Cassia için işe yarıyor. Uyum sağlamakta zorlanıyor ve onun, Wrath'ı ondan gizlice çalmak için komplo kurmadığımı tam olarak anlaması biraz zaman alacak gibi görünüyor.

Çözümümüz, çalışma saatleri içinde birbirimizden uzak durmak oldu. Ben kendi işimi, o da kendi işini yapıyor. İşlerimiz çakışmıyor, sağlıklı bir iş arkadaşlığı da yok. Cassia, işimde iyi olduğumu ve Wrath'ların beni sevdiğini hatırlattığımda çok savunmacı davranıyor.

Bunun yerine, her günün sonunda düzenli bir toplantı yapıyoruz.

Ona işim hakkında bilgi veriyorum, yaptığım her şeyi bildiğinden emin oluyorum. Bu benim önerimdi ve Cassia bunun gerekli olmadığını savunsa da, açıkça bunu takdir ediyor. Kararlarımdan habersiz kalmıyor ve herhangi bir değişiklik olduğunda ilk bilen kişi oluyor.

Bu, paranoyasını hafifletiyor.

Ve ölüm tehditlerini azaltıyor.

Cassia beni öldürmeye hazır olduğunu açıkça belirtti. Eşini öldürebilecek mi bilmiyorum ama bu riski almaya niyetim yok. Kendimi savunmak için olsa bile ona zarar verebileceğimi sanmıyorum.

Yatak odasının kapısı aralanır ve Cassia odanın içinden kendinden emin adımlarla geçer. Özellikle açık saçık bir şey giymiyor, ama yine de

Her kıvrımı ve eğriliği hayranlıkla izliyorum. Boş zamanımızın çoğunu yatakta geçiriyoruz, ama bu yetmiyor.

Gülümserim ve kollarını işaret ederim. "Pembe olmuşsun."

Duş aldıktan sonra ben de aynıyım. Az önce kendimizi kaptırdık ve ikimiz de seks kokan bir halde onun ailesiyle tanışmak istemiyoruz. Onun kokusunu elimden geldiğince üzerimden temizledim, o da aynısını yaptı. Kızarıklık yakında, muhtemelen birkaç dakika içinde geçecektir.

Cassia boğazını temizledi. "Fikrimi değiştirdim. Bunu yapmak istemiyorum."

Omuz silktim. "Sen olsan da olmasan da ben gidiyorum."

Charlie yıllardır sadık ve destekleyici bir arkadaşım. Tanrı aşkına, benim öldüğümü düşünmesine izin verdiğim için beni affetti. Bunu benden doğrudan duymayı hak ediyor. Ona bunu borçluyum.

Cassia ve ben birkaç gün boyunca bağımızı kurduk ve şimdi bunu ailesiyle konuşma zamanı geldi. Bunu yapmak için pek heyecanlı değilim, ama doğru olan bu. Aziel ve ben profesyonel düzeyde iletişim kuruyoruz, ama Cassia konusunu konuşmaktan kaçınıyoruz.

"Bensiz mi?" Cassia alaycı bir şekilde sordu. "Onlar *benim* ailem."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Onları senin doğduğundan beri tanıyorum."

"Hiç de değil."

Cassia dudaklarını büzerek ayaklarına bakıyor. Onu benimle gelmeye zorlamayacağım. O yetişkin bir kadın. Ailesiyle konuşmak istemiyorsa, bu onun hakkı. Yine de Charlie'ye bir açıklama borçlu olduğumu düşünüyorum.

O insanın beni öldüreceğinden korkuyorum.

Cassia'nın gerginliği bağımızdan bana da yansıyor. "Gray ve Silas'la aylardır konuşmadım."

Aylardır mı? O kadar uzun mu oldu? "Neden? Benim yüzümden mi?"

Onunla ailesi arasında gerginlik olduğunu biliyordum, ama tamamen konuşmayı kestiklerini fark etmemiştim. Kim başlattı? Sanırım Cassia. Cassia ve kardeşleri çocukken ben uzun süre yanlarında değildim, ama Wrath Üçlüsü çocuklarını çok severdi. Hiçbirinin, özellikle de Gray'in Cassia ile konuşmamayı seçeceğini düşünemiyorum.

"Hayır, seninle bir ilgisi yoktu. Onlar..." Cassia inliyor. "Greed'e gizlice girdikten sonra hepimiz birbirimize çok kızgındık ve bana bu bileziği vermek iyi bir fikir olacağını düşündüler..."

Cassia, dalgın bir şekilde bileğini ovuşturarak sözünü bitirir.

Bahsettiği bileziği biliyorum. Küçük elmaslarla kaplı, gzel ve zarıf bir parçaydı. Pusu sırasında kayboldu ve bir kuyumcuya yaptırıp ona hediye etmek için bir kopyasını yaptırmayı düşünüyordum.

Cassia kaşlarını çatarak devam eder. "Bilezik sihirle donatılmıştı. Ne tür bir sihir olduğunu bilmiyorum." Elini havada sallayarak, "Silas yaptırmıştı, onun gizli bağlantıları olduğunu biliyorsun." der.

Ne demek istediğini çok iyi anladığım için gülümserim. Kader olmak bazı avantajları vardır ve Silas, en iyi tarihilerimizin bile bilmediği kadar eski ve gizli bilgilere erişebilir. İblisler en eski türlerden biridir ve kayıtlarımızda bulunmayan neredeyse hiçbir şey yoktur.

Silas, çoğu insanın imkansız olduğunu düşündüğü şeyleri yapma imkânına sahip, örneğin yıllar önce Charlie'ye verdiği kolyeleri yaratmak gibi. Taş gücünü aktarmanın bir yolunu buldu, bu daha önce hiç görmediğim ve duymadığım bir şeydi. Charlie hâla boynunda bir tane takıyor.

"Bilezik beni Wrath ve Lust'ın içinde hapsetti," diyor Cassia. "İki krallık arasında serbestçe seyahat edebiliyordum, ama onların dışına adım atamıyordum."

Nadiren şaşkınlıktan sessiz kalırım, ama bu sefer öyle oldu.

Cassia devam ediyor. "Sadece ailem bileziği çıkarabilirdi. Onu çıkarmak için her şeyi denedim, David'e bile başparmağımı ıkarttırdım, ama yerinden oynamadı. Silas da sınırdan geçmeye çalıştığımda her zaman uyarılıyordu. Sanırım nerede olduğumu her zaman biliyordu, ama sadece ayrılmaya çalıştığımda ortaya çıkıyordu."

Dönüp en yakın sandalyeye kyorum.

Hiç bu kadar kızgın, bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım. Cassia'nın benden bu kadar nefret etmesine şaşmamalı. Greed'den ayrılmak ve görevini bırakmak zorunda kalmakla kalmadı, bunu denediği için cezalandırıldı.

Onu asla cezalandırmamalıydılar. Cassia'nın Greed'e gizlice girme kararını tam olarak onaylamıyorum, ama o bir yetişkin. Bu onun kararıydı ve ailesinin korkularını daha iyi yönetebilecekleri yollar vardı.

Öncelikle onunla konuşabilirlerdi. O mantıksız bir kadın değil.

Onu bir yetişkin gibi davransalardı, muhtemelen Greed'e gizlice girme ihtiyacı hissetmezdi. Planını onlara sunabilirdi ve herkesin mutlu olacağı bir çözüm bulmak için birlikte alışabilirlerdi.

Silas'ın beni Greed'e gönderdiğini itiraf ettiğini varsayarsak, Cassia başarılı olabilirdi. O ve ben birlikte çalışabilirdik.

Cassia, Luna karakterini iyi oynadı ve Greed'de fark edilmeden hareket edecek kadar zeki. Daha iyi bir rehberlik alsaydı, bunu başarabilirdi.

"Rexton?" diye sorar

Cassia. Ben
mırıldanırım.

"Bir şey söyle."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Sinirliyim."

Cassia omuz silkiyor. "Aziel pusu sırasında bileziği çıkardı." Bir süre durup ayağıyla yeri okşuyor. "Hâlâ kızgınım, ama ailemi özlüyorum."

Ellerimi uyluklarımdan aşağı kaydırıyorum. Müdahale edemem. Bu benim görevim değil. Wrath Trio ile uzun bir geçmişim var ve Charlie'yi en yakın arkadaşlarımdan biri olarak görüyorum, ama bu Cassia'nın ailesi.

Bu onun kararı. Zaten birçok şeyi elinden alındı, ben de aynısını yapmayı reddediyorum. Ne isterse onu destekleyeceğim.

"Hazır değilsen gitmek zorunda değiliz," diyorum. "Senin kararını uygulayacağım."

Cassia masanın başında duruyor ve oturan anne babasına sessizce bakıyor. Bizim malikaneye gelmemize çok şaşırdılar ve Cassia onları aile toplantısı için yemek odasına çağırdığında hemen itaat ettiler.

Odanın köşesinde duruyorum, oturmak için çok gerginim.

Charlie bana bir bakış attı ve ben de ona keskin bir bakışla karşılık verince duygularım beni ele geçirdi. Cassia'nın cezalandırılmasında onun da payı vardı. O ve arkadaşları önemli kararları çoğunluk oyuyla alırlar, ama bu kuralın istisnaları da vardır. Charlie, Cassia'nın hapsedilmesine karşı çıkmalıydı.

Bu konu hiç tartışılmamalıydı bile.

Gray boğazını temizledi. Cassia ve benden inanılmaz miktarda negatif enerji yayılıyordu, bu da incubus'u rahatsız ediyordu. O bu konuda her zaman hassas olmuştur.

Aziel ilk konuşan olur. "Sana bir özür borçluyuz."

Özür mü? Ona *birçok* özür borçlular.

Cassia başını sallar. "Evet, borçlusunuz." Bekler. Ben beklerim.

Gray ilk harekete geçer. Koltuğundan fırlar, bulanık bir hareketle Cassia'ya atılır. Ona çarptığında Cassia geriye doğru sendeler, kaşları çatılır. Sinirli görünür, ama ona olan sevgisi bağımızdan sızar.

Garip bir duygu. Ben ailemi sevmiyorum ve yetişkin hayatımın büyük bir bölümünü bu duyguyu düşünerek geçirmedim. Ama bu duygu sıcak ve rahatsız edici derecede rahatlatıcı. Cassia, Gray'in yanında kendini güvende hissediyor ve öfkesi rağmen ona yakın olmak istiyor.

Ben de ona karşı böyle hissediyorum.

Her sabah ondan ayrılmaktan nefret ediyorum ve tüm iş günümü akşam onu görmek için sabırsızlanarak geçiriyorum. Onun varlığı rahatlatıcı ve düşündüğümünden daha fazla onunla aynı yaşam alanını paylaşmaktan keyif alıyorum. Dairemizde dolaşıp, bir şeyler kurcalayıp, kendini eğlendiriyor. Özellikle benim kişisel eşyalarımı karıştırmaktan hoşlanıyor.

Ben de onu izlemekten özellikle keyif alıyorum.

"Çok üzgünüm, Cassie," diyor Gray, onu bırakarak. "Hepsi Silas'ın fikriydi ve ben buna uymamalıydım. David, Greed'e gizlice girdiğini söylediğinde çok korktuk. Seni kaybedeceğimi sandım ve ben... Bu düşünceye dayanamadım."

Silas ayağa kalkar ve tüm dikkatini Cassia'ya verir. Cassia en çok ona kızgındır ve Silas ona bakarken öfkesi bağımız aracılığıyla bize de geçer.

Aziel odanın karşı tarafındaki duvara boş boş bakıyor. Charlie onun arkasına geçip, karnını omzuna dayayarak parmaklarını tekrar tekrar saçlarında gezdiriyor.

Cassia bunu fark ederse de tepki göstermiyor. Aziel'in Luca'nın ölümünden bahsetmekte zorlandığını duydum. Bu konuyu asla gündeme getirmemek için iş yerinde sözsüz bir kural var. Greed'den döndükten kısa bir süre sonra bu konuda uyarıldım.

Silas derin bir nefes aldı. "Bazen sana baktığımda, beş yaşındaki vahşi kızımı görüyorum. Ama sen artık öyle değilsin. O bileziği sana ve kardeşlerine zorla takmamalıydım, özellikle de daha önce çıkarmalıydım. Korkudan bu kararı verdim ve özür dilerim. Ben..."

"Neden çıkarmadın?" Cassia sözünü kesti. "Neden daha önce çıkarmadın?"

Silas cevap vermek için bir dakika bekler. "Seninle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Kaderini göremiyorum ve bundan nefret ediyorum. Senin güvenliğin benim için her şey demek, ama sen bizimle konuşmuyordun. Bilezik seninle olan tek bağlantımdı ve onu kaybetmek istemedim. Bu bencilceydi."

Gray geri çekilir ve dikkatini Aziel'e yöneltir. O ve Charlie yer değiştirirler.

"Üzgünüm Cassia," der Charlie yaklaşıp. "Bağımsızlığını seviyorum. Bağımsız olmanı, bunu kullanmanı ve hatta kötüye kullanmanı seviyorum. Sen ve kız kardeşin, kadınların olabileceğini hayal ettiğim her şeysiniz."

Cassia bana bakar, bakışları benim yönüme doğru titrer. Aramızdaki bağda sıcaklık parlar, Gray ona sarıldığında hissettiği ile neredeyse aynıdır, ama şimdi bu duygu bana yöneliktir. Dizlerim titrer. Cassia da bana karşı sevgi besliyor.

İnanamadan gözlerimi kırptırıyorum. Hiç farkında değildim.

Cesaret verici görünmek umuduyla yumuşak bir gülümseme gösteririm. Benden destek için ona katılmamı istedi, ama benim bu işe karışmamı istemediğini açıkça belirtti. Bu zor. Kafalarını birbirine vurmak istiyorum, özürler canı cehenneme.

Cassia sırtını düzeltip annesine döner. "En iyi arkadaşını becerip işaretlediğim için beni affedebilirsen, ben de bileziği affedebilirim."

Charlie durur. Dudaklarını ısırır ve gözlerini kapatır, az önce kendisine söylenen sözleri sindirmeye çalışırken gözle görülür bir çaba sarf eder. Cassia açık sözlü, bu kesin. Uzun bir saniye geçer ve Charlie nefesini verir ve gözlerini tekrar açar.

"Kabul ediyorum," der.

Cassia sonra Gray'e döner. "Gelecekteki taç giyme törenim için Lust'un desteğini almanı istiyorum. Bunu yaparsan seni affederim."

Ağzımı elimle kapatarak, içimden gelen kahkahayı gizlerim. Cassia affetmesinin bir bedeli olduğunu söylemiştir. Sanırım buna şaşırmamalıyım. Gözleri tekrar bana doğru kayar, dudaklarının köşelerinde bir gülümseme belirir.

Odadaki kimse şok olmuş görünmüyor.

"Lust'un günlük işlerine pek karışmam," diye itiraf ediyor Gray. "David bunu yapacak olan kişi..."

"Bana desteği sen sağla, Gray."

İnkübus ağzını kapatır, sonra başını sallar. "Peki."

Cassia Silas'a döner. "Wren'i beceren kadın nasıl ve ne zaman ölecek, söyle bana."

"Hayır."

Cassia kaşlarını kaldırır. "O zaman seni affetmiyorum."

Silas başını geriye atar ve tavana bakarak öfkeyle bakar. Sonra bakışlarını Cassia'ya çevirir. Hiç de memnun görünmemektedir. "Başka bir şey söyle."

"Hayır."

"Ben öyle yapamam..."

Silas burnunu kırıstırır, sonra gözleri donar. Bu birkaç dakika sürer, ki sanırım bu, kaderlerin ona söylemek istemediği anlamına gelir. Gözünün köşesinden küçük bir kan damlası akar ve sonunda kendine geldiğinde yüzünü buruşturur.

Kanını siler. "Acı verici. Hızlı, ama acı verici. Sana söyleyebileceğim tek şey bu."

Cassia'nın gülümsemesi tedirgin edici bir şekilde yırtıcıdır.

"Söz veriyor musun?" "Evet."

"O zaman yeter."

Cassia Aziel'e doğru yürür. Ona yaklaştıkça kalbim hızla çarpmaya başlar. Gücünü saklamıyor, tüm gücünü odaya yayıyor. Çoğu insan bunu kaçmak için bir işaret olarak alır, ama Cassia en ufak bir endişe duymadan onun kişisel alanına girer.

Charlie yine bana bakıyor. Onu görmezden geliyorum.

Cassia, Aziel'in başını okşadı. Aziel, Cassia'nın kokusunu alınca burun deliklerini genişletti ve bir saniye sonra kolunu kaldırıp elini Cassia'nın elinin üzerine koydu.

"Ve benim taç giyme törenimin tarihini duyurmanı istiyorum," diyor, sesi şaşırtıcı derecede yumuşak. "Tercihen önümüzdeki beş yıl içinde." Tekrar kafasını okşuyor. "Bunu sindirmen için sana biraz zaman vereceğim. Detayları sonra konuşabiliriz."

Charlie önümde duruyor. Yaklaştığını fark etmemişim, sonunda ona bakarken boğazımı temizliyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ona kızgınım, ama aynı zamanda ona bir özür borçluyum.

"Cassia'ya iyi davranacağımı biliyorum," diyor, sessizliği ilk bozan o oluyor. "Ve umarım buna alınmazsın, ama kızımın eşiyle en iyi arkadaş olmak istemiyorum. Hala arkadaş olabiliriz, ama sıradan arkadaşlar. Aşk hayatını duymak istemiyorum."

"Sana aşk hayatımdan bahsetmekle hiç ilgilenmedim."

Charlie omuz silkiyor. "O zaman şimdi de başlama." Cassia'ya dönüyor. "Valeria'ya söyledin mi? Seni soruyordu."

Cassia başını sallar. "Bir süredir konuşmadık."

"Peki, yarın akşam konuşursunuz," der Charlie. Tekrar bana döner. "Cassia sana aile yemeklerimizden bahsetti mi? Artık sen de katılacaksın herhalde."

Cassia adeta ışık saçıyor. "Evet. Orada olacağız."

O kadar neşeli görünüyor ki. Bunu görmek çok hoşuma gidiyor ve o anne babasının etrafında dolanırken ben de aptal gibi gülümsüyorum. Onlara son birkaç ayda kaçırdıkları her şeyi anlatıyor, sonra da ilişkimizi oldukça abartılı bir şekilde anlatıyor. Beni birkaç kez öldürmeye çalıştığını uygun bir şekilde atlıyor ve sanki haftalardır onu kovalıyormuşum gibi anlatıyor. Beni çaresiz biri gibi gösteriyor. Onu düzeltmiyorum.

Eğer bu onun istediği hikaye ise, öyle olsun. İkimiz de gerçeği biliyoruz. İlk önce o bana saldırdı. Benim yanımda kendini tutamıyordu. *Beni* takip eden oydu.

Dairemize döndüğümüzde, onun yalanlarının sayısını kaybetmiştim.

"Hepsini hatırlayabileceğimi sanmıyorum," yalnız kaldığımızda itiraf ediyorum. "Yazman gerekebilir."

Cassia başını sallar. "Yapabilirim."

Dudaklarım kıvrılır ve daha önce hissettiğim o sıcaklık bağımızdan tekrar geçer. Artık korkaklık yapmayı bırakmalıyım. Beni reddetmeyecek ve bağımız yalan söylemiyor.

Boğazımı temizledim. "Seni seviyorum."

"Biliyorum. Bunu hissediyorum." Cassia'nın yeni filizlenen gülümsemesi kaybolur. "Bu duyguyu benimle paylaşmak istemiyor muydun?"

"Hayır." Kelimeleri bulmak için bir saniye durdum. "Senden kasıtlı olarak bir şey saklamadım. Sadece bu duyguyu nasıl adlandıracağımı bilmiyordum."

"Artık biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Harika."

Cassia bana gülümser, sonra en kişisel eşyalarımın bulunduğu dolaba doğru yönelir. Dün gece geç saatlerde bulmuş ve sanki nadir bir hazine keşfetmiş gibi davranıyor. Kanepeye otururum, neredeyse her eşyayı ona ayrıntılı bir şekilde açıklamamı isteyeceği için heyecanlanırım.

Bana takıntılı.

KONUŞMA

VALERIA

Sanırım açım. Bilinmesi zor. Günlerdir yarı bilinçli bir halde yaşıyorum ve neyin gerçek olduğunu ayırt etmekte zorlanıyorum.

Kader ısrarcı olmaya başladı. Haftalardır uyumadım.

Cassia ve Rexton önümde belirince dudaklarım kıvrılıyor. Bir zamanlar gölge olan bu adamla gerçek hayatta hiç tanışmadım, ama onu seviyorum. Cassia'nın tuhaf bir şey yapmasına sinirleniyor ve ben gülüyorum.

Sessiz odada bu ses rahatsız edici.

Başımı yana eğiyorum, onların gerçek olmadığını fark edince gülümsemem kayboluyor. Kader yine benimle oynuyor. Onlardan bıktım. Bana çok fazla şey gösteriyorlar.

Arkadaşlarımı ve ailemi görmemem gerekiyor. Annemin nasıl öleceğini veya Silas'ın dört gün boyunca onun katılaşmış bedenini bırakmayı nasıl reddedeceğini bilmemem gerekiyor.

Chev amcam ve eşinin birlikte öleceklerini bilmemem gerekiyor. Onlar şanslı olanlardan ikisi. Yaşlılar ve buna hazırlar. En küçük kızı, ayı dönüşümcülerin ilk kadın alfa'sı olmak için dişini tırnağına takacak. O çok başarılı.

Kader bana gösterdi. Bana her şeyi gösteriyorlar, görmek istemediğim şeyleri bile. Tarih boyunca benim gibi birkaç kişi daha oldu, ama çok fazla değil. Bazı kaderler her şeyi bilmek zorunda. Nedenini anlamıyorum. Bu, benden saklanan birkaç şeyden biri. Tahminlerim var, ama tahminler hiçbir şey ifade etmiyor.

Bazen Silas'ın bildiğini düşünüyorum. Ara sıra, bana çok fazla keder, acı ve yenilgiyle baktığını fark ediyorum. Bu onun suçu. Belki o da çok fazla şey biliyor. Belki de ne kadarını görebildiğini konusunda yalan söylüyor.

Etrafımdaki hava dalgalandığında dudaklarım kıvrılır. Zamanı geldi.

Karanlık odaya bakarak, davetsiz misafirin zihnime girmesini bekliyorum. Kader bana bunun olmasına izin vermemi söyledi, ben de öyle yapıyorum. Ben o insan bitkisi gibiyim, Venüs sinek kapanı. Bekliyorum. Bekliyorum. Bekliyorum. Kader için yaptığım son şey bu.

Ya bana her şeyi göstermeyi bırakacaklar ya da beni kaybedecekler. Çok şey istiyorlar ve ben bıktım.

Zihnime sızan iblis güçlü bir soyun mensubu. Kaderler bana onun kim olduğunu söylemedi, ama tahminlerim var. Tahminlerimi seviyorum.

O zihnime sızarken bir sıcaklık hissediyorum ve kendimi kapatıp ikimizi de hapsedmeden önce tereddüt ediyorum. Odayla olan farkındalığım, fiziksel formumla olan bağlantım gibi yok oluyor.

"Geç kaldın," diyorum.

Adam cevap vermez, ama paniğini hissediyorum. Gitmeye çalışıyor. Gidemez.

"Beni öldürürsen, sen de öleceksin," diye onu uyarırım. Dönüp sonunda sineğimi görürüm. Çok güzeldir, ama kızgındır. Kaşlarını çatmış, bana saf nefretle bakmaktadır. Bu beni rahatsız etmez. Başımı yana eğiyorum. "Kimsin sen ve kader neden seni yakalamamı emretti?"

* *

BEŞİNCİ KİTABIN SONU

BAĞLANTIDA KALIN

SOSYAL MEDYA

Invi Wright'ı sosyal medyada takip ederek en yeni yayınlarından haberdar olun, romantizm ve fantastik kitaplar hakkında sohbetlerini dinleyin, düzenli kitap önerileri alın ve romantizm severlerin eğlenceli topluluğuna katılın!

TikTok ve Instagram: @inviwright

ÖZEL İÇERİK VE KARAKTER SANATI

Patreon'da **@inviwright**'ı takip ederek şunları elde edin:

- Devam eden romanlara özel erişim
- Özel sesli bölümler
- SFW ve NSFW karakter sanatları
- Anketlere katılma (bir sonraki kitabını seçmesine yardımcı olun!)
- Yayımladığı her kitabın ücretsiz e-kitap kopyası

TAMAMLANMIŞ ESERLER

BAĞIMSIZ ESERLER

The Nanny | Bir Dadı/Bekar Baba Romantizmi

Lord of Dread | Düzenlenmiş Evlilik Tarihi Romantizm

Aine | Karanlık Şekil Değiştiren Romantizm

KADIN SERİSİ

The Female, karanlık bir distopik ortam, düşen doğurganlık oranları, esir alınan kadınlar ve üç dayanılmaz erkekle neden iblis romantizmini seçtiğini anlatan bir romandır.

Kadın

Erkekleri

Savaşları

Chev'in Eşi

Kraliçeler

LANETLİ KRALLIK SERİSİ

The Cursed Kingdom, mistik bir peri alevi, iki sınır bozucu derecede çekici prens ve peri ile şekil değiştiren krallıkları arasındaki şiddetli çatışmayı konu alan, yavaş ilerleyen bir neden seçmelisin türünde bir romantizm romanıdır.

Lanetli **Krallık**

Parçalanmış Krallık

GELECEK ESERLER

BAĞIMSIZ ESERLER

Onun Görevi | Bir Koruma Mafya Romantizmi (2026'da Çıkacak)

Ejderhanın Anlaşması | Bir Ejderha Fantazi Romantizmi (Çıkış Tarihi Belirlenecek)

KURTLARIN ÜLKESİ İKİLİSİ

Kurtların Ülkesi, kaderinde birbirine ait olan çiftler, acı verici bir ihanete yol açan hükümetin beyin yıkama uygulamaları ve şekil değiştirenler ile insanlar arasında yaklaşan bir savaşın anlatıldığı, yüksek gerilimli bir şekil değiştirenler romantizmi.

Kurtların Ülkesi | Birinci Bölüm (2026'da çıkacak)

Kurtların Ülkesi | İkinci Bölüm (Çıkış Tarihi Belirlenecek)

DEVAM EDEN SERİ

Fates | Kadın Serisi'nin Altıncı Kitabı (Çıkış Tarihi Belirlenecek)

The Hidden Kingdom | The Cursed Kingdom Serisi'nin Üçüncü Kitabı (Çıkış tarihi belirlenecek)



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

